

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Sizzling chemistry, a tangible connection, and complex characters
I rooted for from the get-go."—ELENA ARMAS,
New York Times bestselling author of *The Spanish Love Deception*

New York Times Bestselling Author of *Much Ado About You*
SAMANTHA YOUNG

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PRAISEFOR
KOZMIK BİR AŞK TÜRÜ

"Vay canına. Samantha Young'ı yıllardır okuyorum ve *Kozmik Bir Aşk* ile kendini *aşmayı* başarmış."

-Tessa Bailey, *It Happened One* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Yaz

"Samantha Young, en parlak takımyıldızı gibi parlayan bir önermeyle, yıldız çarpışması yaşayan aşıklar etkinlik planlayıcısı Hallie Goodman ve NASA astronotu Christopher Ortiz hakkında canlandırıcı ve lezzetli bir romantik komedi sunuyor. [Cızırtılı bir kimya, elle tutulur bir bağ ve başından beri desteklediğim karmaşık karakterlerle *Kozmik Bir Aşk*, kalbimi gerçekten uzaya fırlattı ve beni Dünya'da, yıldızlı gözlerle ve kendi Kaptan Chris Ortiz'imi umarak bıraktı."

-Elena Armas, *İspanyol Aşkı* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Aldatma

"*Kozmik Bir Aşk* sizi aya uçuracak ve yıldızlara bakmanızı sağlayacak. Yıldızların bir araya getirdiği iki ruhu anlatan bu zekice romantik komedi, bayılmalar, gülümsemeler ve bir roketle güç verecek kadar buharla hayatınızda ihtiyacınız olan her şey. *Kozmik Bir Aşk* sadece beş yıldız almakla kalmıyor, tüm galaksiyi alıyor."

-Staci Hart, *Wasted Words* kitabının yazarı

PRAISEFOR
SENİN HAKKINDA ÇOK ŞEY

"Çok satan yazar Samantha Young'ın son romantik komedisi *Much Ado About You*, yıpranmış bir battaniye kadar sıcacık."

-PopSugar

PRAISE FOR SAVAŞ YA DA KAÇ

"Şaka ve ateşle dolu, flörtöz bir kitap olan *Fight or Flight*, duygusal sezgilerinin derinliğiyle de beni büyüledi. . . . Sonunda elimdeki kitaba sarıldım, hem harika okumadan tatmin olmuş hem de bittiği için üzülmüştüm."

-*New York Times*, *USA Today* ve 1 numaralı uluslararası çok satan yazar
Christina Lauren

"[Young'ın] kitaplarında her şey var - muhteşem yazım, seksi karakterler, kalp kırıklığı -Bağımlıyım."

-#*New York Times*'in en çok satan 1 numaralı yazarı Vi Keeland

"Komik, , seksi ve biraz da yürek parçalayıcı. [Young, *Fight or Flight* ile kendini aşmış ve bu çok şey ifade ediyor."

-*USA Today* çoksatan yazarı Penny Reid

"Son derece lezzetli ve bağımlılık yaratan *Fight or Flight*, Samantha Young'ın en iyi eseri. Elimden bırakamadım."

-*New York Times* çok satan yazarı Kristen Callihan

"Bu romantizm muhteşem. . . . Tutkulu, saf ve bu türe mükemmel bir katkı; gerçek kalbi olan bir romantizm."

-*Kirkus Reviews*

"Young, arkadaşlarla çıkar ilişkisi kuranlar arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran bu yeni seksi romanında harareti yükseltiyor. . . . Okurlar romanı daha fazlasını arzulayarak bitirecekler."

-*Booklist*

İKİNCİ DÜNYA İÇİN PRAISE YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR SAMANTHA YOUNG AN VE HER NOVELS

"Young, herkesin istediği şeyi, yani ne olursa olsun kendilerini sevecek birini isteyen sevimli, çok yönlü karakterlerle harika bir aşk romanı kaleme alıyor."

-RT Kitap Yorumları

"Hassasiyet, ateş, seksilik ve entrika dolu *Her Küçük Şey*, bir aşk romanında bulmayı umduğum her şey."

-Vilma'nın Kitap Blogu

"Bayan Young, en başından itibaren sürükleyici olan, karakter odaklı bir hikaye çizgisi sunuyor ve sevilen bir düşman-aşık mecazını yoğun bir endişe ve erotizmle enjekte ediyor."

-Natasha Bir Kitap Bağımlısı

"Gerçekten seksi bir kitap. Şiddetle tavsiye ederim."

-USA Today

"Mizah, kalp kırıklığı, dram ve tutku."

-The Reading Cafe

"Young, son sayfayı çevirdikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayan öyküler yazıyor."

-Kapakların Altında

"Karizmatik karakterler, esprili diyaloglar, ateşli seks sahneleri ve gerçek hayattan meseleler bu kitabı kolaylıkla yutulacak bir kitap haline getiriyor."

-Fresh Fiction

Ayrıca Samantha Young

HART'S BOARDWALK SERİSİ

*Her Küçük Şey Tek
Gerçek Şey*

ON DUBLIN STREET SERİSİ

*Nightingale Yolu'nda Ay Işığı
Scotland Street'in Yankıları
India Place'den*

*Jamaica Lane'den
Önce Londra*

*Yolu'ndan Dublin
Caddesi'ne Düşüş*

Bir Kral Yolu (novella)

*Çeşme Köprüsüne Kadar (novella)
Kale Tepesi (roman)*

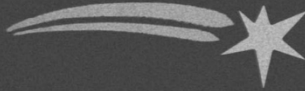
Kahraman

Savaş ya da

Kaç

Much Ado About You

A COSMIC KIND OF LOVE

SAMANTHA YOUNG

Berkley Romance
New York

Berkley Romance
Berkley tarafından
yayımlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2022 Samantha Young tarafından
Okuyucu Rehberi Telif Hakkı © 2022 Samantha Young
tarafından

Much Ado About You'dan alıntıdır telif hakkı© 2021 yazar Samantha Young

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve Berkley Romance with B kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Young, Samantha, yazar.

Başlık: Kozmik bir aşk türü / Samantha Young.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Berkley Romance, 2022.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022014841 (basılı) | LCCN 2022014842 (e-kitap) | ISBN 9780593438619 (ticari cilt) | ISBN 9780593438626 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Aşk hikayeleri | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR6125.O943 C67 2022 (baskı) | LCC PR6125.O943 (e-kitap) | DDC 823/.92-dc23 LC kaydı

<https://lcn.loc.gov/2022014841> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022014842> adresinde

mevcuttur İlk Baskı: Ekim 2022

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Colleen Reinhart'a ait

Kitap tasarımı Daniel Brout tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_141491996_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Kapak

Samantha Young'Övgüler a

Ayrıca Samantha Young

Başlık Sayfası Telif

Hakkı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

Onyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

[Yirmi Bölüm Yirmi](#)
[Bir Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi İki Bölüm Yedi](#)
[Üç Bölüm Bölüm Dört](#)
[Beş Bölüm Bölüm Bir](#)
[Otuz Otuz Otuz Otuz](#)
[Otuz Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Dokuz](#)
[Altı Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Dört](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Sekiz Otuz](#)
[Otuz Otuz Otuz Otuz](#)
[İki ÜçBeşAltı Bölüm](#)
[Yedi SekizDokuz Kırk](#)
[Bölüm Kırk Bir Bölüm](#)
[Kırk İki Kırk BölümÜç](#)
[Sonsöz](#)

[Okuyucu Rehberi](#)

[Tartışma Soruları](#)

[Much Ado About You'dan alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

BİR

Hallie

P R E S E N T D A Y

S "Bugün başına hangi aptalca şey geldi?"

Erkek arkadaşımın sorusu telefonumdaki hoparlörden merdiven boşluğunun duvarlarında yankılanırken, daireme çıkan beton basamaklardan birinde tökezledim.

George'un ses tonu alaycı olsa da yanaklarımda bir kızarıklık kendini belli etti. "Yok bir şey," dedim savunmacı bir tavırla, nefes nefese kalmamaya çalışarak tırmanmaya devam ederken.

Bir elimle kapıyı açarken diğer elimle telefonumu ve büyük boy çantamı tutmaya çalıştım.

"Hadi ama." George kıkırdadı. "Bir şeyler olmuş olmalı. Sonuncusunun üzerinden neredeyse bir hafta geçti, yani bu bir rekor gibi."

"Sandviç sayılmaz." Oflayarak çantamı ofis masam olarak kullandığım küçük yemek masamın üzerine bıraktım.

"Bir müşteriyi memnun etmek için midenizi bulandıran bir şey yemek sayılır."

Tamam, belki bir müşteri toplantısında somonun kaygan, sümüksü dokusu kusma isteği uyandırır da birkaç somonlu ve salatalıklı sandviç yedim. "Lütfen beni oraya geri götürme." Öğürdüm ama yüksek topuklu ayakkabılarımı tekmeleyip ayaklarımın kemerlerini serin parke zemine düzleştirdiğimde sesim yumuşayarak bir zevk iç çekişine dönüştü.

"Bana bir hafta boyunca saçma sapan bir şey yaşamadığımı mı söylüyorsun?"

Belki de sadece yorgun ve espri anlayışım zayıftı, ama bazen George sadece beni eğlenceli bulduğu için burada kalmış gibi görünüyordu. Ve iyi anlamda değil.

İncinmiş duygularımı geri çekerek, savunmaya geçmemin yorgun hissetmekten çok bugün başıma aptalca bir şey *gelmiş* olmasından kaynaklanmadığını merak ettim. "Peki." Yüzümü buruşturdum. "Yaklaşık otuz dakika önce metrodaydım ve karşımda duran, çok tanıdık gelen bir adam gördüm ve sürekli bana bakıyordu."

"Doğru . . ."

O utanç verici anı yeniden yaşarken iki kat daha garip hissettim. Dişlerimi sıkarak anıya karşı gözlerimi kapattım. "Peki, hiç tanıdığınız ama adını hatırlayamadığınız biriyle karşılaştınız mı?"

"Evet, bu en kötüsü."

"Aynen öyle. *Tanrım, bu adamı tanıyorum* diye düşünüyorum, *muhtemelen üniversiteden ama adını hatırlayamıyorum*. Gözlerini kısarak bana tekrar baktığında, *Tanrım, beni tanıyor ve merhaba demediğim için çok kaba olduğumu düşünüyor* diye düşünüyorum. . . Ben de kıcımlı siper edip, "Merhaba demeyecek misin?" diye bağırdım. Uzun zaman oldu; seni tekrar görmek çok güzel'."

"Ve?"

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, George'un cevabımı duyabilmesi için parmaklarımı ağzımdan uzaklaştırdım. "Bana deliymişim gibi baktı ve 'Özür dilerim, daha önce hiç tanışmadık. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok' dedi. Ona kim olduğumu açıklayamadım çünkü *onun* kim olduğunu hatırlayamıyordum, bu yüzden sonraki on dakika boyunca birbirimizin gözlerinden kaçmaya çalışarak orada durduk ve tam metrodan inerken Onu nereden tanıdığımı hatırladım."

"Nerede?"

Utancımın sıcaklığıyla yanaklarım neredeyse parmaklarımı su toplatacaktı. "Arayan Joe Ashley'di, daha önce hiç tanışmadığım ama televizyonda düzenli olarak izlediğim haber sunucusu."

Bir an sessizlik oldu ve sonra telefonumdan boğuk kahkaha sesleri geldi. George o kadar çok gülüyordu ki isteksiz bir gülümseme ağzımın kenarlarını kıvırdı.

"Ah dostum, ah bebeğim, özür dilerim." George hee-hawed. "Öyle demek istemedim ama bu çok komik."

"Amacım eğlendirmek," dedim kuru bir sesle, kahve makinemi çalıştırırken. "Sadece sen," diye homurdandı. "Böyle şeyler sadece senin başına gelir."

Bazen kesinlikle öyle hissettiriyordu. Konuyu değiştirip onu arama nedenime geri dönmeye çalıştım. "Yarın akşam yemeğe çıkıyor muyuz?"

"Evet... ama buraya gelebileceğini ve benim de yemek yapabileceğimi düşünüyordum."

Onun evinde romantik bir akşam yemeği mi? Daha önceki kızgınlığım binadan kaçtı. Ne kadar tatlı. Ona hiç benzemiyor. Gelecek hafta üç aylık "yıldönümümüz" olacaktı. Belki de bunu anmak istiyordu. Sırıttım, keyfim yerine geldi. "Kulağa harika geliyor. Saat kaçta? Bir şey getireyim mi?"

"Uh, altı buçuk. Ve sadece sen."

Altı buçuk akşam yemeği için erkendi. *Neden* bu kadar erken? Kaşlarımı çattım. "O zamana kadar işimi bitirmiş olur muyum bilmiyorum."

George yine homurdandı. "Bebeğim, sen kalp cerrahı değilsin. Parti planlıyorsun, Tanrı aşkına. Eminim *ben* altı buçukta burada olabiliyorsam, sen de olabilirsin."

Sözleri öfkemi alevlendirirken nefesimi içime çektim ve ona siktir olup gitmesini söylemek istedim... ama yüzleşmekten nefret eden o çileden çıkarıcı parçam yumruğunu boğazıma geçirdi.

"Hallie, hala orada mısın?"

"Evet," ısırdım. "Altı buçukta orada olmaya çalışacağım."

"O zaman sanırım yedi buçukta görüşürüz," diye geveledi. "İyi geceler, bebeğim." George telefonu kapattığında dairem sessizleşti ve ben telefonuma baktım,

Kızgınlığımı yatıştırmak için birkaç derin nefes aldım. Son zamanlarda erkek arkadaşım giderek daha fazla patronluk taslamaya başlamıştı. İyi niyetli olduğuna ve sadece şaka yaptığına inanmak istedim. Ama eğer iyi niyetli değilse

ve o sadece bir tür ... şey ... bir pislikti ... o zaman ondan ayrılmak zorunda kalırdım.

Bir kahve yaptım ve dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkardım, midem bir şeyleri koparma düşüncesiyle tahterevalli gibi sallanıyordu. On beş yaşından beri birileriyle çıkıyordum ve son on üç yılda sadece iki erkek arkadaşımın ayrılmak zorunda kalmıştım. Diğerleri ya benden ayrılmış ya da beni terk etmişti. Yine de George'dan ayrılmak zorunda kalma düşüncesi beni endişelendiriyordu.

Belki de ondan ayrılmak zorunda değildim, diye düşündüm masama oturup dizüstü bilgisayarımı açarken. Belki de ona bazı sataşmalarını aşağılayıcı bulduğumu ve bu kadar aptal olmaması için daha iyisini yapması gerektiğini söyleyebilirdim.

Birden cep telefonum arkamda, tezgâhın üzerinde çalmaya başladı ve sonra tekrar tekrar çaldı.

"Bu da ne ..." Telefonu almak için döndüm, bir tür altıncı his sosyal medya uygulamalarımın gelen bildirim banner'larını görmekten korkmama neden oluyordu. Bire dokun-

"Aman Tanrım." Hiçbir şey beni birinin beni etiketlediği videoya hazırlayamazdı.

Birinin annemi öne çıkan rolü için etiketlediği video.

Bu gece Julia teyzemin bekârlığa veda partisine katılacağını tamamen unutmuştum. Julia Teyze tipik bir şekilde, hafta sonu kalabalığından kaçınmak için herkesi hafta içi bir gece dışarı çıkmaya zorlamıştı. Julia teyzem annemin liseden en iyi arkadaşıydı ve hayatımın büyük bir bölümünde ölümcül derecede bekârdı. Sonra, üç yıl önce Hopper'la tanıştı. Hopper ondan birkaç yaş küçüktü, boşanmıştı ve üç yetişkin çocuğu vardı ve Julia Teyze ile bir süpermarkette tanıştıktan sonra birbirlerine deli gibi aşık olmuşlardı. Şimdi nihayet evleniyorlardı ve onun adına daha mutlu olamazdım.

Ancak babamdan boşanalı iki yıldan az bir süre olan ve onun daha genç bir kadınla birlikte olmasını izlemek zorunda kalan annem şu anda kırılgan bir durumdaydı. Bu yüzden Julia Teyze'ye, boşanma sonrası savunmasız annemin bekârlığa veda partisinde kaydedilmesine izin verdiği için kızabilirdim

elinde tuttuğu muzı emerken erkek striptizciye kucak dansı yapıyor.

Evet.

Annem, bayanlar ve baylar.

Ürperdim.

Videodaki tüm paylaşımları fark edince uygulamadan çıktım ve telefonumu masama çarptım. Bir yanım apartmandan dışarı fırlamak, bir taksiye atlamak, annemi bulmak ve onu Newark'ta hangi striptiz kulübündeysen oradan sürükleyerek çıkarmak istiyordu.

Yine de annemi ve babamı kendilerinden kurtarabileceğim çok fazla zaman vardı. Bu onların boşanma sonrası yeni gerçekliğıydi ve benim de buna izin vermem gerekiyordu. Belki de halletmem gereken bir yığın işim olmasaydı, annemin peşinden koşabilirdim.

Kuşkusuz ayıldığında internetteki videoyu utanç verici bulacaktı.

İç çekerek telefonumu aldım ve teyzemi aradım. Şok olmuştum, cevap verdi. Bulundukları kulübün bangır bangır çalan müziğı telefonu kapattı.

"Hey, bebek yüzlü!" Julia Teyze bağırdı. "Fikrimi değıştirdim ve gelmene izin veriyorum! Adresi ister misin?"

Julia Teyze, benim ya da arkadaşlarının yetişkin çocuklarının önünde kendini tuhaf hissetmeden canının istediğı her yapabileceğı bir bekârlığa veda partisi düzenlemeye karar vermişti. Davetiyenin dışında kaldığım için rahatlamıştım.

"Hayır," diye yüksek sesle cevap verdim, "Annemin o videosu tüm sosyal medyada dolaştığı için arıyorum!"

"Ne videosu?"

"Kucak dansı! Muz!"

"Kahretsin," diye kıkırdadı. "Şaka mı yapıyorsun? Tamam," diye daha da yüksek sesle bağırdı, "Maggie'nin videosunu internete kim koydu?"

Arkadaşlarıyla konuştuğunu fark edince sessiz kaldım.

"Jenna, seni sürüngen!" Julia Teyze iyi huylu bir şekilde bağırdı. "İndir şunu!" "Hiç komik değıl, AJ!" Ona küçükken taktığım lakapla seslendim. Çocuk.

"Bu biraz komik tatlım, eğer onun kızı değilsen!"

"Sadece internete düşecek başka müstehcen bir şey yapmadığından emin olun. İyi geceler!" Cevap veremedim aramayı sonlandırdım.

Hepsinin sarhoş olduğu belliydi. Julia Teyze, boşanma sonrası herhangi bir maskaralıkta annemi sakinleştirmek genellikle benim tarafımdaydı - evliliği dağılana ve öngörülemez davranmaya başlayana kadar annem için hiçbir şekilde endişelenmek zorunda kalmamıştım.

Ancak, sarhoş bekârlarla mantık yürütmek mümkün değildi.

"Silkelen," diye fısıldadım kendi kendime, nabzımın yavaşlamasını dileyerek. "Zaten yapılmış olanı geri alamazsın ama işini kaybetmemek için işine odaklanabilirsin."

Ben bir etkinlik organizatörüydim. Manhattan'daki en iyi etkinlik yönetim şirketlerinden birinde çalışıyordum: Patronum Lia Zhang'ın sahibi olduğu Lia Zhang Events. Üniversiteden sonra, hayatımın hayali olan Asya'yı sırt çantamla gezmeyi planlamıştım ama gerçekte bunun için paraya ihtiyacım vardı. Bu yüzden Manhattan'daki büyük bir otelde yönetici olarak işe girdim ve büyük bir düğüne üç hafta kala etkinlik planlayıcısı işten ayrılınca, görevi devralmak için devreye girdim. Lia ile otel için planladığım dördüncü düğünde tanıştım ve yaptığım işten o kadar etkilendi ki bana iş teklif etti. Ücretine karşı koymak zordu çünkü beni sırt çantalı seyahat hayalime daha da yaklaştıracaktı.

Dört yıl sonra, hala Lia için çalışıyordum, kıdemli etkinlik yöneticiliğine terfi etmişim ve tanıdığım neredeyse herkes beni sırt çantalı seyahatimden vazgeçirmişti.

Son projem Darcy Hawthorne'un nişan partisini planlamaktı. O gerçek bir New York sosyetesiydi. Eğer bu işi doğru yaparsak, Darcy büyük ihtimalle düğünü planlamamız için bizi tutacaktı.

Sorun, bir çevre avukatı ve zarafet timsali olan Darcy'nin tam zıddıyla evleniyor olmasıydı. Nişanlısı Matthias, Fransız bir sanatçı ve müzisyendi. Matthias "modern, sade ama sanatsal bir parti ve rock grubu" isterken, Darcy geleneksel zenginlikten yanaydı. Darcy çiçekli ve yaylı dörtlüsü olan bir kadındı. Planlamacı olarak benim görevim bir uzlaşma bulmaktı, bu yüzden Darcy ve Matthias'tan ilham almak için bana resim ve müzik göndermelerini istedim.

İş yerinde başka bir müşterimin bahar düğünü için planları tamamlamakla meşguldüm, bu yüzden e-postalarına bakacak zamanım olmadı. Yarın onlarla bir öğle yemeği toplantım vardı. Bu yüzden gece geç yattım.

Kahvemi yudumlarken e-postamı açtım ve çiftlerin ayrı ayrı cevaplarını buldum.

Matthias bana yararlı bir Pinterest panosu göndermişti. Bu onun içindeki sanatçıdan kaynaklanıyor olmalıydı. Birlikte çalıştığım çoğu kişi ya etkinliğin en küçük ayrıntılarıyla ilgilenmiyor ya da hayal ettiklerini nasıl anlatacaklarını bilmiyordu. Ancak yaratıcı olan müşteriler her zaman bir nimetti çünkü genellikle bana ne istediklerini nasıl anlatacaklarını biliyorlardı.

Matthias'ın panosu doğrudan konuya girerken, Darcy'nin bana bakmam için birkaç dijital klasörün bulunduğu çevrimiçi bir bulut hesabına bağlantı gönderdiğini keşfettim. Kafamı karıştıran şey, bazı klasörlerin tarih gibi görünen sayılarla adlandırılmış olmasıydı. Bir yıl öncesine ait bir klasörü açtığımda içinde bir video olduğunu gördüm.

Ha?

İlham almam için bana YouTube videoları mı göndermişti? Çift tıkladım ve video başladı.

Biraz tanıdık bir adamın yüzü ekranın çoğunu kaplıyordu, ama arkasında beyaz bir duvarda garip, düzenli bir boru ve kablo karmaşası görebiliyordum. Arka planda yüksek bir makine gürültüsü duyabiliyordum.

"İşte buradayım Darce." Adam kameraya doğru sırtıttı, beyaz dişli göz alıcı bir gülümseme dikkatimi çekti, sanki elini bileğime dolamak için ekrandan dışarı uzanmıştı. "Uluslararası Uzay İstasyonu'ndayım. Buna hâlâ inanamıyorum."

İKİ

Chris

ONEYARAGO

Sdizüstü bilgisayarımdaki kameraya bakarken, Darcy'yi hayal etmeye çalıştım

ve bu beklediğimden daha zordu. Belki de hâlâ aşırı duyuşal yüklenme altındaydım. Altı haftadır Uluslararası Uzay İstasyonu'ndaydım ve heyecanım hâlâ geçmemişti. Geçip geçmeyeceğini bilmiyordum. Tek yapmam gereken pencereden dışarı bakmaktı ve Noel Baba'ya yeniden inanan bir çocuk gibi şaşkınlık ve merak duygusu hissettim. Ağabeyimin çocukluk hayali olan astronot olma hayali benim için inanılmaz bir şekilde gerçekleşmişti. Etrafımdaki yıldızlardan beni gerçekten izliyorsa, umarım bunun onun için olduğunu biliyordur. Umarım gurur duyuyordur.

"Aramayı denedim," dedim kameraya doğru küçük bir sırtıtışla. "Ama sürekli birbirimizi kaçırıyoruz. Sanırım kız arkadaşın harika bir avukat olunca böyle oluyor. Yine de e-postalarını aldım."

Soyuz'un komutanı Tom ve mürettebatım, Darcy'ye telefonla ulaşmaya çalışıp ulaşamadığım son seferde bana bu bakışı atmışlardı. Tom tek bir bakışıyla binlerce şey söyleyebilecek türden bir adamdı. Bir kozmonot olan ve *Soyuz*'da sağ koltuğumuzda oturan Anton geçen gece akşam yemeği için bize katıldığında bana benzer bir bakış atmıştı. Ama düşünme biçimi uzayda bir felakete yol açmadığı sürece insanın kendi kararını vermesine izin veren Tom'un aksine Anton kalın Rus aksanıyla şöyle demişti: "Bir video göndermelisin. Bir mektup gibi. İnsanlar garip davranıyor

Sevdikleri anlamadıkları bir durumda. Ona burada ne yaptığınızı gösterin."

Gerçek şu ki, NASA'nın belirlediği günlük görevlere o kadar dalmıştım ki, Anton Darce'a bir video göndermemi tavsiye edene kadar Tom'un bakışının aklımda yer etmesine izin vermedim. Ama bu garipti. Aslında, UUI'den gelen ilk aramama ya da o zamandan bu yana geçen altı hafta içinde yaptığım hiçbir aramaya cevap vermemesi kesinlikle kötüye işaretledi. NASA, Darcy'yi, babamı ve teyzemi güvenliğim konusunda bilgilendirmek için aileme bir refakatçi atamıştı. İstasyona varışımız televizyonda yayınlandı ve ben de NASA'ya benim için açtıkları Instagram hesabında paylaşabilecekleri video ve fotoğraflar göndermeyi kabul ettim. Sosyal medyayı seven biri değildim ama halkla ilişkiler ekibi görevimize ilgi çekebileceğini düşündüğü her şeyi yapardım. Gelişimi Instagram hesabımda paylaşmışlardı. Ayrıca, bir basın toplantısı sırasında Darcy ve ailemle konuşmuştum, bu yüzden ikisi de sağ salim geldiğimi biliyordu.

Hala.

Uzaydan aradığımda Darcy'nin telefonu açmaması kesinlikle biraz garipti. E-postaları düzenli olarak geliyordu ve çevresel etkilerine uymadıkları için büyük bir şirkete karşı büyük bir dava ile meşgul olduğunu açıkladı. Ancak . . . Tanrım, ben aradığımda babam bile açmıştı. Yine de Anton'un haklı olması mümkündü. Belki de Darcy uzayda olmamdan düşündüğümünden daha fazla korkuyordu. Her ne kadar bir görev için eğitim alırken sevdiklerimizle bu konuyu enine boyuna konuşmamız teşvik edilse de ve teyzemin heyecanlı ama benim için korktuğunu bilsem de, Darcy iyi görünüyordu.

İnsanlara bir astronotla çıktığını söylemekten heyecan duyuyordu.

Hatta fırlatmadan önce birkaç günlüğüne Kazakistan'daki Baykonur Kozmodromu'na gelmişti, ancak programından dolayı erken ayrılmak zorunda kalmıştı.

Gerçekten erken mi ayrılması gerekiyordu? Yoksa bu sadece bir bahane miydi? Ve eğer öyleyse daha fazla umursamamalı mıyım?

Videoda bunların hiçbirini söylemedim. Hayatımda kızgınlık ve kafa karışıklığı hissedecek ne zaman ne de yer vardı. Şimdilik odak noktam günlük görevler ve uzayda hayatta kalmak gibi daha büyük bir görev. Uzay istasyonunda her an bir şeyler ters gidebilirdi ve benim odaklanmam gereken şey

beni, mürettebatımı ve istasyondaki diğer üç astronotu hayatta tutmak için. Darcy ve ben dört ay sonra Dünya'ya döndüğümde ilişkimiz hakkında konuşacaktık.

Dünya'ya geri döndü.

Bu düşünceye sııttım ve sonra bir video mektup hazırlıyor olmam gerektiğini hatırladım. "Yerçekimsiz ortam eğitimi buzdağının görünen kısmı Darce. İstasyonda biraz havalı bir şekilde hareket etmeyi öğrenmem altı haftamı aldı." Bunun üzerine kıkırdadım. "Tırabzanları kaçırdım, duvarlara çarptım - neyse ki hiçbir şeye zarar vermedim çünkü duvarlar deneyler, kablolar ve borularla dolu. Her şey bir şey yapıyor. Duyduğun ses... Gürültülü, değil mi?" Bu yüzden sesimi duyurmak için yüksek sesle konuşmam gerekiyordu. "Bunlar fanlar ve pompalar. Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şey. Bizi sıcak tutuyor ve oksijen sağlıyor. Alışmak biraz zaman alıyor. Dürüst olmak gerekirse alışabilecek miyim bilmiyorum ama manzara için buna değer. Keşke buradan dünyanın nasıl göründüğünü görebilseydin, Darce. Korumak için savaştığın dünyayı. Bunu şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum. O kadar güzel ki. E-postalarında tarif istediğini biliyorum. için Hayatımda ilk kez, keşke yazar olsaydım da Tom gibi diyorum. Her şeyi öyle bir yazıyor ki neredeyse ne olduğunu hissedebiliyorsunuz. burada olmak gerçekten çok güzel. Yine de senin için bir şans vereceğim.

"Gece vakti benim favorim. Büyüleyici. Tüm ışıklar . . . bazen siyah mermer üzerine serpilmiş altın gibi görünür. Diğer zamanlarda ışıklar daha şiddetli, siyah bir nehrin yüzeyinde yanan ateş gibi. Sanırım en sevdiğin gündüz vakti olurdu. Maviler ve yeşiller ve gümüşler ve griler ve morlar ve sonra aniden çölden gelen paslar, şehirlerin üzerindeki dumanlar ve Amazon nehirleri sıvı altın gibi görünebilir. Sürekli değişen bir manzara. Cupola'da sadece birkaç kez bulundum - orası gözlemevi modülü." Cupola istasyondaki en sevdiğim yerdi. Yamuk pencerelerinden Dünya'nın 360 derecelik bir görüntüsünü sunuyordu.

"İçine girmek için içine dalıyorsunuz ve sonra kendinizi yukarı çekiyorsunuz, tıpkı bir mağaraya dalar gibi. İçeride fotoğraf çekebilmemiz için kameralar var. NASA birkaç gün önce birkaç fotoğraf çekmem için beni görevlendirdi ve bunları Instagram'ımda yayınladılar, böylece atabilirsiniz. İyi ki sıfırı tutmuşum

yerçekimi. O kameralardan *bazıları* çok pahalı." Şaka yaptım; UUI'deki her şey pahalıydı. İstasyon bir milyon pound ağırlığındaydı ve şimdiye kadar inşa edilmiş en pahalı nesneydi.

"Tom son görevinde bir uzay aurorası yakaladıklarını söyledi. Fotoğrafları görmüştüm ama gerçek hayatta görmek için can atardım." Gezegenin üzerindeki yeşil ışıklar bir bilim kurgu filminden fırlamış gibiydi.

"Sıfır yerçekimi hakkında çok soru sordunuz. Uçmayı öğrenmek gibi bir şey, tek farkı her şeyin zahmetsiz olması. Bunu kavramam biraz zaman aldı çünkü her şeye çok fazla güç uyguluyordum. Buna gerek yok. Darce, buna bayılırsın. İnsanları sağlıklı ve hayatta tutarken uzayın derinliklerine gidebilecek bir uzay gemisini nasıl yapacağımızı bulmak için her gün saatlerimizi deneylere harcamadığımız zamanlarda eğleniyoruz."

Gerçek buydu. Babam bunu küçümserdi. *Hayatta yapmaya değer hiçbir şey eğlenceli değildir.* Ben bunu bana çok söylerdi. On dokuz yaşına geldiğimde, *"O zaman hiç harika seks yapmadın"* diye karşılık vermiştim. Babam üniversitede olmamı umursamazdı. Kafama öyle sert bir tokat atmıştı ki kulağım saatlerce zonklamıştı.

"Bazen gemide kendimi çekiyorum ve bir istasyona bakıyorum ve Avrupalılardan biri boş zamanlarında yuvarlanıp pirouet yapıyor." Sırıttım çünkü beni de aynı şeyi yaparken bulmak hiç de alışılmadık bir durum değildi. Aslında dört gün önce aynı şeyi yaparken kendimi videoya çekmiş ve NASA'ya göndermişim; onlar da bir Bowie parçası ekleyip videoyu yayınlamışlardı. Sosyal medya kullanıcıları arasında çok popüler oldu. Görünüşe göre iki gün önce viral olmuşum ve saatler içinde binlerce yeni takipçi kazanmışım.

"İşte sana harika bir şey." Duvara bağladığım su kesesine uzandım. Ayaklarımı bir tırabzanın altına sokmuştum, destek için sırtımı duvara dayamıştım. Darcy'ye, "İkinci düğümdeyim," demeyi düşündüm. "Uyku istasyonu. Kapsülüm hemen şurada yerde." Uyku tulumumun bulunduğu kapsülü kameranın dışında işaret ettim. Tulum duvara bağlıydı ve fermuarımızı çekip içine girdik. "Sıfır yerçekiminde uyumak, bir bulutun üzerinde uyumak gibi hayal ettiğim bir şey. Tuhaf görünüyor, sanki bir kozaya sarılmışız gibi, ama hayatımın en iyi uykusu. Yine de, seni bu kadar

kıskançlık duyuyorum. İstendiği gibi, uzayda su."

Keseyi dikkatlice açıp biraz su sıkarken kıkırdadım. Su, önümde havada dans eden bir baloncuğa dönüştü ve kıpırdadı. Kapalı keseyi tekrar duvara yerleştirerek su kabarcığını kameraya doğru hafifçe vurdum ve ardından parmaklarımın arasında ileri geri hareket ettirdim.

"Güzel, değil mi?" Sonra ileri uzandım ve ağızıma aldım. "Az önce kendi çişimi içtim, Darce. Evet, evet, içtim." Güzel yüzündeki iğrenmiş ifadeyi hayal ederek güldüm. "Merak etme, arıtılmış. Arıtma sistemimiz terimizi ve idrarımızı suya dönüştürüyor. Zekice, değil mi?" Ona çiş kısmını nadiren düşündüğümü söylemedim, yoksa susuz kalabilirdim.

"Her neyse, burada yaptığım işler hakkında sizi saatlerce sıkabilirim ama üçüncü düğüme gitmem gerekiyor. Burası zorunlu egzersizlerimizi yaptığımız yer. Kendimizi sabit bisiklete ya da koşu bandına bağlamak günlük rutininizin bir parçası. Bir de ARED var, halter ve squat hareketlerinin eşdeğerini yapabilmemiz için ürettikleri özel bir makine. It's

ve NASA bunu sosyal medya için çekmemi istiyor. Ama ben sadece . . . İyi olduğumu bilmeni istedim. İyiden de iyiyim. Yakında ilk uzay yürüyüşümü bile yapabilirim. Yani evet..." Videoyu nasıl sonlandıracağımı düşünerek beceriksizce devam ettim. Darcy'yle olan bağlantımın kesilmesi birdenbire ISS ile Dünya yüzeyi arasındaki 240 milden çok duygularla ilgili gibi geldi.

"Umarım iyisinizdir." Kulağa ne kadar resmi geldiğimi fark edince içten içe irkildim. "Ailenin iyi olduğunu ve davanın harika gittiğini. Nasıl gittiğini bana haber ver. Vaktiniz varsa bir video gönderin. Ama eğer varsa, KateD'ye gönder.

-NASA nokta gov'da. İndirmesi daha kolay bir formatta iletecek. Muhteşem yüzünü özledim. Yakında konuşuruz, Darce."

Kaydı durdurmak için ulaştım. Videoyu Kate'e e-posta ile gönderdim, o da benim için Darcy'ye iletenekti. NASA dışındaki herkese e-posta gönderebiliyor ve telefonla konuşabiliyorduk.

Houston, bağlantımız Dünya'dakinden daha yavaştı, bu nedenle daha büyük veri dosyalarını doğrudan NASA'ya göndermek ya da sosyal ağlarımıza yüklemek daha kolaydı.

Dizüstü bilgisayarımı uyku kapsülüne güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra, beni 2. düğümden çıkarmak için tırabzanları kullandım, böylece egzersiz yapmak için 3. düğüme gidebildim. Bunu yapmak için ABD laboratuvarından geçmem gerekiyordu. O sırada Darcy'nin son e-postasında bana yalnız olup olmadığımı sorduğunu ve videomda bu soruya cevap vermediğimi hatırladım. Bu, birçok insanın UUI'de olmakla ilgili varsaydığı bir şeydi. Yalnız hissetmek için zamanım yoktu. Tom'a bunu sordum ve o da istasyondayken kendini hiç bu kadar yalnız hissetmediğini söyledi. Belki de ilk cevabım bu olmalıydı.

Onu özlediğimi söylerken yalan söylememiştim. Ama gerçek şu ki, onu Tom'un karısı Pam'i ve çocuklarını özlediği kadar özlemiyordum. Bazen adamı, kalkıştan saatler önce mürettebattan birinin eline tutuşturduğu mektupları tekrar okurken yakalıyordum. Eşinin ve çocuklarının onu bu kadar etkileyen ve gözlerine huzur veren ne söylediklerini merak ediyordum.

Bunu Darcy'den alamadığım için neden kıskançlık duymadığımı merak ediyordum, ta ki babamı düşünüp görmezden gelmeyi tercih ettiğim gerçekliğin soğuk bir sıçramasını hissedene kadar.

Manhattan'da çok sektörlü bir şirketin ortaklarından olan babam Javier Ortiz aşk kavramından kaçınırdı. Sadece romantik değil, ailevi de. Annem hayattayken bile, orospu çocuğu.

Babamın bana gösterdiği tek şefkat rahmetli ağabeyim Miguel'e ve canı istediğinde anneme gösterdiği şefkatti.

Onunla Miguel arasında olduğu gibi aramızda bir yakınlık yoktu.

Yine de gurur vardı. Sanırım sonunda benimle gurur duyuyordu. Gurur sevgi ya da şefkat değildi ama hiç yoktan iyiydi ve Javier Ortiz en küçük oğlunun bir astronot olmasından açıkça gurur duyuyordu. Herhangi bir astronot değil, NASA tarihindeki sadece on dört Latin kökenli astronottan biriydi.

"Babam, bayanlar ve baylar," diye mırıldandım kendi kendime kendimi eğitim istasyonuna çekerken.

Tom çoktan içeride koşu bandında koşmaya başlamıştı. "Seni de mi buraya aldılar?" Aynı anda bir antrenman için programlanmamız alışılmadık bir durumdu.

Komutanım koşarken başını sallamadı. Uzay istasyonunda ter bir sorundu. Yerçekimi olmadığından, ter ıslak topraklar halinde vücudumuza yayılırdı. Herhangi bir ani hareket o topağı yerinden oynatabilir ve mürettebat arkadaşlarınızdan birine çarpabilirdi. Antrenmanlarımız sırasında terimizi emmesi için üzerimizde bir havlu bulundururduk. Tom kendi havlusunu alnına sildi. "Boş zamanlarımda."

Ve spor yapıyordu. Bunu anlamıştım. Anton bize gülerdi. Günde birkaç saat kendimizi yere bağlayıp bedenlerimizi sanki Dünya'daymışız gibi hareket etmeye zorlamamızın neredeyse haksızlık olduğunu düşünürdü. Ama kendimi bildim bileli egzersiz yapmak günlük rutinin bir parçasıydı ve yerçekimsiz ortamı ne kadar sevsem de, egzersiz yapmak düşüncelerimi yönlendirmenin ve ruh halimi dengelemenin en sevdiğim yollarından biriydi.

"Ben yeni bitiriyordum. Biraz erken geldin."

Tom'un programımdan haberdar olması beni şaşırtmadı. Ben de onunkini biliyordum. "Videoyu gönderdin mi?" diye sordu koşum takımının klipslerini açarken. onu koşu bandına çekti.

"Evet, hepsi tamam." Bir elimle tırazana tutunmuştum, diğer elimde de video kamera vardı.

"Güzel. Çünkü burada yaptıklarımız ne kadar , aşağıdaki herkes için de o kadar önemli." Dünya'yı işaret etti. "Odaklanmışsın ve işinin ehlisin ve seni ekibimde görmekten memnunum Ortiz. Ama hâlâ seni neyin harekete geçirdiğini bilmiyorum. Ben astronot olmayı *seviyorum*. Çocukluğumdan beri astronot olmayı hayal ettim. Bu sevgi hiç kaybolmadı ama şimdi bunu yapıyorum çünkü ailemi seviyorum ve burada yaptıklarımız aşağıda ilerleme yaratıyor. Çocuklarımla ve onların çocuklarının geleceğinin haritasını çıkarıyoruz ve bu benim için önemli. Sizin için önemli olan ne?"

Sorduğu soruya rağmen otomatik olarak cevap verdim. "Tüm bunları yaparken mürettebatımı güvende tutmak, ekibime yardım etmek."

"Ve bu takdire şayan. Ama yeterli mi? On altı hafta daha buradayız. Bir hafta boyunca duş almadığında nedenlerin yeterli olacak mı?"

yüz seksen iki gün? Taze bir yemek yemediğinizde mi? Sekiz yüzüncü kez huniye işlemek zorunda kaldığınızda? Seksi özlediğinizde? Ve iyi kahveyi?"

Kafam karışmıştı ama soruları karşısında sinirlenmemiş ya da savunmaya geçmemiştim. Son üç yıldır bu görev için eğitim alıyordum ve kararlarımın ve fikirlerimin aşırı analiz edilmesine, sorgulanmasına ve Görev Kontrol'deki pek çok kişi tarafından tartışılmasına alışmışım. Ancak, sorduğu her şey duruma bağlıydı ve ben bunlarla başa çıkmak için *eğitilmişim*. "Anlamıyorum."

"Aklım her zaman ekibimde ve görevlerimde," diye detaylandırıyor Tom. "Ama aileme ve Dünya'da geride bıraktıklarına duyduğum sevgi beni odaklanmaya itiyor."

Ampul söndü. "Buraya gelen tek evlenmemiş, çocuksuz astronot ben değilim Tom."

"Hayır, o adamlar ve kadınlar astronot olarak yaşıyor ve nefes alıyorlar ve bunu kelimeyi söyleyebildiklerinden beri yapıyorlar. Sen, Ortiz, bu kariyere kıyasla geç başladın. Ve dediğim gibi, harika gidiyorsun. Keşif gezimin bir parçası olduğun için sana minnettarım ama sanırım söylemeye çalıştığım şey, geri kalanımız için bu asla inemeyeceğimiz bir yolculuk. Dünya'ya geri döneriz, Houston'da kalırız, Star City'ye gideriz, bir sonraki görev için eğitim alırız. Eğer siz de geleceğinizi böyle görüyorsanız, o zaman bu konuşmanın bir anlamı yok."

Konuşma tartışmalı değildi. Bir sonraki görev.

İlkine o kadar odaklanmışım ki bunu hiç düşünmemiştim.

Elbette bu inmek istemediğim bir yolculuk olsaydı, sonrasında ne olacağını daha fazla düşünürdüm.

Komutanım bana hiçbir şey söylemeden her şeyi anlatan bakışlarından birini attı ve *şimdi* ona biraz kızgın hissederek 3. düğümden yanımdan süzülüp gitmesini izledim.

Video kamerayı kurdum, ARED makinesinin önündeki duvara bağladım, sonra koşum takımını aşağı çektim ve belime bağladım. Çubuğu ve ARED'in bağlı kollarını başımın üzerine çekerek

Beni yerinde tutmak için barı omuzlarımdan geçirdim, ellerimi bir halter gibi etrafına sardım. Squat yapmaya başlamadan önce durakladım. Tom'un sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

Videonun kayıtta olduğunu bir anlığına unutarak derin bir nefes verdim.

"Şey . . . siktir."

Hallie

PRESENT DAY

Halkla ilişkiler ekibinden Darce ile ilk tartışmamı yaşadım. Dürüst olmak gerekirse, sosyal medya konusunda oldukça yumuşak başlı olduğumu düşünüyorum, eğer bu benim işim olmasaydı, asla bu platformlarda olmaz ve hayatım hakkında paylaşım yapmazdım. Ama NASA benden bunu yapmamı istediğinde, neden olmasın diye düşündüm. Çok az insanın deneyimleyebildiği şeyleri deneyimliyorum ve bunu paylaşmak istiyorum. İnsanları burada yaptıklarımız hakkında eğitmek ve bunu onlar için eğlenceli ve ilginç bir şekilde yapmak istiyorum. Bu yüzden kendimi konfor alanımın dışına itiyorum. Ve tahmin edin ne oldu, bununla eğleniyorum bile. NASA bu hafta iki milyondan fazla takipçiye ulaştığımı söyledi. İki milyon. Bu akıllara durgunluk veren bir şey. Tatmin edici ve devam etmek istememi sağlıyor.

Ama NASA Tom'dan ilk uzay yürüyüşümü çekmesini istedi. . Darce, ben ... bir an için bu konuda yanılıyor olabileceğimi düşündüm-olduğundan daha büyük bir mesele haline getirdim-ama o anı yaşamak istiyorum. Instagram'da tepkimi izleyen binlerce insanı düşünmek istemiyorum. Uzayda olmanın, yıldızlarla aramda elbisemden başka bir şey olmamasının nasıl bir his olduğunu düşünmek istiyorum.

Neyse ki Görev Kontrol benimle aynı fikirdeydi. Uzay yürüyüşü tehlikelidir. Odaklanmama ihtiyaçları var.

insanları eğlendirmek. PR hayal kırıklığına uğradı ama sonunda kabul etti. Ben de ikilemde kaldım. İnsanları uzay yürüyüşünü görmekten mahrum bırakmalı mıyım? Emin değilim. Ama kendimi o anı gerçekten yaşamaktan mahrum etmeli miyim? Bu tıpkı bazı insanların tatilden ya da yeni bir yere yaptıkları günübirlik bir geziden keyif alamamasına benziyor çünkü sosyal medya hesapları için mükemmel fotoğrafı ya da videoyu yakalamayı düşünmekle o kadar meşguller ki gerçek deneyimi geçiriyorlar. Bu bana çılgınca geliyor. Bu yüzden bunu kendim için yapıyorum. Ve Görev Kontrol beni güvende tutmak için bu şekilde yapıyor. Belki bir dahaki sefere. Ben önce astronot, sonra halkla ilişkiler aracıyım. Şimdilik, hayır demek yapılacak en doğru şey.

-KAPTAN CHRISTOPHER ORTIZ, VIDEO GÜNLÜĞÜ #4

Evlat edinilmiş bir New Yorklu olarak, metroya binerken ya da inerken asla dolambaçlı yollara sapmamanızı ciddiye alırdım.

Ancak, videodaki adamla ilgili düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki - ki onun gerçek bir NASA astronotu olan Kaptan Christopher Ortiz olduğunu tespit etmiştim- ve internet fenomeni olan annemle ilgili düşüncelerimde o sabah metro durağında yeterince hızlı değildim. Yani trenden gerektiği kadar hızlı atlamamıştım. Trene binmek için itişip kakışan insan kalabalığı beni de yanlarında tutmak için iyi bir iş çıkarıyordu ve ben itişip kakışarak trenden inerken trençkotumu aralarında yakaladıklarını fark etmedim.

Yağmurlu bir bahar sabahıydı ve trençkotumu açık bırakmıştım. İndirimde aldığım ve çok sevdiğim bir camel trençkottu çünkü hafifti ama diğer trençkotlardan ayıran güzel bir dolgunluğu vardı.

Bu aynı zamanda çok fazla kumaş olduğu anlamına geliyordu.

Ve yanımdan geçip giden kaba saba moronlardan biri trene binerken paltomun sağ tarafını yakaladı ve kendisiyle birlikte yukarı çekti. Peronda sallanırken hareket edemediğimi biliyordum ama trenin kapıları kapanıp paltomun kapıların arasına sıkıştığını görene kadar nedenini anlayamadım.

İster adrenalin deyin, ister vücudumun içgüdüsel olarak başıma gelen tuhaf şeylere alışkın olması deyin, ama içinde dizüstü bilgisayarım olan büyük çantamı düşürdüm ve trenle birlikte hızla uzaklaşması için tam zamanında paltonun içinden fırladım, paltonun sol kolu benden sıyrılırken güçle omzumu çekti.

"Vay anasını," diye duydum arkamdan. "Hızlı refleksler!"

Döndüğümde, okulda olduklarından emin olduğum bir grup gencin bana doğru kasıla kasıla geldiğini, gözlerini kocaman açıp sııttıklarını gördüm.

Yırtık dar kot pantolon ve pembe büyük boy kazak giymiş bir çocuk bana doğru zıpladı ve hayranlıkla bana baktı. "Abla, bu harikaydı!" Bana beşlik çaktı ve ben de ona beşlik çakarken biraz histerik bir şekilde güldüm. Arkadaşları etrafımı sarmış, omuzlarımı okşuyor, kendi beşliklerine uzanıyorlardı.

"Değil mi?" Hâlâ şoktayken manyakça sııttım. "Çok aptalca." *Neden "aptal" kelimesini kullanıyorum ki?*

Bir kız "Çok efsaneydi," dedi. "Keşke bunu filme alabilseydik."

"Hey," dedi pembe kazaklı çocuk çantamı alıp bana vermek için. "Yaptığın şey bu mu?" Etrafına baktı, metroyu araştırdı. "Dublör gösterisi falan mı çekiyorsun?"

"Evet," diye yalan söyledim, kalbim küt küt atıyordu. "Bunu evde yapmayın çocuklar. Ben bir profesyonelim. Gidip daha çılgınca gösteriler yapmalıyım." *Lütfen dur, Hallie.*

Gözlerini kocaman açarak başlarını salladılar ve bana programa çıkıp çıkmayacaklarını sordular. Belirsiz bir şeyler mırıldandım ve tüm enerjimi kasıla kasıla uzaklaşmaya harcadım. Gözden kaybolduğumda, titreyen bacaklarım pes etti ve duvara yığıldım.

Aman Tanrım, ölebilirdim. Aşağı doğru acele eden insanlar New York olduğu için beni görmezden geldi ve kendimi gün ışığına doğru zorladım. Ölümüne yakın deneyimimden dolayı vücudumun her santimi titriyordu.

Metrodan çıkıp şehrin çiseleyen sokaklarında ofise doğru yürürken en sevdiğim montumu da kaybettiğimi fark ettim.

Dikkatimi dağıttıkları için Yüzbaşı Christopher Ortiz'i ve annemi suçladım.

"Onlara bir dublör gösterisi yapacağını mı söyledin?" Ofisimin kapısının yanında duran Althea'nın dudakları kıpırdadı. "Gölmek için duyduğum dürtü, az önce başına gelenler için duyduğum samimi endişeyi gölgelememeli."

"Gülebilirsin. Onlara çakan bir aptal gibi göründüm."

Althea'nın o bulaşıcı kıkırdamalarından biri sofistike güzelliğiyle o kadar uyumsuzdu ki ben de gülmekten kendimi alamadım.

Kısa bir süre sonra doğruldu, gözlerindeki yaşları sildi ve dolgun ağzını ciddi bir kısıtırmaya zorladı. "Tamam, son kısım komikti. Ama neredeyse öldüğün kısım gerçekten komik değildi. Senin başına gelenler başkalarının da başına geldi ve sonu iyi bitmedi. Lütfen daha dikkatli ol."

İnsanların bu tür olaylarda öldüğünü hatırlamak hafifçe midemin bulanmasına neden oldu. George'a söyleyemezdim. Günlerce bana ders verirdi.

"En azından dizüstü bilgisayarım iyi durumda," dedim masamın üzerinde açarak. "Yine de zavallı ceketim."

"Palton mu? Palton için mi endişeleniyorsun?"

Palto üzerinde durmak, ölüme ne kadar düşünmekten çok daha kolaydı.

"Önemli olan tek şey hayatta olman." Diğer iş arkadaşımız Dominic aniden ofisimin dışındaki koridorda belirdi. "Ailen senin yasını tutabilecekken bir paltonun yasını tutmanın ne kadar sığ görüldüğünün farkında mısın?"

"Ah lütfen, sanki onun ofisini almak için sıraya giren ilk kişi sen olmayacakmışın gibi." Althea ona ters ters baktı. "Ayrıca, kulak misafiri olmak ürkütücü."

"Bu ima beni dehşete düşürdü. Ofis hakkında yani," diye cevap verdi duygusuzca, sonra küçük alanıma baktı. "Gerçi ben olsam kesinlikle daha zevkli dekore ederdim."

Kıdemli etkinlik yöneticiliğine terfi ettiğimden beri Dominic benim için biraz boktan biriydi.

Onu görmezden gelerek Althea'ya baktım. "Tasarım bir . İndirimde almıştım. Yüzde elli indirim."

"Ooh, bu acıttı."

"Saatte elli mil hızla giden bir tren de öyle," diye takıldı Dominic.

Althea ona karşı dudağını büktü. "Sen hastasın."

Ona sırtıttı, gözleri bana dönmeden önce küstahça onun uzun bedenine daldı. "Ayrıca, o palto sana hiç yakışmamış bile. Tren sana bir iyilik yaptı."

Dominic devam ederken göz ucuyla Althea'nın kapıya doğru yaklaştığını gördüm.

"tasarım parçalar için gerçekten çok kıyasın. Denemelisin-"

Althea ofis kapısını suratına çarparak kapattı ve neredeyse burnuna çarpacak olan kapı yüzünden irkilerek geri sıçradı.

Althea cam kapının ardından kendini beğenmiş bir ifadeyle ona baktı.

Ona öldürücü bir bakış fırlattı ve tepinerek gözden kayboldu.

Hayretler içinde arkadaşşıma baktım. "Benimle evlenir misin?"

"Michelle'i rahatsız etmiyorsa, tabii." Michelle onun nişanlısıydı. "Neden

yapamam	Dominic	olmak	Berbat
görünümlü	için	maç onun	ruh?"
			I

Şikayet ettim.

"İşte böyle."

"Biliyor musun, muhtemelen onun duygularını incittin. Bence senden gerçekten hoşlanıyor." Althea Dominic'in tiptiydi. Sadece mankenlere özel bir kuralı vardı. Evet, bu doğru: Dominic White yüzeysel bir pislikti.

Mükemmel sarı teni ve uzun ince bacaklarıyla arkadaşım bir model . Ama Dominic'in kız arkadaşı olamazdı. Althea onun için fazla zeki, klas ve fazla iyiydi. O da bunu biliyordu. Ayrıca Althea kendini panseksüel olarak tanımlasa da ciddiye alınıyordu. Michelle'le üniversitenin son yılında tanışmışlardı ve o zamandan beri onu seviyordu.

"Hayal görüyorsun. Ayrıca, o pislikle çıkmak istemem için çaresiz olmam gerekir. Muhtemelen insanoğlunun bildiği tüm cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu." Haksız da sayılmazdı. Dominic'in çekici özelliklerine rağmen, aşırı rekabetçi, narsist, erkek fahişesi meslektaşına karşı hiçbir çekim hissetmiyordum ve Althea'nın da aynı şekilde hissetmesine gerçekten minnettardım.

"Sana biraz çay yapacağım. Sakinleştirici bir bitki çayı belki?" diye teklif etti.

Ona bir bakış attım. "Ölüme yakın bir deneyim bile kahveden ayrılmamı sağlayamaz."

"Kalp atışların olmalı. Kahve içmemelisin. *Asla*." "Öyle bir şey olmayacak."

"Asla asla deme. Sana bitki çayı getiriyorum." Koridora doğru ilerledi.

"Bir tutam sütle," diye seslendim arkasından. "Ve kahve. Aslında, bitki çayını tamamen bırakın!"

"Bağırıyorsun, neden bağırıyorsun?" Lia ofisime girdi. "Tren kazası yüzünden mi?"

Göz alıcı patronuma bakakaldım. "Nereden duydun?"

"Dominic söyledi. Palto konusunda yanılıyor. Muhteşemdi. Kaybın için üzgünüm, Hallie. Hawthorne nişan partisinde işler nasıl gidiyor?"

Gerçek şu ki, bir gece önce neredeyse hiç uyumamıştım.

Dün gece açtığım ilk videodan Darcy'nin bana görmemi istemediği dosyaların linkini gönderdiği anlaşıyordu. Hızlı bir Google aramasından sonra, astronotla eskiden çıktığını öğrendim. Eskiden derken, astronot hala Uluslararası Uzay İstasyonu'ndayken, büyük olasılıkla Matthias'la tanıştığı için ayrılmış olmaları gerektiğini kastediyorum. Hesaplarıma göre (ve belki de *milyonlarca* takipçisi olan Instagram hesabını takip ettikten sonra!) Christopher Dünya'ya yaklaşık altı ay önce dönmüştü. Döndükten sonra birkaç hafta boyunca günlük ve gece geç saatlerde yayınlanan talk show programlarında kendisiyle yapılan röportajlara rastladım. Bu çoğu astronot için olağan bir durum değildi ama Chris UUI'den yaptığı birkaç sosyal medya paylaşımıyla viral olmuş ve dünya çapında tanınır hale gelmişti. Talk show sunucularının da ima ettiği gibi, yakışıklılığı popülaritesinde kesinlikle bir faktördü, ancak aynı zamanda uzaydaki üçüncü Meksikalı Amerikalı astronot olması ve Meksikalı Amerikan toplumu arasında büyük bir takipçi kitlesine sahip olmasıyla nasıl ünlü olduğunu da tartıştılar. Her röportajda Chris'in geçmişini kabul ettiğini ve Latinx toplumunun desteği karşısında gözle görülür bir şekilde alçakgönüllü olduğunu fark ettim, ancak aynı zamanda şöhrete yükselişi hakkında konuşurken rahat görünmüyordu.

Ya da seksiliğini.

Ve o çok seksi bir astronottu.

Bu yüzden bana çok tanıdık geliyordu. Belli ki onunla tesadüfen karşılaşmıştım.

Kendimi işe odaklanmaya zorlamadan önce Christopher'ın Darcy'ye yazdığı üç video mektubu izlemiştim.

Ayrıca *tüm* videoları bilgisayarıma indirmiş olma ihtimalim de çok azdı.

Kendimi sinsi ve suçlu hissederek, iyi niyetli bir gülümsemeyle bunu örtbas ettim. "Harika! Çok farklı zevkleri var ama bence bu zevkleri bir araya getirmenin yolları var. Bugün öğle yemeğimizde onlara sunacağım bazı fikirlerim var."

"Bana onlarla vur." Lia ofisimdeki kadife koltuğa yerleşti. Patronum Manhattan'ın en iyi iç mimarlarından biriyle işbirliği yaparak küçük ofislerimizi tarzımızı ve detaylara gösterdiğimiz özeni yansıtan şık mekânlara dönüştürmüştü.

Christopher'ın muhteşem yüzünü aklımdan çıkararak başımı salladım.

Ben de şöyle cevap verdim: "Şey... Matthias bir rock grubu isterken Darcy bu fikirden nefret ediyor ve bir yaylı çalgılar dörtlüsünü tercih ediyor. Aklıma gelen en kolay çözüm, bir yaylı çalgılar dörtlüsünün Matthias'ın en sevdiği rock şarkılarının enstrümantal versiyonlarını çalması."

"Mükemmel, bayıldım. Başka ne var?"

Matthias meleksi Fransız aksanıyla, "Hoşuma gitti," dedi.

Darcy nişanlısına baktı. Bana dönmeden önce kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı.

Kıvrınmamaya çalıştım.

Altıncı Cadde'deki öğle yemeği toplantımıza geldiğimden beri kendimi ürkek hissediyordum. İtalyan restoranı Batı On Dokuzuncu Cadde'deki ofislerimize on dakikalık yürüme mesafesindeydi ve bu havalı mekânda ünlü simaları görmek alışılmadık bir şey değildi. Darcy Hawthorne'un öğle yemeği için buluşmak istediği yerin burası olması beni şaşırtmadı. Hawthorne'lar yüz yıldan uzun bir süredir Doğu Yakası sosyetesinde önemli bir yere sahipti. Darcy'nin ailesi dünyanın en büyük

en büyük otel zincirleri. Çoğu insan onun aile işine girmesini bekliyordu ama o sadece hukuk okumakla kalmamış, dünyada bir fark yaratmaya çalışan bir çevre avukatıydı. Ailesinin onca , sonsuza dek uzayan bacaklarına ve pahalı restoranlarda yemek yemeyi sevmesine rağmen, insan ona hayranlık duymadan edemiyordu.

Ayrıca, iyi biriydi.

Genelde.

Şimdi, müzik uzlaşmam hakkındaki fikrini endişeyle beklerken gri gözleriyle beni sandalyeme mıhlamıştı. Uzun, gür sarı saçları şık bir at kuyruğuyla geriye doğru toplanmıştı. Darcy kloş siyah yüksek bel pantolon ve büyük kollu göz alıcı bir ipek bluz giymişti. Çok şıktı ve geleneksel olmayan iş kıyafetlerine rağmen, altı inçlik topuklu ayakkabılarıyla itibarımı yerle bir edebilecek bir yirmi birinci yüzyıl profesyoneli gibi görünüyordu.

Birdenbire sırtıttı. Gülümsemesi bir keşif gibiydi. Tanıştığımızda onda fark ettiğim ilk şey buydu-Darcy Hawthorne'un en tatlı, en sıcak gülümsemesi vardı, korkutucu görünüşüyle tamamen uyumsuzdu.

Gülümsemesinin Christopher'ı etkileyip etkilemediğini merak ettim. Ve Matthias'ı tabii ki.

Rahatladım. "Beğendin mi?"

"Evet." Darcy başını salladı ve elini masanın üzerinde onun elinin etrafında kıvrırken gülümsemesini Matthias'a çevirdi. "Bence bu mükemmel bir uzlaşma. Kemancı Nirvana'nın 'Smells Like Teen Spirit'inin açılış notalarını çaldığında annemi şaşırtacak. " Gözleri kahkahalarla doldu. "Ama aslında o anı dört gözle bekliyorum."

Hepimiz kıkırdadık ve ben de nişan partisi için onların iki kişiliğini nasıl bir araya getirebileceğimize dair düşüncelerimi paylaşmaya devam ettim.

Darcy yorum yapana kadar her şey yolunda gidiyordu: "Bu öneriler mükemmele yakın. Size gönderdiğimiz fikirleri aldınız ve hayal bile edemeyeceğimiz bir plan yaptınız. Harikası."

Darcy'nin bana sadece nişan ilham panolarına değil, aynı zamanda eski erkek arkadaşının videolarına da erişmemi sağlayan bulut hesabına bir bağlantı gönderdiğini hatırlayınca suçluluk duygusu beni tüketti.

"İyi misin?" Bana doğru eğildi. "Görünüyorsun ... Tanrım, yediğin bir şey mi?" Endişe içinde kendi boş salata tabağına baktı.

"Hayır, ben iyiyim. I . . ." Gerçeği ağzımdan kaçırmak istedim. Sadece ona özel videolar izlediğimi.

Ama kafamın içindeki küçük bir ses beni durdurdu. O ses patronuma aitti.

"Partiniz için tutmak istediğim müzisyenlerin müsait olmayabileceğini hatırladım," diye yalan söyledim, yanaklarım dayanılmaz derecede sıcaktı.

"Olamaz." Darcy kederli görünüyordu, bu da kendimi berbat hissetmeme neden oldu.

"Her şey yolunda, *mon ange*." Matthias kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti. "Başkalarını da bulacağız."

"Merak etmeyin." Onları ikna etmek için acele ettim. "Bu sadece bir düşünceydi. Yanılıyor olabilirim. Kontrol edip en kısa zamanda size haber vereceğim."

Öğle yemeğini bitirdiğimizde, aramızdaki yalan beni tüketmişti. Yapılacak en doğru şey doğruyu söylemek olurdu. Ancak ikilemimi düşünürken Christopher'ın video mektuplarında ilişkileri hakkında gerçekten samimi bir şekilde konuşmadığını fark ettim. Şimdiye kadar izlediğim üçü de uzay istasyonunda ne yaptığıyla ilgiliydi. Uzayın ilginç bir yer olduğunu hiç düşünmemiştim ve astronotun görevini açıklamasından mı yoksa coşkusunun bulaşıcı olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Sanırım ikisi de.

Kesinlikle ikisi de.

Tamam, belki ikincisinden çok birincisi ama yine de.

Uzay eğlenceliydi. Ve sıcaktı. Aslında dondurucuydu ama o gerçekten sıcak yaptı.

Ofise dönerken karnımdaki aptalca çarpıntıyı görmezden geldim. Tanrı aşkına, benim bir erkek arkadaşım vardı. Hiç tanımadığım bir adama karşı lise aşkına eşdeğer bir duygu beslememe imkân yoktu.

"Başardım!" George Brooklyn'deki dairesinin kapısını açtığında nefes nefese kalmıştım. Ben Kensington'da sırt çantalı hayatı özlememe neden olan tek yatak odalı bir daire kiralarken, George, finans müdürü erkek arkadaşım - son zamanlarda haftada sadece bir kez gördüğüm yoğun kariyeri nedeniyle Prospect Heights'ta çekici bir kahverengi taş binada en üst katta bir daire kiraladı. Benim evimden çok daha büyük, aydınlık ve havadardı ve bir gün bana yanına taşınmamı teklif edeceğini ve böylece birbirimizi daha çok görebileceğimizi umuyordum.

Umudumun ana banyosuyla ya da 400 metrekarelik ekstra alanla hiçbir ilgisi yoktu. Gerçekten.

George bana deliymişim gibi baktı. "Neden terliyorsun?"

Onu iterek daireye girdim. "Beni istedin ..." Kaburgamdaki bir sancıdan nefes alarak bir an için yan tarafımı tuttum. "Beni ... beni ... altı buçukta burada istedin. Sanırım ölüyorum." Destek için onun deri koltuğuna yaslandım.

"Bunu yapmak için kendini öldür demedim." Erkek arkadaşım elini sırtıma koydu. "Tanrım, gerçekten çok ateşlisin."

Nefesim kesilmesine rağmen sıırttım. "Teşekkür ederim. Sen de hiç fena sayılmazsın."

Bana kaşlarını çatı. "Palton nerede? Buraya koşarak gelmeyi planladığın için mi ceket almamaya karar verdin?"

O sabah metroda yaşadığım ölümden dönme deneyimimi hatırlayarak kaskatı kesildim. "Onun gibi bir şey."

Mutfığa doğru baktım. Ana yaşam alanı açık plandı. "Ne pişiyor? Hiçbir koku almıyorum." George'a döndüm. "Dışarıdan mı alacağız? Oh, ve hey!" Ona sarıldım, o da bana sarılınca rahatlardım çünkü biraz garip davranıyordu. Genellikle beni gördüğünde yaptığı ilk şey bana sarılmak olurdu. George 1.80 boyundaydı, benden bir karış daha uzundu. Spor yapmaya karşı ortak bir ilgisizliğimiz vardı ve ben onun kaslı ve korkutucu olmamasını seviyordum. İyi sarılırdı.

"Yani evet, hey." Beni sıktı ve sonra geri koydu. "Hadi konuşalım."

Elimi tutup beni götürürken içimi bir korku kapladı. "Hadi konuşalım "ın ne anlama geldiğini hepimiz biliyorduk. Kalbim hızla çarpıyordu.

Oturduktan sonra, "Benden ayrılıyor musun?" diye ağzımdan kaçırdım.

George'un yosun yeşili gözleri onun en çekici özelliği idi. Onun gözlerine bakmaya bayılırdım. Genelde. Şimdi değil, acımayla doluyken.

İğrenç.

"Hallie, sen harikasin." Bana küçümseyici bir gülümseme verdi ve elimi okşadı. "Sevimlisin, eğlencelisin ve seks kesinlikle ilk üçümde yer alıyor ama sen üniversitede çıkmaktan hoşlandığın türden bir kız gibisin. Hepimizi güldüren komik durumlara giriyorsun ve her zaman bir parti için hazırsın."

Ben mi?

En son ne zaman parti yaptığımı hatırlamıyorum. Üniversite, sanırım.

"Ama bu yıl otuz yaşına girdim ve ... uh ... şey ... Çok önemli müşteriler için çalışıyorum ve çok sayıda ciddi, sofistike etkinliğe katılmam gerekiyor ve, uh ... şey, bu pek senin tarzın değil."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Benim değil mi? Bu etkinlikleri ben *düzenliyorum*." "Kesinlikle!" Anladığıma memnun olmuş gibi sırtıttı.

Neyi anladın?

Saçmalığı
anladım!

"Yaşamak için *parti* planlıyorsun. Bunu kim yapar ki? İnsanlara gerçekte ne düşündüğünüzü söyleyemiyorsunuz çünkü herkesin sizi sevmesini istiyorsunuz. Berbat kanepelerini yemeniz aslında umurlarında bile olmayan insanları memnun etmek için yemekten nefret ettiğiniz şeyleri yiyorsunuz ve hayır diyemediğiniz için kendinizi bu utanç verici durumların içinde buluyorsunuz. Evet, komik ama aynı zamanda benim için utanç verici. Ciddi bir eşe ihtiyacım var. Omurgalı bir eş. Etkileyici ve güçlü bir işi olan, bunun nasıl bir şey olduğunu ve işimin ciddiyetini anlayan bir eş. Ve sanırım yatak odasında çok *verici olduğun* için bu kadar uzun süre dayanabildik ... ama sikimi takip etmeye devam edemem. Artık büyüme vakti geldi."

Söylediğini sandığım şeyi mi söyledi?

Ayağa fırladım, o kadar öfkeliydim ki boğuluyormuş gibi hissediyordum. Yüzümün öfkeli, ateşli kan ve oksijen eksikliğiyle karardığını hissedebiliyordum.

Yatak odasında eğlenceli, sevimli ve *verici* miydim? Onu *utandırdım* mı?

Benimle bu kadar uzun süre tek nedeni yatak odasında *verici olmam* mıydı?

Öncelikle, üç ay o kadar da uzun bir süre değildi ve biz birbirimizi ancak bir aydır görüyorduk. İnsanlardan hoşlanmam onu rahatsız mı ediyordu? Gerçekten mi? Kendisi hiçbir *zaman* karşılık vermezken beni yatak odasında *vermeye* iten şeyin ne olduğunu düşünüyordu?

Hayır, efendim, yapmadı.

En iyi malımı onun için harcadım.

Sadece o küçümseyici pisliğin bana kız arkadaşı olmak için yeterince iyi olmadığını söylemesi için mi?

Sen kendini beğenmiş, bencil, sıradan birisin. . . "Küçük adam!"
Düşüncelerimin son kısmını yüksek sesle haykırdım.

George şok içinde bana göz kırptı. "Ben altı dört yaşındayım," diye cevap verdi anlamsızca.

Bir kaşımı kaldırdım ve serçe parmağımı ona doğru uzattım. "Evet, ama orantılı olarak değilsin."

"Bu çok kırıcıydı, gereksizdi ve senden ayrılmakta haklı olduğumu teyit ediyordu."

İncitici miydim? "Az önce bana omurgasız olduğumu, seni utandırdığımı ve benimle çıkmanın tek sebebinin seks olduğunu söyledin."

"Bu sonuncusu bir iltifat!"

Kafam patladı. "Gitmem gerek." Etrafımda döndüm, kaçmaya çalışırken lanet olası seksiyonelin köşesine takıldım.

"Bence en iyisi bu. Gerçekten çok hassassın, Hallie."

Bana döneceğini bildiğim için söylemek istediğim kelimeleri boğarak geri aldım ve hızla dairesinden çıktım. Soğuk bahar akşamında metroya doğru yürürken öfkem beni sıcak tuttu. Church Avenue'de indim ve daireme güvenli bir şekilde girene kadar boş odaya güçlü ve açık sözlü bir şekilde, "George, sen tepeden bakan, aşağılayıcı, küçümseyici, zehirli bir erkek çocuğusun. Yatakta da kötüsün!"

Keşke tepkisi ne olursa olsun bunu söyleyecek cesaretim olsaydı diye düşünerek hemen gözyaşlarına boğuldum.

Gözyaşlarım George için değildi. Benimle böyle konuşan birini asla özleyemezdim. Hayır, gözyaşlarım saf hayal kırıklığıydı. Kendime karşı.

Kahve makinesini açıp telefonumdan Çin yemeği sipariş ederken "En azından penisi hakkında bir şey söyledin," diye mırıldandım. Ama bu konuda bile kendimi kötü hissediyordum. Ya ona penisinin boyutuyla ilgili bir kompleks verdiysem? Aslında küçük bile sayılmazdı, sadece boyuyla orantılı değildi.

Althea'yı aradım ve ona olanları anlattım, korkunç biri olmadığım konusunda güvenceye ihtiyacım vardı.

"Ve neden *ona* bir kompleks vermekten endişe ediyorsun? Kızım, sana resmen onun için yeterince iyi olmadığını söyledi." Arkadaşım öfkeyle tersledi. "Umarım penisi hakkındaki bu yorum, penisini her çıkardığında aklından çıkmaz."

Bir kahkaha patlattım ama onun yerine gözlerimden eğlence yaşlarının süzüldüğünü hissettim. "Tanrım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve bundan sonra ne yaparsan yap ... sakın üniversitedeki arkadaşlarından birini arayıp bunu anlatma, tamam mı?"

Kaşlarımı çattım çünkü daha sonra Gabby'yi aramayı planlıyordum. Gabby sadece üniversitedeki oda arkadaşım değil, aynı zamanda lisedeki en iyi arkadaşımdı. Çalışıyordu ve Newark'ta yaşıyordu, bu yüzden onu sık sık göremiyordum ama her hafta konuşurduk. Yine de ... belki de Althea haklıydı.

Diyelim ki beni hak etmediğim bir suçlayan tek kişi George değildi.

Daha sonra koltuğuma oturdum, kucağımda dizüstü bilgisayar, elimde paket servis kartonu ve Christopher'ın Darcy'ye gönderdiği videoların geri kalanını izlemeye başladım. Telefonum çalmaya başladı ama annemle babamdan gelen cevapsız çağrıları görünce bir kez olsun kendimi ön plana koyup onları görmezden geldim. Sabah onlarla iletişime geçtiğimde bunun bedelini ödeyecektim.

Christopher'ın tüm videolarını izlediğimde, George'u düşünmüyordum bile, bu da her şeyi açıklıyordu.

Bunun yerine Christopher Ortiz hakkında bulabildiğim her bilgiyi Google'da araştırdım, Instagram'daki bir sürü paylaşımına baktım ve talk show röportajlarını tekrar izledim.

Son video mektubunu, şimdiye kadarki en kişisel mektubunu düşünene kadar pişmanlık duymadım.

Gözlerim ve kulaklarım için olmayan video mektupları izlemiştim. Bu adam, neşe ve nezaket saçan bu süper zeki, karizmatik adam, bu özel videoları kız arkadaşına göndermişti ve mükemmel bir yabancıнын hepsini izlediğini bilmiyordu.

Ve hepsini tekrar izlemek niyetindeydi. Bilmeyi hak ediyordu.

Ve özür dilemeliyim.

George yanılıyordu. Omurgam *vardı*. Aşık olduğum bir yabancı olan Christopher'a bir özür mektubu göndermeliydim, sonrasında muhtemelen benden nefret edecek olsa da, çünkü yapılacak doğru şey buydu.

DÖRT

Chris

P R E S E N T D A Y

S Annemin bana bıraktığı savaş öncesi apartman dairesinde otururken, pencereden dışarı baktım.

büyük pencereden önümdeki şehre bakıyordum. Çoğu New Yorklu bu daire için adam öldürürdü. Ben sevmiştim. Sadece manzarası ya da Midtown East'te 1100 metrekarelik bir alan olması nedeniyle değil, annemden bir parça olduğu için.

Daireyi ona babam almıştı. Annem, babamın iş ortağı Benjamin Clairmont'un onu sürükleyerek götürdüğü bir partide sunuculuk yapıyordu. Javier, Ben'le üniversitede tanıştığında akademik burslu, çok sayıda işte çalışan, mücadele eden ama başarısız olmamaya kararlı, son derece zeki bir üniversite öğrencisiydi. Arkadaşlıkları, Ben'in tohum parasıyla finanse edilen bir iş ortaklığına dönüştü, ancak bu ortaklığı ileride olacağı hale getiren babamın kurnaz zekasıydı. Ben, babasının bağlantıları sayesinde iş dünyasının kapılarını açtı, ancak ne babamın ne de Ben'in elde ettikleri başarı düzeyini beklediklerini sanmıyorum. Babam annemle o partide tanıştığında tam da bu başarının eşiğindeydiler. Annem güzel, çalışkan ve büyük hedefleri olan beyaz bir kızdı ve sanırım babamın tutkudan çok pratiklikle ilgili iddialarına rağmen onu sevmişti. Bana annemin ona "gökyüzünde bir apartman dairesinde" yaşamak istediğini söylediğini ve babamın da ona düğün hediyesi olarak Midtown East'teki evi aldığını anlattı.

Ama sonra Miguel doğdu ve şehir dışında bir ev istediklerine karar verdiler. Ama Midtown East'teki daire annemin adına kaldı.

vazgeçmek istemedi. Duygusal bağıllık. Babamın maddi desteğiyle annem okula geri dönmüş, iç tasarım eğitimi almış ve çok başarılı bir iç tasarım şirketi kurmuştu.

Dairenin iki duvarını yıkarak geniş bir tek yatak odası ve mutfak, yemek ve oturma odasından oluşan açık planlı bir yaşam alanına dönüştürmüştü, hepsi de şehre bakan büyük bir köşe penceresine sahipti. Annem öldüğünde, aile evimizi satıp Manhattan'da daha büyük bir daire satın aldı ve annem daireyi bana ve Miguel'e bıraktı. On sekiz yaşıma girdiğimde bizim olmuştu.

Kiralık olarak tutmuştuk ama kardeşim öldükten sonra, annemin şirketinin bize kalan parayı aylık bakım masraflarını karşılamak için aldım ve . Yıllardır dokunulmadığı için dekoru kendi zevkime göre yenilemiştim.

yıllar.

Mirasım bu dairenin masrafları tarafından tüketiliyordu çünkü bir sonraki adımda profesyonel olarak ne yapacağıma karar vermemiştim.

Ve babamdan bir şey almayı reddettim.

NASA'da yılda altı haneli rakamlar kazanıyordum ama o kapı artık açık değildi.

Şu ana kadar verdiğim tek karar hava kuvvetlerinden emekli olmaktı. NASA'ya başvurmadan önce test pilotuydum.

Bu babamın pek hoşuna gitmemişti. Test pilotu olmak için savaştan ayrılmak yani. Hava kuvvetlerinde dört yıl içinde yüzbaşı olmuşum ve henüz yirmi yedi yaşındayken beni bu rütbeyle onurlandırdıkları sırada Miguel öldü. Askeri hayata yazılmamın, on sekiz yaşında Hava Kuvvetleri Akademisi'ne başvurmamın ve sistem mühendisliği bölümünden mezun olmamın tek nedeni kardeşimdi. Taktik savaş pilotu olarak eğitim aldım. Ülkeme hizmet ettim. Miguel gittikten sonra bunların hiçbirinin önemi kalmamıştı. Hayatı boyunca astronot olmanın hayalini kurmuş, NASA'ya başvurma yolunda keşke alsaydım dediği kararlardan bahsetmişti. O öldüğünde sadece savaşmaktan yorulmakla kalmamış, yeteneklerimi en iyi başka bir yerde, faydalı bir yerde kullanabileceğime karar vermiştim. Bu yüzden Edwards Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki test pilotu okulunda eğitim almak için başvurdum.

NASA'daki astronot eğitim programına başvuruyor. Miguel bunu yapmak için burada olamazsa, onun yerine ben yapardım. Edwards'ta onları o kadar ki sonunda Patuxent River Donanma Hava İstasyonu'nda değişim subayı olarak NASA için araştırma yapan bir pilot olarak görev yapmaya başladım.

Sadece hayatımda ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Artık Miguel için rüya tamamlanmıştı.

Aylarca bu apartmanda takıldım, kayboldum. Ve bu, dünyanın izlemediği bir şey değildi. NASA Halkla İlişkiler beni haftalar süren iyileşme sürecimden sonra talk showlara çıkardı; Instagram hesabımı devam ettirdim ve uzay yolculuğundan sonra iyileşmenin nasıl bir şey olduğunu tüm dünyayla paylaştım. Daha sonra New York'un rastgele, günlük fotoğraflarını ve öğle yemeklerini paylaşmayı denedim; anneannemin teyzesinin köpeği Bandit; evinin yakınındaki sahilde yürüyüşler ... ve şok oldum, bu fotoğraflar ve videolar da izlenme ve yorum aldı. Tuhaf bir şekilde, astronot olmayan halimle bile insanların ilgisini çekmeye devam ediyordum.

Yine de Dünya'daki hayatımın aniden uykulu temposunu izleyenler sadece onlar değildi. Babam kesinlikle izliyordu. Onun telefonlarından kaçmak ve anneme yakın hissetmemi sağlayan tek yerden yakında taşınmak zorunda kalacağım için endişelenmek tam zamanlı işim haline gelmişti. Daireyi kiraya vermezsem, sonunda elimde hiçbir şey kalmayana kadar mirasımı ve birikimlerimi tüketecek ve sonra da satmak zorunda kalacaktım.

Bunun farkına varmak göğsümde donuk bir ağrıya neden oldu.

Doğu Kırk Altıncı Cadde'ye bakan pencerelerden dönerek egzersiz kıyafetlerimi giymeye karar verdim. Roosevelt Adası'na giden tramvaya atlayıp etrafta koşmayı seviyordum, artık bunu yapmak nihayet mümkündü. Dünya'ya döndükten üç ay sonra, Manhattan'a döndüğüm ilk hafta koşuya çıkmıştım. Büyük bir hataydı. Kollarım bacaklarım ağırlaşmıştı, nefesimi tutamıyordum ve kendimi baygın hissediyordum. Büyük bir hayal kırıklığıyla fark etmiştim ki, dönüşümüzde geçirdiğimiz fizyoterapi ve testlere rağmen, kalbim henüz bu tür bir aktiviteye hazır değildi ve kemiklerim de öyle.

Artık öyleydi. Her gün egzersiz yapıyordum ve vücudumu geri kazanmak güzeldi. Yine de yerçekimsiz ortamı özlediğimi itiraf etmeliyim.

Üzerime bir tişört geçirmiş ve antredeki büfeden anahtarlarımı almıştım ki oturma odasında cep telefonum öttü. Adımlarımı hızlandırarak telefonu aldım ve ekrandaki başlığa kaşlarımı kaldırdım. Görünüşe göre NASA'daki IT bağlantım Kate'den bir e-posta almıştım.

Açmak için vurdum.

Chris,

Bu video e-postama geldi. Size gönderilmiş. Bu konuda ne yapmamı istediğinizi bana bildirin.

Kate

Bu gizemliydi.

Videoyu açtığımda, pamuk şekeri pembesi saçları olan bir kadın telefonumun ekranını doldurdu. Kocaman, uzun kirpikli mavi gözleri vardı ve pembe saçlarıyla birleşince bir Disney karakterine benziyordu.

Onu hayatımda daha önce hiç görmemiştim.

"Merhaba, Christopher." Kameraya küçük bir el salladı. "Beni tanıımıyorsunuz."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandım biraz sabırsızca.

"Ama ben Darcy Hawthorne'un nişan partisi planlayıcısı Hallie Goodman'ım ve bana yanlışlıkla Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan video mektuplarınızı gönderdi. Ve ben onları izledim. Çok özür dilerim! Darcy bilmiyor ve kendimi çok kötü hissediyorum."

Onu kapattım, Darce'a o videolarda tam olarak ne söylediğimi hatırlamaya çalışırken kızgınlıktan öte bir şeylerin yandığını hissettim. Artık tamamen yabancı birinin bildiği şeyler. Bunu kim yaptı?

Elbette bir videoyu açtığınızda ve özel olduğunu gördüğünüzde ..kapattınız ve sildiniz, değil mi? Tamamını izlemediniz ve sonra diğerlerini de izlediniz.

Kate'e cevap yazdım.

Onu tanımiyorum. E-postanın onda olması gerektiğini düşünme. Bu şey geri dönsün ki e-postanın öldüğünü düşünsün.

Bir saniye sonra Kate'in cevabını aldım.

Tamamdır.

Dört saat sonra, East Hampton'da ağaçlarla çevrili bir cadde olan Lily Pond Lane'de koşuyordum. Mahremiyet için uzayan çitler güzel evleri gizlerken, cadde boyunca aralıklarla dizilmiş yüksek ağaçlar meraklı gözlerden daha da fazla korunma sağlıyordu.

Güneş öğle vakti gökyüzünde parlaktı ve ağaç dallarından ayaklarımın önündeki yol boyunca narin bir dantel gibi gölgeler düşürüyordu.

East Hampton'daki tren istasyonundan Richelle teyzemin sahildeki evine kadar iki mil vardı. On beş dakikada koşmuş, tenimde boncuk boncuk biriken terin, ayaklarım betonu döverken kaslarımdaki ısıнын tadını çıkarmıştım. Bu, şehirde koşu yapmaktan çok daha güzeldi.

Ama Penn İstasyonu'ndan trene binmek zorunda kalmıştım ve buraya gelmem iki saat sürmüştü.

Beni tren istasyonuna doğru koşturmayı iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Sadece apartmandan çıktığımda sola dönmek yerine sağa döndüğümü biliyordum. Chrysler ve Empire State Binalarının yanından koşarak geçerken, birden Penn'de, beni Hamptons'a götürecek bir sonraki treni bekliyordum.

Sağa, sahile doğru giden bir yola döndüğümde, şehrin çılgın enerjisinden uzakta bu tür bir huzuru ne kadar özlediğimi fark ettim. UUI'deyken sessizliğe, insan toplumundan uzaklığa alışmıştım. Ancak görevin sondan ikinci ayında özlemini duymaya başladığım şey de insan gürültüsüydü.

Çimlerin her zaman daha yeşil olması ne garip.

Teyzem bu yolun sonunda yaşıyordu, evi tam sahildeydi ve arka bahçesinin doğrudan kuma erişimi vardı. Orta büyüklükte (Hamptons'a göre) dört yatak odalı, yüzme havuzlu bir evdi. Tek kişi için çok büyüktü aslında ama teyzem bir zamanlar sanat dünyasının önemli isimlerinden biriydi. O ve annem son derece yaratıcıydılar ve annem bunu iç mekan tasarımına yönlendirirken, Richelle Teyze resim konusunda tutkuluydu. Richelle Teyze kendi başarısının kısmen doğru galeriyi, doğru patronu, doğru zamanda bulmak olduğunu söylerdi.

Richelle teyzem Hampton sahilindeki evi yıllar önce satın almıştı çünkü sanatçı ruhunu beslediğini söylüyordu. Tabloları eskisi kadar rağbet görmese de teyzemin pek umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Daha önceki yıllarda kazandığı para onu iyi bir duruma getirmişti ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğuna dair bana güvence verdi.

Çift kapılı ön girişin önünde durup deniz havasını içime çekerken neden burada yaşamaya karar verdiğini anlayabiliyordum.

Kapıyı çaldığımda cevap veren olmadı, ben de koşu pantolonumun arkasından cep telefonumu çıkardım ve onu aradım.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi.

Richelle Teyze'nin onu aradığımda cevap vermediği bir zamanı hatırlamıyordum.

"Nasılsın tatlım?" diye sordu önsöze gerek duymadan.

"Şu anda ön kapınızın önünde durmuş neden kimsenin cevap vermediğini merak ediyorum. Dışarıda mısınız?"

"Burada mısınız?" Sesi heyecanla bir oktav yükseldi. Sırıttım.

"Evet, ben de öyle dedim. Buradayım."

"Bandit ile sahildeyim. İçeri gir. Beş dakikaya geliyorum."

Gözlerimi kısarak ön kapının kolunu denedim ve kapı açıldı. "Richelle Teyze, kapını açık mı bıraktın?" Serin evin içine adım attım, sinirli ve endişeliydim.

"Burada hiçbir şey olmaz."

"Öyle olana kadar. Bana söz ver, bundan sonra kapılarını kilitleyeceksin." Açık koridordan ve merdivenlerden geçip ana yaşam alanına girerken sesim sert çıkıyordu. Büyük bir mutfak, yemek alanı ve yaşam alanı

iki katlı kapılardan bahçeye bakıyordu. Deniz, çimenlerin ötesinde güneşin altında parılıyordu.

Richelle Teyze iç çekti. "Tamam, söz veriyorum. Kendine bir bira al. Az önce taze muzlu ekmek ve kurabiye pişirdim."

"Sana tapıyorum." Teyzemin meşhur muzlu ekmeği aklıma gelince midem guruldadı.

Güldü ve hat sessizleşti.

Umurumda değildi. Zaten bir görevdeydim.

Richelle Teyze eve döndüğünde iki dilim muzlu ekmek yemiştim. Kapıdan içeri daldığında ve beni görür görmez yanından geçen Bandit tarafından kalça kontrolü yapıldığında bir şişe buz gibi bira içiyordum.

Haydut, adını her iki gözündeki alışılmadık siyah kürk lekelerinden alan büyük beyaz bir Eski İngiliz çoban köpeğiydi.

"Tanrım." Bandit koca kıllı vücudunu bana doğru fırlatmadan önce bardağımı güvenli bir şekilde yere bırakmışım. "Hey, evlat." Güldüm, öpücüklerinden kaçınmak için çenemi kaldırdım. O sevinçle havlayıp nefes nefese kalırken ben de onu okşadım.

"Tamam, Haydut, çekil yolumdan, çekil yolumdan." Richelle Teyze onu yakasından tutarak nazikçe aramızdan çekti, böylece beni kucaklayabildi.

"Terliyorum-" demeye çalıştım ama artık çok geçti. "Umurumda değil." Beni sıkıca kavrayarak ofladı.

Kucaklamasına karşılık verdim, onu ayaklarından kaldırırken tanıdık kokusunu rahatlama hissiyle içime çektim.

Richelle Teyze küçük bir kız gibi kıkırdadı, ben de kıkırdadım ve sonunda onu serbest bıraktım.

Yüzümü kavramak için geri çekildi ve anneme o kadar çok benziyordu ki göğsümde keskin bir burkulma hissettim. "Peki seni buraya getiren nedir? . . ." Kıyafetlerime baktı. "Bavulun yok mu?"

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Koşuya çıktım ve bir de baktım ki trenle sana geliyorum."

"Üstünü değiştirmek istersen odanda kıyafetlerin var. İstedğin kadar kalabilirsin.

istediğin gibi."

Halamı sevmemin bir başka nedeni de buydu. Babamın aksine, beni sorularla ya da emirlerle rahatsız etmezdi. Konuşmaya hazır olduğumda konuşacağımı bilirdi.

"Teşekkürler." Eğildim ve yanağından öptüm. "Seni özledim."

Gülümsemesi anneminkiyle aynıydı. Annemle Richelle arasında sadece dört yaş vardı, Richelle teyzem küçük kardeşti. Wilson'lar büyürken sadece birbirlerine sahiptiler. Büyük bir aile yoktu. Sadece büyükannem ve büyükbabam, annem ve Richelle. Anne tarafından büyükbabam tesisatçı, büyükannem ise hemşireydi.

Ben üç yaşındayken, büyükannem ve büyükbabam Maine'e nadir bir tatile gitmişlerdi. Kiraladıkları yeni kulübedeki ilk gecelerinde, yatak odasındaki odun sobasının hatalı baca tesisatından kaynaklanan karbon monoksit zehirlenmesinden uykularında ölmüşlerdi.

Richelle Teyzem ve annem yıkılmıştı. Büyükannem ve büyükbabamı hiç tanımamıştım ama annem ve teyzem yıllar boyunca onlar hakkında o kadar çok şey anlatmışlardı ki neredeyse tanımış gibi hissediyordum. Fotoğraflarını görmüştüm ve her iki kız kardeş de küçükken büyükannemin tıpatıp aynıydı.

Kalın sarı saçlar, uzaydan gelen Karayipler kadar mavi gözler. Uzun boyluydu, boyu 5.10'du. Çok güzellerdi. Belki de ben önyargılıydım. Ama ben öyle düşünmüyordum. Sanırım annemin güzelliği babam için cazibenin büyük bir parçasıydı. Güzel şeyler satın almayı seven bir adamdı.

Merdivenlerden benim olarak belirlenen misafir odasına çıkarken bakışlarım Richelle Teyze'nin merdiven boşluğunun duvarına astığı fotoğraflara takıldı. Büyükannemle büyükbabamın, Richelle'in yıllar önce sahil evinde verdiği partilerin, Miguel'in fotoğrafları.

Fotoğrafına dokundum. "Kardeşim," diye mırıldandım yanından geçerken. Sonra milyonlarca kez gördüğüm bir fotoğrafta tekrar durdum. Babam ve annem bir galada ya da başka bir yerde.

Annem kırmızı elbisesi içinde göz kamaştırıcıydı, babam ise siyah smokini içinde yakışıklı ve sertti. Annem kameraya gülümserken, babam taş kesilmiş bir şekilde önüne bakıyor, eli annemin sırtında sahiplenici bir şekilde duruyordu.

Ben on altı yaşındayken yumurtalık kanserinden öldü.

Babamı bir kez bile ağlarken görmedim. Yukarı doğru hareket etmeden önce dudak büküm.

Annemin büyüdüğü küçük evin verandasındaki salıncakta otururken çekilmiş bir fotoğrafı. Fotoğrafta genç bir kızdı. Onu görmek öfkemi dindirdi.

"Te amo, jefa."

Öğrendiğimiz az miktarda İspanyolca babamızdan gelmiyordu. Babamız bize Meksika mirası hakkında hiçbir şey öğretmedi. Aslında, tam tersi oldu. Hayır, Miguel *"jefa"* 'nın Meksikalıların annelerine hitap ederken sıklıkla kullandıkları *"patron"* anlamına gelen sevgi dolu bir sözcük olduğunu öğrenmişti. Bunu çok severdik çünkü annem kesinlikle bizim patronumuzdu ve iki oğlunu da parmağında oynatırdı. Ne zaman başımız derde girse, ona *"Te amo, jefa"* diyerek işin içinden sıyrılırdık. Babamızın önünde asla. Anneme böyle seslendiğini duyduğunda Miguel'e İngilizce konuşması için çıkışırdı.

Onun gülen gözlerine bakarken, sıcaklığını özledim. Desteğini. Bilgeliğini. O benim her şeyimdi. Yıllarca odaklanmıştım, hedeflerim vardı ve şimdi bunların hiçbirine sahip değildim, sanki onun ölümünden bu yana geçen on yedi yıl sadece aylarmış gibiydi.

"Tanrım, seni özledim." Keder gözyaşlarımla savaşıyor, acının vahşiliğine şaşırarak yatak odasına çekildim. Duşa girdiğimde, su fışkıyalarının omuzlarıma vurmasına izin verdim, teri ve umarım acıyı uzaklaştırdım. Bu savaşı uzun zaman önce kazandığımı sanıyordum.

Dünya'ya döndüğümünden beri babamla barışmadığım hiç bu kadar açık olmamıştı.

Bu *yüzden* bu eve geldim.

Bir astronotta gurur, ego ya da kibir olamaz. Tüm bunları bir kenara bırakıp tavsiyeleri dinleyememek ya da yardıma ihtiyacınız olduğunu kabul edememek sizin ya da mürettebatınızın hayatına mal olabilirdi. Bu yüzden bir şeye ihtiyacım olduğunu ne zaman kabul edeceğimi biliyordum.

Ve aileye ihtiyacım vardı.

İleriye dönük yolumu bulmak için desteğe ihtiyacım vardı.

Hayatımda bana bunu gerçekten verebilecek tek kişi Richelle Teyze'ydi.

Geç olmuştu. Ya da erken. Güneş çoktan batmış, yemek odasındaki büyükbabanın saatinin ibreleri gece yarısını geçmişti. Ve aylardır ilk kez kendimi huzursuz hissetmiyordum. Richelle Teyze ve ben arka tarafta yemek yemiş, sörfün altın kıyıları buluşmasını seyretmiştik. Bira içtik, konuştuk. Endişelerim, geleceğim, resimleri ve komşusunun Bandit'e olan nefreti hakkında.

Birkaç saat. Artık o kadar da dengesiz olmadığımı hissetmem için gereken tek şey buydu.

Richelle Teyze gece yarısından önce yatmaya gitmiş ve beni arkadaki verandada salıncakta bırakmıştı. Karanlıkta saatlerce oturup sahile vuran hafif dalgaların huzur veren sesini dinledim.

Yanımdaki telefonumun bip sesi beni sarstı ve ona uzanırken bu kesintiye lanet ettim.

Bildirimi görünce kaşlarımı çattım.

NASA'dan Kate'den bir e-posta daha.

Chris,

Bir tane daha var. Bunu da göndermemi ister misin? Kate

Ne . . .

Ekteki videoyu açtım ve yine pembe saçlı kadındı.

Belki de daha rahat bir ruh halinde olduğum içindir ama bu sefer tamamını izledim.

Hallie

Bugün Minion'u tekrar kullandım. Size bundan bahsettiğimi sanmıyorum ama zekice olduğunu düşüneceğinizi biliyorum. Bu taşınabilir bir DNA dizileme cihazı ve bugün onu uzay bakterisi örneklerinden DNA elde etmek için kullanıyordum. Uzayda laboratuvar olmadan, sadece bir MinION ile DNA dizilemesi yapıyorum. Şöyle çalışıyor: UUI'de bulunan bakteri örneklerini alıyorum, DNA'yı çıkarmak için MinION'u kullanıyorum, diziliyorum ve değişip değişmediğini ya da evrim geçirip geçirmediğini görüyorum. Sonuçlar buradaki hastalıkları teşhis etmemize yardımcı oluyor ve istasyonda büyüyen mikropları tespit edip sağlığımız için bir tehdit oluşturup oluşturmadıklarını anlayabiliyoruz. Bu deneyler biz gemideyken bizim için önemli, ancak bunun gelecekte uzayda bulunan DNA temelli yaşam formlarını tanımlamak için kullanılma olasılığı da var. Hepsi çok havalı. Kendimi çılgın bir bilim adamı gibi hissediyorum. Bugün çalışmaya, dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Tom bir süre önce bana o zamandan beri aklımdan çıkmayan bir şey söyledi ve Dünya'ya dönmeye yaklaştıkça bunu düşünmeden edemiyorum. Ben . . . Gelecek için endişeleniyorum, Darce. Geri döndüğümde ne yapacağım konusunda endişeliyim.

Kahretsin, bunu burada kimseye itiraf etmedim. Önümde haftalar varken, deneyimleyecek ve tadını çıkaracak çok şey varken bu konuda endişelenmek saçma geliyor. Ama elimde değil. Bundan sonra ne olacağını merak ediyorum. Acaba bir daha nasıl devam edebilirim?

böyle bir deneyim. Babam için hiçbir şeyin yeterli olmayacağından endişeleniyorum. Bunu anlıyorsun, değil mi? Anladığını biliyorum.

Ah, şey . . . Sanırım şu anda cevap yok. Şu anki görevime odaklanmalıyım. Ama . . . Bunu yüksek sesle söylediğim, sana anlattığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Belki beni cesaretlendirecek, şu anda yaşamaya devam etmemi sağlayacak birkaç sözün olur. Seni özlüyorum. Richelle teyzeyi ve o çılgın köpeği bile özledim. Sanırım Uluslararası Uzay İstasyonu'nda her gün güneşli ve güllük gülistanlık olamıyor. Ama ben iyiyim. Ben her zaman iyiyim. Bu yardımcı oldu. Teşekkürler, güzelim. Sonra konuşuruz.

-KAPTAN CHRISTOPHER ORTIZ, VIDEO GÜNLÜĞÜ #6

E-postam geri döndüğünde ilk başta hayal kırıklığına uğradım. Christopher Ortiz'in video mektuplarını izlemiş olmanın suçluluğunu üzerimden atmayı çok istiyordum. Ancak, bu haftayı hayatımın en saçma haftası haline getiren inanılmaz bir günün ardından o gece eve geldiğimde, bunu bir fırsat olarak gördüm.

Onun video mektuplarını izlediğimi itiraf ettiğim videoyu hazırladığımda kendimi çok daha iyi hissettiğimi fark ettim. Bunu evrene açıklamak iyi hissettirdi.

Belki de videonun sonunda hayatımla ilgili içimi dökerken kendimi iyi hissetmem için birine ihtiyacım yoktu. Artık kimse beni ciddiye almıyor gibi görüldüğü için arkadaşlarıma içimi dökemiyormuşum gibi hissediyordum. Althea ciddiye alıyordu ama ona çok fazla şey anlatırsam onun da beni bir şaka olarak görmeye başlayacağından endişe ediyordum.

Videoyu bir tür günlük gibi ele alabilir, sanki Chris'e ulaşacakmış gibi internete gönderebilir, özel düşüncelerimin hala bana ait olduğunu bilerek güvende olabilirdim. Belki de bu aptalcaydı. Tüm bunları o akşam "Chris "e haftamı anlatmak için dizüstü bilgisayarımın başına oturduğumda kameraya söyledim.

"Her şey Joe Ashley ile başladı ..." Kameraya doğru devam ettim. Metroda giydiğim paltomu, sonrasındaki gençleri ve

George'un zalim ayrılığı. Ağlamadım çünkü hâlâ gözyaşı dökemeyecek kadar öfkeliydim - üç ayımı o ahmakla harcamıştım.

"Ama onu ve hayatımdaki neredeyse herkesi haklı çıkarmak istercesine - başlarına saçma sapan şeyler gelen saçma sapan bir insan olduğumu - öğle yemeği molam gerçekten tuhaflaştı. "

"Seninle gelirdim," dedi Althea, ceket alışverişinde bana katılmak isteyip istemediğini sormak için ortak ofis alanındaki odasının önünde durduğumda, "ama öğle yemeğine kadar çalışmak zorundayım. Lia'nın *New York Style* dergisindeki yeri tehdit altında çünkü Koy Event Management Karadağlı bir kraliyet ailesi için bir etkinlik ayarladı ve bunun bizim yaptıklarımızdan daha heyecan verici olduğunu düşünüyorlar." Arkadaşım pazarlama koordinatörlerimizden biriydi, her ne kadar Althea sonunda benim yaptığım işi yapmak istese de. Yıpranmış görünüyordu ama o asla yıpranmış görünmezdi.

Endişelenerek, "Yardım ister misin? Daha sonra palto alışverişine gidebilirim."

Althea bana yumuşak bir bakış attı. "Hayır, ben hallederim. Amanda de la Cruz'a ulaşmak biraz zor."

"*New York Style* dergisinden Amanda de la Cruz mu?" "Evet. O benim bağlantım, neden?"

"Bizi iki yıl önce işe aldı ve geçen yıl düğünüyle aynı tarihte Rainbow Room'u talep eden VIP bir müşteriyi başka bir mekâna yönlendirdiğimiz için bize borçlu. Bu konuda nazik bir hatırlatma işe yarayabilir."

"Sen bir cankurtaransın, Hallie." Althea sabit telefonundaki numaraları tuşlamaya başlamıştı bile. "Şimdi git bir palto al... ve bu sefer seni öldürmeyecek bir palto."

Birkaç dakika sonra Beşinci Cadde'deydim, hızla mağazalara girip çıkıyor, bir trençkot arıyordum. Ne? Metroya binerken ve inerken kapalı tuttuğumdan emin olurdum.

Dürüst olmak gerekirse, palto arayışım, mükemmel bahar dış giyimine olan umutsuz ihtiyacım kadar dikkatimi dağıtmak içindi. Şimdi ve sonra

George'un benden ayrıldığı anılar gözümün önüne geliyor, korkunç sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Sonra da son üç ay boyunca aramızda geçen, seksten sonra ona sarılmak ve onunla annemle babamın boşanması hakkında konuşmak gibi sevgi dolu anları hatırlıyor ve bu anılar karşısında yüzümü buruşturuyordum.

Benim hakkımda bu kadar kötü düşünen birine karşı kendimi savunmasız bıraktığım için nefret ediyordum.

Bu ilk kez olmuyordu tabii ki. Daha önce de ayrılmıştım. Ama bu hazmetmemi kolaylaştırmadı.

Anıları kafamdan uzaklaştırarak görevime odaklandım. Avin on beşinci dakikasında bir mağazaya girdim ve palto bölümündeki raflara göz atıyordum ki, bir palto satış rafının üzerinde, sanki biri onu doğru yerine koymaya zahmet edememiş gibi sarkan deve tüyü bir trençkot gördüm.

Gözlerim sevinçle parladı.

"Lütfen benim bedenim olsun, lütfen benim bedenim olsun; lütfen indirimde olsun, lütfen indirimde olsun." Monta uzandım, etiketinin olmayışına kaşlarımı çatarak baktım. Belli ki birisi denerken koparıp atmıştı.

Belki de paramın yetmeyeceği bir şeyi denemek konusunda biraz isteksiz olsam da, tereyağı yumuşaklığındaki kumaşıyla trençkotu giydim. Omuzlarıma tam oturdu.

Yaşasın!

Ayakkabı reyonundaki boy aynasına doğru aceleyle ilerledim ve kaybettiğim montun neredeyse aynısı olan montun içinde kendimi hayranlıkla seyrederek dönüp durdum.

Belki de şansım dönüyordu.

"Paltom nerede?" Uzaktan çılgınca bir ses duydum ama sadece belli belirsiz dikkat ettim. Yeni montuma paramın yetmeyeceğini söyleyerek kalbimi kıracak ya da kırmayacak bir satış asistanını aramakla meşguldüm.

Pantolon, gömlek ve kravat giymiş, uzun boylu, ince yapılı bir adam görünce ona el salladım. "Merhaba." Neşeli gülümsememin evrene yüzde 50 indirim gibi bir şey yapabileceğini umarak gülümsedim, "Bana nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz-"

"O benim ceketim! Durdurun onu! Hırsız!"

Kimin dükkândan bir şey çalmaya çalıştığını görmek için arkamı döndüğümde, şık, kalın siyah gözlüklü, kırmızı yüzlü, öfkeli bir kadının bana doğru hışımla geldiğini görünce şok oldum.

"Hırsız! Paltomu çalıyor!" diye histerik bir çığlık attı. İşte o zaman benden bahsettiğini anladım.

Anladım ve dehşete düşerek kendime baktım.

Benimkinin metro kapısına sıkıştığı zamankinden daha hızlı bir şekilde siperden sıyrıldım.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye yalvararak ona ve bana üzerine basmak isteyeceği bir böcekmişim gibi bakan satış görevlisine uzattım. "Satış rafının üzerinde duruyordu. Satılık olduğunu sanmıştım."

"Muhtemel bir hikâye." Kadın paltoyu elimden çekip aldı ve yardımcısına döndü. "Güvenlik nerede?"

Panikle gözlerim büyüdü, yanaklarım o kadar sıcaktı ki yemin ederim beni ve çevredeki herkesi New York kışında sıcak tutabilirlerdi. "Cidden, bu tamamen bir yanlış anlaşılma." *Lanet olsun. Benim. Hayatım!*

Asistanın ifadesi yumuşadı. "Güvenliğin gerekli olduğunu sanmıyorum. Bu bana bir hata gibi geliyor."

"Paltomu çalmaya çalıştı. Bu palto mağazanızdaki her şeyin toplamından daha pahalı!"

Kaşlarını buyurgan bir şekilde kaldırdı, hakaret karşısında oflayıp pufladı ve hemen oradan uzaklaştı.

"Ah, merhaba!"

"Hey, hey, merhaba." Onun dikkatini çektim. "Çok özür dilerim. Gerçekten satılık olduğunu ve size kendi trençkotumu kaybettiğimi açıklayabilirdim.

-" Kararmaya başlayan yüz ifadesi karşısında durdum ve aceleyle devam ettim. "Ama belli ki meşgul bir kadınsın, o yüzden bu yanlış anlaşılmayı telafi etmeme izin ver. Ben, uh ... Ben, uh ..." Ona hediye edebileceğim en ucuz şeyi bulmak için mağazaya göz gezdirdim.

Ne? Ben iyiydim, Rockefeller değil.

Yeni çorapların bulunduğu bir rafı görünce, sanki altından yapılmışlar gibi elimle işaret ettim. "Sana bir çift çorap alacağım!"

Trençkotlu Kadın bana hiddetle kaşlarını çattı. Sonra, tam tekrar güvenlik için bağırmaya başlayacağını düşündüğüm anda, çorap rafına baktı. "Ne tür çoraplar?"

Rahatlama bedenimin sarkmasına neden oldu. "Ne tür çorap istersen."

Çorap rafına doğru yürüdü ve ben de tereddütle onu takip ettim. Rafı çevirerek seçeneklerini gözden geçirdi. "Herhangi bir çift?"

Kahretsin, en pahalı olanları seçecekti. "Herhangi bir çift."

"Bu çifte ne dersin?" Üzerinde kahverengi kedi yavruları olan bir çift parlak pembe çorabı kaldırdı.

Düşünmeden yüzümü buruşturdum. "Bunlar mı?

Gerçekten mi?" Kadının yüzü yeni bir öfkeyle benek benek oldu.

Oh, kum fırtınasında bok. Çorapları raftan çektim. "Şimdiye kadarki en şirin çoraplar."

Ölümümü planlıyor gibi görünüyordu.

Ciddiyim.

Kızgın, kızgın bayan.

Üzerinde beyaz kedi yavruları olan mavi bir çift çorap daha görünce onları aldım. "Ve hatta bunları da atacağım. Çok şirinler." Gülümsemem hevesle gerildi. "Bu arada gözlüklerin harika."

Birkaç saniye kaşlarını çattıktan sonra Trençkotlu Kadın'ın yüzü yumuşadı. "Bunlar gerçekten harika." Çorap rafına doğru uzandı. "Kırmızı yavru kedili sarı çifti de alabilir miyim?"

"Althea'ya söylemedim," dedim kameraya, hâlâ bugünkü saçmalıkların etkisindeydim. "Demek istediğim... en iyi arkadaşınızın bile gerçek olarak kabul edebileceği çok fazla şey var. Metroda paltosunu kaybederken neredeyse öleceğini söyleyen, bir grup gence bunun kasıtlı bir numara olduğu yalanını söyleyen, aynı gün sevgilisinden ayrılan ve yirmi dört saat geçmeden yanlışlıkla dünyanın en öfkeli kadınının paltosunu deneyen ve onu çalmakla suçlanan birine kimse inanmaz. Sonra da onu yatıştırmak için üç çift kedi çorabı için kırk dolar vermek zorunda kaldım." I

Ellerimin içine doğru inledim ve sonra koltuğuma geri yaslandım. "Ciddiyim. Çok yorulдум. Ve daha birkaç saat sonra ne olduğuna bile gelmedim."

Annemin videosunun yakın çevrem dışında da yayılabileceği endişesiyle sosyal medya uygulamasını birkaç günlüğüne silmişim. Eğer benim kontrolüm dışında geliştirse bunu bilmek istemedim. Ancak, zaten olsaydı da duyacağıma ve bugün başıma daha kötü bir şey gelmeyeceğine karar vererek, işten eve dönerken uygulamayı yeniden yükledim.

Neyse ki Julia Teyze Jenna'ya annemin videosunu sildirmişti ama belli ki tüm arkadaşlarım ve geniş ailemle paylaşılmadan önce değil. Gelen kutum bunu soran insanlardan gelen mesajlarla, çok utanmış olmam gerektiğini söyleyen arkadaşlarımla, boşanmanın hangi tarafında olduklarına bağlı olarak annemi azarlayan ya da onu alkışlayan ailemle doluydu.

Sanki benim suçummuş gibi beni azarlayan aile üyelerine geri e-posta gönderdim, video onları üzdüyse özür diledim ve annemin sarhoş olduğunu hatırlattım ve "Hepimiz sarhoşken pişman olduğumuz şeyler yapmamış mıydık?" dedim. *Sana bakıyorum, Keira Teyze*. Bir keresinde bir yılbaşı partisinde *çocukların önünde* bilaro masasının *üzerinde* üstsüz dans etmişti ... ve anneme aile için utanç kaynağı deme cüretini *göstermişti*.

Bunu yaptıktan sonra, babamın telefonlarına cevap vermediğim için bana bıraktığı sesli mesajı dinledim.

"Hallie Meredith Goodman, seni üniversiteye ben gönderdim, genç bayan. Neden annenin oynadığı pornografik bir video hakkında telefonlar ve mesajlar alıyorum? Annenin saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmamalıyım. Bunun Miranda'ya dönmesini istemiyorum. Ve beni ara-Alison on altıncı yaş günü için bir havuz partisi istiyor ve Miranda bunu planlamak için yardımını istiyor. Hepimiz aile olduğumuz için bunu bedavaya yapabileceğini söyledim. Beni ara, Hallie."

"Ugh." Sinirle ürperdim ve sokağımda yanımdan geçen adamın kaşlarını çattım.

Babamın mesajı üzerinde durmamaya çalışarak bir sonraki sesli mesaja tıkladım.

"Neden telefonunu açmıyorsun?" diye sabırsızca çıkıştı annemin sesi. "Şimdi de benim için çok mu meşgulsün? Karnımda senin yüzünden asla kurtulamayacağım çatlaklar var genç bayan."

Tanrım, annemle babam birbirlerine çok benziyorlardı ve bunu göremiyorlardı bile, diye düşündüm evimin merdivenlerini çıkarken.

"En azından beni geri arayabilirsin. Seni utandırmış olabilecek bir video izlediğini biliyorum ama artık bir yetişkinsin. Annen de bekâr ve çekici bir kadın. Bazen saçımı açabiliyorum, biliyorsun. Baban kendisinden 15 yaş küçük bir sürtükle birlikte olabiliyorsa

-Sonra da erkek striptizcinin kucağına oturup muz yiyebilirim. Şimdi de Kiera teyzen, Ridgewood'da parasını ödeyemeyeceği bir eve yerleştirdiği aptalın, o sürtüğün on altı yaşındaki veledi için *bir aile* havuzu partisi düzenlediğini yüzüme vuruyor. Sen de geliyor musun? Çünkü Kiera senin organize ettiğinden bahsetti ve bunun doğru olamayacağını biliyorum. Benim Hallie'm bana bunu yapmaz. Sorumsuz olabilirsin ve partileri sevdiğini biliyorum ama asla bilerek duygularımı böyle incitmezsin. Değil mi?"

Bilgisayar ekranına baktım, zihinsel ve duygusal olarak tükenmiş bir halde "Christopher "a şöyle dedim: "Üniversiteden beri partilere katılmadığımı belirtmek isterim ama yine de parti kızı olarak ün salmış durumdayım. İnsanlar için *etkinlikler* planlamak beni parti kızı yapmaz. Sorumsuz mu? Bu etiket de çıktı? Babamın başka biriyle hayatına devam etmesini ve yabancı bir kıza babalık yapmasını izlemek garip hissettiriyor. . . Yeni evinde Miranda ve Alison'ı etkilemek için çok fazla şey üstlenmesinden endişeleniyorum. Ve planlamak için para almadığım bir partiyi planlayacak vaktim yok.

"Ama ben Hallie'yim." Kameraya hüzünle gülümsedim. "O yüzden sırtıp katlanacağım ve diğer herkes için çalışmasını sağlamaya çalışacağım." Bir iniltiyle yere yığıldım,

alnımı masaya dayadım. Hayali Chris'ime iyi geceler dileyerek ekrana el salladım ve körü körüne videoyu sonlandırdım.

Ve sonra, yakışıklı yüzünü izlemek ve o derin, yatıştırıcı sesi dinlemek beni rahatlattığı için başımı kaldırdım, video mektubumu uzaya gönderdim ve sonra Chris'in video mektuplarından birini tıklayıp onuncu kez falan tekrar izledim.

ALTI

Chris

Whipple kalkanı dün gece biraz enkaz aldı. Hissettim. Önemli bir şey değil, endişelenecek bir şey yok. Büyük bir şey olursa, istasyonu yoldan çekeriz. Dün onarımdaydım ve iletişim sistemini elden geçirmem gerekti. Bu beni meşgul etti. Bugün mürettebatın kan örneklerini test ettim. Ve yalan söylemeyeceğim... bu videoya başlamadan önce Tom, Anton ve ben 1. düğümden 2. düğüme en hızlı kimin gidebileceğini görmek için birbirimize zaman tuttuk. Kimin kazandığını öğrenmek için can attığınızı biliyorum. Sana bir ipucu vereyim. Onunla seks yaptın. Darce, seni özledim. Orada her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Döndüğümde, davayı kazanmanı kutlamak için seni şehre götüreceğim. Çiçeklerimi aldın mı? O çiçekleri uzaydan sipariş ettim. İşte sana bir sohbet başlatıcı.

-KAPTAN CHRISTOPHER ORTIZ, VIDEO GÜNLÜĞÜ #9

Dünya'ya döndükten sonra uğuldayan makinelerin sesini kafamdan atmak haftalarımı almıştı. Geceleri uyanık yatıyordum, yerçekimsiz ortamda uyumaya kıyasla lüks yatağım sırtımın altında bir tuğla gibiydi ve hala UUI'den gelen o uğultuyu duyuyordum. Kendine has bir sessizlikti. Whipple kalkanının darbe aldığı gece istasyonun sallandığını ve beni uyandırdığını hissetmiştim. Ama makinelerin gürültüsü beni tekrar uykuya ve Miguel'in rüyalarına sürükledi. Tıpkı

Daha önce birçok kez rüyamda onu kaybettiğimi ve bulamadığımı görmüştüm, paniğim artıyordu. Ter içinde ve nefes nefese uyanmışım.

Ertesi gün ona gönderdiğim videoda Darcy'ye rüyamdan bahsetmedim. Annem ya da Miguel hakkında konuştuğumda rahatsız oluyordu. Konuyu değiştirirdi. Bu benim için bir sorun değildi. Ayrıca astronot olmak için eğitim alırken defalarca psikanalize girmiştım. Miguel'i savaşta kaybetmekle ilgili hissettiğim her şeyi terapistimle enine boyuna tartışmışım.

Ve hala rüyamda onu görüyordum. Dün gece de olduğu gibi, yatağım son birkaç ayda daha rahat hale gelmiş olsa da, tekrar uykuya dalamadım. Belki de uyumama yardımcı olması için UUI'den gelen o uğultulara ihtiyacım vardı.

Oradaki yaşamı buradaki yaşamla karşılaştırmanın gerçek bir yolu yoktu. Bu eşsiz deneyimi, sahilde koşmanın, yumuşak dalgaların ritmik, yatıştırıcı sesini dinlemenin güzelliğiyle karşılaştırmak. Sabahın erken saatlerinde gökyüzünde ciyaklayan martıların. Bandit bana yetişmek için koşarken arada bir havlıyordu.

Vücudumu olabildiğince sert bir şekilde pompalarken deniz havası ciğerlerime doldu, üzerimden ter damlıyordu.

Sonra, aniden, koşarken *onu* duyabiliyordum. Hallie. Hallie Goodman.

Onu Google'da aratmış olabilirim.

Aramada pek bir şey çıkmadı. Sadece Manhattan'da Lia Zhang Events için çalıştığını öğrendim. Şirket ve düzenledikleri abartılı etkinlikler hakkında birkaç makale vardı. Fotoğraflara Hallie ve meslektaşları işlerinde iyiydiler.

Darcy'nin onu işe almasına şaşmamalı.

Hallie'nin video mektubundan - ya da belki de günlük demeliyim, çünkü bunu böyle kullandığından emindi - hayatının bir tür karmaşa olduğu açık olsa da, bildiğinden daha fazla zarafetle başa çıkıyordu. Çok komikti. Uzun zamandır böyle gülmemiştım. Yine de ondan faydalanmaya çalışan insanlara karşı bu kadar tatlı olmayı bırakması gerekiyordu.

Bandit önümde hızla ilerleyip teyzemin evini gördüğünde Hallie'nin gözleri zihnimi doldurdu. İnanılmaz gözleri vardı. Büyük, sevimli ve çok anlamlıydı. Ve o pamuk şekeri pembesi saçları beni benden alıyordu. Videoyu kimsenin görmeyeceğini düşünerek saçlarını başının üstünde dağınık bir şekilde toplamış, tel çerçeveli büyük boy okuma gözlükleri takmış ve eski bir kazak giymişti. Üzerine kahve dökülmüştü. Eğer Darcy'ye benziyorsa, onu bu halde gördüğümü bilse çok utanırdı... ama ben sevimli olduğunu düşünmüştüm.

Dağınıktı ama sevimliydi. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, onun hayatı dağınıktı ve sevimli *değildi*. Tıpkı benimki gibi. Gerçi benim dağınıklığım boş bir dağınıklıktı, onunki ise kesinlikle çok fazla şeyle uğraştığı içindi.

Kate'e Hallie'nin e-postasını tekrar geri göndermesini ama bir tane daha gönderirse bana haber vermesini söyledim.

Videoyu kapatma şeklini hatırlayınca kendi kendime sııttım, yüzümü masaya gömüp ekrana el sallayarak sahile doğru koştum ve Richelle Teyze'nin arka bahçesinin kapısını açtım. Bandit sabırla onu içeri almamı bekliyordu ve sanki teyzemi yıllardır görmemiş gibi çimlerin üzerinden eve doğru koştu.

İçeri girdiğimde Richelle Teyze köpeği içeri almadan önce üzerindeki kumları temizlemişti.

"Günaydın." Yanından geçerken yanağını öpmek için eğildim. "Hızlıca bir duş alacağım."

"Ben waffle yapacağım!" diye seslendi .

"Beni şımartıyorsun!" Ben de ona seslendim ve cevap olarak kıkırdadığını duydum. Bakacak birine ihtiyacı vardı. İnsanlarla ilgilenmek teyzemin doğasında vardı. Annem hasta olduğunda yanından hiç ayrılmazdı. Richelle'in şimdi bu evde yalnız olmasından nefret ediyordum.

Ama bu onun seçimiydi, kendime hatırlattım.

Yatağımın başucunda bıraktığım cep telefonumu karıştırdım ve babamdan gelen üç cevapsız arama ve ondan geldiğine şüphe olmayan bir sesli mesaj olduğunu gördüm.

Bağırsaklarım çalkalanırken telefonu yatağın üzerine fırlattım ve aceleyle duşa girdim. Yıkanıp giyindikten sonra mutfığa döndüğümde adanın üzerinde sıcak waffle'lar buldum. Yanında çırpılmış krema, akça ağaç şurubu ve bir kase karışık çilek vardı.

"Buraya kalıcı olarak taşınabilirim," diye şaka yaptım, tabureye kayarken salyalarım akıyordu.

Richelle Teyze adanın karşı tarafında durmuş bana bakıyordu. Biraz yoğun bir şekilde.

Waffle saldırıma ara verdim. "Her şey yolunda mı?"

Yavaşça nefes verdi ve sonra bir çekmeceyi açmak için mutfığa doğru yürüdü. Krem rengi bir karta benzeyen şeyi çıkarırken sert tavrını inceledim. "Bunu sana dün gece vermeliydim ama sadece rahatlamanı istedim. Ama bu senin, o yüzden almalısın."

Merakla karta uzandım ve üzerindeki özenle işlenmiş kabartma detayı gördüm. O.

Ön yüzünde gümüş harflerle **Nişanlandık** yazıyordu. A
Üzerinde bir halka olan inci, toka görevi görüyordu. Çözerek kartı açtım.

Darcy Hawthorne & Matthias Lemieux onuruna verilecek nişan partisine davetlisiniz.

Tarih (üç hafta içinde), yer ve LCV e-postası ile birlikte takip etti.

Muhtemelen bu konuda hissettiğimden daha fazla duygusal etki hissetmeliydim.

Richelle Teyze, "Sanırım Manhattan'a döndüğünden emin olmadığı için buraya göndermiş olmalı," dedi. "Sana davetiye gönderirken aklından ne geçiyordu? Hem artık kim gerçek davetiye gönderiyor ki?" Sesi tedirginliğiyle birlikte yükseldi. "Onun bir çevreci olduğunu sanıyordum. E-davetiye diye bir şey duymamış mı?"

Teyzemin öfkesine güldüm. Bunu hiçbir zaman yüzüme karşı söylememiş olsa da, teyzemin Darcy'yi umursamadığı izlenimini edinmiştim hep. Bu beni şaşırtmıştı çünkü biz çıkarken Darcy'nin

tam bir avdı. Zeki ve iradeli biriydi ama aynı zamanda şefkatliydi de. Dahası, kişisel düzeyde ikimiz de başarılı ailelerimizin bizden istediklerinden farklı bir yol izleyerek onları hayal kırıklığına uğrattığımızı hissetmenin ne demek olduğunu biliyorduk. İkimiz de yaşadığımız çatışmalar nedeniyle birbirimize bağlanmıştık, tamamen farklı nedenlerle de olsa sosyal çevremizdeki insanlardan kopuk hissettiğimizi anlamıştık ve o uyum sağlamış gibi davranma konusunda benden çok daha iyiydi. Aramızdaki bağda bir rahatlık vardı. Üç yıl boyunca sevgilim olduğu kadar dostum ve akıl hocam da olmuştu. Ama geriye dönüp baktığımda, yolunda gitmeyen şeyler olduğunu görebiliyordum. Başlangıç olarak, birbirimizle iletişim kurma konusunda gerçekten kötüydük. Beni üzen ya da heyecanlandıran bir şey olduğunda aklıma gelen ilk kişi her zaman o olmuyordu ve bunun nedeninin Darcy'nin beni gerçekten heyecanlandırmaması olduğunu fark ettim. Şimdi anladığım kadarıyla heyecanlandırmamalıydı. Belli ki o bunu benden önce fark etmişti. Onu gerçekten affetmiş ve hayatıma devam etmişim.

Richelle Teyze şaşkınlık ve endişe içinde yüzümü inceledi.

Elini uzattım, kendi elimi üzerine koydum. "Ben iyiyim. Arkadaş olarak bitirdik. Arkadaşça davranıyor. Şimdi waffle'larımı yiyeceğim."

Ben yemeğe dalarken Richelle Teyze ikna olmamıştı. "Gitmiyorsun, değil mi? Onun yaptıklarından sonra."

Doğu Yakası'nın en iyi waffle'larından bir ısırık aldıktan sonra (önyargılı değildim, teyzem iyi *yemek yapardı*) olumsuz cevap vermek için ağzımı açtım ki pembe saçlı Hallie'nin görüntüsü zihnimde belirdi. Kaşlarımı çatarak cevabımı düşündüm ve ardından "Bu tür şeyleri planlayan insanlar etkinliğe katılıyor mu?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsiniz, etkinlik planlayan insanlar ... etkinliğe gerçekten katılıyorlar mı?" Ben büyürken ailem iş yemekleri ve partiler düzenlerdi, ancak bunların nasıl bir araya geldiğine hiç dikkat etmemiştim.

"Bazen. Genellikle bunun gibi büyük etkinlikler için, evet. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaları gerekiyor. Neden? Ne tuhaf bir soru." Yanımdaki tabureye kayarken yüzünü buruşturdu.

Richelle Teyze'ye çoğu şeyi anlattığım için ona döndüm ve "Şey ... *garip* bir şey oldu" dedim.

YEDİ

Hallie

Burada saçmalıkların olmamasını seviyorum Darce. Rutinimiz, görevlerimiz var ve birbirimize dikkat etmek zorundayız. Burası insanların düşündüğünden daha büyük bir yer ama yine de aylardır burada birlikteyiz. Sizi rahatsız eden şeylerin konuşulmamasına izin vererseniz, birikir. Dünya'daki gibi değil, birbirinizden biraz uzaklaşabildiğiniz için bazı şeyleri olurla bırakıyorsunuz. . . . Burada aklımızdakileri söyleriz. Sorunu halleder ve yolumuza devam ederiz. Saçmalık yok. Bu beni düşündürdü, neden her zaman olamıyor? Dürüst bir adam olduğumu, her konuda açık sözlü olduğumu düşünmeyi seviyorum ama biraz düşünürsem bunun tam olarak doğru olmadığını görüyorum. Gerçek duygularımızı saklamak için pek çok farklı neden var: başkalarının duygularını korumak için, kendi duygularımızı korumak için, durumun ortaya çıkmaya değmeyeceğini için ... çünkü korkuyoruz. Hepimiz birbirimize karşı dürüst olmayı, dürüstlüğün en iyi niyetle yapılması şartıyla kabul edebilseydik işler ne kadar kolaylaşırdı? Ancak herkesin niyeti iyi değildir. Bazı insanlar dürüstlüğü bir silah olarak kullanır.

Bugün size saçmaladığım için özür dilerim. Bu sadece düşündüğüm bir şeydi. Çoğu insana karşı dürüstüm ama başkalarına karşı bir şeyler beni engelliyor. Ama sana karşı. . . Darce, söz veriyorum sana karşı kendimi tutmayacağım, eğer sen de beni tutmayacağına söz verersen.

Bana geri dön. Beni memnun etmek için asla yalan söyleme, tamam mı? Her zaman senin doğruluğunu istiyorum.

-KAPTAN CHRISTOPHER ORTIZ, VİDEO GÜNLÜĞÜ #8

Dizim şu anda istemsiz bir şekilde zıplama hareketi yapıyordu. Eğer daha önce bir doktor dizinize küçük bir çekiçle vurduysa, o zaman benim dizime ne olduğunu anlayabilirsiniz.

Ama küçük bir doktor çekici yoktu.

Babamla öğle yemeği için buluştuk ve onunla zor bir konuşma yapmak zorunda kaldım.

Gerginlik uzuvlarımı ele geçirmişti.

Zamanında geleceğini umarak restoranın kapısına doğru baktım. İş nedeniyle bugünlerde öğle yemeği yemek için sadece kısa bir zamanım vardı. Babamın restorana girdiğini görünce midemdeki kelebekler yeniden canlandı. O aptal dizim zıplamaya çalıştı ama titreyen bacaklarımla ayağa kalktım. Bu çok garip diye düşündüm, onunla öğle yemeği yiyeceğim için endişeleniyordum.

Beni gördüğünde yüzünde yakışıklı bir gülümseme belirdi ve son bir yılda ne kadar değiştiğini görünce bir kez daha şaşırdım. Ben çocukken yaptığı gibi yeniden koşmaya ve biraz daha sağlıklı beslenmeye başlamıştı. Bu değişikliklerin ondan on yıl götürdüğünü söylemek yalan olmazdı. Miranda da gardırop seçimlerini etkilemiş görünüyordu. Artık babam için doksanların bol takım elbiseleri yoktu. Vücuda oturan ve şık takımlardı. Kırılmış saçları artık kesilmiş ve şekillendirilmişti ve bana doğru yürürken babamın seçkin görüldüğünü fark ettim.

Daha da ötesi, mutlu görünüyordu.

Lanet olsun.

Babamın mutlu olmasını istedim. Ben istedim. Çok zor günler geçirdi. Ama aynı zamanda onun aptal yerine konulmasını istemiyordum. "Cupcake." Beni sıcak bir kucaklamayla karşıladı.

Bana kızgın görünmediği için rahatlamış bir şekilde kucaklaşmayı kabul ettim ve nadiren gösterdiği ilginin tadını çıkardım. Masaya oturduğumuzda, mavi gözleri

restoran ışıkları altında parlıyordu. "Bu saçlarla gerçekten de bir keke benziyorsun."

Yeni yaptırdığım uçuk pembe dalgalarımı parmakladım, böylece renk her zamankinden daha pembe oldu. "Beğendim," diye cevap verdim, biraz savunmacı bir tavırla. Annem zaten onu her gördüğümde saçım ile ilgili bana bok atıyordu. Babamın da aynı şeyi yapmasına gerek yoktu.

Avuçlarını kaldırdı. "Hayır, hayır, hoşuma gitti. Sana yakışıyor."

Biraz rahatladım. "Teşekkürler. Şehre geldiğiniz için de teşekkürler." "Sorun değil. Davet edilmek güzeldi."

Bunu onu hayatıma yeterince davet etmediğime dair sivri bir yorum olarak algılamamaya çalıştım, ancak bunu böyle sivri bir tonda söylediği için algılamamak zordu. Onunla bunun her iki taraf için de geçerli olduğunu tartışmak istemediğim için konuyu geçiştirdim.

Garson siparişimizi almak için geldi ve o gider gitmez özür dilemeye başladı. "Annemle ilgili aramalarınıza cevap veremediğim için özür dilerim. İşte çok işim var. Miranda'ya Alison için on altıncı doğum günü partisi planlamasında yardım etmek isterdim ama baba, iş yoğunluğundan boğuluyorum. Ben sadece . . . Üzgünüm, hiç vaktim yok. Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni annemle aramızdaki sorunların ortasına atar."

Babam beni dikkatle incelerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Ağzım çok kuru olmasına rağmen su bardağıma uzanmaya cesaret edemedim çünkü ellerimin titrediğini görmesini istemiyordum.

Hayatımda ilk kez, bu bitmek bilmeyen memnun etme ihtiyacına lanet ettim.

Sonunda babam iç çekti. "Bak, biraz garip olduğunu biliyorum ama bunu geride bırakmalıyız. Benimle ve yeni ailemle vakit geçirdiğin için annenin seni suçlu hissettirmesine izin veremezsin."

Sözleri karşısında irkilmemeye çalıştım.

"Miranda ve Alison hayatımdalar. Hiçbir yere gitmiyorlar. Bu yüzden hepimizin yetişkin olması gerekiyor."

Haksız değildi.

Ama annemin her şey hakkında sürekli sızlanmasına katlanmak zorunda kalacak kişi de o değildi. Acısını örten sızlanmalar.

"Haklısın," diye onayladım. "Ama baba, iş yoğunluğu içindeyim derken yalan söylemiyorum. Bir plan yapmak için zamanım olduğunu sanmıyorum."

on altıncı doğum günü partisi."

Bana kaşlarını çattı ve "Ama erkek arkadaşın için zamanın var, değil mi?" diye sorarken sesi incinmiş gibiydi.

Sertleştım. "Biz ayrıldık aslında."

Yüz ifadesi sempati ile yumuşadı. "Şüphesiz çok çalıştığın için." Babam uzandı ve elimi kendi eliyle kapattı. "Benden sana tavsiye Cupcake, iş her şey demek değildir. İşin uğruna sevdiklerini bir kenara itme."

Suçluluk duygusuyla, hayal kırıklığı protestolarımı kesti. Ona George'un saçmaladığını düşündüğü için benden ayrıldığını söylemek istedim. Ona Alison'ın on altıncı yaş gününü planlamak için çok meşgul olduğumu çünkü ülkenin en zorlu ve başarılı etkinlik yönetimi şirketlerinden birinde çalıştığımı söylemek istedim. Daha da ötesi, çok az tanıdığım ve sadece benim yanımda bir velet gibi davranan bir kızın partisini planlamak istemediğimi söylemek istedim. Babamın ona ve annesine, annemi kıskançlıktan çatlatan bir ev sağlamak için mali sınırlarını zorlamasını takdir etmiyor gibiydi. Ona, benimkine gelme zahmetine bile girmemişken, "yeni çocuğu" için on altıncı yaş günü partisi planlamak istemediğimi söylemek istedim!

Bunların hiçbirini söylemedim. Bunun yerine yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve lanet partiyi planlamayı kabul ettim.

SEKİZ

Chris

S Teyzemin korunaklı arka verandasında durup yağmurun okyanusa vuruşunu izledim. Bugün deniz koyu grimsi bir mordu ve kara kara düşünen gökyüzünü yansıtıyordu. Ama yağmur temas ettiğinde, su yukarı doğru sıçradı. Çılgınca bir neşe gibi görünen binlerce patlama.

"Huzursuzsun, bunu hissedebiliyorum."

Mutfaktan çıkıp verandaya doğru yürürken teyzeme döndüm. "Son zamanlarda hep huzursuzum."

"Doğru. Ama genellikle bir kısmını atabilirsiniz." Bana bir fincan kahve uzattı, ben de teşekkür ederek kabul ettim. "Otur." Richelle Teyze arkamdaki sundurma salıncağını işaret etti.

İstediyini yaptım ve yanıma oturdu, bakışlarını suya dikti.

"Yağmuru seviyorum." Mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Çocukken, annen ve ben ne zaman yağmur yağsa gizlice ağaç evimize kaçardık. Babam yapmıştı ve teneke bir çatısı vardı. Tepesinde dans eden yağmurun sesini çok severdik."

Kolumu omzuna doğru kaydırarak onu yanıma çektim. Richelle Teyze bana doğru gevşedi ve ben de şakağına bir öpücük kondurarak, "Onu ben de özledim," diye itiraf ettim.

"Biliyorum," diye fısıldadı, gözleri hâlâ sudaydı. "Seninle çok gurur duyardı."

Bunu biliyordum. Yine de bunu duymak güzeldi.

Birlikte sessizce yağmuru izlerken bir süre geçti. Ta ki teyzem benden uzaklaşıp yüzüme bakana ve aniden "Ne yapıyorsun?" diye sorana kadar.

burada ne yapıyorsun, Chris?"

"Aileme ihtiyacım vardı," diye dürüstçe cevap verdim, ses tonum biraz sertti.

Richelle Teyze yanağımı okşadı, yüzünde şefkat vardı. "Tatlım, içimdeki bu duyguya her zaman sahip olacaksın. Ve istediğin kadar kalabilirsin. Ama - bunları kendi başına çözmen için sana zaman tanımaya çalıştığımı biliyorsun-senin için endişeleniyorum. Kaybolmuş görünüyorsun."

"Belki de öyleyim. Belki de bir sonraki adımımın ne olduğunu bilmiyorum. Ama yakında yapmazsam, şu anda geçici olarak kapalı olan kapıların bir daha asla açılmayabileceğini biliyorum."

"NASA MI?"

Başımı salladım. "Kendini tamamen işine adamamış astronotları istemiyorlar."

Richelle Teyze bunu düşünerek tekrar salıncağa yerleşti ve önümüzde uzanan manzarayı inceledi. "Şey Sanırım başlanması gereken yer en bariz olanı. Nelerden hoşlanıyorsun? Hayatta hâlâ neyi başarmak istiyorsun? Ve cevap vermeden önce babanı denklemden çıkar."

"O da bu denklemin içinde."

"Şu anda burada bile değil." Yüz ifadesi alışılmadık derecede sertti. "O bu tartışmanın bir parçası değil, bu yüzden onu aklınızdan çıkarın ve sadece ne istediğinizi düşünün."

Bunu düşünürken, şu anda kaşınan ayaklarıma odaklanarak, "Seyahat" diye geveledim.

"Seyahat mi?"

"Hava kuvvetleriyle seyahat ettiğimi biliyorum ama aynı şey değil. Hep sırt çantamla seyahat etmek istemişimdir ama-"

"Baban bunun serseriler için olduğunu söylemişti," diye araya girdi Richelle. "Hatırlıyorum, ben de oradaydım ve çok acımişti. Sırt çantalıydım, o da bunu biliyordu." Nefesinin altından kulağa "pislik" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Sırıttım. "Evet, bu konuda iyi. Ama biz çocukken Miguel ve bana seyahatlerinizle ilgili hikayeler anlattığınızı hatırlıyorum ve o zaman bile sizin izinizden istemişim. Bunu herkesin yapması gereken bir şeymiş gibi anlatmıştın."

"Bence öyle. Keşke herkesin parası olsaydı ama ben sanatım konusunda şanslıydım. Annemle babamın gittiğim bir yıl boyunca benim için çok endişelendiklerini biliyorum ama bu benim kim olduğumu değiştirdi. Daha iyiye doğru."

"Ama gençtiniz. O zaman bir şeyler yapman beklenirdi. o."

"Kimin umurunda? Yaşlandığında ve daha titiz bir şey yapamadığında osurmak için kışınizi koltuktan kaldırmaktansa, canınız ne isterse onu yapmış olmayı dileyebilirsiniz. Bekleneni değil."

Kıkırdadım. "Her şeyi çok güzel ifade ediyorsun Richelle Teyze."

Homurdandı. "Ama haklı olduğumu biliyorsun."

Haklı olduğunu biliyordum. Özlem içimi doldurdu. "İstasyondayken"-yukarıyı işaret ettim-"Dünyaya aşağıdan bakarak, huşu içinde saatler geçirdim ... ve orada olmanın hayatımda onu en iyi gördüğüm birkaç andan biri olduğunu fark ettim. Seyahat etmişim ama savaş ve acının parçaladığı yerlere." Hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacağını bildiğim anılara, gözümün önünden geçen görüntülere karşı sertçe yutkundum. "İnsanlığın en kötüsünü gördüm ve şükürler olsun ki en iyisini gördüğüm anlar da oldu. Ama bir kez olsun düşmana karşı sürekli arkamı kollamadan tüm bunları deneyimlemek istiyorum."

Teyzem elimi tuttu ve bakışlarımı kendisine çekti. Yüzünde sert bir ifade vardı. "O zaman seyahate çık. Sırt çantanla git."

Elini sıktım ama ayağa kalkarken bıraktım, öfke omuzlarımı sıkıyordu. "Zamanımı verimli bir şekilde kullanmıyorum."

"Baban konuşuyor."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Sadece babam değil. İşe yarar, ilerlemeye yardımcı olacak, insanlara yardım edecek bir şey için kullanılması gereken becerilerim var."

Richelle Teyze kaşlarımı çatarak bana baktı. "Bunu daha önce yaptın. Ve yine . Ama ara vermeye hakkın var. Bazen kuyuyu yeniden doldurmamız gerekir, bilirsin."

Başımı salladım. "Bu sadece kaçmak olurdu."

"Yine baban konuşuyor." Benimle yüzleşmek için ayağa kalktı, gözlerinde annemde son ana kadar hiç görmediğim bir ateş vardı. Annem uyum uğruna herkesi yatıştırırdı. Babam için mükemmeldi, çünkü kimsenin ona meydan okumasını istemiyordu. Ama ölürken, hayatta beni mutlu edecek şey ne olursa olsun mutlu olmam için yalvardığında gözlerindeki o ateşi gördüğümü hatırlıyorum. Richelle ısrarla devam ederken bu anı beni etkiledi, "Seyahat etmek yardımcı olacaktır. Başka kültürleri deneyimlemek, bilirsin, seni değiştirir, şekillendirir. Bence bu sana kariyerinde bir sonraki adımı atmak için ihtiyacın olan netliği verecektir."

Ya da babamla aramızı daha da açacaktı.

Çünkü seyahat etmek beni ne kadar mutlu etse de, onu ne kadar anlamasam da, beni ne kadar sinirlendirse de, onu kaybetmek istemediğimi inkar edemezdim.

"Bunu düşüneceğim," diye yalan söyledim.

Hayal kırıklığı Richelle Teyze'nin yüzünü gölgeledi. "Hayır, yapmayacaksın." "Bu sadece onunla ilgili değil," dedim ona usulca.

Yüz ifadesinden bana inanmadığı anlaşıyordu.

"Richelle Teyze. . ."

Derin bir iç çekti, omzumu sıktı ve "Neye karar verirsen ver, ben buradayım" dedi.

Yağmur fırtınasına bakmak için dönmeden önce onun evin içinde kaybolmasını izledim. En iyi niyetine rağmen, konuşmamızdan önce omuzlarıma binen kararsızlık şimdi ezici geliyordu.

Verandadaki salıncağa oturup gökyüzü kararırken havadaki soğuğu görmezden geldim. Richelle yemeğin hazır olduğunu haber vermek için yine başını uzattı ama ona aç olmadığımı söyledim. Yemeğin istediğim zaman orada olacağını söyledi ve sonra beni yalnız bıraktı.

Suçluluk duygusu üzerime yapıştı.

Bir süre sonra hava o kadar kararmıştı ki -ay bulutların ardına gizlenmişti- artık okyanusu göremiyordum; sadece kıyıya vuran sesini duyabiliyordum. Bu gece özellikle rahatlatıcı bir şey vardı.

Telefonumu sessize almıştım çünkü bilinmeyen numaralardan birkaç arama alıyordum ama bu muhtemelen başka bir aramayı kaçırdığım anlamına geliyordu.

Babam. Dehşet içindeydim ama bilmek istiyordum, cebimden telefonumu çıkardım. Elbette, birkaç cevapsız arama vardı ve bunlardan biri ondan geliyordu. Ayrıca birkaç yeni sesli mesaj da vardı. Ancak bakışlarım e-postamdaki bildirim başlığına takıldı. Kate'den bir mesaj daha vardı.

Diğer her şeyi görmezden gelerek o bildirime dokundum.

Chris,

Bir tane daha gönderdi. İleride ne yapmamı istersiniz? Kate

Videoyu açtığımda içimi beklentiye benzer bir şey doldurdu. Hallie Goodman'ın yüzü ekranı doldurdu ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bu sefer daha derli toplu görünüyordu. Saçları şekillendirilmişti ve tahmin ettiğimden daha uzundu. Omuzlarına dökülmüş ve kameranın görüş alanından çıkmıştı. Siyah ipek bir gömlek giymişti. Makyajı mükemmeldi.

"Siktir. Benim. Hayatım."

Açılış cümlesi beni kıkırdattı. "Evet, seni duyuyorum," diye mırıldandım.

Hallie dudaklarının arasından havayı üfledi ve dirseklerini masasına dayayarak koltuğunda öne doğru çöktü. İpeksi pembe saçları yüzüne dökülürken babasıyla yaptığı öğle yemeği toplantısından yakınıyordu.

"Öncelikle şunu söylememe izin verin, babamı seviyorum ve annemin ona yaşattıklarından sonra mutluluğu hak ediyor-"

Bunun tam olarak ne olduğunu merak ettim.

"Ama üç şey için ona kızgın hissettiğimi itiraf edebilirim." Bir parmağını kaldırdı. "Birincisi, işime hiç saygı göstermiyor. Benden kız arkadaşının şımarık kızının doğum günü partisini bedavaya planlamamı istiyor ve ona işimin yoğun olduğunu söylediğimde kırılmış gibi davranıyor. Zamanıma ya da işimin ne kadar stresli olduğuna hiç saygı duymuyor. İki." İkinci bir parmağını kaldırdı ve bakışlarında acının titreştiğini gördüm. Nefesimi içime çektim ve telefonumu yüzüme yaklaştırdım. "On altıncı doğum günü partime bile gelmedi. Bunu söylediğimde beş yaşında mızımız bir çocuk gibi konuşmam umurumda değil, ama onun

Bunca zamandır onun bile olmayan bir çocukla birlikte. Benim hiç sahip olamadığım süslü ev ya da onun aldığı süslü kıyafetler umurumda değil, bunlar hiç umurumda olmadı - bunlar annemin işi. Büyürken ne zaman benimle vakit geçirmesini istesem, kafama bir öpücük kondurup "Üzgünüm, Cupcake, babanın işi var, ama sonra birlikte bir şeyler yaparız" demesini önemişiyorum. Sonrası geldi mi? Hem de nasıl." Ekrana ters ters baktı. "Şimdi de hayatımda gördüğüm en şımarık küçük pislik olan bir kız için bu partiyi planlamak zorunda olmadığım zamandan vazgeçmek zorundayım. Onlarla en son yemek yediğimde, görünüşüm, işim ve o zamanki erkek arkadaşım hakkında bana kaba davrandı ve yemeğin çoğunu tekeline alarak ertesi gün arkadaşlarıyla alışverişe gitmek için annesinden elli dolar istedi. Beş dakika boyunca 'lütfen' kelimesini tekrarladığını söylersem abartmış olmam. Daha uzun sürdü. Ve annesi pes etti. Ben olsam elli doları ağzına tıkardım."

Hayal ederek sııttım.

"Bu doğru değil." Hallie hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırdı. "Bu bir yalan! Ona elli dolar ve muhtemelen üç çift kedi çorabı verirdim."

Dükkanındaki maceralarını hatırlayınca homurdanarak, beni görememesine rağmen başımı salladım.

"Aslında, Alison'ın on altıncı yaş gününü planlamaya evet dedim. Ve işte burada üç devreye giriyor." Üçüncü parmağını kaldırdı. "Babama da kızgıyım, beni bu duruma soktuğu için, hem de annemle onun arasında kalacağımı söylediğim halde. Umurunda mıydı? Hayır. Ve annemle yirmi dakikalık bir telefon görüşmesine katlanmak zorunda kaldım, ihanetim için bana bağırıp çağırdı. O kadar kötüydü ki, acısını öfkeyle gizlediğini biliyordum, bu yüzden ağladım." Gözleri duygusallıkla parlıyordu ve hissettiğim her türlü eğlence yok oldu. "İyi tarafı: yeni su geçirmez maskaram tarihte gerçekten su geçirmez olan ilk maskara olabilir."

"Özür dilerim," diye fısıldadım faydasızca.

"Ben sadece ..." Şimdi gözlerini masaya dikmişti ve yüz ifadesini göremediğim için hayal kırıklığına uğramıştım. "Bunu kendi kendine yaptığını biliyorum ama onu acı içinde görmek çok zor. Gerçekten neden acı çektiğini kabul etmediğinde daha da zor.

Onun yerine dışarı çıkıp çılgınca ve aptalca şeyler yapıyor ve ben Ben sadece ..." Hallie bakışlarını kaldırdı ve gözyaşlarının kaçışını izlerken nefesimi içime çektim. "Yorulдум. Çok yorulдум. bu zamanı babamın dağılmasını çalışarak geçirdim ve şimdi o iyi ve dağılan annem. Bunun bencilce olduğunu biliyorum ama sanki *benim* de dağılmam kimsenin umurunda değil. Muhtemelen benim hatam." Gözyaşlarını hızlıca sildi ve yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırdı. "George haklıydı. Ben insanları memnun eden biriyim. Yani, kendimle ilgili bunu biliyordum, ama kaçınılmaz olarak benim için her zaman kötü sonuçlanan saçma, rahatsız edici durumlara düşmemin nedeninin bu olduğunu hiç fark etmemiştim."

"beri bu durumda olmaman gerekirdi," dedim öfkeyle, keşke bu kadınla konuşabilseydim. Babası onu bu işe zorladığı için tam bir pislikti. Ve babasızlık hakkında her şeyi biliyordum. Hangi yaşta olursanız olun, ebeveyn ihmali canınızı yakar ve asla geçmezdi. Terapi bunu benim için idare edilebilir hale getirmişti ama babamın yokluğu, şefkat eksikliği, ben Latin bir astronot olarak ün kazanırken bile Meksika mirasımıza kapıyı kapatması, kim olduğumun bir parçası haline gelmişti.

Tıpkı Hallie'nin ailesinin boşanmasının onun bir parçası haline gelmesi gibi.

Onunla konuşmak istedim. Neden kendi mutluluğuna zarar verecek şekilde insanları memnun etme ihtiyacı hissettiğini anlamasına yardımcı olmak için.

Neden iyi insanlar her zaman herkesin pislüğünü üstleniyordu?

Hallie'nin itiraflarının sadece birkaç videosunu dinlediğimi biliyordum ama onun iyi bir insan *olduğunu* hissediyordum. Eğer öyle olmasaydı, bu kadar yumuşak kalpli olmazdı ve insanlar ondan açıkça olduğu gibi faydalanma şansına sahip olmazlardı.

Birden motive olarak eve girdim ve Darcy'nin nişan partisi davetiyesini mutfak tezgahının üzerinde buldum. "Kahretsin." LCV tarihini kaçırmıştım. Nişan partisi üç hafta içindeydi.

Seçeneklerimi düşündüm ve sonra kendimi durduramadan telefonumda Darcy'nin adını buldum.

Hey, Darce, ? Bak, davetiye yeni aldım, yani LCV'yi kaçırdım. Ama eğer hala

Hoş geldiniz, orada olmayı çok isterim.

Cevap beklerken Kate'e e-posta gönderdim ve ona Hallie'nin e-postaları geri dönüyormuş gibi görünmeye devam etmesini ama aynı zamanda onları bana iletmeye devam etmesini söyledim. Bu şimdiye kadar yaptığım en sinsisi, en el altından yapılan şeydi. Ama video mektuplarının durmasını istemiyordum.

Bencilce ama
gerçek. Telefonum
çaldı.

Chris, sesini duymak çok güzel. Seni partide görmek isteriz. Teşekkür . Arkadaşlığınız benim için çok önemli. Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum.
XO

İçimi farklı bir beklenti kapladı ve aniden açlıktan ölüyordum. Buzdolabında akşam yemeğinden arta kalanları bularak, kesinlikle kılık değiştirmiş bir melek olan teyzeme sessiz bir teşekkür gönderdim. Sonra yemek yemek ve Hallie'nin videosunun geri kalanını izlemek için adaya oturdum.

DOKUZ

Hallie

Bu hafta evi özledim. Ancak iki gün önce birkaç ortaokul sınıfı için kısa bir video çektik. Öğretmenler çocuklardan sorular gönderdi ve biz de mümkün olduğunca çok soruyu yanıtlamaya çalıştık ve yanıtlarımızı mümkün olduğunca gösterdik. Çocukları videomuzu izlerken filme almışlar ve NASA bugün bize filmi gönderdi. Bu çocukların uzay ve burada yaptıklarımız konusunda ne kadar heyecanlı olduklarını görmek harikaydı. Bazen sürekli rutin işler, durum ne kadar olağanüstü olursa olsun, size büyük resmi unutturabilir. Ama o çocuklar ve onların tepkileri bana neden burada olduğumu hatırlattı. Yaptığım şeyi neden yaptığımı ve bunu yaptığım için ne kadar ayrıcalıklı olduğumu. Bana Miguel'i hatırlatan bir çocuk vardı. Beni, onun gibi Latin kökenli birini NASA'da çalışırken gördüğü için çok heyecanlıydı. Artık kendisinin de astronot olmak istediğini ve bunun onun için gerçekten bir olasılık olduğunu hissettiğini söyledi. Bu çok onur verici. Birine ilham verdiğimi bilmek heyecan verici. Miguel'in tutkusuna ve mizahına sahipti. Miguel'i küçükken bana en büyük astronotları anlatırken ve bir gün uzaya dokunacağını söylerken görebiliyordum. O bu şansa hiç sahip olamadı ama ben oldum ve bir saniyemi bile bu şansı kaçırmayı dileyerek harcamayacağım.

Bazen sadece iyi bir iş yaptığınızı, takdir edildiğinizi hatırlatmaya ihtiyaç duyarsınız. Kim olursak olalım ya da ne yapıyor olursak olalım hepimizin buna ihtiyacı vardır. Bugün takdir ve minnettar olduğumu hissediyorum.

-KAPTAN CHRISTOPHER ORTIZ, VIDEO GÜNLÜĞÜ #10

Günüm hakkında konuşmak için dizüstü bilgisayarımı açtığımda gençlerin çılgık sesleri ve melodik house müziği -her bir parça bir öncekine benziyordu- hâlâ kafamın içinde çınılıyordu. Pijamalarımı (David Bowie tişörtü ve bir çift bol jarse pantolon) giymiş, makyajımı temizlemiş ve saçlarımı başımın üstüne yığmıştım. Okuma gözlüklerimi taktım, koltuğuma kıvrıldım, bir elimde dizüstü bilgisayar, diğerinde kafeinsiz kahve kupası ve hayali Chris'im için videomu kaydetmeye başladım.

"Bugün Alison'ın on altıncı doğum günü partisiydi. Çok zor bir gün olduğuna bahse girebilirsiniz. İyi tarafından bakarsak, arkadaşım Althea belki de hayatımda tanıdığım en iyi insan. "

"Burada benimle olduğun için teşekkür ederim," dedim Althea'ya. mutfak ve havuzu çevreleyen verandayı dekore ederken zaman geçirdik.

Yemek şirketi çoktan gelmiş ve yiyecekleri bırakmıştı. Alison odasında hazırlanırken Miranda da organizasyon işleriyle ilgileniyordu.

"Tekrar teşekkür etmek zorunda değilsin. Hatta bunu yaparsan seni havuza itmek zorunda kalabilirim," diye çıkıştı arkadaşım.

Kıkırdarak başımı salladım. "Anladım."

Althea da benim kadar meşguldü, hatta nişanlısı ve yanında olmaktan keyif aldığı bir ailesi olduğu için daha da meşguldü, bu yüzden bugün her şeyi bırakıp bana destek olması inanılmazdı. Ona sormamıştım bile. Dün isteyken arkadaşım Gabby'yi arayıp partiye benimle gelip gelemeyeceğini sorduğumda bana verdiği yanıtın iğrenç ve kırıcı olduğundan bahsetmiştim.

"Hallie, artık lisede değiliz. Anne olmadığın için bunu anlamadığını biliyorum ama çoğumuzun gençlerin havuz partilerine gidecek zamanı yok. Sen yalnız gitmekten korkuyorsun diye her şeyi bırakamam. Ve bunu tek *başına* sırt çantasıyla gezmek isteyen bir kadın söylüyor. Hayal edebiliyor musun? Ya ormanda kaybolursun ya da bir şey tarafından yenirsin ya da yabancı bir adama aşık olursun ve sonunda seks tacirleri tarafından kaçırlırsın." Gabby homurdandı.

"partiye hayır diyorsun?" Sözlerinin acısını görmezden geldim.

"Çocuğun olduğunda anlayacaksın, Hallie. Geri kalanımızın o kadar boş zamanı yok."

Althea'nın Gabby'nin tavrı için söyleyecek birkaç sözü vardı. "Onun gibi kadınlar," diye çıkmıştı, "annelerin adını kötüye çıkarıyor. Bazı kız arkadaşlarımin bebekleri var ve sanki geri kalanımız zor işin ne olduğunu bilmiyormuşuz gibi kibirli davrandıklarını görmüyorsun. O partiye seninle geliyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Sen meşgulsün. Peki ya Michelle?"

"Michelle anlayacaktır. Sadece birkaç saat, değil mi?"

"Doğru."

Ve işte buradaydık. Artık lisede olmadığımız için bunu Althea'ya söylemesem de, o benim en iyi arkadaşım olarak terfi etmişti. O konuşmadan sonra Gabby'nin rütbesini indirmiştım ama doğrusu onu uzun zaman önce indirmiş olmalıydım.

"Pembe mi?" diye sordu tiz bir kadın sesi arkamızdan.

Havuzun bir ucunda pembe ve altın rengi balonları dizdiğimiz yerden döndük. Sıradan balonların arasında pembe altın bir flamingo ve bir numara şeklinde altın bir balon ve altı numara şeklinde bir balon daha vardı. Peri ışıklarını güvenle sarabileceğimiz her nesnenin etrafına sarmıştık.

"Ne?" Alison'a seslendim.

Gözlerini kıstı ve babamın o yaşta giymeme asla izin vermeyeceği kısa bir yazlık elbiseyle bana doğru fırladı. "Özellikle pembe yok demiştim!" Alison bana bağırdı.

"Bu pembe değil," dedim ona sakince. "Bu pembe altın. Çok yetişkin işi. Müşterilerimin çoğu bu metali diğerlerine tercih ediyor."

"Ben elli yaşımda sıkılmış bir ev kadını değilim." Havuzun etrafına bakarken burnunu kırıştırdı. "Bu bok için para aldığına inanamıyorum."

"Ağzından çıkana dikkat et." Althea arkamdan yaklaştı. Alison'ın cesareti kırıldı.

"Hanımlar, nasıl gidiyor?" Babam bahçeye çıktı, bize bakıp gülümsedi. "Şuraya bakın." Alison'ın yanında durdu ve kolunu onun omuzlarına doladı. Onu kendi tarafına çekti. "Ne düşünüyorsun, Cupcake? Hallie harika bir iş çıkarmamış mı?"

Karnıma yumruk yemiş gibiydim.

Cupcake mi?

Biraz tökezledim ve Althea'nın elini omzumda hissettim.

"Evet, her şey yolunda görünüyor. Ben içeri giriyorum. Arkadaşlarım gelmeden önce annem bana bir smoothie hazırlıyor."

"Kulağa hoş geliyor." Babam döndü ve bana göz kırptı. "Burası harika görünüyor, Hal."

Birlikte uzaklaşmalarını izlerken göğsümdeki yanmayı görmezden gelmeye çalıştım.

"Hey, iyi misin?" Althea aniden yoluma çıktı.

İstenmeyen gözyaşlarının hücumuna karşı hızla göz kırparak, kendimi uyuşturmaya çalışarak başımı salladım.

"İyi görünüyorsun." "Bu aptalca," diye fısıldadım.

"Hallie." Sesi sertti.

Althea'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Hayatım boyunca babamın *bana* taktığı lakap Cupcake oldu. Bana hiç Hal demedi. Sanki... sanki onunla yeniden birlikte olmak istiyor. Onlarla." Omuz silktim, balonları tamir etmek için arkamı döndüğümde kendimi çocuk gibi hissettim. "Sorun değil. Çocukça davranıyorum."

"Hayır, değilsin. Bu gerçekten incitici. Ve kalmak zorunda değiliz. Gidebiliriz. Hemen şimdi."

"Hayır, sorun değil." Eğer gidersek, bu bir yüzleşmeyle sonuçlanacaktı ve ben bununla uğraşmak istemiyordum.

"Tamam, eğer eminsen. Ama yemin ederim o çocuk seninle bir daha böyle konuşursa kafasını patlatırım."

İçimden bir kakhaha patladı ve minnettarlıkla gülümsedim. Dilimin ucunda Althea'ya tekrar teşekkür etmek vardı ama muhtemelen kafamı patlatırdı. Bu düşünce beni homurdanmaya itti ve o da bana şaşkın ama rahatlamış bir bakış attı.

Birkaç saat sonra, dışarıda havuzun kenarına serilen yiyeceklerin azaldığını görünce, Althea'yı bahçenin arka tarafındaki yerimizde bırakıp erzak takviyesi yapmak için mutfağa gittim.

"Nasıl gidiyor?"

Babamın kız arkadaşını mutfak kapısında görünce irkildim. Babam ve Miranda arkadaşlarıyla birlikte evin içinde kaybolmuşlar, Althea ve beni dışarıda bırakıp yemeklerin gelmesini sağlamaya çalışıyorlardı.

Kızınız şımarık bir velet ve bu hayatımın en uzun günü.

"Eğleniyor gibi görünüyorlar."

Miranda bana tatlı bir gülümseme verdi. "Eğer daha önce söylemediysem, çok teşekkür ederim Hallie. Alison için tüm bunları bir araya getirdiğin için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Bazen onunla geçinmeyi kolaylaştırmıyor ama-" Gözlerinde yorgun, hatta üzgün bir ifade belirdi. "Babası onu çok incitti. Sanırım bunların hepsi şimdi tavır olarak ortaya çıkıyor ve babana henüz güvenmiyor ve Neyse, seni bunlarla sıkmak istemem. Tek yapmak istediğim, çılgınca olduğumu bildiğim programından zaman ayırıp bizim için bunu yapmanın benim için çok önemli olduğunu bilmeni sağlamaktı. Babana seni rahatsız etmemesini söyledim." Bana teselli edici bir bakış attı. "Yaptığın bu tür etkinlikleri gerçekleştirmek için ne kadar büyük bir stres altında olman gerektiğini anladığını sanmıyorum. Ama sen evet dedin ve bu beni çok şaşırttı. Bütün hafta boyunca arkadaşlarıma Alison'ın partisinin Lia Zhang Events tarafından planlandığını söyleyip durdum." Kızardı ve kendi kendine güldü. "Sen çok tatlı bir insansın ve umarım daha fazla zaman

Alison seninle ne kadar çok vakit geçirirse, belki o kadar iyi bir yerde olduğumuzu görecektir."

Lanet olsun. Neden bu kadar nazik olmak zorundaydı ki? "Teşekkür ederim, Miranda." Biraz ama bu kez hayal kırıklığıyla değil. "Tüm bunları senden duymanın benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Partiye tekrar gittiğimde artık orada olduğum için kızgınlık hissetmiyordum. Aslında, yemeği hazırladım ve Miranda'nın söylediklerini anlatmak için Althea'yı bulmak üzere gençlerin arasından sıyrıldım.

"Yemin ederim bir daha on altı yaşında biri bana asılırsa giderim," dedi Althea ben daha konuşmadan. Ürperdi. "Tüylerim diken diken oluyor."

Homurdanarak onu ayağa kaldırdım. "Ben sana Miranda'nın az önce bana söylediği güzel şeyleri anlatırken gel de bir şeyler ye."

"Oh, bunu duymalıyım."

Ancak havuzun kenarından yemeklere doğru yürürken Alison ve bir arkadaşı yolumuzu kesti. Arkadaşı bikiniliyken, Alison hala süper kısa elbisesinin içindeydi ve tamamen kuruydu. Onur konuğu havuza girmekle ilgilenmiyorsa havuz partisinin ne anlamı vardı? Yoksa bütün mesele bir havuzunuz olduğu gerçeğiyle gösteriş yapmak mıydı?

"İşte buradasın." Alison ellerini kalçalarına götürdü ve çilli yüzünü benimkine yapıştırdı; kısa boyumdan hiç bu kadar yakınmamıştım. "Bu parti berbat. Neden canlı müzik yok?"

"DJ'iniz var."

"Ew." Gözlerini devirdi. Tanrım, karikatür gibiydi. "Ve çocuklar yemeklerden şikayet ediyor. Neden bir ızgara yok? Hamburger ve sosisli istiyorduk. Justin Myers beceriksiz olduğun için giderse ben de-" Sözleri Althea'nın avucunun yüzünü kapatmasıyla kesildi.

Arkadaşım Alison'ın kafasını, onu havuza uçurmaya yetecek bir güçle itmeden önce hareketi kaydetmeye ancak zamanım oldu. Alison'ın çığlığı müziği böldü ve sonra suyun içine düşerken aniden sustu ve yakınındaki herkesin üzerine çağlayanlar gönderdi.

Neyse ki içeri girerken kimseye çarpmamıştı.

Ağzım açık kaldı, kahkahalarımı bastırmak için umutsuzca çabaladım (arkadaşları o kadar nazik değildi), hava almak için fırladığımı izledim, maskarası artık yüzünün her yerindeydi. "Ne be? Saçımı kuru tutmaya çalışıyordum!" diye bağırdı Althea'ya.

Arkadaşım ona ters ters baktı. "Hiçbir Veruca Salt özentisi arkadaşımınla böyle konuşamaz. Tek yaptığım seni havuza itmek olduğu için şanslısın."

"İşte bu yüzden Althea sonsuza dek benim kahramanım olacak."

Neredeyse kameraya doğru kıkırdadım. "Şefkatli olmaya çalışıyorum -özellikle de Miranda'nın Alison'ın babası hakkında ağzından kaçırdıklarından sonra- ama bu kızın kötü bir damarı var. Umarım bundan kurtulur. En azından Althea onu bir süreliğine susturdu. Bence şimdiye kadar pek çok insan babasının ihmali ve ailesinin boşanması nedeniyle onun davranışlarını mazur gördü. Keşke onu havuza iten *ben olsaydım*. Ama bunu söylediğimi kimseye söylemeyin."

Telefonum çaldı, normalde video günlüğümü kaydederken onu görmezden gelirdim ama şimdiden birkaç kez çalmıştı. İç çekerek telefonuma uzandım. kanepenin diğer ucunda.

Bir sürü sosyal medya bildirimi aldım.

Uygulamayı açtığımda içimi bir korku kapladı.

Birisi beni bir videoda etiketlemişti.

Annemle bir tane daha. Azmettirici Jenna ile birlikteydi. Biraz izledim ve sonra yorumlara göz gezdirdim.

"Aman Tanrım." Telefonumdan başımı kaldırıp kameraya baktım. "Az önce internete yüklenen bir videoda, annemin bir kulüpte yarı yaşındaki bir adamla öpüşürken çekilmiş bir videosunda etiketlendim." Utanç duygularımın en küçüğüydü. Jenna paylaşmıştı ama annem ona onay vermişti çünkü annem yorum ! O ve Jenna onun bir puma olduğu konusunda ileri geri şakalaşıyorlardı. "Çaresizlik kokuyor." Althea, Alison ve havuzla ilgili daha önceki eğlencem sona erdi. "Ve gerçek bu. Babamın yeni, genç kız arkadaşının kızının doğum günü için bir havuz partisine gidiyorum, annem de dışarı çıkıyor,

Üniversiteyi yeni bitirmiş bir adam buluyor ve onunla sadece öpüşmekle kalmıyor, aynı zamanda herkesin onunla öpüştüğünü bilmesini sağlıyor. Bir an için bunu gerçekten mutlu olduğu için yaptığını düşünseydim, utancımı yenmeye çalışırdım. Ama bu iyi vakit geçirmek değil." Telefonu bilgisayarımın ekranına doğru salladım. "Annem ne kadar yıkılmış olduğunu saklıyor. Ne kadar incindiğini. Ve en kötüsü de bunun kendi hatası olması. O-" Göğsüm onun için çok kötü ağrıyordu. "Kendi kalbini kırdı, babaminkini kırdı ve şimdi ben ortada kaldım. Bu karmaşayı düzeltmek için attığım her adım bir şekilde daha da kötüleştiriyor."

Chris

İlk uzay yürüyüşümde kendimi nasıl bir uzay boşluğunun içinde hissettiğimi hatırlıyorum.

İstasyona olan uzaklıklarına rağmen yıldız okyanusu. Sonsuzluğu tarif etmenin bir yolu yok. Şairlerin her zaman yıldızlar ve kader arasındaki bağlantıdan bahsettiklerini hatırlıyorum. Bu tür şeylere hiç inanmamıştım. Onların arasında dururken, evren elmas gibi parıldayan bu yıldızlarla dikilmiş hiç bitmeyen koyu kadife bir battaniye, güzelliği ve bilimi gördüm. Felsefeyi asla.

Yine de şimdi merak etmeye başladım. Video mektuplarımın Hallie'nin eline nasıl geçtiğini. Bana gönderdiği mektuplar aracılığıyla kendimi nasıl garip bir şekilde ona çekilmiş hissettiğimi.

Ve şimdi de bu.

Bir hafta önce, başka ne yapacağımı bilmemek dışında görünürde hiçbir neden yokken, bana açık olan işlerin artılarını ve eksilerini yazmak için teyzemin dizüstü bilgisayarının başına oturdum. Notlar, düşünceler parmaklarımdan döküldü. Ama bu konuda değil. UUI'de geçirdiğim zaman, NASA için aldığım eğitim hakkında. Sonra geriye doğru çalışmaya başladım, hava kuvvetleri ve ağabeyimin ayak izlerini takip etmekle ilgili duygularımı sıraladım. Onun astronot olma hayalini üstlendim. Daha da geriye gittim, Meksika mirasıyla hiçbir bağlantısı olmayan, diğer Meksikalı Amerikalı çocuklardan daha az ırkçılık ve önyargıyla uğraşan ama yine de bunu deneyimleyen melez bir çocuk olarak çok beyaz, ayrıcalıklı bir dünyada büyüdüm. Ve içinde büyüdüğüm dünyada kendimi nasıl "öteki" hissettiğimi ama aynı zamanda herhangi bir Meksikalı kimliğinden o kadar kopuktum ki Latinx topluluğu içinde kendimi nasıl "öteki" hissettiğimi. Kendimi hiçbir zaman gerçekten

Herhangi bir yerde. Miguel'le beni kardeşliğin ötesinde birbirimize bağlayan şeyin bu olduğunu.

Ben. Yazmak.

Ben bir yazar değildim.

Ama kafamdaki tüm düşünceleri kağıda dökmek ve anlamlandırmak bir terapi gibiydi.

O sabah NASA'dan bir telefon geleceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Houston'dan bir numara olduğunu görünce açtım.

"Kaptan Christopher Ortiz?" dedi tanıdık olmayan bir kadın sesi. "Evet, ben."

"Kaptan Ortiz, ben NASA'nın medya ilişkileri departmanından Aleema Ayad. Sizinle çalışma fırsatıyla ilgilenen birkaç yayıncıdan talep aldık. Nadiren bu şekilde ulaşırlar ama internetteki geniş takipçi kitleniz ve medyanın size olan ilgisi nedeniyle, yayıncı zaten önemli olan kitlenizin sizi bir otobiyografi için ideal aday yaptığını düşünüyor. NASA bunun programı tanıtmaya devam etmeniz için harika bir fırsat olacağını kabul ediyor."

Şaşırmıştım.

Kader mi?

Yoksa tesadüf mü?

İkisi arasında ince bir çizgi var mıydı?

"Onlar için bir kitap mı yazayım?"

"Evet. Şimdi, eğer ilgileniyorsanız, uygun bir edebiyat ajansı bulmanıza kesinlikle yardımcı olabiliriz. "

Yazdığım kelimelerin, kolayca gerçek bir kitap haline getirilebilecek kelimelerin bana baktığı dizüstü bilgisayar ekranına bakarken onu zar zor duydum. Ancak bu işi bitirmek için üzerimde bir kitap anlaşması baskısı olmasını istediğimden emin değildim. Yazmaya tamamen kendim için başlamıştım ve dürüst olmak gerekirse, bu şekilde bitirmek istiyordum.

"Bu konuda size geri dönebilir miyim?" Reklamcının sözünü kestim.

"Oh. Elbette. görüşmek isterseniz size doğrudan numaramı vereceğim. o."

"Bana mesaj atabilir misin?"

"Kesinlikle."

Telefonu kapattıktan sonra teyzemin koltuğuna oturdum ve arka bahçesinin ötesindeki manzaraya . Sinirlendiğimde aklıma gelen ilk şey, babamın hayatımın kişisel detaylarını paylaşmamı onaylamayacağı oldu. Instagram hesabımın ve ardından talk show'a çıkmamın NASA için akıllıca bir iş hamlesi olduğunu düşünse de, arkadaşlarım ve ailem hakkında konuştuğum hesabıma hiçbir şey göndermemiştim.

"Dalgın görünüyorsun."

Teyzemin sesiyle irkildim. Mutfakta duruyordu, üzeri boya lekeleriyle kaplıydı. "NASA benden bir kitap yazmamı istiyor. Görünüşe göre bazı yayıncılar talepte bulunmuş ve genelde bunu yapmazlar."

Richelle Teyze bir şişe su almak için buzdolabına uzanırken sırtıttı. "Tabii ki *senden* bir kitap istiyorlar."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Her ne kadar yeğenimin egosunu kontrol altında tutmayı sevsem de," diye takıldı, "senin yaşında biri için çok şey başardın. Ayrıca, şu anda kaç milyon takipçin var? Bu ve TV programların sayesinde çok fazla tanıtım yaptın. NASA için mükemmel bir poster çocuğusun. Programa olan ilginin devam etmesine ve hem erkeklerin hem de kadınların aşık olduğu Meksikalı Amerikalı kökenli yakışıklı bir astronota ihtiyaçları var. Evet, bir kitap yazmanı istiyorlar. Sonra da takipçilerinize o kitapla ilgili paylaşımlarda bulunmanızı, o kitapla turneye çıkmanızı ve talk show'larda yine o kitabı tartışmanızı istiyorlar."

Kaşlarımı çattım. Beni bir tür NASA seks sembolü ve çeşitliliklerinin simgesi olarak medyaya ilk kez sunmuyorlardı. Sosyal medyada beni takip eden herkesin uzayla ilgilendiğine inanmak istesem de, paylaşımlarıma gelen yorumlardan bazı insanların beni görünüşümden dolayı takip ettiğini biliyordum. Sadece sözde çekiciliğim için değil, Latin kökenli olduğum için de. Medyada her zaman geçmişimden bahsediliyordu. Bu beni rahatsız ediyordu ama yine de NASA'nın bunu satın almasındaki mantığı görebilecek kadar mantıklıydım. Federal hükümet NASA'yı finanse ediyordu. Programın popülaritesi azalamazdı. Bu onun için ölümcül olurdu. Dünyanın onları olumlu bir şekilde görmesine ihtiyaçları vardı. Önemli olduklarını,

ilerici ve farklı bir nüfusa sahipti. Bunu anlıyordum ve daha büyük bir amaç uğruna gösterişçiliği affedecek kadar pratik ve hırslıydım. Bu, görev sonrası her mülakatın etnik kökenim söz konusu olduğunda özellikle rahatsız edici bir hal almadığı anlamına gelmiyordu. Nasıl bir lider, bir öncü olduğumu. Olmak istedim, diğer Meksikalı Amerikalılara, özellikle de beni örnek alan çocuklara ilham vermek istedim. Ama aynı zamanda bu kültürel topluluktan kopuk büyüdüğümün, New York'taki ayrıcalıklı yaşamımın, biraz çeşitlilik olsa da, çoğunlukla beyaz olduğunun da farkındaydım. Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum. Yine de Latin bir astronot olarak konumumun önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden mülakatları yaptım, toplumun sevgisini kabul ettim ve NASA'nın gündemini ilerlettim çünkü program benim için de önemliydi.

"Programın tanıtımına bu şekilde yardımcı olabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?" "Kesinlikle."

"Bu konuda ne kadar rahat olurum bilmiyorum ama eğer zamanımı verimli bir şekilde kullanırsam, gençlerin, özellikle de genç Latinlerin ilgisini çekebilirse-"

"Dur." Richelle Teyze odayı geçip kanepeye yaslanmıştı. Yüz ifadesi sertti. "Yapabileceğin en kişisel şeylerden biri olan otobiyografini yazmayacaksın, çünkü bu zamanını verimli bir şekilde kullanmak ve programa faydalı olmaktır."

"Ama-"

"*Sadece* bu nedenle değil," diye kendini düzeltti. "Chris, bir haftayı aşkın süredir her gün yazıyorsun. Bu inanılmaz bir şey. Bunu ihtiyacın olduğu için yaptın, tıpkı benim ihtiyacım olduğu için resim yapmaya başlamam gibi. Dış güçleri işin içine soktuğunuz anda -benim için bu sanat simsarları, eleştirmenler ve alıcılar oluyor- zanaatın saflığı bozuluyor. Bunun önüne geçilemez; bundan kaçınılamaz. Artık kafamın içinde içimden çarpıtan sesler var. Ve resim yapmak her geçen gün biraz daha zorlaşıyor."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Resim yapmayı hâlâ seviyorum. *Sadece* artık farklı. Bu"-dizüstü bilgisayarını işaret etti-"bu *senin* için olmalı. O telefon görüşmesini unutun, NASA için en iyisinin ne olduğunu unutun ve sadece keşfetmeniz gerekenleri yazın. düşündüğünü çok hakkında mirasın ve nasıl hissettiğin

Meksika kültüründen ve İspanyol dilinden kopmak sizi nasıl etkiledi? Kitabı bu soruları keşfetmek için yazın. Neden bunu Javier'in ne istediği konusunda endi elenmeyi bırakıp gerçekten dışarı çıkmak ve baba ge mi inizi araştırmak için bir fırsat olarak değerlendirmiyorsunuz? İçin bittiğinde bunu dünyayla paylaşmak istersen, bunu yapabilirsin. Ama şu anda kelimeler sadece senin için olmalı."

Ona o kadar uzun süre baktım ki teyzem kaşlarını çattı. Konuşmak için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım, sesim duygusallıktan boğuk çıkıyordu. "Biliyorsun, annem öldüğünde, bencil bir yanım beni *onunla* bıraktığı için ondan nefret etti. Miguel'e sahip olduğumu biliyordum ama bu anneme sahip olmaktan farklıydı. Cenazesinde kendimi çok kaybolmuş hissettim. Babam Miguel'in yanından ayrılmasına izin vermiyordu ve ben hiçbir şeye bağlı olmayan bir  ocuktum. Sanki ortadan kaybolsam kimsenin umurunda olmayacakmı  gibi. Bu doğru değildi. Yine de istediğim sebeplerden dolayı değil. Babam annemin cenazesi sırasında saklandığımı fark ederse çılgına döner, bunu bir utanç olarak görürdü.

"Ama yalnız değildim, değil mi? Babamla i  bağlantılarını güçlendirmek için gelen yabancılarla dolu o odada yanımdaki kanepeye oturdun ve elimi tuttun ve bırakmadın. Birbirimize tek kelime etmedik. Sadece elimi tuttun. Ve yalnız olmadığımı biliyordum."

Duyguları Richelle Teyze'yi ele ge irmı , gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Uzandım ve elini tuttum. "Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Ve bu kadar bilge olduğun için."

Bo taki eliyle gözyaşlarını sildi ve parmak uçlarındaki rimel izlerini görünce kısık sesle güldü. "Tanrım, makyajımı mahvettin. Bana borçlusun. Teşekkür yazınızda benden de bahsetseniz iyi olur."

"Bahsetmek mi?" Ona sııttım. "Kitabı sana ithaf ediyorum." Bu bir yalan değildi.

Gözlerinden yeni ya lar akmaya başladı. "Bana ne yaptığınıza bakın," dedi aşırı dramatik bir şekilde. "Susuz kalmadan önce gitmeliyim."

Kahkahalarım onu odadan çıkarken takip etti ve bakı larım tekrar dizüstü bilgisayarıma kaydı. Richelle Teyze'nin bilgece tavsiyesi beni bir şey yapmak zorunda kalmaktan kurtarmı tı.

Yaptığım şeyi aşırı analiz ediyordum. Meksika mirasımı keşfetmek istiyordum ama babamla olan ilişkimi olduğundan daha fazla zorlama korkusu beni hep durdurmuştu. Belki de Richelle Teyze haklıydı. Belki de herkesi ve her şeyi düşünmeyi bırakmalı ve sadece şu anda ihtiyacım olan şeye odaklanmalıyordum. NASA'dan gelen çağrıyı ve babamı unutmaya kararlı bir şekilde, yazılarımda doğal bir ritim bulmaya çalıştım.

Kimin aklına gelirdi ki? Ben mi, bir yazar mı?

Birkaç saat sonra, sayfaya daha fazla kelime yazdıktan sonra Richelle Teyze ile akşam yemeğine oturdum. Sipariş ettiği yemeği yemek için adasındaki taburelere kayar kaymaz cep telefonum çaldı.

Babamdı.

Yan taraftaki zil sesini kapatan düğmeye .

"Eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacağını biliyorsun, yoksa seni aramaya gelecek ve eğer seni aramaya gelmesine neden olursan daha da sinirlenecek."

Kaşlarımı çatarak, "Ben yetişkin bir adamım," diye homurdandım. "O zaman telefonuna bir yetişkin gibi cevap ver."

Haklıydı, ki bu daha da sinir bozucuydu. Haklı olduğunu görmezden gelerek Tayland yemeğine yumuldum.

"Pembe saçlı etkinlik planlayıcınızdan başka video aldınız mı?" Bana bilmiş bilmiş sırttı.

Ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bazen bana on üç yaşındaymışım gibi davranıyordu ama öyle davranmama gerek yoktu. "Birkaç tane."

"Seninle ne konuştuğunu bana söyleyecek misin?"

"Hayır," diye kesin bir dille cevap verdim. "Bu videoları kimsenin görmediğini sanıyor. Benim onları izlemem yeterince kötü zaten."

"Onu görmek için Darcy'nin nişan partisine katılmak yerine onu aramalısın. Parti iyi bir fikir gibi görünmüyor."

"Hallie'yi aramıyorum. Ona gerçeği söylemeye niyetim var ve bunu telefonda yapamam. Yüz yüze olmalı."

"O zaman onu işe al."

"Ne?"

"Onu işe al. Hava kuvvetlerinden emeklilik partisi planlamana yardım etsin. Geçen gün kapanışı yapamadığını hissettiğini söylemiyor muydun? Bir dakika önce hava kuvvetlerindeyken bir dakika sonra değildin. Ordudan arkadaşlarını davet edebilirsin, eğer evdeyseler, ve NASA'daki meslektaşlarını. Hâlâ konuştuğunuz üniversite arkadaşlarınızı. Belki bu insanların aynı odada olması biraz netlik sağlayacaktır."

Bunu düşündüm. "İnsanlardan bir parti için New York'a gelmelerini isteyemem." "O zaman Houston'da yap."

"Üniversite arkadaşlarımdan birkaçı New York ve Boston'da yaşıyor ama çoğu her yere dağılmış durumda."

"Burada yapacağız," diye aniden açıkladı. "Ve babanı yatıştırmak için onun süslü arkadaşlarını da davet edeceğiz."

"Hepsi Hallie ile tanışabilmek için mi?"

Richelle Teyze şakacı bir şekilde beni dürttü. "Hiç de kurnaz değilsin, seni sayamayacağım kadar çok kez onun videolarını izlerken yakaladım. Kadınla tanış. Nasıl biri olduğunu gör. Birlikte bir şeyler planlamak sana onu tanımak için mükemmel bir fırsat verecektir."

Bunu ne kadar istesem de, insanları Hamptons'a sürüklemeyi içeren bir partide ilgi odağı olmak istemiyordum. "İnsanlar kendilerini gelmek zorunda hissedecekler ve benim için emeklilik partisi gibi anlamsız bir şey düzenleyemeyecek kadar meşguller."

"Boo, hiç eğlenceli değilsin." Richelle Teyze iç çekti. "İyi, eski kız arkadaşının nişan partisine git. Ama onun uzun bacakları ve dolgun göğüsleri gözünü kamaştırmasın."

Bir kahkaha patlattım. "Başka bir adamla nişanlı."

"Yani? Tatlım, tanıdığım en zeki insanlardan biri olabilirsin, ama yine de bir erkeksin. Ve söz konusu kadınlar olduğunda, erkekler aptaldır. Süper model bencil, sadakatsiz, aldatan, kibirli bir sosyete ineği olsa bile, süper model için düğme kadar sevimli etkinlik planlayıcısını memnuniyetle görmezden gelirler."

"Darcy'den gerçekten , değil mi?"

"Hayır, gerçekten anlamıyorum. Onunla iyi geçiniyor olman ... şey ... bu sadece çok iyi ayarlanmış."

Kıkırdarak başımı salladım. "Onu aştım, söz veriyorum." Düşüncelerim bir düğme kadar sevimli etkinlik planlayıcımla biraz meşguldü. "Fiziksel olarak daha çekici biri için iyi bir kadını göz ardı edebileceğim fikrine içerliyorum."

"Bah, tüm cazibe burada." Richelle Teyze şakağına vurdu. "Akio'yla tanıştıgımda sadece arkadaşlık. Onu o haliyle bile fark etmemiştim. Sonra, onunla vakit geçirmeye başladıktan birkaç gün sonra, ondan giderek daha fazla etkilendiğimi fark ettim. Bir gün bana kelebekler uçurmadı, ertesi gün bana gülümsedi ve bir baktım ki kelebekler uçuşuyor." Bana hüzünlü bir gülümseme fırlattı. "İnsana aşık olursun Chris, yüzüne değil. Yoksa bu aşk değildir."

Akio hakkında hiç konuşmadı.

Ne diyeceğimi bilemediğimden tekrarladım: "Çok akıllısın amına koyayım." Gözlerinde rahatlama ışıltısı vardı.

"Öyleyim. Ben lanet olası Yoda'yım."

Tayland yemeğimizi yerken gülüştük ama sözleri her zaman olduğu gibi aklımda kaldı.

ON BİR

Hallie

Bilimin sevdiğim yanı da bu Darce... Her zaman aranacak bir çözüm vardır. Her zaman çözemediğiniz ya da düzeltemediğiniz bir şeyin çözülebileceğini, düzeltilebileceğini umarsınız. İnsanlarda ya da duygularda durum böyle değil. İkimiz de biliyoruz ki bazen ilişkiler onarılamaz. Çok fazla hasar vardır. Umutsuz hissedebilirsiniz. Yapılacak tek şey, aklınızı başınızda tutacak tek şey, her ne ise düzeltilemez olduğu gerçeğiyle barışmaktır. Umudunuzu başka bir şeyde bulun. Çözülecek bir sonraki sorunu, bir sonraki çözümü bulun. Hayatınıza devam edin. Bu, sorunu çözebilmekten çok daha zordur. Umudunu kaybetmek. Ama bize kalan tek şey bu.

-KAPTAN CHRISTOPHER ORTIZ, VIDEO GÜNLÜĞÜ #6

Pazar günlerim benim için çok değerliydi. Çok az etkinliğim Pazar gününe denk gelirken, genellikle ayın en az iki Cumartesi günü bir etkinliğim olurdu. Bu nedenle, birkaç izin gününden birini seçmediğim bir şey yaparak geçirmek istemedim. Beni ne kadar kötü bir kız çocuğu yapsa da, öğle yemeği için anneme istemedim.

Özellikle de dikkatim dağınıkken.

Birkaç gün önce Darcy bana nişan partisi için güncellenmiş bir davetli listesi göndermişti ve Yüzbaşı Christopher Ortiz de davete icabet etmişti. Ben yapmadım

eski erkek arkadaşının geleceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama şimdi o da katılmayı planlıyordu. Aşkımın nesnesi, mahremiyetini ihlal ettiğim adam partide olacaktı. Benimle aynı odada.

Bunu her düşündüğümde kalbim klişe bir şekilde pıt pıt atıyordu.

Elbette ona söylemek zorundaydım. Kafamın içinde patronum gibi konuşan ses buna şiddetle karşı çıkıyordu ama bu çok büyük bir sırdı. Tüm bu suçluluk duygusu içindeydim ve bununla başa çıkamıyordum. İşin aslı, onun videolarını defalarca tekrar izlemiştim. Bu takıntı bana Kings of Leon'un müzik videolarını defalarca izlediğim gençlik yıllarımı hatırlattı. En sevdiğim Followill Caleb'di ama doğrusunu söylemek gerekirse ona olan aşkım hepsi arasında gidip geliyordu.

Bir erkek için on dört yaşındaki ben gibi davranmam utanç vericiydi ama en azından bunu sadece *ben* biliyordum.

Her neyse, uzun lafın kısası, Christopher'ın videolarını neredeyse ezberlemiştim; benim için tasarlanmamışlardı, mahremiyetini ihlal etmiştim, pişmanlığım her şeyi tüketiyordu ve bu konuda daha iyi hissetmenin tek yolu ona ne yaptığımı itiraf etmektir (yeniden izleme veya ezme kısmından bahsetmeden). Umarım bunun için benden nefret etmezdi.

Annemin geçerken karnımda gergin bir telaş vardı. Christopher'a dokunma mesafesinde olma fikri bile beni heyecanlandırıyordu. Bu kara sevda utanç vericiydi.

Ben daha kapı koluna dokunamadan ön kapı açıldı. "Neden kızarmış görünüyorsun?" Annem şüpheyle bana baktı.

"Çünkü egzersiz yapmak için güçle yürüyorum," diye etkileyici bir şekilde yalan söyledim onu geçip çocukluk evime girerken.

"Sanırım o şeylerle bunu yapabiliyorsunuz."

Ses tonunu duyunca döndüm ve Converse'ime ters ters baktığımı gördüm.

Gözlerimi devirerek çantamı sehpanın üzerine bıraktım ve koltuğa yığıldım. "Anne, neredeyse yirmi dört-yedi saatimi yüksek topuklu ayakkabılarla geçiriyorum. Ayaklarım sürekli ağrıyor. Sadece rahat ayakkabılar giyebileceğim bir gün istiyorum."

"Rahat ayakkabılar için çok kıyasın. Buzlu çay?"

"Lütfen." Onun "çok kısa" yorumunu görmezden geldim. Annem daha kısa boylu olacağımdan emin olmadan önce bile bana "dezavantajlarımın" üstesinden nasıl gelebileceğimi anlatıp duruyordu. Ve ne zamandan beri 1.80 bir kadın için kısa sayılıyordu? Toplumumuzun bu boy takıntısı da neyin nesiydi?

"Bakıyorum da saçların hâlâ pembe!" Annem mutfaktan seslendi.

Duvarın arkasından konuşmaktan nefret ettiğini bildiğimden, isteksizce onu mutfığa takip ettim ve adadaki bir tabureye kaydım. "Öyle."

"Patronun bununla ilgili bir sorun yaşamıyor mu?" diye milyonuncu kez sordu.

"Saçlarım şık anne," diye cevap verdim sakince. Dört ay önce ofise saç rengimle girdiğimde Lia gözünü bile kırpmamıştı.

"Bu pek profesyonelce değil."

Yerel bir emlak şirketini yönetirken yarı yaşınızdaki bir adamın boğazına dilinizi sokmak ve sonra bunu sosyal medyaya yüklemek de öyle. "Asi bir dönemden geçtiğini sanıyordum," diye takıldım. "Bu pembe saç onayladığın anlamına gelmiyor mu?"

Annem kaşlarını çattı, yeşil gözleri sertleşti. "Bu da ne demek oluyor?" İçimden homurdandım. "Hiçbir şey."

Annem homurdandı ve öğle yemeğimizi hazırlamaya koyuldu. Mutfakta dolaşırken onu inceledim, bir anne ve kızın birbirine bu kadar benzememesinin nasıl mümkün olduğunu ilk kez merak etmiyordum. Annem benden birkaç santim daha uzun, daha kıvrımlı, muhteşem kumral saçlara ve daha da muhteşem uçları kıvrık yeşil gözlere sahipti. Tam bir İrlandalı Amerikan güzeliydi. Ben ailenin Goodman tarafındaki kadınlara çekmiştim. Kısa, sarışın, mavi gözlü ve şirin.

Küçükken anneme benzemediğim için yakınırdım. Ama güzel olmak onu daha mutlu etmemişti.

Aslında, bence bu onun bakış açısını biraz bozdu.

Geçen yıl annem kırk dokuz yaşına girdi ve tüm bu süreci bir kayıp olarak değerlendirdi. Yas tutmanın beş aşamasından geçti. Aslında ilk dördünü hayatını mahveden bir umursamazlık kasırgası içinde geçirmiş ve sonra kabullenmeyi atlayarak birinci aşamanın bir karışımına geri dönmüştü

ve ikinci aşama: inkar ve öfke. Gerçi yas artık yaşıyla ilgili değildi. Dört ay önce ellinci yaş gününü depresyona girmeden kutlamıştı. Hayır, onun yası babamla ilgiliydi.

Ona yardım edememiş, hayatını parçalamasını engelleyememiştim. Şimdi duygusal bir savaşın ortasında kalmıştım.

Annem sanki bir işaretmış gibi tezgâha bir sandviç attı ve "Görünüşe göre babanın fahişesiyle yakınlaşıyorsun" dedi.

Yüzüm kızardı.

İçimde bir şeyler koptu.

Annemin Miranda'ya fahişe demesini daha fazla dinleyemezdim. "Anne, ona öyle diyemezsin. Öncelikle, o fahişe değil. Başka bir şey daha var, sadece cinsel eşitsizliği teşvik eden ve kadınların erkekler tarafından nasıl muamele gördüğüne dair geniş kapsamlı sonuçları olan zehirli bir anlatıyı sürdürerek feminist hareketi yirmi yıl geriye itmeyelim."

Annem yanımdaki tabureye otururken derin bir iç çekti. "Neden her şeyi politikleştiriyorsun?"

"Sadece söylüyorum. Miranda hakkında ne hissediyor olursan ol, lütfen böyle kelimeler kullanma. Bu hiç hoş değil ve sen bundan daha klassın." Sesimi yükselttiğim için kendimle gurur duyuyordum ama annemin çenesinin titrediğini görünce içimden gelen övgü durdu.

"Ondan , değil mi? Seni de benden çalacak mı?"

Bir anda vicdan azabının yüzüme tokat gibi çarptığını hissettim. "Hayır, anne, hayır, tabii ki hayır." Kolumu omuzlarına doladım ve onu rahatlatıcı bir şekilde sıktım. Ona Miranda'nın babamı çalmadığını hatırlatmadım, çünkü ne anlamı vardı ki? Bu onun için daha az acı verici değildi. "Bu işi hepimiz için yürütmeye çalışıyorum."

"Peki ya ben?" O güzel ama buz gibi gözlerde yaşlar parlıyordu. "Peki ya annen? Babanın beni incitmesi umurunda değil mi? Bize sağlamaya tenezzül etmediği bir evde onunla ve onun çocuklarıyla birlikte yaşaması umurunda değil mi?"

"O evi karşılayamayacağını biliyorsun."

"Aynen öyle. *Onun* mutluluğu için kendini iflas ettirmeye hazır ve *onun* mutluluğunu bile bekleyemedi-" Sert bir nefes aldı ve

tutun. "Mesele bu değil. Ben senin annenim. Seni dokuz dayanılmaz ay boyunca taşıdım ve son zamanlarda bana gösterdiğinden daha fazla sadakati hak ediyorum." Annem aniden ayağa kalktı. "Aç değilim."

"Anne," diye yalvardım.

" değil." Bana düz bir gülümseme verdi. "Taraf tutmak istemiyorsun. Anlıyorum. Bu incitici ama anlıyorum. Keşke bir kez olsun tartışmanın ortasında durmayı bırakıp bir taraf seçebilsen. Doğru tarafı. Baban beni terk etti, karşılayamayacağı bir ev aldı ve sonra benim yarı yaşımda bir kadını yatağına attı."

Onun yarısı yaşımda değil. Annemi de terk etmedi. Onun tarihi yeniden yazmasına duyduğum öfke boğazımda düğümlendi.

"Yanımda durmaman canımı acıtıyor. Ama her zaman zayıf bir karakterin vardı. Bunu babandan almışsın." Sanki kötü sözlerini bir bıçak gibi içime saplamamış gibi elbisesini düzeltti. "Üstümü değiştireceğim. Jenna ve benim bu akşam yemekte çifte randevumuz var. Kendin çıkabilirsin."

Odadan çıkarken arkasından bağırarak, kendi hataları yüzünden gözleri o kadar kör olmuş ki gerçeği göremediğini haykırmak istedim!

Ama beni kendinden uzaklaştırmak istiyorsa, o zaman tamam. İşim bitmişti.

Oturma odasına doğru yürüdüm, çantamı aldım ve ön kapıya doğru ilerledim, adrenalin pompalıyordu, cildim sıcaktı. Sonra aptal elim kapının kolunda durdu. Bunu düzeltme dürtüsü gerçekte.

Bir anda Christopher'ın yüzü gözümün önünden geçti, videolarından birindeki sözler kulaklarımdaydı. Düzeltilemeyecek ilişki sorunlarını geride bırakmaktan, bazen bununla barışmak gerektiğinden bahsediyordu.

Omzumun üzerinden ikinci kata çıkan merdivenlere bakmak için döndüm. Oraya tırmanabilir ve işlemediğim bir suç için annemden af dileyebilirdim ya da sadece bugün için kırıldığımız ve düzeltilemeyeceğimiz gerçeğiyle barışabilirdim.

"Sadece bugünlük," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar akıyordu. Sonra dışarı çıktım.

Yol boyunca kendimle savaştım ama güçlü kaldım. Kendime bir kez olsun lütufta bulundum.

Yirmi dakika sonra, Newark Penn İstasyonu'nda şehre dönmek için treni beklerken, çantamdaki cep telefonumun çaldığını duydum. Annemden gelen bir mesaj olduğunu görünce midem bulandı.

Özür dilemeden çekip gittiğine inanamıyorum.
Gelecek hafta sonu bana öğle yemeği borçlusun,
genç bayan.

Sinirli bir iç çekişle başımı öne eğdim ve milyonuncu kez, beni deli gibi sinirlendiren birini bu kadar çok sevmenin nasıl mümkün olduğunu düşündüm. Annemi asla anlayamayacaktım. Ve sanırım bununla da barışmak zorundaydım.

"Sana birini ayarlamak istiyorum- Ooh, şu seksi olan kim? O tanıdık geliyor."

Yakalanmış gibi hissederek Christopher'ın resmini sayfadan tıklamak istedim ama bunun sadece Althea'nın merakını artıracaklarını biliyordum. "Bu Darcy Hawthorne'un eski erkek arkadaşı. Astronot olan. Kaptan Ortiz." Bilgisayar ekranıma doğru eğilirken bakamadım. "Aniden nişan partisine davetiye gönderdi ve ben de her ihtimale karşı onun hakkında biraz daha bilgi edinmek istedim. Eski sevgilinin ortaya çıkması her gün olan bir şey değil."

"Aman Tanrım, çok başarılısın. Yine de bu oldukça güzel bir ders dışı çalışma. Bu çocuk iyi." Althea masamın kenarına oturdu. "Darcy Hawthorne'da her şey var. İyi bir nişanlı, iyi bir eski erkek arkadaş. Üstelik bir astronot, yani zeki ve cesur olduğunu da biliyorsun. Bazı insanlar çok şanslıdır."

"Sen de onlardan biri değil misin?" Althea'nın aşkımı fark etmemiş olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde ofis koltuğuma geri yaslandım. Gerçek şu ki, Christopher'la ilgili ayrıntıları öğrenmeye *çalışıyordum*. Nişan partisi iki gün içindeydi.

"Evet, öyleyim." Michelle'in adı geçtiğinde yüzünde beliren o gizli gülümsemeyi takındı. "Ve Michelle'den bahsetmişken, erkek kardeşi yeni bekar ..."

Farkına vardı. "Hayır. Hayır. Hazır değilim."

"Hadi ama Hallie. Derek güzel, seksi ve aslında gerçekten iyi bir adam. Birkaç ay önce uzun süreli bir ilişkiden çıktı ve ancak şimdi ata binmeye hazır."

"Ve benim at olmamı mı istiyorsun?"

"Çıktığı ilk kadının şık, kibar ve tatlı olmasını istiyorum."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Yapma bunu. Şimdi nasıl hayır diyebilirim ki?"

Yaramazca sıırttı. "Yapamazsın. Hadi gel. Çifte randevu yapalım."

Çifte randevu, kör randevudan daha iyi geldi. Yine de.

"Bilmiyorum."

"Tamam, bekle, bekle." Aceleyle ofisimden çıktı ve bir dakika sonra elinde cep telefonuyla geri döndü. "Bak, bak." Ekrana birkaç kez dokunduktan sonra telefonu yüzüme doğru tuttu. Üzerinde muhteşem Michelle'in yanında aynı derecede muhteşem bir adamla çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

"Görünüşün benim için önemli olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum. Ama bu seferki ona uygun bir kişiliğe sahip. Söz veriyorum."

Bakışlarım gizlice *New York Times*'ta Christopher hakkında bulduğum makaledeki resmine kaydı.

"Evet de, Hallie."

Nişan partisi iki gün içindeydi.

"Um . . ." Tekrar Althea'ya baktım. "Bunu bir düşüneyim."

Hayal kırıklığı içinde burnunu kırıştırdı ama isteksizce başını salladı. "Peki. Ama çok fazla bekleme. Sadece onun apartmanında bile kaç kadının onun nişanlısından ayrılmasını beklediğini tahmin bile edemezsin."

"Bu korkunç. Bir insan neden böyle bir mutsuzluğu ister ki?"

"Bakın!" Althea beni işaret etti. "İşte bu! İşte bu yüzden onun için mükemmelsin. İkiniz birlikte iyi insanlar olabilirsiniz."

Eğlenerek bir of çektim. "Bunu düşüneceğimi söyledim."

"Bunu yapman için seni yalnız bırakacağım."

Beş dakika sonra Althea'dan ofis içi bir e-posta aldım. Açmak için tıkladığımda ekranımda Derek'in başka bir fotoğrafı belirdi.

Althea'nın maskaralıklarına homurdandım ve Yanıtla düğmesine bastım.

Bunu düşüneceğimi söyledim.

Cevap olarak başka bir fotoğraf gönderdi. Tamam, Derek kesinlikle seksiydi.

Ama doğrusu, tüm dikkatimi başka birine vermiştim. Christopher'a aşık olmak hoşuma gidiyordu. Belki de uzun zamandır böyle bir duygu yaşamamışken birine aşık olmak eğlenceliydi. Ayrıca, bu aşka sahip olmak beni hayatımın o anda zor olan kısımlarından uzaklaştırdığı için. Ailemden, giderek uzaklaştığım arkadaşlarımdan ve son erkek arkadaşımın bana kendimi önemsiz ve aşağı hissettirdiği gerçeğinden.

Harika bir şekilde dikkatimi dağıtan aşkımdan henüz vazgeçmeye hazır değildim.

Ya da belki bir araya geldiğimizde ve olanları anlattığımda Christopher'ın benden nefret *etmeyebileceği* umudu ... ve belki, sadece belki, benden biraz hoşlanabilirdi.

Evet, gülünçlüğüme karşısında inledim. Her gün bir gün Leon'un Kralları'yla tanışacağımı ve onlardan birinin bana aşık olacağını hayal eden ergen halime geri dönmüştüm.

"Büyü artık Hallie," diye mırıldandım kendi kendime, aptalca bir sırıtış dudaklarımı dürttüğünde bile.

ON İKİ

Chris

S bir çadırın altında duruyordu.

Yüzyıl Oteli'nin bu kadar güzel görünmesi için harcanan emeğe hayran olmamak elde değildi. Hayatımda daha önce de gösterişli davetlere katılmışım, ama genellikle ayrılmak için o kadar çaresiz olurdum ki bu kadar emek verildiğini ne fark eder ne de düşünürdüm. Darcy'nin partisindeki konuklar çadırın ötesinde, klasik müzisyenlerin çaldığı çatı katındaki açık havada kaynaşıyordu. İnsanlar yanımdan geçip giderken ben çadırın içindeki yemek alanında duruyordum. Eğer kulaklarım beni yanıltmıyorsa, müzisyenler rock şarkılarının enstrümantal versiyonlarını çalıyorlardı. Tanıdığım insanlara başımı sallayıp elimdeki birayı yudumlarırken bu beni gülümsetti.

Birkaç kişi bana doğru "Hizmetiniz için teşekkür ederim" diye mırıldandı ve ben de yabancıların tanıdığı bir yüze sahip olmak hala rahatsız edici olsa da onları onaylamak için başımı salladım.

Bir adam ve sevgilisi bana yaklaştı ve kendimi hazırladım. "Birayı nereden aldın?" diye sordu.

Rahatlayarak başımı sunucuya doğru eğdim. "Sadece sordum."

Sunucular, şampanya flütleri ve kanepeler sunmak için konukların arasına karıştı. Şampanya havamda değildim. Şampanya seven biri değildim.

Çadırın tavanına baktığımda bunun sıradan bir açık hava tentesi olmadığını fark ettim. Bu şey elektrikle donatılmıştı. Büyük pirinç avizeler ve fenerler başımızın üstünde asılı duruyordu. Yuvarlak masalar vardı.

çadırın içine yerleştirilmişti. Masaların ortasında beyaz çiçek aranjmanlarının yanı sıra daha küçük fenerler yer alıyordu. Dekor şık, sade ve gösterişsizdi. Tıpkı Darcy gibi.

Hallie

Bahsetmişken.

Pembe saçlı etkinlik planlayıcısını görmeyi umarak kalabalığa bakmaya devam ettim.

"Gösterdin."

Onun boğuk, tanıdık sesiyle gerildim ve sonra kendimi rahatlamaya ve ona dönmeye zorladım.

"Darcy."

Hiç değişmemişti. Hala güzel.

Birden onu anılarımda yeniden gördüm, dört yıl önce ilk kez karşılaştığımız o geceyi. ABD Donanması'nda değişim subayı olarak görev yapıyor ve Patuxent River Deniz Hava İstasyonu'nda test pilotu olarak çalışıyordum. Darcy ile tanıştığımda, astronot olmak üzere eğitilmek üzere yeni seçilmiştim. Bunun büyüleyici olduğunu düşünüyordu. Ben de *onun* büyüleyici olduğunu düşündüm. Kendine güveni inanılmaz derecede çekiciydi. Darcy ayrıcalıklı olsa da, ayrıcalığının farkındaydı. Bunun için özür dilemedi ama aynı zamanda bu sayede bir fark yaratma sorumluluğuna sahip olduğunun da bilincindeydi.

Üstümüzdeki avizenin ışığı gri gözlerinde parılıyordu.

Yanağımı öpmek için eğildiğinde çiçek parfümü beni sardı ve beklediğim gibi, en ufak bir özlem hissetmedim.

Bir süre önce eski sevgilime olan duygularımın platonik bir hal aldığını fark etmiştim. Her ne kadar ilişkimiz sona ermiş olsa da, onun iyi bir kalbi olduğunu biliyordum ve ona karşı sevgiden başka bir şey hissetmiyordum. İlişkimizin büyük bölümünü ayrı geçirmiştik; ben Houston'da, o Manhattan'da eğitim görüyorduk. Sonra, tabii ki, uzayda beş buçuk ay geçirdim. Darce için beş buçuk ay çok uzun bir süreydi.

"Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sana da. Ama sen her zaman nasıl takım elbise giyileceğini biliyordun," diye çapkınca mırıldandı ve ben de sırttım. Kadın kendine engel olamıyordu.

"Damat nerede?" Etrafıma bakındım, bu şamatayı planlayan kızı değil de sevgilimi çalan adamı arıyormuşum gibi davrandım.

"Müstakbel damat. Otelde, ailesiyle uğraşıyor. Dün gece Paris'ten geldiler ve partiye gelmek için acele etmiyorlar. Birkaç dakika uzaklıkta bir otel odasındalar ama partiye zamanında yetişmeleri mümkün değil."

Sözlerindeki gerginliği duyunca yüzümü buruşturdum. "Kayınvalide sorunları mı?"

Darcy iç çekti. "Matthias'ı bir varis olan benimle evlenerek kendini satmakla suçladılar."

Böyle bir aptallık beni hiç şaşırtmamıştı. "Tersine züppelik mi?"

"Aynen öyle." Omuz silkti. "Eninde sonunda onları kazanacağım."

"Yapacaksın." Kolunu sıktım.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Chris, seni görmek çok güzel. Burada olmanın benim için çok şey ifade ettiğini söylerken ciddiyim. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Umarım hep arkadaş kalırız."

Bir zamanlar bu sözler beni irkiltebilirdi. Şimdi ise rahatlıkla, "Ömür boyu dostluğum seninle Darce," diye cevap verdim.

Sırıttı, yanağını tekrar öptü ve omuzlarını dikleştirdi. "Yarığa doğru gitmeliyim."

Kıkırdayarak başımı salladım ve misafirleriyle ilgilenmek için kalabalığın arasına dalmasını izledim.

Başımı çevirdiğimde gözüme pembe bir ışık çarptı.

Çatıya doğru bakıp onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Hallie Goodman.

Bana profilden bakıyordu, bir garsonla mırıldanıyordu, garson da söyleyeceklerini başıyla onaylayıp uzaklaştı. Hallie partiyi incelemek için döndü ve birden kendimi gergin hissettim. En son ne zaman bir kadın için gerildiğimi hatırlamıyordum. Aslında, sanırım en son on yedi yaşımdaydım ve karşımdaki bir *kızdı*.

Hallie'ye ilk kez yakından bakarken gülümsemeden edemedim. Pamuk şekeri saçları omuzlarına dökülen uzun dalgalar halinde şekillendirilmişti. O giydi a muhafazakar gümüş-gri kokteyl elbise ve

etkileyici yüksek topuklu ayakkabılar.

Daha önce hiç tanımadığım bir kadına bakıp bu ezici aşinalık ve yakınlık duygusunu hissetmek garipti.

Boğazımdaki bir zonklama dikkatimi kalbimin gerçekten çok hızlı attığı gerçeğine çekti.

Sonra gözlerimiz çatıda buluştu.

Dudakları şokla aralandı ve yüz ifademi olabildiğince nötr tutmaya çalıştım ama bu zordu. İçimde bir aciliyet duygusu vardı. Ona gitmek için.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, Hallie bana doğru yürüdü.

Ayaklarım onu karşılamak için hareket etti ve onu gözden kaçırmamaya çalışarak misafirlerin etrafından dolaştım.

Sonra bam.

Oradaydı.

Benden birkaç santim uzakta.

O topuklu ayakkabıların içinde benden sadece birkaç santim kısaydı. O iri mavi gözler gerçek hayatta daha da muhteşemdi. Esinti saçlarımı karıştırırken üzerime baş döndürücü, tatlı bir koku yayıldı ve bunun onun parfümü olduğunu anladım. Bakışlarım boynuna kaydı ve dudaklarımı boğazına bastırıp kokusunu içime çektiğimi hayal ettim.

Sikeyim.

Biraz şaşkınlıkla yüksek sesle söyleyecek bir kelime bulamadım ve Hallie benden önce konuştu.

"Kim olduğunu biliyorum." Ellerini vücudunun önünde kavuşturdu, kaşlarını endişeyle birbirine yaklaştırdı. "Ben Hallie Goodman. Darcy ve Matthias'ın etkinlik planlayıcısıyım ve Darcy bana istediğim dosyaları gönderdi ama yanlışlıkla Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan ona gönderdiğin video mektupları da vardı ve üzgünüm ama onları izledim. Hepsini izledim. Ve bu benim için çok yanlış, yapamam bile. Mahremiyetinizi bu şekilde ihlal ettiğim için dünyada ne kadar özür dilersem azdır. Çok ama çok özür dilerim."

Gözleri gerçek bir pişmanlıkla irileşmişti ve daha birkaç hafta önce ona nasıl bu kadar kızabildiğimi merak ettim. Artık kendi videolarını izlediğim için Hallie'nin biri olduğunu biliyordum. Bu çok şey anlatıyordu.

Bana, yabancı olduğunu düşündüğü bir adama yaklaşması ve gerçeği ağzından kaçırması onun karakteriyle ilgiliydi. Kalbinin bu saflığı beni etkiledi. Suçluluk duygusunu hafifletmek isteyerek, benim de videolarını izlediğimi söylemek için ağzımı açtım ama yine hızla konuşmaya başladı.

"Biri bana bunu yapsaydı, bir yabancı benim özel video mektuplarımı benden habersiz izleseydi, çok kızardım ve onları affedebilir miydim bilmiyorum, bu yüzden beni affedemezsen anlarım. Ya da Darcy'ye söylemek zorunda kalırsan." Bu düşünce karşısında kızın yüz ifadesi beyazlaştı.

Sikeyim.

O an, hesaplanmış bir karar verdim. Felaket risk yönetimi. Ona gerçeği şimdi söylersem, henüz ilk tanışma faslını bile geçememişken, onu şahsen tanıma şansımı riske atmış olacaktım.

Hallie'yi gerçekten tanımaya bile zamanım olmadan onu kaybedecektim. Bu düşünce kendimi dengesiz hissetmeme neden oldu.

Bu da bana tek bir seçenek bıraktı. Ona sonra söyleyecektim. Beni tanıdığı zaman. Niyetimin iyi olduğunu anladığında.

Suçluluk duygumu yutarak endişeli bakışlarını üzerime çektim ve "Dürüstlük hayran olduğum bir erdemdir, o yüzden bunu tekrar deneyelim" dedim. Ona elimi uzattım. "Ben Christopher Ortiz, gelinin arkadaşıyım."

ON ÜÇ

Hallie

(Kızgın değil miydi?

Aslında, yüz ifadesi sanki ilgisini çekmişim gibi görünüyordu.

Ben mi?

Christopher boğazını temizledi ve ben de şaşkın şaşkın onun uzattığı ele baktığımı fark ettim.

Aman Tanrım!

Bir refleks gibi, sonuçlarını düşünmeden elimi onunkinin içine kaydırdım ve güçlü parmakları benimkinin etrafında kıvrılır kıvrılmaz, dokunuşunu her yerde hissettim. Tüm vücudum farkındalıkla gerildi ve yanaklarımı bir sıcaklık dalgası doldurdu. Umarım gözle görülür bir şekilde değildir. Yakışıklı yüzüne, parlayan kara gözlerine bakarken sesimi buldum ve karşılığında elini sıkacak gücü kendimde buldum. "Hallie Goodman. Sizinle tanışmak bir zevk."

Muhteşem ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve beni bıraktığında kaybımı hissettim. Onu odanın öbür ucunda gördüğümde sanki tüm parti yok olmuştu.

İşte oradaydı.

Ve tüm şoklara rağmen bana bakıyordu.

Benimle buluşmak için odayı geçtiğinde, ilk düşüncem ne yaptığımı bildiğiydi; yakalanmışım.

Ama hayır.

Bu, kim olduğumu bile bilmeden önce bana çekildiği anlamına mı geliyordu? Bu düşünce beni heyecanlandırdı.

"Darcy'nin nişan partisini planlayarak harika bir iş çıkarmışsın. Harika görünüyor." Eliyle bira şişesini işaret etti.

Kaşlarımı çattım. Bunu nereden bulmuştu? "Evet, teşekkür ederim."

"Emeklilik partisinde benimle çalışman konusunda seninle konuşmak istedim."

Ne? Parti mi? Emeklilik mi?

Oh.

İş için bana yaklaştı. Beni çekici bulduğu için *değil*. Hayal kırıklığına uğramıştım. "Özür dilerim, kimin emekliliği için?"

"Benim. Hava kuvvetlerinden." Kendini küçümseyerek gülümsedi. "Genelde sosyal bir kelebek değilimdir ama teyzem eski yoldaşlarımı, arkadaşlarımı bu dönemin bitişini kutlamak için küçük bir partiye davet etmenin hoş bir kapanış duygusu olabileceğini söyledi."

Christopher hava kuvvetlerinden emekli mi oluyordu? "Ah. Şey, tabii, yani-" Bekle, az önce bu adama mahremiyetini ve güvenini ihlal ettiğimi söylemedim mi? "Özür dilerim, kafam karıştı. Beni daha önce duydun, değil mi?" Arkamı işaret ederek son birkaç dakikayı gösterdim. "Darcy'ye yazdığın video mektupları izlediğimi söylediğim kısmı mı?"

Dudakları kıpırdadı, o karanlık gözler solan ışıktaki parlıyordu. Hiç bu kadar karanlık ama bu kadar sıcaklık dolu gözler görmemiştim. "Seni duydum ve sindirmeye çalışıyorum. Ama en çok da bana söylemene gerek olmadığını düşünüyorum. Aslında, işinin iyiliği için" -partiyi işaret etti- "bana söylememeliydin. Şimdi o videoları başkalarına göstermediysen ya da tüm arkadaşlarına anlatmadıysan, sanırım bunu geride bırakıp yeniden başlayabiliriz."

Aman Tanrım, mükemmel miydi? *Lütfen mükemmel olma*. Ona olan aşkımın yoğunluğu zaten bunu kaldıramazdı.

"söylemedim," diye dürüstçe söz verdim.

Christopher bir an için yüzümü inceledi. "Sana inanıyorum." "Öylece mi?"

Sırtı ve bu beni kızarmış ekmeğin üzerindeki tereyağı gibi hissettirdi, dizlerim pes edecekmiş gibi titriyordu. Bu çok saçmaydı!

"Sana inanmamalı mıyım?"

"Ne? Tabii ki yapmalısın."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Eminim birlikte çalışmak birbirimizi daha iyi tanımamız için bize yeterli zamanı verecektir."

Bağışlayıcı doğasına hayret ederek başımı salladım. "Vay canına. Tamam. Hak ettiğinden daha fazlası, bu yüzden teşekkür ederim."

"ederim." Garsona eliyle işaret etti. "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Hayır, çalışırken içki içmem." "Doğru.

Çalışıyorsun."

Gözlerindeki hayal kırıklığı mıydı, yoksa sadece hayal kırıklığı olmasını mı umuyordum?

." Neredeyse boşalmış bira şişesine başımla işaret ettim. "Nereden aldın bunu?"

"Sadece bir sunucuya sordum."

Ne olduğunu anlayarak kıkırdadım. "Sunucularım yemek bitene kadar şampanya dışında bir şey servis etmeme konusunda kesin emir almışlardır. Konukların çoğu bu tür şeylerde protokolü bilir, bu yüzden nadiren sorun olur. Ama ulusal bir kahraman ve sosyal medya yıldızı sadece bira isterse kim onu reddedebilir ki?"

Christopher'ın yüzünde aydınlanma belirdi. "Ah. Üzgünüm, bilmiyordum. Bunun için ona baskı yapmadım."

"Hayır, biliyorum." Yüzündeki rahatsız ifadeye sııttım. Şöhretten hoşlanmıyor muydu? Instagram'da hâlâ düzenli olarak paylaşım yaptığını düşünürsek ilginçti. "Buna gerek yok. Ve o videoları izlememiş olsaydım bile sana bira verirdim."

"Farklı muamele görmeyi beklemiyorum." Ayaklarının üzerinde kaydı, artık bakışlarımla buluşmuyordu.

O da mı alçakgönüllüydü? *Teşekkürler, Kader! Neden şimdi kalbimi söküp ona vermiyorsun?* "Bu takdire şayan. Ama sen dünyada çok az insanın yaptığı bir şeyi yaptın. Ülkenize burada ve yukarıda hizmet ettiniz." Yukarı doğru işaret ettim. "Bu oldukça etkileyici, Kaptan."

Bakışları bana odaklandı, gözlerinin arkasında bir şey çalışıyordu. "Beni tanıdığını hissediyor musun?" diye sordu yumuşak bir tonda, suçlayıcı değil meraklıydı. "O videoları izledikten sonra mı?"

Utanarak ama ona borçlu olduğumu hissederek dürüstçe cevap verdim.

"Bir bakıma." "Sadece bir şekilde mi? Orada bazı kişisel şeyler paylaştım."

"Bazı şeyler. Çoğunlukla dünya ve yaptıkların hakkındaki düşüncelerin. Yine de, Darcy için olmalarına rağmen, tüm zaman boyunca ondan bir şeyler sakladığımı düşündüm. Sanki ona her şeyini gibi hissettim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz utancımдан ölmek istedim. Bunu nasıl ağzımdan kaçırabilirdim?

Kaşlarını kaldırdı ve "Belki de haklısın" diye cevap verdiğinde içimden bir özür fişkırmak üzereydi.

İçime rahat bir nefes çektim ve sonra bakışlarını benden ayırmadan, çözmek istediği bir bulmacaymışım gibi bana bakarken sanırım nefesim kesildi.

Tanrım, tüm bu durum çok gerçeküstüydü.

"Hallie, işte buradasın." Darcy'nin sesi beni sarstı ve isteksizce gözlerimi Christopher'inkilerden ayırdım.

Darcy sokuldu, Christopher'a aşinalıkla eğildi, elini onun omzuna koydu. Elini ondan uzaklaştırmak için içimden gelen dürtüyle savaştım.

Vay be.

Bölgesel hissediyordum.

Harika.

İğneleme yaptım, bilginize.

Onları birlikte görmek soğuk bir gerçeklik kovası gibiydi. Topuklu ayakkabılarıyla Darcy, bir yerlerde 1.80'den sadece bir santim eksik olduğunu okuduğum Christopher'dan daha uzundu. Yine de tuhaf görünmüyordu. Eski kız arkadaşının topuklu ayakkabı giydiğinde kendisinden daha uzun olduğu gerçeğini kimsenin umursamayacağı kadar karizma yayıyordu.

Birlikte çarpıcıydılar. Kadın çok

güzel, adam çok karanlıktı.

"Darcy." üzerimden attım. "Her şey mi?"

"En sinir bozucu konuklarımdan biri, garsonlar kendisine bira vermediği için şikayet ediyor."

Christopher yüzünü buruşturdu. "Ah, bu benim hatam olabilir. Korkarım bir emsal oluşturmuş olabilirim."

"Tatlım, biranı hak ettin." Darcy onun omzunu sıvazladı, sonra bana döndü. "Ne yapalım? Şimdilik sadece şampanya kuralından vazgeçelim mi?"

"Eğer istediğiniz , garsonlara haber verebilirim."

"Evet, barışı korumak için. Jeffrey gerçekten de kendisi, ailesinin yarattığı bir servetin işe yaramaz playboy varisi ve ulusal kahraman arasındaki farkı anlayabilecek biri değil." Gülümsemesi gerildi. "Ama annem onu davet etmem için ısrar etti."

"Kimi davet edeyim?" diye sert bir ses araya girdi.

Hepimiz küçük grubumuza yeni katılan kişiyi kabul etmek için döndük. Darcy'nin annesi.

Bayan Violet Prendergast-Hawthorne. Bir petrol baronunun kızı. Eski para. Ve Charles Hawthorne'la evlendiğinde bir sürü yeni paraya sahip olmuştu. Aralarındaki yaş farkına rağmen anne ve kız birbirlerine çok benziyorlardı.

Ancak Violet'in yüzündeki soğukluk Christopher'ı görür görmez eridi.

"Christopher, sevgili oğlum, seni görmek ne güzel." Aramızdan geçerek Christopher'ın boştaki elini iki elinin arasına aldı ve Chris onun yanağını öptü, yüz ifadesi sıcacıktı.

"Violet, seni görmek çok güzel."

Elini bırakmadı, yüzünü incelerken ona yakın durdu. "Nasılsın? Baban geleceğin hakkında henüz bir karar vermediğini söyledi?"

Bir nişan partisi için yoğun bir konuşma.

"Anne." Darcy nazıkçe aralarına girdi. "Lütfen nişan partimde Chris'i taciz etme."

"Belki de bu nişan partisinde müstakbel damat o olsaydı işler farklı olurdu." Yarattığı gerginlikten habersiz ya da kayıtsız bir şekilde tekrar elini okşadı. "Sizi görmek harika. Charles ve ben seni akşam yemeğine davet etmeliyiz ki arayı kapatabilelim. Charles istasyonda geçirdiğiniz zamanla ilgili sorularla dolu."

"Bu hoşuma giderdi."

"Tamam, Rosanna'ya ayarlaması için seni aramasını söyleyeceğim." Kızına döndüğünde yüzündeki şefkat ifadesi bir anda kayboldu. "Nişanlın ve ailesi nerede? Misafirlerinizi bekletmek kabalık olur."

Birdenbire bu samimi buluşmadan ve Christopher Ortiz'in benim ligimin çok dışında olduğunu hatırlatmasından uzaklaşmak için umutsuzluğa kapıldım, "Gidip onları kontrol edeceğim. Sunucularla da konuşurum, Darcy."

Müşterim bana tatlı, minnettar bir gülümseme fırlattı. "Teşekkür ederim. Sen Tanrı'nın bir lütfusun, Hallie."

Christopher'a bakmadan uzaklaşırken Violet Hawthorne'un "Mükemmel planlayıcı, berbat saç" dediğini duydum.

Sunuculara istedikleri içecekleri servis edebileceklerini söylerken ve Matthias ile ailesini bulmak için aceleyle otele girerken onun sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

Gecenin geri kalanında elimdeki işe odaklanmak için her zamankinden daha çok çalıştım ve Christopher'ı aramamak için elimden geleni yaptım. Yine de, konukların hepsi akşam yemeği için oturduğunda ve ben arka planda kaybolduğumda, yardım edemedim ama onu aradım.

Sıra nişan kadeh kaldırmaya geldiğinde bakışlarım Christopher'ı buldu ve gelin ile damat sırayla konuklarına teşekkür edip birbirlerine olan aşklarından bahsederken yüzündeki ifadeyi izledim.

Ya Christopher mükemmel bir oyuncuydu ya da Darcy için gerçekten mutluydu.

Yemekten sonra ortalığı toparlama işi kısa sürede dikkatimi çekti. Konuklar, yapay süs bitkilerinin etrafına sarılmış peri ışıklarıyla parıldayan çatı katındaydı. Sunucularım ellerinde petit fours tepsileri ve daha fazla şampanya ile konukların arasında dolaşırken masaları verimli ve sessiz bir şekilde temizledik.

Yarım saat içinde çadırı bir bar ve dans pistine dönüştürdük. Müzisyenler içeri taşındı ve konuklar da onları takip etti. Ben de

Planlama asistanı Bree, etkinliğin en büyük kısmı geçtiği için geceyi evde geçirdi.

"İhtiyacınız olan her şeye sahip olmalısınız," dedim işe alınan barmenlere, konuklar hemen onlara odaklanırken. "Ama bir şeyiniz biterse bana haber verin. İçeride daha fazla malzeme var."

Barmenler başlarıyla onayladılar ve ben de yoldan çekildim. Çatı katının arka tarafında, kirli şampanya flütlerinin dikkatlice içeri geri gönderildiğinden emin olurken enseme bir ürperti hissettim.

Döndüm ve midemde aptalca bir çarpıntı daha kendini gösterdi.
Christopher.

Onu görmek hâlâ çok gerçeküstüydü. "Merhaba." Onu eğlendirmişim gibi gülümsedi. "Merhaba."

"Bir şeye ihtiyacın var mı? . . bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Şey"- bana doğru bir adım attı, üç parçalı takım elbisesi içinde fazlasıyla lezzetli görünüyordu- "numaranız yardımcı olabilir."

Benim ... ne? Gerçekten mi? Yani ne? "Emeklilik partimi konuşmak için bir öğle yemeği ayarlamak."

Oh.

Doğru.

Umut dolu balonumdan çıkan havanın tıslamasını herkes duyabilir mi?

Üzerimde kart bulundurmuyordum çünkü Lia müşterilerin etkinliklerinde kart dağıtmanın yakışksız olduğunu düşünüyordu. "Yanımda kartım yok ama Darcy'den bilgilerimi istersen eminim sana verir ve bir buluşma ayarlayabiliriz."

Christopher başını salladı. "Darcy'nin bunu henüz bilmesini istemiyorum. Planlamayı ele geçirmeye çalışacaktır."

Bir kahkaha attım çünkü bunu yapabilecek birine benziyordu. "Tamam. Cep telefonunuz yanınızda mı?"

Ceketinin iç cebinden çıkardı ve "Eğer zahmetli olmayacaksa, direkt hattınızı tercih ederim. Size ulaşmak için ofisinizdeki çemberlerden atlamak zorunda kalmak istemiyorum."

Zaten ona numaramı vermeyi planlıyordum. Fırsatçıydım. Bir çırpıda , o da telefonuna kaydetti. "*Ben* Hallie.

Sonunda."

"Biliyorum." Bana hızlı, çocuksu bir sırıtış fırlattı. "Bu gece burada işim bitti, o yüzden arayacağım ve umarım Pazartesi için bir şeyler ayarlayabiliriz."

Pazartesi günü günüm tamamen doluydu. "Kesinlikle."

"Seninle tanışmak güzeldi, Hallie." Sesi derin ve gürültülüydü.

Bir müşteri için fazla seksi. Çok seksi. Kötü fikir! "Sen de. Yakında konuşuruz."

Sonra uzaklaştı ve ben kesinlikle kışına baktım. Harika bir kış.

"Kötü fikir Goodman," diye fısıldadım. "Bunun sonu senin için iyi olmayacak."

ON DÖRT

Hallie

(Terliyordum.

Daha ofisten bile çıkmamıştım ve kollarımın altında, göğüslerimin arasında ve üst dudağımda ter vardı. Tuvaletteki lavabonun üzerindeki aynada kendime bakarken, parlamayı gidermek için yüzümü pudrayla sıvazladım.

"Bu sadece bir öğle yemeği," diye hatırlattım kendime. "Basit bir iş yemeği."

Bu sabah görevlerimi hızla yerine getirirken ve başka bir müşteri adayıyla planladığım öğle yemeğini yeniden düzenlerken telaşlı bir faaliyet içindeydim. Bu durumdan hoşnut olmamışlardı, bu da beni çok suçlu hissettiriyordu, ancak heyecanlı bir gerginlikten dolayı böyle bir durumun normalde beni sürükleyeceği ıstırap sarmalına teslim olamayacak kadar bunalmıştım.

Christopher dün sabah beni yemeğe davet etmek için mesaj atmıştı. Yeri ve zamanı söylemişti, ben de kabul etmiştim. Uzun bir öğle yemeği olacağını umarak, bir sabahta tüm gün çalışmayı denedim.

Bu yüzden terliyor.

En azından kısmen suçluydu.

Telefonuma hızlı bir bakış atmam gerektiğini söyledi. Makyaj malzemelerimi çantama geri koydum ve kadınlar tuvaletinden çıkarken neredeyse patronumla çarpışıyordum. Tökezleyerek ondan uzaklaştım.

Lia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yüz ifadesi kuşkulu ve hoşnutsuzdu.

Harika.

"Lia. Merhaba. Bir müşterinin öğle yemeğine gidiyordum."

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Şaşırtıcı, çünkü az önce Julia Gardner-Smith'ten bir öğle yemeği randevusunu son dakikada iptal ettikleri için çalışanlarımın ne kadar profesyonellikten uzak olduğu ve düşünü için şirketimi kullanmayı yeniden düşünmek zorunda kalacağı hakkında öfkeli bir telefon aldım."

"Açıklayabilirim."

"Beklemekten nefesim kesildi."

Alaycılığını görmezden gelerek devam ettim: "Astronot Yüzbaşı Christopher Ortiz'i duydun mu?"

Kaşlarını çattı. "İsmini bildiğime eminim."

"Göreceksiniz, çünkü geçen yıl Uluslararası Uzay İstasyonu'na bir göreve gönderildiğinde yüzü tüm haberlere konu olmuştu. Sadece otuz beş yaşında, Manhattanlı seçkin işadamı Javier Ortiz'in oğlu ve Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri'nin en genç yüzbaşılardan biriydi. Sosyal medyada milyonlarca takipçisi olduğu, çok yakışıklı olduğu ve Matthias'la tanışmadan önce Darcy Hawthorne'la birkaç yıl çıktığı için biraz sükse yaptı."

Lia'nın kolları göğsünden düştü. " et."

"Cumartesi günü Darcy'nin nişan *partisindeydi* ve hava kuvvetlerinden emekliliğinin anısına bir parti düzenleme olasılığını görüşmek üzere benimle öğle yemeğinde buluşmak istedi. Sadece bugün gelebilirdi ve ben de muhakeme yeteneğimi kullanarak onun Julia Gardner-Smith'ten daha büyük bir balık olduğuna karar verdim." Küçük yalanım karşısında yüzümü buruşturmamaya çalıştım, kalbim hızla çarpıyordu. Christopher'ın başka bir gün buluşmaktan mutlu olacağından emindim.

Ama yalan söylemek gerekliydi. Patronumu kızdırmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu. Neyse ki çok sık olmuyordu.

"Mükemmel bir ." Lia başını salladı, dudakları kıpırdamadı. "Ve eğer Hawthorn'ların arkadaşıysa, bu ilişkiyi beslememiz önemli. O aile ne zaman bir etkinliğe ev sahipliği yapsa, bunun bir Lia Zhang etkinliği olmasını istiyorum."

Rahatladım ama belli etmemeye çalıştım. "Anlaştık. Beni bekliyor, o yüzden ..."

"Git, git." Elleriyle beni kışkırttı. "Şu balığı yakala."

Christopher restorana benden önce . Restoranın bulunduğu Viktorya döneminden kalma binaya yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Orada birkaç kez yemek yemiştım ve yemeklerini ve rahat ortamını beğenmiştım. Christopher'ın gibi bir yeri bu yemek için yerine seçmesinden memnundum.

İnsanların "görölmek için" gittiğı bir yer.

Ne yazık ki yürüyüş beni daha da terletti. Bahar hızla yerini yaza bırakıyordu ve dün bütün gün yağmur yağmış olmasına rağmen bugün güneş yeniden açmıştı. Bu sabah dolabımdan sevimli, kolsuz şal elbisemi seçmemin tek nedeni dışarıda parlayan güneş değil, beni onun içinde görecek olan adamdı. Elbisenin mükemmel bir seçim olduğı ortaya çıktı çünkü dışarısı korkunç derecede nemliydi. Kollarımın altında ter lekeleri olmamasını umdum ve garson beni masamıza götürürken gizlice bakmaya çalıştım.

Koltuk altlarımın iyi olduğundan emin olmak için başımı kaldırdığımda Christopher'ın sıcak kahverengi bakışlarıyla karşılaştım. Dudaklarının köşesi hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, ifadesi misafirperverdi.

Garson sandalyemi çekmeden önce Christopher sandalyemi yuvarladı ve benim için çekti. Bir an için bu jest beni şaşkına çevirdi.

En son ne zaman bir adam benim için sandalyemi çekti?

Çok eski moda bir jestti.

Ve beni tamamen büyüledi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım sandalyeye kayarken. Çok düşünceli ve terbiyeli bir davranıştı. George'un en son ne zaman benim için bir kapıyı açık tuttuğunu bile hatırlamıyordum. Ben onun için pek çok kapıyı açmıştım, bu kesindi.

"Hallie, iyi misin?"

Hayalimden gözümü kırptım ve Christopher'ın kaşlarının arasındaki endişeli çatıklık karşısında yapışkan bir utanç birikintisi içinde erimek istedim. "Tanrım, dalmışım, değil mi?"

Dudakları kıpırdadı. "Birazcık." Sunucumuza bir bakış fırlattı. "Lawrence da tam size ne içmek istediğini soruyordu."

Sunucumuza özür dileyen bir gülümseme verdim. "Bir soda ve limon lütfen." "Benim için sadece su," dedi Christopher.

Servis görevlisi gider gitmez, "Benim için sandalyemi çekmişsiniz" diye ağzımdan kaçırdım.

O kara gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. "Ve?"

"Beni şaşırttı. İyi anlamda. Bu yüzden yün topluyorum. Özür dilerim." *Tam bir aptalım.*

Christopher sırtıttı. "Senin gibi aklından geçenleri söyleyen biriyle daha önce tanıştığımı sanmıyorum."

"Hayır. Başkalarının duygularını korumak için sık sık duygularımı saklıyorum." Az önce bunu mu söyledim? Utancımdan başımı öne eğdim. "Senin yanımdayken hafif bir filtre sorunum var gibi görünüyor, Christopher, özür dilerim."

"Bana Chris diyebilirsin, lütfen." Hâlâ gülümsüyordu. "Ve bence çok canlandırıcısın."

Ses tonundaki bir şey yanaklarımı ısıttı. "Teşekkür ederim." Koltuğumu masaya biraz daha yaklaştırdım ve dizimi onunkine vurdum. Bacaklarımı koltuğumun altına sıkıştırırken nabzım boynumda zonkluyordu.

"Biraz kızarmış görünüyorsun. İyi misin?"

"Buraya yürüyerek geldim. Muhtemelen bu yüzden." *Bunun dizimin dizinize değmesiyle ya da on dört yaşına geri dönmüş olmamla bir ilgisi yok.*

"Bu ayakkabılarla mı?" Chris kaşlarını kaldırdı.

Ayakkabılarımı mı fark etti? Ne zaman fark etti? "Onlarla yürümeye alışkınım. Annem bana ilk topuklu ayakkabımı on dört yaşımdayken giydirdi ve kısa boylu olmanın dezavantajını aşmama yardımcı olacağı için onlara alışmam gerektiğini söyledi."

"Annen kısa boylu mu?" "Hayır."

"Peki on dört yaşında büyümenin bittiğini nereden biliyordu? Tek bildiği, senin süper model boyuna ulaşmış olabileceğindi."

"Ben de öyle dedim." Heyecanla biraz yüksek sesle cevap verdim çünkü gençken ona söylediğim şey *tam olarak* buydu. Chris kıkırdarken ben ses kontrolü sorunum yüzünden kızardım.

"Şey," diye daha sessiz bir şekilde devam ettim. "O haklıydı. Bir buçuk metre pek de uzun sayılmaz. Ve artık yüksek topuklarla yürümeye çok alıştım. Günün sonunda acıtıyorlar ama zamanla alışıyorsun." Neden hâlâ yüksek topuklu ayakkabılardan bahsediyordum ki?

Saçmalamamdan utanarak neden burada olduğumuza döndüm.

İş için.

"Emeklilik partinizden bahsedelim." Çantamdan tabletimi çıkardım ve notlarımı hızlıca açmak için kalemimi ekrana dokundurdum. "Bilmem gereken ilk şey bütçe. Aklınızda bir bütçe var mı?"

"Ah, tamam. Um . . . İtiraf etmeliyim ki bir parti düzenlemenin ne kadara mal olduğunu bilmiyorum. Çılgın miktarlarda para harcamak istemiyorum ..."

Ne kadar kaybolmuş görüldüğünü görünce, onu kurtarmak için karşılık verdim. "Senin için en önemli olan ne? Yemek mi yoksa mekan mı?"

"Yemek. Her zaman yemek." Sırıttı.

Ben de sıırttım. "İyi seçim. Tamam, o zaman ne aradığınızı konuşalım ve bütçe konusuna geri dönelim."

Devam etmem için başıyla onayladı.

"Çoğu insan doğrudan mekanı tartışmaya ve belirlemeye atlamak istiyor. Ancak ben yemek ve müzik konularını tartışmayı seviyorum çünkü bu konular bana etkinliğinizde nasıl bir enerji istediğinize dair çok daha iyi bir fikir veriyor. Peki Chris, sen ne düşünüyorsun?" Bana doğru eğilirken doğrudan gözlerinin içine baktım. "Yemek: Oturmalı resmi bir akşam yemeği mi istersin, yoksa daha rahat, yemeğin ara sıra servis edildiği bir şey mi tercih edersin?"

"İkincisi. Kesinlikle ikincisi."

Şunu belirtmiştim. "Açık büfe, kanepeler ve atıştırmalıklar yapmak ister misiniz? Ya da rahat bir yemek partisi gibi bir şey de yapabiliriz. Izgara ustası bir şef tutabiliriz ve hamburger, sosisli sandviç, hatta belki biraz deniz ürünü bile yapabiliriz?"

"Kulağa mükemmel geliyor aslında. Yemek fikri. Sanırım konuklarımın çoğunun ilgisini çekecektir." Kaşlarını çatı. "Belki hepsine değil."

Tabletime bir şeyler karalayarak bir liste başlığı daha oluşturdum. "O zaman misafirler hakkında konuşalım. Genel olarak kimler -şu anda isimlere ihtiyacım yok ama

en kısa zamanda bir davetli listesine ihtiyacım var - katılacak mısınız? Bana genel grupları verin."

Chris'in bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. "Hava kuvvetlerinden, NASA'dan arkadaşlar. Üniversite arkadaşları. Eminim hepsi de bu yemeği çok sevecektir. Ama Hawthorn'ları ve babamı da davet edeceğim."

Yazarken kendi kendime gülümsedim. "Tamam, anlıyorum. Ancak bence bunun *senin* emeklilik partin, *senin* bir kutlaman olduğu ve seni yansıtmayı gerektirdiği gerçeğine odaklanacağız. Eğer istediğiniz yemekli bir partiye, ızgaranın başında sıra beklemek ya da elleriyle dağınık yemek yemek istemeyen konuklara nasıl servis edileceğini geliştirebilirim."

"Kulağa harika geliyor."

"Tamam, harika. Bu kolay oldu." Gülümsedim. "Peki ya müzik? Canlı müzik ister misin? DJ mi? Yoksa önceden ayarlanmış bir çalma listesini çalmak için bir ses sistemi kullanmamızdan memnun musunuz?"

"Bir ses sistemi iyi olur."

"Müzik türü?"

Chris başını salladı. "Klasik müzik istemiyorum. Çok resmi. Rahat bir çalma listesi. Belki klasik rock ve pop karışımı. Tekno yok, dans yok, bazı insanları rahatsız edebilecek çok bölücü bir şey yok."

Bunların hepsini de yazdım. "Yani, her şey ortada." Şimdi ona bakıyordum. "Çok rahat ve resmi olmayan bir şey istiyorsun ve bence bunun mekân seçimini etkilemesine izin vermeliyiz. Aklınızda bir yer var mı?"

"Aslında teyzem parti için Hamptons'daki evini önerdi. Tam sahilde ve bence bu bir yemek partisi için çok iyi bir fırsat olabilir."

Küçük etkinlik planlayıcısı kalbim sevinçten zıpladı. Tüm parçalar güzel ve kolay bir şekilde bir araya geliyordu. Keşke her müşterim Chris gibi olsaydı. Birden fazla nedenden dolayı. "Kulağa mükemmel geliyor. Çok ileri gitmek gibi olmasın ama mekânı anlamak için görmem gerekiyor ki uygun bir planlama yapabileyim."

"Tabii ki. Yakında bir hafta sonuna ne dersin? Seni oraya kendim götüreceğim." Midemdeki cevap niteliğindeki çarpıntıyı görmezden gelerek soğukkanlılıkla başımı sallamaya çalıştım.

Birdenbire buraya gelirken kafamda tekrar tekrar canlandırđım hayali konuşmayı hatırladım. Öğle yemeğımız daha ileri gitmeden önce onunla yapmam gereken konuşmayı.

Sunucu içeceklerimizle ve siparişimizi almak için geri döndü. O tekrar ayrıldıktan sonra hemen konuya girdim. "Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama gerçekten açmam gerektiğini hissediyorum çünkü bu kadar kolay affedilmem biraz kafamı karıştırdı."

Chris'in kaşları birbirine çatıldı. "Videolar mı?"

"Bu sana hatırlatmak istediğim bir şey değil, ama partide bunu es geçtiğimizi hissediyorum ve kendimi tam olarak açıklama şansı istedim."

"Tamam." Sandalyesine geri yaslandı ve bekledi.

"Ben ..." Durdum çünkü kendime fazla kişiselleşmeyeceğime dair söz vermiştim. "Vardı, vardı"-Hayır, *partisiyle ilgilenemeyecek kadar kişisel şeylere daldığınızı düşünmesine izin vermeyin*-"o sırada hayatımda bir şeyler oluyordu ve Tanrım, bu kulağa çok klişe gelecek."

"Sevimsizliği kaldırabilirim," diye dalga geçti.

Neden bu kadar iyiydi? Kalbim çırpındı.

"İlk başta videolarınız uzaydaki büyüleyici astronot olayı nedeniyle beni gerçekten cezbetti."

Chris anlamış gibi başını salladı.

"Ve bunların Darcy için kişisel videolar olduğunu fark ettiğim anda izlemeyi bırakmam gerektiğini biliyorum." Bakışlarımı indirdim ve cesaretimi toplayıp gözleriyle tekrar buluşmak için bir dakika bekledim. Göz göze geldim. Hemen gözlerinin içine daldım, nefesim biraz kesildi. Bu da neydi böyle? Bu ezici duyguyu bir kenara ittim. "Ama benim endişelendiğim, kimsenin düşünmediğini ya da üzerinde felsefe yapmadığını düşündüğüm şeyler hakkında çok konuştun ve ben senin bakış açını gerçekten takdir ettim. Sadece yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahip olduğun için değil, aynı zamanda eşsiz deneyimlerinden dolayı dünya hakkında çok farklı ve nadir bir bakış açısına sahip olduğun için. Bunun mahremiyetinizi ihlal etmek için iyi bir bahane olmadığını biliyorum ama videolarınızda teselli buldum ve izlememem gerekirken izlediğim üzgün olmakla birlikte size teşekkür etmek istiyorum."

Nabzım dışarı çıkmak için boynuma vuran bir hayvan gibiydi. Avuçlarım kaygandı.

Gözleri parlayan Chris, başını eğerek beni bu ıstıraptan kurtardı. "Seni affediyorum. Ve rica ederim. Bu duyguyu biliyorum ve niyetim bu olmasa da, onları izleyerek değerli bir şey elde ettiğin için alçakgönüllüyüm."

En iyisi. Adam. Hiç.

Bununla başım çok beladaydı.

"Bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim." Rahatlamaya çalışarak nefes verdim.

Gözlerinde mizah parladı ama konuyu değiştirerek beni kurtardı. "Richelle Teyze'yi arayıp burayı görmem için hangi hafta sonunun uygun olduğunu soracağım."

"Bu harika olur. Peki Richelle teyzen? Anne tarafından mı baba tarafından mı?" "Anne tarafından. Annemin küçük kız kardeşiydi. O bir sanatçı ve Çok daha genç olmasına rağmen, annem öldüğünde benim ve kardeşimin yanında olmak için gerçekten adım attı."

Kahretsin, neden bu konuyu açtım ki? Aptal, aptal. "Annen için çok üzgünüm. Ve kardeşin. İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

"değil," diyerek küçük, esprisiz bir gülümsemeyle sözümü kesti. "Herkes sanki kayıplar bulaşıcıymış da onlara bulaşmasını istemiyormuş gibi insanların kayıplarının etrafından dolanıyor. Bunu hiç fark ettin mi?"

"Evet. Ancak bunun tamamen bencilce nedenlerden kaynaklandığını düşünmüyorum. Kaybettiğim bir sevdiğimin konusunu açarak bir insanın gereksiz yere acı çekmesine neden olabileceğimden her zaman endişe duyduğumu biliyorum."

Chris bunu düşündü. "Onlar hakkında konuşmak istiyorum. Hayatımda onlar hakkında konuşmak istemeyen insanlar var ve bu sinir bozucu."

"Bunun son derece sinir bozucu olacağını tahmin edebiliyorum." Hangi insanlardan bahsettiğini merak ettim. Babası olabilir mi? "Şey ... benimle onlar hakkında istediğin zaman konuşabilirsin." Gözlerimi içten içe kendime doğru yuvarladım. Elbette, Chris Ortiz sırlarını açmak için *beni* seçecekti.

Ağzının sol köşesi bu düşüncüyü aptalca bulmuş gibi kalktı. Ama sonra beni şaşırtarak şöyle cevap verdi: "Teşekkür . Ve umarım öyle olur. Fakat

önce bana kendinizden bahsedin. Ne kadar süredir etkinlik organizatörü olarak çalışıyorsunuz?"

Kelime seçimi karşısında gülümsedim. "'Parti planlayıcısı' terimini 'etkinlik organizatörü' ile değiştirmene bayıldım. İyi iş çıkardınız Kaptan."

Chris kıkırdadı. "Darcy'nin nişan partisi için yaptıklarını gördükten sonra, senin işinin daha fazla ciddiyeti hak ettiğini düşünüyorum. Harika görünüyordu. Aynı anda birkaç etkinlikle birden uğraşıyorsun, değil mi?"

Onun takdiri karşısında söyleyebileceğimden daha fazla büyülenmişim, aptalca sırıtişım yüzünden yanaklarım ağrıyordu. "Evet, öyleyim. İnsanların düşündüğünden çok daha stresli bir iş. Genellikle büyük bütçelerle uğraşıyoruz ve insanlar paranın uygun şekilde ve estetiklerine hitap edecek şekilde kullanıldığını bilmek istiyorlar."

"Oh, elbette. Örneğin Darcy'nin nişanı için bütçenizin yarısını bir rock grubuna harcayamazsınız, yoksa Violet mecazi olarak kafanızı boynunuzdan ayırır."

"Violet. İşte oldu. Yine yaptın." "Neyi yaptım?"

"Bayan Hawthorne'un yüzüne karşı Violet dediğinizde neredeyse ölüyordum. Sadece ünlü bir astronot bundan kurtulabilir. Bu Kraliçe'ye Lizzy demek gibi bir şey."

Chris bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz. İngilizler için bunun dine küfür olduğuna eminim."

"Peki, tamam. Ama sana gerçekten gülümsedi. Yani, sana kendi kızına olduğundan daha iyi davrandı. Ve bana hiç bulaşma. Onunla üç kez karşılaştım, her seferinde bana saçımı bir bağış toplama etkinliği için boyatıp boyatmadığımı ve yakın zamanda bitip bitmeyeceğini sordu."

Derin kahkahası restoranda çınladı ve bulaşıcıydı. "Kulağa Violet gibi geliyor."

"Kes . Onun adını söylemen bile beni sinirden terletiyor." "O kadar da korkutucu değil."

"Korkunç biri. Darcy'nin ondan nasıl çıktığını bilmiyorum. Ve rock müzik konusunda haklısın. Matthias partide gerçekten rock müzik istiyordu,

Ben de Darcy'nin zevkine uymadığı için istemediğini sanıyordum ama şimdi Bayan Hawthorne yüzünden olduğunu düşünmeme neden oldun."

"Muhtemelen bunun bir parçası ama Darcy'yi birkaç yıldır tanıyorum ve o kesinlikle daha çok klasik müzik sever."

Birden aklıma onun çarpıcı eski kız arkadaşı hakkında konuştuğumuz geldi. Yaşadığım kıskançlık krizinin ötesinde, kendimi duyarsız bir ahmak gibi hissettim. "Özür dilerim. Muhtemelen bu konuyu açmamalıydım."

"Neden?"

Bir kaşımı kaldırdım.

Chris iç çekti. "Bakın, Darcy ve ben sadece arkadaşız. Onun adına gerçekten mutluyum, yoksa Cumartesi günkü partiye katılmazdım."

"Tamam." Buna neden gerçekten inanmam gerektiğini fazla irdelermeyecektim. "Her neyse, benim işim bu tür sorunları çözmeyi içeriyor."

"Yani rock müzik çalan klasik müzisyenleri sen mi buldun?" "Evet."

"İyiymi. *Violet*'i rahatsız bile etmedi."

Gözle görülür bir şekilde ürperdim. "Bu bana asla doğru gelmeyecek." Kıkırdadı. "Sanırım senin otoriteyle bir sorunun var."

"Evet, kesinlikle biliyorum. Bir öğretmen bana ters ters baktığında midesi bulan bir çocuktum."

"Ben her sabah öğretmenin masasına elma bırakan çocuktum."

Kıkırdadım. "Bunu kesinlikle görebiliyorum. Christopher Ortiz, 1987'den beri insanları büyülüyor."

Chris başını sallayarak doğum yılını onayladı. "En iyisinden öğrendim." Pişmanlık duymadan omuz silkti. "Kardeşim Miguel, kadınlara nasıl davranılacağı konusunda bana bir iki şey öğretti."

"*Baban değil miydi?*" sorusunu ağızımdan kaçırmak istedim ama hafif şakalaşmamızın tadını çıkarıyordum ve bunu mahvetmek istemedim. "Kadınların sevgilisi miydi?"

"Ah evet. Masanın üzerine bir elma bırakmaktan mutlu *olsam* da oldukça utangaç bir çocuktum ama Miguel on yaşından itibaren tribünlerin arkasındaki kızları kandırıyordu."

"Asla olmaz."

"Cidden, neredeyse en başından beri kız delisiydi. Seri tek eşli olduğum için beni sürekli azarlardı. Her zaman beni sahada oynamaya ikna etmeye çalışırdı."

"Ama o sen değil miydin?" Onun olmasını gerçekten ama gerçekten istemiyordum.

"Ben değildim." Bana çocuksu bir gülümseme verdi. "Bir ilişki içinde olmak her zaman hoşuma gitmiştir. Yani, bir ilişki içinde olmak zorunda değilim, ama bana tek gecelik ilişkiler sadece ... gibi geliyor."

"Boş," diye ekledim.

"Doğru."

Ben aşık oldum.

Kapa çeneni. Aptalca davranıyorsun.

Sen aşıksın ve arada fark var.

"Nasıl oldu da tek gecelik ilişkilere girdim?" Kendi kendine başını salladı. "Pardon, otoriteyle olan sorunun hakkında konuşuyorduk."

"Bu bir sorun mu?" Düşünceli bir şekilde başımı yana eğdim. "Otorite figürlerine saygı duyarım. Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri'nde bir yüzbaşı ve NASA'da bir astronot olarak otorite figürlerine çok sağlıklı bir saygı duyduğunuzu düşünürdüm. Peki *benimki* neden bir 'sorun'?"

Cevap gülümsemesi takdir ediciydi ve ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. "Violet Hawthorne'u ne kadar kızdırsa da, onunla benim Birleşik Devletler'e olan bağlılığım arasında nispeten büyük bir fark olduğunu düşünüyorum."

"Bunu söylediğini duymasın, yoksa Rosanna seni salondaki ikindi çayına davet etmez."

Sırıttı. "Zenginlerle alay mı ediyorsunuz, Bayan Goodman?"

Birinin benimle dalga geçmesini ciddiye aldığımda hissettiğim olağan korku dalgası canlanmadı. Bunun yerine parmağımı ve başparmağımı kaldırdım ve "Belki biraz. Ama eğer daha iyi olacaksa ben eşit fırsatçı bir alaycıyım."

"Gerçekten mi? Başka kiminle alay ediyorsun?"

"Ben, sık sık. Daha birkaç hafta önce kendimi bir yabancıya birkaç çift yavru kedi çorabı almak gibi gülünç bir durumda bulduğumu biliyor musun?"

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Oh, anlat."

Güldüm. "Bu uzun bir hikaye."

Yüz ifadesinden *zamanım* olduğu anlaşılıyordu. Devam etmemi işaret etti.

Ve yaptım da. George'un, Gabby'nin ve hatta ailemin yanında hissettiğim her zamanki aptalca utanç olmadan.

Doksan dakika beş dakika gibi geçti ve sohbetle hiç durgunluk olmadı.

ON BEŞ

Chris

Brooklyn'de düşündüğüm tek yatak odalı daire iki yüz kare ayaklar daha küçük daha benim daire Manhattan'da ve çok daha ucuza mal oldu. Şehre bakan köşe penceresi gibi bir şey yoktu, ancak iyi tasarlanmış, bakımlıydı ve ihtiyacım olandan ne eksik ne de fazlaydı.

Kesinlikle emlakçıma metroya yürümesi için yanından ayrılmadan önce irtibata geçeceğime söz verdim.

Şimdi babama annemin dairesini kiralayacağımı söylemem gerekiyordu ve bu konuşmanın ne kadar iyi geçeceğini biliyordum. İster NASA'da ulaştığım şöhret seviyesi isterse bir sosyete prensesiyle çıkmış olmam nedeniyle olsun, yanlış bir şekilde bunun artık onun dünyasının bir parçası olmak istediğim anlamına geldiğini varsaydı. Ve Javier Ortiz'in dünyasının bir parçası olmak dış görünüşe önem vermek anlamına geliyordu. Doğru apartmanda, doğru bölgede yaşamak onun için bir anlam ifade ediyordu. Sanki yaşamak için son derece güzel bir yer değilmiş gibi Bedford'da yaşamaktan sürekli şikayet ederdi. Ama annemin vazgeçemeyeceği tek şey buydu. Kendi büyüdüğü dünyadan bu kadar uzak bir dünyada büyümemizi istemiyordu. Çoğu insanın büyüdüğü dünyadan. Çok küçük bir Latin topluluğu olmasına rağmen Bedford sadece üst orta sınıf için değildi ve annem bunu seviyordu. Babamın istedikleriyle kendi istedikleri arasında iyi bir uzlaşma olduğunu düşünüyordu.

Bu materyalist şeyler umurumda bile değildi. Sonunda hiçbirinin önemli olmadığını bilecek kadar çok gerçek dünya görmüştüm. Ben Yeni

York sosyetesinin adamı, internet benim hakkımda ne derse desin.

Zaten bana kızgınken babama daireyi şimdi anlatmak en iyisiydi. Artık ondan kaçamazdım. Richelle Teyze haklıydı. Babamla yüzleşmek zorundaydım. Geleceğimden bu kadar emin değilken bunu yapmaktan nefret ediyordum. Belirsizlik, o hırslı orospu çocuğunun hissetmekten aciz görüldüğü bir şeydi.

Babam ve Benjamin Clairmont'un şirketi, Aşağı Manhattan'da bir hukuk firması ve bir teknoloji şirketinin de bulunduğu etkileyici bir binada yer alıyordu, ancak babam en üst katlara sahipti. En iyi manzara da dahil. Asistanı beni ofisine doğru götürürken personeli beni sıcak bir şekilde karşıladı.

Mena omzunun üzerinden attığı bir gülümsemeyle, "Uzun oldu Christopher," dedi. "Baban seni gördüğüne memnun olacak."

Doğru.

Bir holdingin ortak sahibi olmak, babamın inanılmaz meşgul bir adam olduğu anlamına geliyordu. İş onun hayatıydı. Şirketi çok sektörlü, çok uluslu bir şirketti, bu da birçok şey hakkında çok şey bildiği anlamına geliyordu. Umutsuzluğuna rağmen, ne Miguel ne de ben onun yaptığı işe ilgi gösterdik. Miguel'i affetmişti. Beni pek değil. Astronot olana kadar.

Mena, babaminkine bitişik küçük bir yer olan ofisine uğradı ve telefonunu açtı. "Bay Ortiz, oğlunuz sizi görmek istiyor." Bir saniye sonra, "Hemen efendim," dedi ve telefonu kapattı. Bana parlak bir gülümseme verdi. "Bu taraftan."

Babam tüm binadaki en iyi ofise sahipti. Güney Caddesi tarafındaki girişten her türlü manzara oldukça iyiydi, ancak Javier Ortiz'in ofisi en üst kata yakındı ve pencereleri Doğu Nehri üzerinden Brooklyn'e bakıyordu.

"Teşekkür ederim, Mena." Babamın mekanına girerken başımı ona doğru eğdim. Aslında onun evine. Ofisinin sol tarafındaki kanepede, üzerinde uyuyabileceği kadar büyüktü, ki bunu sık sık yaptığını tahmin ediyordum. Bitişikte duşlu özel bir tuvalet vardı. Babamın ofisinde kitaplarla dolu bir sürü kitaplık vardı. Onu hiç kitap okurken görmemiştim.

evrak dışında her şeyi okuyordu ama bunların göstermelik olduğunu düşünemezdim. Onun hakkında bilmediğim pek çok şey olduğunu tahmin ediyordum.

Asistanı kapıyı arkasından kapattığında, nihayet babamın bakışlarıyla karşılaştım. Masasının yanında duruyordu, ifadesi nötrdü. Javier Ortiz altmışlı yaşlarında, seçkin ve yakışıklı bir adamdı. Gözlerinin ve ağzının etrafında eskiye nazaran daha derin kırışıklıklar vardı ve siyah saçları artık tuzlu ve biberliydi ama yine de yaşını göstermiyordu. Belki de bu kendini tutuş şeklinden kaynaklanıyordu.

Babamı smokin dışında şık, özel dikim bir takım elbise içinde hiç görmemiştim. Kahvaltıya uyandığımda onu mutfakta pijamalarıyla oturmuş, kahve içerken ve annemle çene çalarken bulduğum bir zamanı hatırlayamıyordum. Böyle bir şey hiç olmadı. Katıldığı Noel sabahlarında bile (ki sadece birkaç tane vardı) Miguel ve ben hediyeleri açmak için kalktığımızda o çoktan bir gömlek ve takım elbise giymişti. Sanki gerçek bir insan değilmiş gibiydi. İnsandan çok iş robotu gibiydi.

"Sonunda babasını görmeye tenezzül etti," dedi masasının etrafında dönerken.

Oturmaya zahmet etmedim. "Nasılsın?"

"Ben nasılım? Daha da önemlisi, sen nasılsın? Arıyorum ama cevap alamıyorum. Babana böyle mi davranıyorsun? Seni zamanıma bu kadar saygısız olman için mi yetiştirdim?"

"Hayır. Özür dilerim."

Bir kaşını kaldırdı. "Hepsi bu mu?"

"Başka ne söylememi istiyorsun?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Neden kariyerinde neler olup bittiğiyle başlamıyorsun? Neden teyzenle Hamptons'ta gezip tozuyorsun? Houston'da olman gerekmiyor mu?"

Burada hiçbir şey yok. "Görev tekliflerini reddettim. Ve hava kuvvetlerinden emekli oldum."

Ofisteki atmosfer sıfır nokta iki saniye içinde soğuktan dondurucuya dönüştü.

"Ne yaptın?"

İçimi çektim. "Uzaya geri dönmek istemiyorum ve artık hava kuvvetleri için jet uçurmak istemediğimden kesinlikle eminim."

Babamın kara gözleri sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi yüzümde gezindi. Bu ifadeye aşınaydım. "Neden kendi hayatını mahvetmeye bu kadar kararlısın?"

Başka bir sorusuna da aşınaydım. Ivys yerine ABD Hava Kuvvetleri Akademisi'ne başvurduğumu söylediğimde bana bunu söylemişti. Sinir bozucu olan şey, muhtemelen bu konuda haklı olmasıydı. Kendi yolumu izlemek yerine Miguel'i takip etmişim.

Hayal kırıklığı boğazımı yaktı, ama onu ittim. "Hiçbir şeyi yok etmeye kararlı değilim. Sadece yeniden toparlanmak için zaman ayırıyorum."

"Ne tür bir adam yeniden toparlanmak için zaman ayırır?" Son kelimeyi sanki iğrençmiş gibi tükürdü. "Oğlum savaş uçuracak ve uzaya seyahat edecek kadar cesurken nasıl olur da şimdi böyle tembel bir hayal kırıklığı olabilir?"

Sözleri göğsüme inen bir yumruk gibi fiziksel olarak canımı yaksa da, beni rahatsız ettiğine dair en ufak bir dış görünüş belirtisi . "Böyle hissettiğin için üzgünüm. Ama ben yapmam gerekeni yapıyorum."

"Bu tam olarak nedir?"

Sorgusuna boyun eğmeyeceğime dair kendime söz vermişim ama Javier Ortiz her zamanki gibi beni babasının saatini çalarken yakalanan dokuz yaşındaki çocuk gibi hissettiriyordu. Bunu sadece ona daha yakın hissetmek istediğim için yapmışım. Ona ait bir şeye sahip olmak için. O ise bana sıradan bir hırsız gibi davranmıştı. Birdenbire kelimeler ben onları durduramadan içimden çıkmaya başladı. "NASA bir kitap yazmamla ilgilendi, ben de şu anda bunun üzerinde çalışıyorum."

Babamın kaşları gevşedi. "Bir kitap mı?"

"Evet." Kahretsin. Neden ona söyledim ki?

"Otobiyografi gibi mi?"

"Evet."

Başını salladı. "Peki. Önce ben okumak istiyorum. Ayrıca bunu benim şirketlerimden biri aracılığıyla yayınlamanı istiyorum."

Babamın şirketi birkaç yayınevinin ana şirketi idi.

bu yüzden tek kelime etmemeliydim.

"NASA tüm bunlarla ilgilenecek." Bu konuyu etraflıca tartışmamıştık ama onlarla yaptığım konuşmadan bunu yapacaklarından emindim.

"Yine de önce okumak isteyeceğim. Benden ya da ailemizden bahsedilmesinin şirketin kamuoyundaki imajına zarar vermeyeceğinden emin olmam gerekiyor. Ve en iyi anlaşmayı yaptığınızdan emin olmak isteyeceğim, bu yüzden NASA'daki bağlantınıza ihtiyacım olacak."

NASA gibi bir ajansın çabalarına rağmen bunu başarabileceğini düşünerek küstahlık yapıyordu. Olası bir patlama tepkisi için kendimi hazırladım. "Okumayacaksın ve yayınlanmasıyla hiçbir ilgin olmayacak. Ama merak etme, senden neredeyse hiç bahsedilmiyor."

"Affedersiniz?" Bana karanlık bir bakış attı.

"Kitap benim astronot olma yolculuğumu anlatıyor." Bundan daha fazlasıydı ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Sen buna dahil değilsin."

"Yine de önce okumak isteyeceğim." "Ben de hayır dedim."

"Neden?" Bana doğru bir adım attı, gözleri artan öfkesiyle parlıyordu. "Hakkımda kötü şeyler söylemeye niyetin yoksa neden okumama izin vermedin?"

Gözümü korkutmak istemeyerek sakince, "Önce senin okumanı istemiyorum çünkü seninle bir ilgisi yok," dedim.

"Ben senin babanım."

"Sadece biyolojik anlamda."

"Bu da ne demek oluyor, seni saygısız küçük pislik?"

Sesini yükseltirken irkilmeyi reddettilim. Bir tartışma sırasında ne kadar sakin olursam onu o kadar kızdıracağımı uzun zaman önce öğrenmişim ve bundan zevk alacak kadar kindardım. "Kazanmak için çok çalıştığın paranın bize sağladığı fırsatlar için minnettarım, ama beni yetiştirmekte parmağın varmış gibi davranmayalım. Eğitimimle ilgilenmenin ötesinde, diğer babaların oğullarını yetiştirdiği gibi beni yetiştirmek için orada değildin. Şikayet etmiyorum." Bu bir yalandı. Annem duygusal olarak yanımdaydı ve akşamları bize her zaman vakit ayırırdı, ama çok sıkı çalışırdı.

Onun da işi vardı, bu yüzden çocukken bir sürü bakıcımız oldu. Miguel ve ben o bakıcıları babamızı gördüğümüzden daha fazla gördük. "Sadece bir gerçeği söylüyorum. Sen ve ben yakın değiliz. Bu kitabı yazmak benim için çok kişisel ve bu konuda danışmayı düşüneneğim son kişi sensin."

"Bana hep saygısızlık ettin. Çocukluğundan beri. Karşılıklı konuşmak, benimle aynı fikirde olmamak, sormaman gereken sorular sormak." Bunların her birini bir suçmuş gibi tükürdü ve masasının etrafından dolaşarak arkasında durdu. "Her zaman nankördün. Neden Miguel gibi olamadın?"

İrkildiğimi görmesin bakışlarımı indirdim.

Neden Miguel gibi olamıyorsun?

Bir keresinde kardeşime, babamız bu soruyu çok sorduğu için vücuduma dövme yaptıracağım diye şaka yapmışım. Bu şaka, sorunun bende yarattığı travmanın üstünü örtmüştü.

Miguel ikimizden daha çekiciydi. Babamızı atlatmak için her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. Akademiye gitmeme izin vermesi için onu ikna eden kişi Miguel'di.

"Bir an için baban olmaktan gurur duydum. Oğlumun bir astronot olduğunu söylemekten. Ama her zaman olduğu gibi, bir kez söz verdin mi bir şeye sadık kalamıyorsun. Darcy Hawthorne'un parmaklarının arasından kayıp gitmesine bile izin verdin ve şimdi o lanet olası bir Fransız ressamla evleniyor. Uzaya çıkmadan önce o kıza evlenme teklif etmeliydin. Hawthorne'larla işe yarar bir bağlantı kurmuş olsaydın şu anki rezaleti affedebilirdim. Otel işine yatırım yapmakla ilgilendiğimi biliyorsun ama hayır, onu da batırmak zorundaydın."

Acı beni ele geçirdi. Ama görmesine asla izin vermezdim. Onun yerine eğlenerek ofladım. "Artık yirmi birinci yüzyıldayız. Belki de bize orada katılmalısın."

"Seni küstah küçük ," dedi sessiz bir öfkeyle. "Ofisimden defol. Hayatını düzene sokana kadar da geri gelmeye zahmet ."

Başımı salladım, bunun bir son olmadığını biliyordum çünkü o bu işin bırakmayacak kadar kontrolcü bir piçti, döndüm ve kapıya doğru uzandım.

Tekrar ona baktım. "Yakında öğrenirsin ama Midtown East'teki dairemi kiraya verip başka bir yerde daha uygun fiyatlı bir yer tutacağım."

Bana ters ters bakarak bir dizi küfür mırıldandı. "Saygın bir işin olsaydı bu sorun olmazdı."

Cevabına şaşırmadan çenemi kaldırdım ve ofisinin kapısını çekerek açtım. Kimsenin bakışlarıyla karşılaşmayı reddederek oradan çıkarken boynumdaki nabız sert ve hızlı bir şekilde atıyordu. Tükenmemiş öfke, keder ve hayal kırıklığıyla birlikte kanımda alev alev yanıyordu. Babamla aramızdaki konuşma hiç değişmedi. Bunu biliyordum. Yine de umursamayı bırakmanın bir yolunu bulamamıştım.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Babamın ofis binasından dışarı adımımı attığımda sanki bir işaretmiş gibi cep telefonum ceketimin cebinde vızıldadı. Çıkardığımda Hallie'den gelen birkaç mesajla karşılaştım.

Partiniz için tema seçenekleri:

Kırmızı, beyaz ve mavi (kulağa sevimsiz geliyor, ama bunu şık hale getirebilirim)

Hampton sahil stili

Uzay temalı ama yetişkinler için (sapık anlamında "yetişkinler" değil, olgunluk anlamında "yetişkinler")

Sonuncusuna kıkırdarak cevap yazdım:

Bu temaları anlamak için bunların hiçbirisi hakkında yeterince bilgim yok. Ben hala şehirdeyim. Bu akşam yemekte buluşup tartışabilir miyiz?

Telefonumu elimde tutarak Bowling Green'deki metroya doğru yürüdüm. Belli ki akşam yemeği Hallie'yi tekrar görmek için bir bahaneydi. Birkaç gün önceki öğle yemeğimiz uzun zamandır geçirdiğim en güzel öğleden sonraydı. Aramızdaki sohbet kolayca akıp gidiyordu. Onun muhteşem mavi gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum ve her gülümsediğinde onu öpmek istiyordum.

Ve cinsel gerilimin karşılıklı olduğundan oldukça emindim. Ağzıma çok baktı. Bunu görmezden gelmek kolay değildi.

Videolarını izledikten sonra ona karşı bir şeyler hissettiğimi bilmeme rağmen (aksi takdirde Darcy'nin partisine gitmezdim), Hallie'ye şahsen bu kadar ilgi duymayı beklemiyordum.

Yine de bu konuda bir şey yapmanın berbat bir fikir olduğunu biliyordum. Hayatımda garip bir yerdeydim.

Biriyle bir ilişkiye başlamak şu anda yapılacak akıllıca bir şey değildi ve aramızda romantik bir şey sürdürmeye niyetim yoktu. Ama Hallie'nin etrafında olmak istemekten kendimi alamıyordum. Onunla kesinlikle arkadaş olmak istiyordum. Onda bir şeyler vardı. . . Ona güvenebileceğimi hissediyordum ve hayatıma bu kadar emin olduğum pek fazla insan girmemişti. Sadece arkadaşlık için bile olsa, bu keşfetmeye değer görünüyordu.

Hallie'yle romantik bir ilişki kurmamak için diğer tüm nedenlerimden daha önemlisi, *ona* videoları hakkındaki gerçeği hâlâ söylememiş olmamdı. Bunu yapana kadar aklımdaki tek şey arkadaşlık olabilirdi.

Telefonum
çaldı. Arayan
Hallie'ydi.

Tabii. Boşum. Seninle nerede buluşacağız?

Beklenti dalgası kaplarken sırtıış dudaklarımı araladı.
Tam da en ihtiyacım olduğu anda dikkatimi dağıtmıştı.

ON ALTI

Hallie

tapas bara doğru yürürken güneş henüz tam olarak batmamıştı. Yukarı Doğu Yakası. Metrodan çok uzakta değildi ama eski sınırlarımı yeniden harekete geçirecek kadar uzun bir yürüyüştü. Dizlerim titriyor ve avuçlarım gülünç derecede nemli oluyordu. Chris bu kadar kısa sürede benimle tekrar buluşmak istediğinde kendimden geçmişim. Hatta belki de sadece partisini konuşmak için değil, benimle birlikte olmak için can attığını hayal etmişim. Öğle yemeğimizde o kadar iyi vakit geçirmiştik ki, gerginliğimin, heyecanlı bekleyişimin şimdiye kadar dağılmış olacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Tapas bar, koyu kırmızı boyalı dış cephesi ve küçük pencereleriyle oldukça geleneksel bir İspanyol tavernası görünümündeydi. Açık havada rahat bir oturma alanı vardı ve her şeyin rahat görünmesine sevinmişim çünkü hâlâ iş kıyafetlerimi giyyordum. Brooklyn'e dönmek için eve gitmenin bir anlamı olmadığını düşünerek ofiste kalmışım.

"Hallie!"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve döndüm.

Chris kaldırımda bana doğru yürüyordu, az önce geldiğim yönden geliyordu. Güçlü kollarını gösteren siyah bir kazağın altına mavi bir gömlek giymiş ve takım elbise pantolon giymişti. Tiki biriydi ama gerçekten seksi bir şekilde.

Gülümsedim ve küçük bir el salladım.

Sırıttı, yavaşlayarak durdu ve birkaç gündür tıraş olmadığını ettim. Kirli sakalı iyiydi. Çok iyiydi.

"Seni benden önce metrodan çıkarken gördüğümü sandım. Haklıymışım."

Chris metroyla mı seyahat ediyordu? Onun taksi şoförü olduğunu sanıyordum. "Daha önce bana seslenmedin, değil mi? Bazen çok dikkatsiz olabiliyorum."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sen nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Şimdi iyiyim." Restoranı işaret etti. "mi?" "Elbette."

Girişe doğru yürümek için döndüm ve sıcak elinin omurgamın tabanına baskı yaptığını hissedince neredeyse tökezliyordum. Boğazımdaki bir çarpıntı, kalbimin hızlandığı konusunda beni uyardı. Gerilmemeye ya da sırtımdaki yol gösterici elinden hoşlanmıyormuş gibi görünmemeye çalışarak, yüksek topuklu bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım.

Chris beni bırakmadan boştaki eliyle uzandı ve kapıyı açtı. Müzik, sohbet uğultusu, kahkahalar ve bulaşık tıkırtıları dışarı taşı. İçerisi sıcacıktı ve duyularıma yapılan saldırıyla Chris'in dokunuşundan bir anlığına uzaklaştım. Yemek kokusu baş döndürücü ve muhteşemdi, ağzımın suyunu akıtıyordu. Latin müziği iyiydi ama konuşamayacağınız ya da kendi düşüncelerinizi duyamayacağınız kadar yüksek değildi. İnsanlar bir barda oturmuş tapas yiyor, bistro masalarında ve odanın her tarafına dağılmış kabinlerde oturuyordu.

"Hola." Siyah saçlı bir garson yanımıza yaklaştı. "*Bienvenido a Valeria's*. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Chris cevap verdi, "Merhaba. Ortiz'in altında bir masa ayırttık."

Adamın gözleri büyüdü. "*Evet, evet. Sizinle tanışmak bir zevk, Yüzbaşı Ortiz. Adım Víctor. Bu gece senin mesero'num. Por aquí, por favor.*" Koluyla bir işaret yaptı ve o yöne doğru yürümeye başladı.

İspanyolca temel bilgilerin ötesinde konuşamıyordum ama Victor'un ifadesinden Chris'in kim olduğunu bildiği anlaşılıyordu. İnsanların onu tanımasını beklemiyordum, ama görünüşe göre tanıyorlardı. Takip ederken Chris'in elinin sırtıma daha ağır geldiğini fark ettim.

Ona baktım ve kaşlarının arasında küçük bir çatıklık gördüm, ağzı da gerilmiş gibi biraz sıkıştı.

Bu da ne?

Victor sandalyemi çekti ve ben de isteksizce Chris'in dokunuşundan uzaklaşarak oturdum. Teşekkürümü mırıldandım ve odanın arka köşesindeki küçük, samimi masada karşıma oturan Chris'i izledim.

"Es una velada perfecta para tapas. ¿Ha cenado antes con nosotros or le gustaría ver el menú?" Victor sorusunu Chris'e yöneltti ve ikimiz de cevap bekledik.

Bunun yerine Chris'in burun delikleri alevlendi ve koltuğunda rahatsız bir şekilde kaydı.

Farkına vardım ve hemen söze girdim. "Victor, İspanyolca kulağıma müzik gibi gelse de, aynı zamanda anlayamadığım bir müzik." Koyun gibi davranarak gülümsedim. "Bu gece Chris'e her şeyi tercüme ettirmek istemiyorum, o yüzden İngilizce konuşabilirsek çok memnun olurum."

Victor, "flörtünün" anlamadığı bir dilde konuşarak Chris'i gücendirmiş olabileceği için mahcup görünüyordu. "Bağışlayın beni, böyle düşünmemeliydim." İçki siparişlerimizi almaya ve bize bir menü sunmaya devam etti. Masada hoşuma gitmeyen bir gerginlik vardı.

"Fikrinize saygı duyacağım ve tavsiye ettiğiniz şeyi sipariş edeceğim," dedim, yoğun atmosferi hafifletmeye çalışarak.

"Neden bir paylaşım tabağı sipariş etmiyoruz?" "Kulağa hoş geliyor."

"Size geçmişte nelerden hoşlandığımı söyleyebilirim."

Menüyü birkaç dakika inceledik, seçimlerimizi yaptık ve sanki bizi izliyormuş gibi Victor siparişlerimizi almak için geri döndü.

O gider gitmez, Chris şarabından bir yudum alırken bakışları restoranda gezindi.

Ve filtre eksikliğim devreye girdi. "İspanyolca bilmiyor musun?"

Gözleri tekrar bana döndü. "Yarı Meksikalı olduğum için mi bu bir zorunluluk? Ve İspanyolca bilmediğim için utanmam gerekiyormuş gibi beni korumana ihtiyacım yoktu."

Ses tonundaki keskinlikten neredeyse irkiliyordum.

Kendimi berbat hissederek başımı salladım. "Hayır . . . Özür dilerim, öyle demek istemedim. Düşünmüştüm. Boş . Samimi bir soruydu. Konuştuğunuzu biliyorum."

Videolarınızdan Rusça anlıyorum, bu yüzden sizin çok zeki bir dilbilimci olduğunuzu düşündüm."

Chris bir saniye boyunca beni inceledi, o bunu yaptıkça kulaklarımda kan hücum ediyordu. Sonra nihayet omuzları gevşedi ve ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim. Seninle bu şekilde konuşmamalıydım. Sadece nazik olmaya çalıştığımı biliyorum."

"Özür dilerim." Kendimi son derece garip hissettim. Chris tüm video mektuplarında sürekli sakin ve eşit huylu biri olarak karşımıza çıkmıştı. Ama o da bir insandı, bu yüzden onu imkansız bir davranış standardına tabi tutmam haksızlıktı.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Hallie. Ben ... uh ... Zor bir gün geçirdim. Gerçek şu ki bana hiç İspanyolca öğretilmedi. Babam da okulda ders olarak bir dil seçmemizi istemezdi. Bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyordu çünkü etrafını ücretli çevirmenlerle çevirebilirdi ve bizim de geleceğimizin bu olacağını varsayıyordu. Askerdeki arkadaşlarından öğrenen kardeşimden biraz temel İspanyolca öğrendim ve daha sonra birlikte görev yaptığım adamlardan biraz daha öğrendim. Ama çok basitti. Victor'un bize ne dediğini anladım ama İspanyolcam akıcı bir şekilde cevap verecek ya da onunla tam bir konuşma yapacak kadar iyi değil."

Bakışlarında rahatsızlığa benzer bir şey titreşti.

İspanyolca konuşamamasının bir başarısızlık olduğunu mu düşünüyordu? Bu fıkirden nefret ettim. "Neden baban sana öğretmedi?"

"Bilmiyorum. Bu konuyu açtığımda, konuyu . Tek bildiğim koruyucu aile yanında büyüdüğü ve bu yüzden Meksika kökenimle hiçbir bağlantım olmadığı."

"Bağlantı kurmak ister misin?"

"Yaşım ilerledikçe kesinlikle istiyorum. Bu her zaman kardeşimle birlikte yapmaktan bahsettiğimiz bir şeydi. İspanyolca öğrenmek. Meksika'ya gitmek. Hatta belki ailemizi bulmaya çalışmak. Babamızın onaylamayacağını biliyorduk ama biz her zaman bir birim olarak daha güçlüydük. Onun onaylamamasına birlikte karşı koyabilirdik."

Gözlerindeki hüznün -ki bu açıkça kederdi- uzanıp elini sıkmak istememe neden oldu. Kendimi durduramadan yaptım. Sıcak, karanlık bakışlarını tutarken avuç içim karıncalandı. "Bunu yapmalısın." Sıktım

elini tuttu ve tepki veremedi onu serbest bıraktı. "Eğer senin için bir anlamı olacaksa, yap. Kelimenin tam anlamıyla dünyanın tepesinde olmak, onun dönüşünü izlemek ve sürekli genişleyen bu evrenin bir parçası olduğunu hissetmek ve yine de bu kadar özünde senin bir parçan olan, büyük şemada küçük ama senin için büyük olan bir şeyle bağlantısız hissetmek çok garip görünüyor olmalı."

Chris'in dudakları aralandı; gözleri yuvarlaklaştı. Beni daha önce hiç görmemiş gibi inceledi ve aniden bir müşteriye olan aşırı aşinalığıma lanet ettim. Tam özür dileyecekken, sesi kısık bir şekilde, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Ona karşı bir sınırı aşmadığımı bildiğim için rahatlamam gerekirdi. Yine de göz göze geldik ve havada kıvılcımlanan elektriği neredeyse hissedebiliyordum.

Aman Tanrım.

Chris bakışma yarışımızı bozdu ve boğazını temizledi. "Yani ... uh ... temalar, ha?"

"Hmm?" Soruyu anlamam bir saniye sürdü. "Ah, doğru. Temalar." Telefonumu çıkardım ve o bana doğru eğilirken ben de ona doğru eğildim. Güzel kokuyordu. Temiz ve keskin, biraz da dumanlı. Ormanda berrak bir sonbahar günü gibi.

Ona telefonumdaki birkaç ilham verici fotoğrafı gösterdim ve yemeğimiz geldiğinde koltuğuma geri oturdum.

Yemek yerken parti hakkındaki tüm tartışmalar sona erdi.

Baharatlı piquillo trüf sosu tat tomurcuklarımda harika bir tahribat yaratırken nefesimin altında inledim.

Chris bir lokma yemeğin etrafında sıırttı ve peçeteyle dudaklarındaki sosu sildi. "İyi miydi?"

Başımı salladım, hâlâ çiğniyordum, gözlerim zevkten

kocaman olmuştu. Güldü ve tekrar yemeğine daldı.

Sohbet bile edemiyorsanız yemeğin iyi olduğunu her zaman bilirsiniz.

"Harika bir tavsiye," diye devam ettim sonunda, daha fazlasını almak için uzanırken. "Hoşuna gitmesine sevindim."

Birbirimize gülümsedik ve partiyi onunla gerçekten konuşmam gerektiğini fark ettiğimde içimden iç geçirdim. "Bu yüzden rahat bir kumsala doğru eğiliyorum

bir tarz yaratabilirim. Cinsiyet ayrımı gözetmeden, çok renkli ya da temaya benzer bir şey yerine daha zarif ve yumuşak bir palete yönelebilirim. Ancak kişiselleştirmek için dokunuşlar ekleyebiliriz."

"Anlaştık."

Gözlerimi kısıtım. "Gerçekten , değil mi?"

Chris eğlenerek ofladı. "Hallie, ben bu işlerden hiç anlamam. Bu konuda sana güveniyorum."

Adımı her söylediğinde tüylerimin diken diken olduğuna yemin edebilirim. "Tamam, Kaptan.

Ama tüm seçimlerimi seninle birlikte iki kez kontrol edeceğim."

"Benim için sorun değil."

"Yani bu bir süre daha şehirde kalacağınız anlamına mı geliyor, yoksa yakında Houston'a dönecek misiniz?"

Lütfen hayır de.

Chris sanki göğsünde fiziksel bir ağırlık varmış gibi derin bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımı bilmiyorum. Hava kuvvetlerinden ayrıldım, NASA'daki ikinci bir görevi geri çevirdim ve net bir yönüm yok. Günlerimi kahve içerken ya da teyzemin köpeğiyle oynarken çekilmiş fotoğraflarımı Instagram'a yükleyerek geçiriyorum." Mutsuzca sıırttı. "Otuz beş yaşındayım ve kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum." Yüz hatları sertleşti. "Bunu sana itiraf ettiğime inanamıyorum. Ben Siktir."

"Hey." Bakışlarıyla buluşmak için başımı eğdim. Gözlerindeki kargaşa beni rahatsız etti. Ve bu adamı üzgün görmekten ne kadar nefret ettiğim de beni tedirgin ediyordu. "Hangi yöne gitmek istediğine karar vermekte zorlanman bana çok mantıklı geliyor. Yaşadığın şey çok zor olmalı. Perspektif duygunuzda bir sarsıntı olduğunu hayal ediyorum."

Başını iki yana salladı. "Kafamın içinde falan mısın?"

Gülümsedim, zevkten kızardığımı hissettim. "Senin yerinde olsaydım nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum."

"Başarısız olduğumu hissediyorum. Oraya çıkmadan önce ve çıktıktan sonra hedefime odaklanmıştım. Şimdi geri döndüm ve ... Bilmiyorum."

"Henüz bilmene gerek yok."

"Döndüğümünden beri neredeyse yedi ay geçti."

"Bunun zamanla ölçülebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum, Chris. Bunu zorlayamazsın. Sadece her günü bir seferde yaşamalısın ve hayatın bir araya gelecektir. Kendin de dahil olmak üzere kimsenin sana baskı yapmasına izin verme."

Bana gülümsedi, video mektuplarından etkilenerek büyüttüğüm o muhteşem, çocuksu, seksi gülümseme. Karnımda cevap veren bir çarpıntı hissettim. Çekiciliğimin yüzüme yansımamasını umuyordum ama bir şekilde yansıyabileceğini düşünüyordum. "Bir partiyi tartışmak için bu toplantıları yapıyoruz ve bir şekilde daha derin konuşmalara giriyoruz."

"Sakıncası var mı?" Nefesimi tuttum.

Chris yavaşça başını salladı. "Hiç de değil."

Noel'deki bir çocuk gibi sırtımda omuz silktim ve rahat olmaya çalıştım. "O zaman belki arkadaş, etkinlik planlayıcısı ve müşteri olabiliriz."

"Bu hoşuma giderdi. Hem de çok."

Hallie

Çarşamba 08:17

Kaptan, bu sabah metroda sırt çantasında büyük bir husky taşıyan bir adam vardı. Hala onu oraya nasıl soktuğunu anlamaya çalışıyorum.

Çarşamba 08:48

Fotoğraflı kanıta ihtiyacım var, yoksa sana asla inanmam. Ayrıca, tüm yazışmalarımıza Kaptan ile mi başlayacaksınız?

Çarşamba 09:32

Evet. Kendimi Uzay Yolu'ndaymışım gibi hissettiriyor. Ayrıca, sence ben bir metro acemisi miyim? Ekleme

Çarşamba 09:36

Sırt çantasında Husky. Sana inanıyorum. Benim sabahım daha az heyecanlıydı. Yeni bir daire için kontrat imzaladım. Brooklyn'de.

Çarşamba 10:51

Gerçekten mi? Ben de Brooklyn'de yaşıyorum. Belki komşuyuzdur.

Çarşamba 11:11

Ne güzel olurdu.

Odaklan.

Chris'in bu sabah attığı mesaj aklımdan çıkmadığı için gün boyunca kendime defalarca bunu yapmam gerektiğini söylemek zorunda kalmıştım. Kulağa flörtöz mü gelmişti? Neden "hoş" kelimesi kafamda kirli bir çağrışım yapıyordu?

"Peki ne düşünüyorsun?"

Bu soru beni düşüncelerimden bugüne ve önümde duran çok önemli müşteriye geri getirdi. Şu anda içinde bulunduğumuz Manhattan restoranının sahibi Natalia Pisano'ya gülümsedim. Henüz açılmamıştı ve Lia Zhang Events unutulmayacak bir açılış gecesi düzenleyene kadar da açılmayacaktı. Natalia, en iyi şef arkadaşı Paola ile Brooklyn'de dünyevi bir İtalyan restoranını başarıyla işletiyordu ve şehirde bir fine-dining restoranı açmaya karar vermişlerdi. Elbette bir restoran işletmek tehlikeli bir girişimdi ve müşterim kendi restoranına en iyi şansı vermek istiyordu.

Bu yüzden bizi bir sıçramayla açmamız için tuttu.

"Çok güzel," dedim dürüstçe. Yansımamı görebildiğim cilalı zeminler, açılı şekillere ve ayaklara sahip tıknaz meşe masalar, kabin benzeri bir yemek deneyimi ve mahremiyet yaratan koyu ahşap paravanlar arasındaki meşe sütunlar, yumuşak ortam aydınlatması ...

Sade, modern, zarif.

Işıklandırılmış sahte budama sanatı ekleme planlarımız vardı ve ekibimiz konuklara dağıtmak üzere bez parçalar üzerinde çalışıyordu ama ben daha çok Althea ile birlikte açılış gecesi "doğru" insanları restorana getirmek için çalışıyordum. Natalia ve Paola'nın menüsünün tadına bakmıştık. Yemekler kendi adına konuşacaktı.

Tabletime dokundum. "Planların üzerinden geçelim mi?"

Natalia en yakın masayı işaret etti. "Size bir şey getireyim mi?"

"Oh." Masanın üzerinde duran su sürahisini ve bardakları işaret ettim. "Su iyi, teşekkürler."

Müşterim bana bir bardak doldururken hemen konuya girdim. "İşte teklifim: yumuşak bir açılışla başlayacağız. Arkadaşlarınızı ve ailenizi, özellikle de dürüst olmak isteyenleri davet edeceğiz ve daha sonra onlara bir anket göndereceğiz, böylece size anonim olarak geri bildirimde bulunabilecekler. Sizce buna ne zaman hazır olursunuz?"

"İki hafta," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Harika. Bu bize açılış davetiyelerini göndermek için zaman kazandırır. Anket sonuçlarını aldıktan sonra konukların dile getirmiş olabileceği sorunları çözebilirsiniz."

"Aslında bunu Pisano's ile yaptım." Brooklyn'deki restorana atıfta bulundu. "Ama isimsiz bir şey değil. Bu çok daha mantıklı."

Başımı salladım. "İnsanlar anonim olduğunda daha dürüst olma eğilimindedir. Pürüzleri giderdikten sonra büyük açılışa geçebiliriz. Zaten senin de onayladığın dekor üzerinde çalışıyoruz."

Natalia olumlu anlamda mırıldandı.

"Ve iyi haber. Etkinliğin pazarlama tarafında çok sıkı çalışan Althea iki harika fırsat buldu. Birincisi, büyük açılıшта dağıtmak üzere hediye. İnsanlar bedava şeyleri severler ve siz de onlara sık sık kullanacakları ve burada deneyimledikleri muhteşem yemekleri düzenli olarak hatırlatacak bir şey vermek istersiniz. Althea, akıllı telefonunuza bağlanan anahtarlık takip cihazının arkasındaki teknoloji şirketi Key Buddy ile konuştu. Key Buddy'yi restoranın logosuyla özelleştirebiliriz ve şirket bize çapraz tanıtım için maliyetine bunlardan bir demet verecek. Ayrıca üzerinde logonuzun bulunduğu cinsiyet ayrımı gözetmeyen birkaç hediye de ekleyeceğiz, ancak Althea ve ben Key Buddy'nin gerçekten kazanan olduğunu düşünüyoruz. Satışları bu yıl katlanarak arttı ve tüketiciler ürüne gerçekten ilgi gösteriyor. Eğer ilgilenirseniz, diğer tüm hediye önerilerimizle birlikte size maliyetlerini de gönderebilirim."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Biliyorsun ailemde birkaç kişide şu anahtar izleyici şeylerden var. Bence bu oldukça güzel bir fikir ve benim aklıma gelen bir şey değil. Evet, bana bilgileri gönder."

Fikri beğendiğine sevindim ve devam ettim. "Althea ayrıca toplamda üç milyondan fazla takipçisi olan iki influencer'a ulaştı. ikisi de paylaşımlarında düzenli olarak restoranları değerlendiriyor, biri Brooklyn'de, diğeri Boston'da yaşıyor. Masraflarını karşılamamız gerekecek ama bence katılmaları için buna değer."

Natalia başıyla onaylarken ben devam ettim. "Ayrıca birkaç yerel politikacıyı, New York İtfaiyesi'nden birkaç şefi, aynı şekilde polis departmanını ve diğerlerini de davet etmek istiyoruz."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çok fazla insan tanıyorlar ve çok fazla ağ kuruyorlar, bu yüzden ağızdan ağıza yayılabiliyorlar. Elbette sosyal medyaya mümkün olduğunca çok enerji harcamalısınız, ancak büyük açılış için burada bulunan insanların da bizim için çalışmasını istiyoruz, çünkü yemekler çok iyi."

"Anladım. Tekrar söylüyorum, bunu düşünemezdim."

"Harika. Son olarak, sizin için anlamı olan bir hayır kurumu düşünmenizi istiyorum, çünkü bence büyük açılışı sizin hayır kurumunuz için bir bağış kampanyası haline getirirsek harika bir fikir olur. Bu hem işletmenizin iyi görünmesini sağlar, hem restoran çevresinde pozitif bir enerji yaratır, hem de konuklarınız sizin için anlamı olan bir amaç için bağışta bulunmuş olurlar."

Natalia hemen, "Kanser için yerel bir hayır kurumu olabilir," dedi. "Büyükannem geçen yıl akciğer kanserinden öldü."

Göğsümde bir acıma duygusu yankılandı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Gözleri parladı. "Harika bir hanımefendiydi ve Pisano's ile çok gurur duyardı. Manhattan'da kaliteli bir restoran açtığımı görse çok şaşırırdı."

"Althea'ya yerel hayır kurumlarını araştırmasını ve aralarından seçim yapabilmeniz için bir liste göndermesini söyleyeceğim. Ayrıca bütçe dökümünü de e-posta ile göndereceğim. Göreceksiniz ki önemli bir meblağ bez parçalarına, sosyal medyada reklamlara, afişlere, kaldırım panolarına ve benzerlerine harcanacak. Tamamlanan makaleyi gördükten sonra" -yemek odasını işaret ettim- "parti dekorunu hafif tuttuğumuz için memnunum. Bu güzel mekânın parlamasına izin vermeliyiz."

Natalia dramatik bir rahatlama nefesi verirken sırttı. "Her şey hakkında çok stresliydim. Halletmem gereken çok şey var, aklımda çok şey var ve kontrolü bırakmakta zorlanıyorum, ama seni dinlerken, bu harika planları, burada emin ellerde olduğumu hissediyorum, Hallie. Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

İşte bu yüzden işimi seviyordum.

Salı 10:02

Düşünüyordum da, eğer komşu olacaksak, belki bir akşam yemeğe gelebilirsin?

Chris'ten gelen mesajı gördüğümde Althea ve ben her zamanki gibi çok yoğun olduğumuz için ofise geri getirebileceğimiz hızlı bir öğle yemeği almak için ofisten henüz çıkmıştık. Geçen haftadan beri mesajlaşıyorduk, bazen partisi hakkında, ama çoğunlukla birbirimize eğlenceli, rastgele düşünceler gönderiyorduk. İyi şakalaşırdık.

Ve şimdi de bu. Bir yemek daveti.

Althea'ya mesajdan bahsetmedim ve yerel bir şarküteride sıra beklerken aklım işteymiş gibi davrandım. Ama aklım ne söyleyeceğimdiydi. Chris'le akşam yemeği bir müşteriyle sınırı aşmak sayılır mıydı? Lia hayal kırıklığına uğrar ve endişelenir miydi? Yoksa fazla mı düşünüyordum? Chris artık bir arkadaş sayılırdı, değil mi? Bir arkadaşla akşam yemeği sorun değildi.

Althea ve ben ofise döndük ve masama oturdum, onun mesajına bakarken öğle yemeği yanımda unutulmuştu. Bakmamalıydım.

Yine de bir şekilde kendime engel olamadım. Parmaklarım ben onları durduramadan hareket etmeye başladı.

Salı 13:03

Bekle, yemek yapabiliyor musun?

Salı 13:11

Evet, yemek yapabilirim. mısın?

Salı 13:12

Bu sizin bağı.

Salı 13:12

Gotchya, yemek yapamazsın. Biralari getirebilirsin.

Salı 13:13

Tatlı da getirebilirim.

Bekle, hayır.

Kulağa yanlış geliyor.

Gerçek tatlıdan bahsediyorum.

Salı 13:13

Yüzün şu an re'de mi?

Salı 13:13

yemek pişirebilirsin.

Salı 13:14

Ha. Bunun için endişelenme. Ne demek istediğini anladım. Pişiriyor musun?

Salı 13:14

Hayır, ama bölgedeki birçok pastaneyi tattım ve en iyilerinden en iyi ikramları biliyorum.

Salı 13:15

Tamam, bira ve tatlıyı getirebilirsin. Yeni taşındım, evi düzenlemem lazım, sonra .

Salı 13:15

Kulağa hoş geliyor.

Perşembe 08:12

Günaydın. Son dakika olduğunu biliyorum ama bu hafta sonu teyzemin Hamptons'daki evini ziyaret etmeye ne dersin?

Perşembe 08:44

Günaydın, Kaptan. Ne tesadüf. Bu hafta sonu hiçbir etkinliğim yok. Cumartesi mi?

Perşembe 08:46

Evet, bu cumartesi. Araba kiraliyorum, seni . Trafiğe takılmamak için erken gelmeyi düşünüyorum. Sabah 7 iyi mi?

Perşembe 11:31

İşe yarıyor. Ocean Parkway'deyim.

Cuma 07:48

Yeni dairem Prospect Park'ın karşısında, yani arabayla 10 dakika bile uzakta değiliz.

Cuma 12:05

Gerçekten iyi bir fırının yakınında yaşıyorsun.

Cuma 12:07

Çok yaramaz ve tek yönlü bir zihnin var.

Cuma 12:08

Yaramaz mı?

Cuma 12:09

Unlu mamuller yaramazdır.

Cuma 12:11

Şu kelimeyi kullanmayı bırak. Unlu mamulleri kirli gösteriyor. Fırın ürünlerini kirletemezsin.

Cuma 12:11

Rica ediyorum.

Unlu mamuller zaten kirli.

Kaba hamur işi mi?

Filo (FEEL OH) böreği?

Cuma 12:13

LOL. Kes . Tatlıları benim için mahvedeceksin.

Cuma 12:14

Brooklyn'de çikolatalı meme ucu kekleri satan bir pastanedeydim.

Cuma 12:14

Şimdi de bunu .

Cuma 12:15

Bunu kanıtlayacağım. Artık ne zaman bir pastaneye gitsem, söz veriyorum, kulağa pis gelen bir pasta yapıp size fotoğrafını göndereceğim.

Cuma 12:15

Bu gerçekten yüce bir görev. UUI'de yaptıklarınızı çocuk oyuncağı gibi gösteriyor.

Cuma 12:16

Değil mi?!

Cuma 14:23

Tamam. Pastaneleri benim için sonsuza dek mahvettin. Manhattan'daki en sevdiğim fırına uğradım ve yaz meyveli homurtu diye bir şey satıyorlar.

Cuma 15:12

Sana söylemiştim.

Cuma 17:06

Gözlerimi açtığın için çok kötüsün. Ailesinin beni doğurmak için seks yaptığını yeni fark eden bir çocuk gibi hissediyorum.

Cuma 17:08

Bu, bir fırının homurdanan kekler sattığını keşfetmekten çok daha kötü bir farkındalık.

Cuma 17:42

Gerçek. Ama de. Unlu mamuller artık bana kirli geliyor.

Cuma 17:50

Ve benim işim bitti.

Cuma 18:01

Masumiyetimi mahvetmekten daha yüce bir girişim bul.

Bekle.

Kulağa yanlış geliyor.

Lanet olsun.

Cuma 18:03

Çok komiksin, Goodman.

Ve bir kitap yazıyorum.

Bu yüce sayılır mı?

Cuma 18:03

Cidden mi? Ction ya da otobiyografi gibi mi?

Cuma 18:03

Bir otobiyografi. Sanırım. Şu anda aklıma ne gelirse onu yazıyorum. Bir anda oluverdi. Şimdiye kadar kendimi hiç yazar olarak düşünmemiştim.

Cuma 18:04

Bana mantıklı geldi. UUI'den gördüklerinizi videolarınızda çok iyi anlattığınızı düşünmüştüm. Bu harika. Sizin için çok heyecanlıyım.

Cuma 18:04

Teşekkürler. Nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama bence bu iyi bir şey. Sanırım bazı şeyleri anlamama yardımcı olabilir.

Cuma 18:05

Kesinlikle. Paylaşmak istediğinizde daha fazlasını duymak isterim.

Cuma 18:05

Kesinlikle.

Bundan çok fazla insana bahsetmedim.

Cuma 18:05

Kimseye söylemem.

Cuma 18:05

Teşekkür ederim. Minnettarım.

Cuma 18:06

Yarını iple çekiyorum.

Cuma 18:06

Ben de öyle.

SEKİZ

Chris

re ile oynuyordum.

Söz konusu Hallie Goodman olduğunda, kesinlikle ateşle oynuyordum. Kiralık arabaya kot pantolon, içine sokulmuş bir tişört ve büyük boy bir hırka giymiş olarak bindi. Saçları şekillendirilmişti ama daha önce gördüğümünden daha az makyaj yapmıştı. Ne giydiğinin umurumda olmadığını fark ettim. Her haliyle bana çekici geliyordu. Bu yüzden, arabaya yaslanmış onu beklerken, aramızdaki mesafeyi aşmak istedim. Onu o tatlı ağzından bir öpücükle selamlamak istedim.

Bana yaklaştı, yüzünde ısıltılı bir gülümseme vardı ve ona hala videolardan bahsetmediğim için güçlü bir suçluluk hissettim. Bu hafta sonunu mahvetmek istemediğim için bunu bir kenara ittim ve önümde durduğunda ona sııttım.

"Vay canına, o Converses'lerin içinde çok kısa kalmışsın," diye takılmıştım. Hallie gözlerini devirmişti. "Ortalama boydayım."

"Ortalama boydayım."

"Bir kadın için. Bir kadın için ortalama boydayım." Başını yana eğmişti, saçları sabah güneşinin ışığında parıldıyordu. "Ve günaydın, Kaptan."

Kıkırdadım. "Günaydın, Goodman. Hamptons'a hazır mısın?"

Ağır görünen büyük bir çantayı kaldırmıştı. "Not defterimi, tabletimi ve gerekli eşyalarımı aldım. Bunu yapmaya hazırım."

Hallie ile iki saatlik yolculuk kolaydı. Çok kolaydı. İkili yıldızlar gibi birbirimize çekilmiş gibiydik. Bağımlılık yapıcı ve kafa karıştırıcıydı. Yolculuğun beş dakikası içinde aynı müzik zevkini paylaştığımızı keşfettik ve bu da yolculuğun büyük bir bölümünde gittiğimiz konserler hakkında konuşmamıza neden oldu. Müzik maceralarımız hakkında hikayelerimizi paylaştık ve Hallie daha önce duymadığım birkaç grup çaldı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onları çok sevdim. Daha önce yaptığımız sohbetlerden çok daha az yoğun bir sohbetti ve yoğun sohbetler beni ona derinden çekerken, bu da güzeldi.

Elleriyle konuşma şeklini seviyordum, her zaman hareket halindeydi, her zaman canlı ve coşkuluydu. Canlandırıcıydı ve bana biraz Richelle teyzemi hatırlatıyordu.

Otoyoldaydık, East Hampton'a yaklaşıyorduk ki Hallie bana döndü ve itiraf etti: "Hamptons'ı hiç ziyaret etmedim. Newark'ta büyüdüm, sonra Massachusetts'te üniversitede okuduğum zamanlar hariç tüm yetişkin hayatım boyunca New York'ta yaşadım. Ve Hamptons'a hiç gitmedim. Yerel bir plaja gitmek istediğimizde Long Beach'e giderdik."

Ona bir gülümseme fırlattım. "Burayı seveceksin. Richelle Teyze'nin evi tam suyun üzerinde. Yılın bu zamanı sessizdir."

"Keyfini çıkarabileceğimden değil. Çalışmak için buradayım," diye hatırlattı bana. "Eminim sahilde bir yürüyüş sığdırabiliriz. Oh, ve sen iyisin köpeklerle, değil mi?"

"Elbette." Gülümsemesi hüzne dönüştü. "Büyürken Mike adında bir golden retriever köpeğim vardı. O öldüğünde annem başka bir köpek istemedi. Şimdi de çok çalıştığım için bir tane alamıyorum."

"Köpeğiniz için üzgünüm."

"Teşekkürler."

"Ona Mike adını mı verdin?" Dudaklarım gülme isteğime karşı seğirdi.

Hallie güldü ve bu tatlı bir sestti. "Mike'ın nesi var?" "Sadece bir köpek için alışılmadık bir isim."

"Ailem ona isim verebileceğimi söyledi ve ben de Mike ismini vermek istedim." Omuz silkti. "Hiçbir gerekçem yok. Ya da en azından hatırlayamıyorum."

O kadar ki. Ona sııttım, o da tekrar güldü. Bu iyi hissettirdi. Burada onunla olmak.

Aslında, harika hissettirdi.

Kısa bir süre sonra resmen East Hampton'da olduğumuzu ilan ettim. Hallie ağaçlarla çevrili sokakların izledi. "Çok güzel bir yer. Sonbaharda görmeyi çok isterim."

"En sevdiğin mevsim bu mu?"

"Ben de yazı seviyorum. Şehirdeki yazları değil ama sanırım sadece yaz nostaljisini seviyorum. Yazlarımızın çoğunu Florida Keys'de geçirirdik ve çocukluğumda annemle babamın anlaşılabildiği nadir zamanlardı. Palmiye ağaçları, turkuaz su ve beyaz kumlarla dolu üç haftaydı. Annem ve babam sürekli tartışmıyordu ve ben de rahatlayıp çocuk olabiliyordum." Birden kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Bu nereden çıktı bilmiyorum. Moralimi bozduğum için özür dilerim."

Ailesi hakkında daha fazla şey sormak istedim. Boşanma sonrası çılgınlıklarıyla nasıl başa çıktığını ama yapamadım. Çünkü bilmemem gerekiyordu. "Hey, seninle kişisel şeyler hakkında konuştum. değil. Öyle davrandıkları için üzgünüm."

Omuz silkti. "Diğer çocuklar daha kötü durumda. Tamam, bu evlerden bazıları beklediğim gibi değil."

"Her yerde kolonyal tarzda büyük evler mi hayal ettiniz?"

"Evet."

"Onlar da burada."

Mütevazı evlerle Hallie'nin beklediği daha büyük evlerin ortasında bir yerde bulunan Richelle Teyze'nin evine doğru çitlerle çevrili yoldan aşağıya döndük.

Hallie sessizce, "Burası cennet gibi," diye düşündü.

"görebilmeniz için havanın iyi olmasına sevindim."

"Bahse girerim yazın ortasında sıcaktan eriyordur."

"Öyle. Ama Richelle Teyze'nin havuzu var."

Dudakları küçük bir *oh* çekti. Gözlerimi onlardan ayırıp yola geri dönmek zorunda kaldım. Arabayı Richelle Teyze'nin garaj yoluna doğru sola kırdım ve durdum.

Hallie gözlerini eve dikti. "Bu çok güzel."

Sırıtarak arabadan indim, tam ön kapı açılırken kaputu onun tarafına doğru yuvarladım.

Hallie'nin arabadan inmesine yardım ettiğim sırada Bandit, Richelle Teyze'nin yanından hızla geçti. Kocaman pençeleri sırtıma indi, tüm ağırlığıyla beni itti, Hallie'ye çarptı, o da arabaya düştü ve ikimiz tarafından ezildi.

"Haydut!" Teyzemin bağırdığını duydum ve köpeğin ağırlığı .

"Kahretsin, iyi misin?" Hallie'ye sordum.

Bana baktı, yanakları biraz , yüzü benimkine çok yakındı. "Ben iyiyim," diye fısıldadı.

Yumuşak bedeninden başka bir şey , sıcaklık omurgamı yaladı. Hızla geri adım atıp onu serbest bıraktım.

"Özür dilerim, çok özür dilerim." Richelle Teyze aniden oradaydı, parmakları Bandit'in yakasına dolanmıştı. "Biraz fazla hevesli oluyor."

"Aman Tanrım, çok güzel." Hallie, bana ulaşmak için umutsuzca çabalayan teyzemin köpeğine sırtırken yaşadığı şoku atlatmış görünüyordu.

"Gitmesine izin verebilirsin,"

dedim. "Peki ya misafiriniz?"

" değil," teminat verdi Hallie.

Richelle Teyze Bandit'i serbest bırakırken onu inceledi. Bana sevgiyle saldırdı ve ben de ona sarılıp okşadım, bir yandan da teyzemi Hallie'yle tanıştırmaya çalıştım.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Hallie elini uzattı. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Biz bu evde tokalaşmayız. Ben sarılırım. Sorun olur mu?" Richelle Teyze gülümsedi.

Hallie güldü, bütün vücudu gevşemiş gibiydi. "Evet, tabii ki."

Sarılmalarını izledim ve Hallie'nin burada olmasından ne kadar hoşlandığının dengesini biraz daha fazla bozduğumu hissettim.

Bandit'in benimle işi bittiğinde misafirimle tanışmak istedi ve Hallie'nin kahkahalarını dinlerken yüzümdeki kocaman sırıtışın farkında bile değildim. Haydut onu sevgiyle boğdu.

Teyzemle göz göze geldim.

Beni bilerek inceledi. Ve gördüğünden hoşlandığı izlenimine kapıldım.

Richelle Teyze bizi evin içine götürdü ve Hallie'nin ifadesi değişti. Her şeyi düşünürken dalgın görünüyordu ve zihninde dönen dişlileri görebiliyordum.

Şimdiden etkinlik planlama moduna girmişti.

Kıkırdarak bir elimle sırtına bastırdım ve onu teyzemin önderlik ettiği mutfağa doğru yönlendirdim. Bizim için kahvaltı hazırladığına şüphe yoktu. Yemek masası hamur işleri, waffle ve kreplerden oluşan küçük bir büfeyle kaplıydı.

"Partiyi daha sonra düşünebilirsin. Önce kahvaltı yapalım," dedim Hallie'ye. Teyzemi yanağından öptüm. "Bütün bunları yapmana gerek yoktu."

"Ben istedim. Arkadaşımın olması güzel. Kahve?"

"Lütfen." Hallie başıyla onayladı ve yiyeceklere baktı. "Çok nazıksınız, teşekkür ederim. Şehirden ayrıldığımızda yemek için çok erkendi ama şimdi açlıktan ölüyorum."

Masaya yerleştik.

Richelle Teyze bize katıldığında Hallie, "Çok güzel bir eviniz var," diye yorum yaptı.

"Teşekkür ederim. Böyle bir yerde kalacağımı hiç düşünmemiştim ama burayı ilk gördüğümde sahil kenarında yaşamaya dayanamadım. Burayı çok seviyorum."

"Nedenini anlayabiliyorum." Hallie pencereden dışarı, sahile doğru baktı. "Burası çok güzel bir yer. Chris bana senin bir sanatçı, bir ressam olduğunu söyledi. Burası resim yapmak için çok büyümlü bir yer olmalı."

"Öyle." Richelle Teyze ona gülümsedi. "Hava her gün manzarayı değiştiriyor."

"Eminim. Bir ara çalışmalarını görmek isterim."

"Gerçekten mi? Size daha sonra stüdyomu göstermekten mutluluk duyarım."

Bir kaşımı kaldırdım. Herkes teyzemden böyle bir teklif almazdı. Acaba o da Hallie'ye karşı benim hissettiklerimi mi hissediyordu: içgüdüsel olarak ona güvenilebileceğini hissediyordu. Bunu anlamıyordum ama ikinci bir tahminde de bulunmazdım.

"Sence burası parti merkezi olabilir mi?" Richelle Teyze sordu.

Hallie bir ısırik waffle yuttu ve odanın etrafına bakındı. "Evin geri kalanını da kontrol etmem ama burası harika bir yer. Bir yemek partisi için mükemmel. Kapıları açabiliriz, böylece parti bahçeden eve akar. Belki gölgelik ve içecekleri serin tutmak için bir çadır bile kurabiliriz. Okyanusun kokusu ve sesi harika bir atmosfer katıyor ve kesinlikle konumun eşsizliğinden faydalanmalıyız."

"Bu bana mantıklı geliyor," diye mırıldandı teyzem.

Başımı salladım. Parti umurumda değildi ama Hallie'nin işinden ve fikirlerinden bahsederken yüzünün aydınlanması hoşuma gitmişti.

"Selam." Arka bahçede durmuş tabletine bir şeyler karalayan Hallie'ye yaklaştım. Birkaç saattir evdeydik. Kahvaltıdan sonra Richelle Teyze Hallie'yi atölyesine götürdü ve orada beklediğimden daha uzun kaldılar. Döndüklerinde Hallie'ye evi gezdirdim ve sonra onu kendi haline bıraktım çünkü kafasında fikirler süzölmeye başladıkça dikkatinin ne kadar dağıldığını görebiliyordum.

Yine de kısa süre sonra onunla birlikte olmak için sabırsızlanmaya başladım.

"Selam." Bana , gözleri kocaman çantasından çıkardığı güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti. "Sıkıldın mı?"

Omuz silktim. "Sadece biraz ara vermek ister misin diye merak ettim. Bandit'i sahilde yürüyüşe çıkaracağım."

"Elbette." Sırıttı ve ben de uzanıp alt dudağını başparmağımla çizme isteğimle savaştım. "Şunu koymama izin ver"- tabletini salladı
-"İçeri dön." "Ben

Bandit'i
getireyim."

Birkaç dakika sonra arka bahçeden sahile doğru yalınayak yürüdük. Kapıyı açar açmaz, Bandit suya doğru havalandı. Plaj birkaç hafta öncesine göre daha kalabalıktı. Yaz yaklaşıyordu.

"Teyzen harika biri. Keşke ben de onun gibi olsaydım," dedi Hallie. "Ne açıdan?"

"Stüdyosundayken söylediği bazı şeyler bana insanların ne düşündüğünü umursamadığını söylüyor. Ben de öyle olmak istiyorum. İnsanları daha az memnun etmek. Richelle çok özgür ve mutlu görünüyor. Çok bağımsız. Bu inanılmaz."

"Hayatı mükemmel değil." Hallie'ye güvence vermem gerekiyordu. "Çimler her zaman daha yeşil değildir."

"Anlıyorum. Ama bu oldukça güzel bir hayat." Etrafımızı işaret etti. "Öyle. Ve bu ona huzur veriyor."

Sahilin sert kumları boyunca yürürken Bandit'in dalgalara atlayıp zıplamasını izlerken Hallie'nin gözlerini üzerimde hissettim.

"O iyi mi? Üzgünüm, buna cevap vermene gerek yok. Meraklı davranıyorum." "Hayır, yok. I . . . Onun için endişeleniyorum," diye itiraf ettim. "O özel biri."

ve annemi kaybettikten sonra ihtiyacım olan şey olmak için devreye girdi. Ama o yalnız ve bunun değişeceğini hiç sanmıyorum."

"Neden?" Hallie kaşlarını çatı. "O yetenekli, güzel ve gerçekten ayakları yere basan biri. Neden yalnız kalsın ki?"

"O istiyor." Hayal kırıklığı sesimde belirgindi. "Biri vardı. Üniversitedeki sevgilisi. Bu evi birlikte almışlardı. On beş yıl önce bir motosiklet kazasında ölmüş. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istemediklerine karar vermişlerdi, ama ömür boyu birbirlerinin olacaklardı. Sonra bir gün o gitti. Akademideydim ama bir süreliğine onun yanına gelmeme izin verdiler. Yeterince uzun değil. Miguel zaten aktif görevdeydi ve zamanında geri dönemedi. Bu hiç iyi değildi. Her neyse, kadarıyla Akio'dan sonra hiç kimse olmadı ve olacağını da sanmıyorum ve bu beni kahrediyor. Onun için bunu istemiyorum."

Hallie'nin gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bu çok üzücü. Çok üzüldüm. Onun hikayesinin bu olmasından nefret ediyorum."

"Ben de."

Gökyüzündeki martıları, Bandit'in neşeli havlamalarını ve ayak bileklerimiz etrafına vuran okyanusu dinleyerek birkaç dakika sessizliği paylaştık.

Sonra Hallie'nin sesi her şeyi böldü. "Belki de onun için sorun yoktur. Richelle teyzen. Belki de bununla barışmıştır. Karar verdi."

Onunla geçirdiği zaman, çoğu insanın elde ettiğinden daha fazlaydı."

"Bu, insanların mutsuz oldukları gerçeği karşısında kendilerini daha iyi hissetmek için söyledikleri bir şey değil mi?"

"Bilmiyorum. Mutluluğun ne olduğunu bile bilmiyorum."

bir telaş kapladı. "Mutsuz musun?"

"Hayır, kastettiğim bu değildi." Bana güvence verdi. "Sanırım bize hedefler yaratmamız ve yeterince çalışırsak bu hedeflere ulaşmayı beklememiz öğretiliyor. Yine de daha fazlasını istemek her zaman insan doğasında vardır. Daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını beklemek. Ve beni yanlış anlamayın, insan olmanın bir parçası, insan olmayı bir keyif haline getiren şeyin bir parçası, hayallere sahip olmaktır. Umut sahibi olmak. Ancak bence bununla sürekli daha fazlasını istemek ve bu yüzden hayatlarımızdan kaçınılmaz olarak memnuniyetsizlik duymak arasında ince bir çizgi var."

Nişanlıken sordum, "Sizce bu herkes için geçerli mi? Ve hayatta *mutlu* olmayı beklememeli miyiz?"

"Mutluluk öznel değil midir? İki yüz yıl önce, beslenmek, sağlıklı olmak, sıcak ve güvende olmak sıradan bir insanı mutlu ederdi."

"Bunu bilemezsin."

"Doğru. Ama muhtemelen. O zamanlar hayat bazı açılardan daha az karmaşıktı. Birçok açıdan daha zordu ama daha az karmaşıktı." Omuz silkti. "Sanırım demek istediğim, ailemdaki tüm bu karmaşaya rağmen, bazen arkama yaslanıp diğer insanlarla karşılaştırdığımda sahip olduğum iyi şeyleri değerlendiriyorum. Her şey bakış açısıyla ilgili, bilirsiniz."

Haklıydı ama yine de "Bu, hayatından memnun olmayacağın anlamına gelmez" dedim.

"Hayır. Ama belki de sahip *olmadıklarım* için biraz mutsuz olsam bile sahip olduklarımla mutlu olabileceğim anlamına geliyordur. Sahip olduklarınızla mutlu olabilirsiniz Kaptan, şu anda biraz kaybolmuş hissetseniz bile."

Orduda geçirdiğim süre boyunca gördüklerimi düşündüm. "Haklısın. Perspektif çok önemlidir."

"Vaaz veriyormuş ve kendini beğenmiş gibi görünmek istemem. Perspektif başa çıkmama yardımcı oluyor, hepsi bu."

"Hayır, sesin vaaz verir gibi ve kendini beğenmiş çıkmıyor." Ona baktım ve esintinin pembe saç tellerini güzel yüzünden geriye savuruşunu izledim. "En ilginç sohbetleri seninle yapıyorum."

Bana baktı, o mavi gözleri mizahla parlıyordu. "Birbirimizi tanıdığımız süreyle tamamen orantısız, derin ve ağır konuşmaları mı kastediyorsun?"

Kıkırdadım. "Biraz derinleşmenin, biraz felsefe yapmanın yanlış bir tarafı yok. Sen empatik ve bilgesin, Hallie. Seninle konuşmaktan keyif alıyorum."

Yanakları biraz kızardı. "Sanırım hayatımda bana bilge diyen tek kişi sensin."

"O zaman sanırım hayatınızdaki çoğu insan sizi gerçekten tanımak için zaman ayırmadı."

Memnuniyetle sırtımasını engellemek istercesine alt dudağını ısırıldı. Sertçe yutkundum ve onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Geleceğim hâlâ belirsizliğini korurken Hallie Goodman romantizmden uzak durmaya devam ediyordu... ve kesinlikle onun çektiği video günlüklerini izlediğim gerçeğinden habersizdi.

Sahildeki yürüyüşümüzün üzerinden saatler geçmişti ve Richelle Hallie'yi de yemeğe kalmaya ikna ettim.

Dışarısı karanlıktı, açık bir pencereden yemek odasına doğru esen deniz meltemiyle birlikte gece havası serindi. Richelle Teyze yemek pişirmişti ve akşamı durmadan konuşarak geçirmiştik. Teyzem benim çocukluğumla ilgili çok sevimli bulduğu hikâyeler anlatmıştı. Kolay kolay utanmazdım ve onunla Hallie arasındaki dostluktan hoşlanmıştım. Onu hiçbir kız arkadaşımınla böyle görmemiştim. Kesinlikle Darcy ile değil.

Ve Hallie benim kızım bile değildi.

"Brooklyn'e dönmemiz gerekiyor mu?" Hallie aniden sordu, gözleri alkolden parlıyordu. Richelle Teyze kadehini doldurmaya devam ediyordu ve Hallie bunu fark etmemiş gibiydi.

"Oh, yapamazsın. Chris çok fazla bira içti ve sen de çok fazla şarap içtin. Kalmak zorundasın," diye ısrar etti Richelle.

"şekilde araya giremezdim." Hallie daveti elinin tersiyle itti.

"Saçmalama. Fazladan temiz pijamalarım var. Misafir banyosunda açılmamış diş fırçaları bile var."

Hallie'nin kararsızlığı üzerine, "Çok fazla içtim. Kalsak olur mu?"

"Tabii, eğer gerçekten sorun olmayacaksa."

"Kesinlikle." Richelle Teyze aniden esnedi. "Aslında ben de biraz fazla sarhoşum. Sanırım yatmaya gideceğim. Chris, Hallie'ye odasını gösterebilirsin, değil mi?"

Teyzemin gözlerindeki o pırıltıyı biliyordum. Çöpçatanlık yapıyordu. Hem de kendi çatısı altında. Onun maskaralıklarına sııttım. "Elbette."

Bana göz kırptı. "İyi geceler, çocuklar."

"İyi geceler!" Hallie seslendi. "Yemek için teşekkürler!"

Richelle Teyze omzunun üzerinden bir el salladı ve odadan çıkıp gözden kayboldu, Bandit de peşinden koştu.

Hallie bana döndü. "Bu ani bir ayrılış oldu." Güldüm. "Bu Richelle Teyze."

Başını salladı, bana bakarken yanakları kızarmıştı. Anlamadığım bir şey yüz ifadesinde titreşti ve gözlerini kaçırdı. "Sanırım yatağa girsem iyi olacak."

"Sana yolu göstereceğim."

Odadan çıkarken elimi sırtına koymak için kolumu kaldırdım ama sonra vazgeçtim. Biraz kafam iyiydi. Onun kesinlikle kafası iyiydi. Ve aramızdaki ilişkiyi tamamen platonik tutma konusunda kendime güvenebileceğimden emin değildim. Bunun yerine aramızda biraz mesafe bırakarak önce üst kata çıktım.

"Bu senin annen mi?"

Omzumun üzerinden baktığımda Hallie'nin duvardaki fotoğraflara bakmak için yarı yolda durduğunu gördüm.

Onun yanına dönerek incelediği fotoğrafa baktım. Benim, Miguel'in ve annemin fotoğrafıydı. Sekiz ya da dokuz yaşlarındaydım.

Bedford'daki evimizin arka bahçesinde, kollarını bana dolamış, başını geriye atmıştı. Ben de onun kollarını tutmuş, kameraya sırtıyordum. Miguel de ölerek annemin yanına yaslandı. Richelle Teyze muhtemelen komik bir şey söylemişti. Harika bir fotoğraftı ve en sevdiklerimden biriydi.

"Evet," diye onayladım, boğazım biraz .

"Çok üzeldi." Hallie diğerk fotoğraflara baktı. "Hepiniz öylesiniz. Bu Miguel mi?" Akademiden mezun olduktan sonra üniformasıyla çekilmiş bir fotoğrafını işaret etti. Daha yirmi iki yaşındaydı.

"Evet, bu o."

Hallie bana baktı. "Ona benziyorsun."

Sırttım. "Miguel burada olsaydı, 'O zaman yakışıklı bir orospu çocuğ olmalı,' derdi. "

Kıkırdadı. "Onun sesini sevdim."

"O en iyisiydi." Üçümüzün fotoğrafına dokundum. "O da öyleydi."

Omzumu sıktığımı hissettim. "Çok üzğünüm Chris. Onları kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

Duygularımın kabarmasını engellemek bir dakikamı aldı. "Onunla barıştım. Barıştım. Ama bu onları özlemeyi daha kolay hale getirmiyor. Terapide onlar hakkında konuştum," diye itiraf ettim. "Ama bunun dışında onlar hakkında pek konuşamıyorum. Bazen hiç burada olmamışlar gibi hissettiriyorlar. Belki de uzaya çıkmadan önce zaten kaybolmuştum, çünkü o öldüğünde bir parçamı, o öldürüldüğünde de başka bir parçamı kaybettim."

Hallie elimi çekti ve bir basamağaya yerleşirken şaşkınlıkla ona baktım. "Benimle oturup bana onlardan bahseder misin?"

Onun nazik gözlerine bakarken içimi bir düşme hissi kapladı. Yavaşça onun üstündeki basamaklara oturdum ve merdiven korkuluklarına yaslandım. "Bakalım... annem komik biriydi. Yaramaz bir mizah anlayışı vardı. Bir Noel'de, yüzümüzdeki şaşkınlık ifadesinden kardeşimle benim hediyelerimizi o paketleyip ağacın altına koymadan önce fark ettiğimizi anlamıştı. Ertesi yıl Miguel'le ava gittiğimizde, içinde bubi tuzakları olan sahte hediyeler bıraktı." Hatırladıkça kıkırdadım. "Bir tanesi patladı ve ikimizin de kafasını pembe simlerle kapladı. Ondan kurtulmamız günler sürdü."

Hallie usulca güldü ve ben de konuşmaya devam ettim. Aslında bir kez başladıktan sonra duracak gibi .

NINETEEN

Hallie

o ses . martılar ağıyor izole edilmiş benim Bilinç, ardından okyanusun yumuşak, ritmik uğultusu geldi. Gözlerimi açtım ve nerede olduğumu anlamam bir anımı aldı. Oda loştu, büyük pencerenin üzerine ağır perdeler çekilmişti.

Chris'in dün gece bana gösterdiği misafir odasıydı.

Oturur pozisyona geçtiğimde ağzım biraz kurudu ve midem guruldadı, ama bunun dışında tükettiğim şarap miktarı göz önüne alındığında kendimi iyi hissediyordum.

Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp onu açtım. Bataryayı korumak için dün bir noktada kapatmıştım. Bir dakika sonra telefonum bana saatin sabah 8:00'i birkaç dakika geçtiğini söyledi. Bu çok az uyuduğum anlamına geliyordu çünkü Chris ve ben merdivenlerde uzun uzun annesi ve Miguel hakkında, babasıyla aralarındaki mesafe ve bunun her zaman böyle olduğu hakkında konuşmuştuk.

Yataktan kayarak banyoya girdim ve aynada bana bakan hayalet gibi solgun yüzümü görünce yüzümü buruşturdum. Gözeneklerimden sızan toksinlerden kurtulmayı umarak hızlı bir duş almaya karar verdim ve bu hafta sonunu fazla analiz etmemeye çalıştım.

Ya da son iki haftadır.

Chris'le vakit geçirmeye başlayalı gerçekten sadece iki hafta mı olmuştu? Bu doğru gelmiyordu. Doğru olamazdı. Birbirimizi çok daha uzun zamandır tanıyormuşuz gibi geliyordu.

Kendi kendime gülümseyerek jetleri saçımdan uzak tuttum, kendimi fırçaladım ve dışarı çıktım. Chris çoktan uyanmış ve bensiz kahvaltı ediyordur diye vakit kaybetmek istemediğimden, çantamda her yerde yanımda taşıdığım malzemeleri kullanarak makyaj rutinimi tamamladım. Saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz yaptım ve dünkü kıyafetlerimi giydim. Tişörtüm biraz kokuyordu. İğrenç. Yine de idare eder diye düşündüm. Günün geri kalanında Chris'in rüzgârından uzak durmanın bir yolu olup olmadığını merak ettim. Bu konuda kendimi mahcup hissederek yatak odasının kapısını isteksizce açtım ve neredeyse katlanmış siyah kumaşın üzerine basıyordum. Üstünde bir kâğıt parçası vardı. Aşağı uzanıp okurken gülümsedim.

İhtiyacın varsa senindir. Chris.

Kumaşı kaldırdım ve siyah bir erkek tişörtü ortaya çıktı. Üzerinde en sevdiğimiz gruplardan birinin logosu vardı. Yanaklarımı acıtacak kadar büyük bir sırtıışla odaya geri döndüm ve kapıyı kapattım. Tişörtü burnuma götürerek taze çamaşır kokusunu içime çektim ama üzerinde Chris'in kolonyası yoktu. Yine de Chris'in tişörtüydü.

Aptalca bir baş dönmesi hissederek kazağımı ve tişörtümü çıkardım ve onunkini omuz silkerek giydim. Omuzlarımda çok büyük duruyordu ama umurumda değildi. Elimden geldiğince kot pantolonumun içine soktum ve kazağımı tekrar üzerine geçirdim.

Chris Ortiz'in tişörtünü giyiyordum.

Sanki yeniden on beş yaşındaydım ve okuldaki en tatlı çocuk soğuk bir gecede giymem için bana ceketini vermişti. Chris'in küçük notunu bir fangirl gibi çantama tıktırdım.

Başımı kendime sallayarak yatak odasından çıktım ve aceleyle aşağı indim.

Richelle mutfaktaki masada oturmuş kahvesini yudumluyordu, tabağındaki Fransız tostunun yarısı boştu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. Bandit onun yanında oturuyordu ama beni selamlamak için odanın öbür ucuna fırladı. Gerçekten çok güzeldi. Geldiğimizde Chris'i bana ittiren de oydu, bu yüzden o keyifli an için ona teşekkür etmeliydim.

Benim coşkulu selamım zerine Bandit heyecanlandı ve ayağa yüzümü yalamak için patilerini omuzlarıma koydu. Kıkırdama krizine girdim, öpücüklerinden kaçmaya ve ağırlığının altında tkezlememeye çalışıyordum.

"Haydut, yere yat!" Richelle sesinde kakhahalarla bağırdı.

Köpek itaat etti ve ben de ona sııttım.

"Seni yakalayamadı, değil mi?"

"Hayır, ama denemek istemediği için değil." "Senden hoşlanıyor."

"canlısı."

"İster inanın ister inanmayın, herkesle değil. O da benim gibi senin hakkında bir şeyler hissediyor olmalı."

Bu çok hoştu. "Teşekkürler," diye mırıldandım, bu yorumla iim ısınmıştı.

Chris'in teyzesiyle tanışacağım için gergin olduğumu itiraf etmeliydim, hatta bu güzel evin önüne geldiğimizde daha da gerilmiştim. Ama olmamalıydim. Richelle de yeğeni kadar gerekydi. Yine de, eğer bilseydi videolar konusunda Chris kadar nazik ve bağışlayıcı olup olmayacağını merak ediyordum.

"Sana bir kahve ve Fransız tostı getireyim." "Hayır, ben yapabilirim," diye ısrar etmeye çalıştım ama beni duymazdan geldi.

"Oturun ve kendinize biraz portakal suyu alın."

Susuzluktan kavrulduğum için bu kulağa harika bir fikir gibi geliyordu.

"Teşekkür ." "Bu Chris'in gömleği mi?"

Bir kakhaha attım. Tabii ki bunu fark edecekti. "Evet, benim için odamın önüne bırakmış."

"Bu Chris'e benziyor. O her zaman son derece düşünceli bir insan olmuştur."

Bence o harika, seksi, karmaşık, güzel ve o kadar zeki ki ölene kadar beni byleyeceğinden eminim. "Evet, o harika biri."

"Birbirinizi bu kadar kısa süredir tanıyor olmanız bana şaşırtıcı geliyor. Senin yanında çok rahat. Hayatınız boyunca arkadaşmışsınız gibi görünüyorsunuz."

Bakişlarına karşılık veremedim, onun yerine pencereden dışarı baktım. "Bana da öyle geliyor. Chris nerede?"

"Koşuya çıktım."

Ben de ona baktım. "Ciddi misin?"

Richelle kıkırdadı. "Ciddiyim. Buraya geldiği her sabah sahilde koşuyor."

"Spor yapmayı çok seviyor, ha?" Kahretsin, spor yapmayı hiç sevmiyordum. "Bu onun bir parçası. Kariyeri boyunca fiziksel olarak formda olmak zorundaydı."

Hayat. Kırılması zor bir alışkanlık. Bu motivasyonu nereden buluyor bilmiyorum. Uzun yürüyüşleri severim, ama benim için ancak bu kadar enerjik olabiliyorum. Ayrıca, doyurucu kahvaltılarımı severim ve iyi bir metabolizmaya sahibim. Chris arada sırada bir şeyler atıştırıyor ama koşuya çıkmadan önce yeşil bir smoothie içti." Yüzünü buruşturdu.

Yüz ifadem düştü. "Ben yeşil smoothie içen, spor yapan bir kız değilim." Eminim Darcy öyledir.

Richelle omuz silkti. "Sanırım hepimiz farklı yaratılmışız. Hayatı güzel kılan da bu."

Fransız tostı yaparken biraz sohbet ettik ve aklımdan belki de daha sağlıklı beslenmek için daha fazla çaba göstermem gerektiği düşüncesi geçse de yemeğe bir kurt gibi daldım. Fransız tostunun tadı çok güzeldi.

Richelle kıkırdadı ve karşımdaki koltuğa oturdu. "Akşamdan kalma mısın?"

Yutkundum ve ona mahcup bir gülümseme verdim. "Pek sayılmaz. Sadece alkol aldıktan sonraki sabah hep çok aç oluyorum. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Bana tekrar teşekkür etmene gerek yok. Burada olman çok hoşuma gitti. Yeğenimin senin etrafındaki halini seviyorum." Bakışları nüfuz ediciydi.

Yanaklarımın altındaki kanın ısındığını hissettim. "Umarım hoşuna gidecek bir parti planlayabilirim. Bu fikre pek sıcak bakmıyor gibi."

"Onu ikna etmiş olabilirim. Ama eminim ne yaparsan yap, sevecektir."

Ona minnettar bir şekilde başımı salladım ve ben yemek yerken üzerinde çalıştığı resim hakkında biraz konuştuk. Birisi ondan bir portre yapmasını istemişti, bu onun her zamanki tarzı değildi, çünkü manzaralar üzerinde çalışmayı severdi, ama müşteri büyük bir hayranıydı. Nedenini anlayabiliyordum. Richelle boyamak için palet bıçağı kullanıyordu, bu yüzden eserinde doku ve gerçekten çekici olan canlı bir hareket hissi vardı.

Ailede bitmek tükenmek bilmeyen bir zekâ ve yetenek kuyusu varmış gibi görünüyordu. Bir kapının açılıp kapandığını duyduk ve birkaç saniye sonra Chris çamaşır odasından mutfığa girdi. Saçları rüzgârda savrulmuş, yanakları kızarmıştı ve gömleği terden yapışmıştı.

Karnım alçak ve derin bir şekilde döndü. Aman Tanrım.

Önce Bandit onun üzerine atladı ve Chris bize doğru yürümeden önce onu ilgi yağmuruna tuttu. "Günaydın." Bana sıırttı. "İyi uyudun mu?"

Bir an için sesimi bulmakta zorlandım. "I . . . Harika uyudum."

Bakışları göğsüme kaydı, sonra tekrar yüzüme yöneldi. "Tişörtü almışsın."

"Evet." Yanaklarım kızardı ya da en azından öyle hissettim. "Bunun için teşekkürler. Gerçekten çok düşüncelisin."

"Sorun değil." Önce teyzesine sonra da bana baktı. "Duş alacağım, ama birazdan inerim."

Başımı salladım, onun ateşi beni sözsüz bıraktı.

Daha önce hiç yakışıklılığa bu kadar düşkün olmamıştım. Chris'ti. Onunla ilgili her şeydi.

Richelle boğazını temizledi ve ben de onun ardından baktığımı fark ettim. Hay aksi.

Ona gergin bir gülümseme verdim, o da bana utanç verici bir şekilde bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Belki kadarki fikirlerinize bakabilirim?" Richelle sordu. "Biz Chris'i beklerken."

"Tabii. İzin ver..." Dikkatimi dağıttığı için minnettar bir şekilde masadan kalktım. "Tabletim yukarıda, çantamda. Hemen geliyorum."

Odadan ve onun çok bilmiş bakışlarından hızla uzaklaştım ve apaçıklığımdan dolayı başımı salladım.

Misafir odasına yaklaşırken Chris'in Blue Swede'den "Hooked on a Feeling" şarkısını mırıldanma sesi adımlarımı yavaşlattı. Beni kendi yatak odasının karşısındaki odaya yerleştirmişti. Sanırım kapısının açık olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Görüş alanıma girdiğinde kesinlikle nefesim kesildi. Dikkatini koridorda boxer külotuyla onu aval aval izleyen röntgenciye değil, hücresine vermişti.

Chris neredeyse çıplaktı.

Kaslı vücudunun görüntüsünü içime çekerken boğazım kurudu. Karın kasları vardı. Gerçek gibi.

Ve şu omuzlar. Çok geniş ve güçlü. Yarı çıplakken daha uzun görünüyordu. Sonra döndü, bana sırtını verdi ve hücreyi yatağına fırlattı. Ben daha kendimi doğru olanı yapıp uzaklaşmaya ikna edemedim, parmaklarını boxer külotunun bel bandına soktu ve birden külotu ayak bileklerine dolandı ve tekmeleyerek çıkardı.

Kıçımı.

Aman

Tanrım.

Tanrıların bir hediyesiydi.

Şifonyerin bir çekmecesini açmak için odanın içinde gezinirken kıçındaki kaslar esnediğinde tepeden tırnağa kızardım.

Gerçeklik geri döndü ve yatak odası benim uyuduğum oda gibi düzenlenmişse, banyoya gitmek için kapının önünden geçerken beni göreceğini fark ettim. Bir müşteriye bakarken yakalanamazdım.

Bir müşteriye bakmamalıyım, nokta!

Kalbim göğsümde küt küt atarak koridorda geriye doğru aceleyle parmak uçlarımda ilerlerken, baldırlarım büyük ve sıcak bir şeye çarptığında rahat bir nefes almak üzereydim. Birden zemin ayaklarımın altında hareket etti ve bir havlama sesi yankılanınca şaşkınlıkla bir çığlık attım.

Ve ben düşünüyordum.

Kendimi tutmak için elimi uzattım ve yere çarpmamın etkisiyle bileğimin acıdığını hissettim. Bandit'in yüzü birdenbire benim yüzümdeydi ve öpücüklerinden kaçmaya çalışırken inledim.

"Orada her şey yolunda mı?" Chris seslendi. Aman

Tanrım.

Chris'e çıplak baktığım için Bandit'e takılıp düşmüştüm. "Ben iyiyim."

Kulaklarıma bile zayıf geliyordu.

Chris, üzerinde sadece bir pijama pantolonu, kaşları birbirine çatılmış bir halde aceleyle odasından çıktı. Beni yerde görünce bir küfür savurdu ve ben kendimi yukarı iterken yanıma çöktü. Bileğim zonkladı ve irkildim.

"Haydut, in aşağı." Chris köpeği nazikçe tasmaından tutup çekti. "Ne oldu? İyi misin?" Saçlarımı yüzümden çekti, tenim parmak uçlarının dokunuşuna karşı hassastı.

Utancımından bakışlarına karşılık veremedim. "Ben bir sakarım. Köpeğe takıldım. Ben iyiyim."

"Eğer iyiysen bileğini neden öyle tutuyorsun? Bir bakayım."

Bileğimi tuttu ve bileğimin ve kolumun dış kısmından aşağıya doğru alevlenen bir acıyla irkildim. Sonunda onun endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Onu gözetlediğim için kendimi çok kötü hissettim. Dilimin ucunda bir özür vardı ama kelimeleri çıkaramıyordum. Bu çok utanç vericiydi.

"Sanırım . biraz buz koymalıyız." "Ben iyiyim." Ayağa kalkmaya çalıştım, ama Chris işi devraldı.

Sağlam elimi tutup diğer kolunu belime dolayarak kalkmama yardım ederken nefesimi içime çektim. Beni çıplak göğsüne yasladı. Koştuğu için hâlâ sıcak ve nemliydi.

Sertçe yutkunarak normal nefes almaya çalıştım ve ayağa kalkar kalkmaz aramıza biraz mesafe koydum. "Ben gerçekten iyiyim."

Elimi bırakmadan kararlı bir şekilde, "Üzerine buz koyduğumuzda olacaksın," diye cevap verdi.

Ağrıyan bileğimi göğsüme bastırırken beni aşağıya indirdi. Tabii ki bu benim başıma gelecekti.

Evren her zaman izliyordu. Karma, muhteşem, çıplak bir astronotu (ve *müşteriyi*) izni olmadan süzdüğünüz için kıcınıza hızlı bir tekme atmak için her zaman oradaydı.

"Olamaz, ne oldu?" Chris beni mutfığa çekerken Richelle bulaşık makinesini dolduruyordu.

"Bandit'e takıldı."

"O lanet olası koca aptal. Geçmişte beni de dışarı çıkarmıştı. Üzgünüm, Hallie."

"Hayır, sorun değil. Benim hatamdı." Başımı eğdim. "Nereye gittiğime bakmıyordum."

Chris beni bıraktı ama sadece bir kurulama bezi alıp dondurucudaki buzluğun altına tutmak için. Havluyu buzun etrafına katladı ve sonra bana uzattı. "Otur. Yirmi dakika buzda beklet. Nasıl olduğunu o zaman göreceğiz."

"Sana iyi olduğumu söyledim. Sadece yaygara kopardığım için utanıyorum."

Gözlerimiz buluşana kadar parmaklarının nazik dokunuşuyla çenemi kaldırdı. Gözlerimin içine sıcak bir şekilde gülümsedi. "Utanmanı bir şey yok. Öte yandan Haydut kendini oldukça utangaç hissetmeli."

Kıkırdadım, biraz rahatladım.

Ta ki yarı çıplak olduğunu hatırlayana kadar. Bakışlarım isteksizce göğsüne kaydı.

Onun tüm çıplaklığının anısı beni yeniden ateşlendirdi.

Chris bir adım geri çekildi ve duştan sonra döneceğini söylerken sesindeki kısıklık beni ona bakmaya zorladı.

Gözlerindeki sıcaklığın hayal ürünü olmadığından oldukça emindim. Oh.

Oh tamam.

Göğsümde bir umut belirdi.

Sonra dönüp odadan çıktı ve ben onun çıplak kıcını tekrar hayal etmemeye çalıştım ama başaramadım.

"Bir kahve daha? Belki ağrı için bir aspirin?" Richelle'in sesi bana yalnız olmadığımı hatırlattı.

Düşüncelerimin yüzümün her yazılı olduğunu bildiğim bir şekilde bana sırttı.

Saçmalık.

Rahatsızlığımı gizleyerek arkamı döndüm ve buzu bileğime bastırdım. "Tabii, teşekkürler." Ciyaklayarak söyledim.

YİRMİ

Hallie

Buzun yardımı oldu ama otururken bileğim hala biraz ağrıyordu. arka bahçedeki verandada öğle yemeğinin tadını çıkarmak için dışarı çıktım. Sıcak bir güne dönüşmüştü ve bana yazın gerçekten de yaklaşmakta olduğunu hatırlatıyordu. Brooklyn'e dönmeden önce öğle yemeği yemeye karar vermiştik.

Mutfakta usta olan Richelle, kendi pişirdiği ekmekle bu muhteşem ev yapımı yengeçli kek sandviçlerini servis etti. Yemek yapmayı ve pişirmeyi öğrenmeliydim. Ya da en azından yapabilen biriyle evlenmeliydim.

"Hiç sormadım ama bir insan tam olarak nasıl astronot olur?" Sandviçimden bir ısırık aldıktan sonra Chris'e sordum. "Özellikle, hava kuvvetlerinde pilotken nasıl astronot oldun?"

Chris omuz silkti ve peçetesiyle ağzının kenarını silerek cevap verdi: "Test pilotuydum ve NASA'da çalışıyordum. Her şey oradan sonra oldu."

Richelle homurdandı. "Sanırım Hallie tüm hikâyeyi öğrenmek istiyor." Bana döndü. "Herkes onun deha düzeyindeki notlarıyla MIT, Harvard ya da Stanford'a gitmesini bekliyordu ama o ağabeyinin peşinden Hava Kuvvetleri Akademisi'ne girdi."

Chris ona sırttıktan sonra koyu kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Akademiden sistem mühendisi olarak mezun oldum. NASA'ya seçilmemde önemli bir nitelikti."

Büyülenmiş bir şekilde, "Hava kuvvetlerinde çok genç yaşta yüzbaşı oldun, değil mi?" diye sordum.

Richelle gururla, "Dört yıl içinde, ki bu kaptan olabileceğiniz en kısa süre," diye cevap verdi. "Taktik savaş pilotu olarak eğitim aldı, dört yıl aktif görevde kaldı ve yirmi yedi yaşında kaptan oldu."

Gururdan neredeyse patlayacak gibi olan teyzesine sıırıttım.

Suya bakan Chris yemeğini yedi ama hiçbir şey söylemedi. Aktif görevde geçirdiği zaman hakkında ne hissettiğini merak ettim. Neler gördüğünü. Kimleri kaybettiğini. Sonra konuştu. "Uçmaktan hoşlanıyordum ama savaş bana göre değildi." Bana döndü. "Ben de Pax'a başvurdum."

"Pax?"

"Maryland'deki Patuxent River'da Deniz Test Pilot Okulu. Orada üç yıl kaldım ve NASA için test pilotluğu yapmaya başladım. Astronot olmayı hayal eden kişi Miguel'di. Çocukluğundan beri uzaya hayranlık duyardı ve bu bana da geçti. Öldüğünde, gerçekten istediği şeyin peşinden hiç gitmemiştir, onun için bu hayali gerçekleştirmeye karar verdim. Bu yüzden astronot eğitim programına ilgi duydum, başvurdum ve otuz bir yaşındayken seçildim. Üç yıl boyunca eğitim aldım ve bildiğiniz gibi ilk görevime çıktım."

Hayretler içinde ve hayatımla kıyaslandığında çok az şey yapmışım gibi hissederek ona bakakaldım.

Richelle yanımda güldü. "Etkileyici ve korkutucu, biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Nasıl? Tek yaptığım çok çalışmaktır. İnsanlar her zaman çok çalışır."

"Evet, ama herkes *beş* ay boyunca uzayda yaşayan iyi niyetli astronotlar değil." Ona başımı salladım. "Hayatına çok şey sığdırmışsın ve daha otuz beş yaşındasın." Şimdi bocalıyor olmasına şaşmamalı. Kelimenin tam anlamıyla yıldızlara ulaşmış ve başarmıştı. Sırada ne vardı? Birden itirafını hatırladım. "Ve şimdi bir kitap yazıyorsun. Eve gidip hayattaki tüm seçimlerimi yeniden değerlendirmek için umutsuz bir ihtiyaç hissediyorum."

Chris gözlerini kıstı. "Başarılarını başkalarıyla kıyaslamamalısın. Kendi başarına bak. İşinde Hallie ve bu yüzden ülkenin en iyi etkinlik yönetimi şirketlerinden birinde çalışıyorsun. Kendini asla küçümseme."

Övgüsünden etkilenerek arsız sırtışıımı yumuşattım. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Kitabınıza gelince, harika olduğunu düşündüğümü biliyorsunuz."

Richelle, "Ona kitaptan bahsettiğine inanamıyorum," diye mırıldandı. O ve Chris anlamadığım bir bakışı paylaştılar.

Sonunda omuz silkti. "Hallie bunu kendine saklaması gerektiğini biliyor." "Babana bundan bahsettin mi?"

Richelle'in sözleri Chris'le aramıza bir duvar örmüş gibiydi. Üzerinden yayılan gerginlik hissediliyordu ve dün geceki konuşmamızdan babasıyla aralarının çok kötü olduğunu biliyordum.

Ben de ailemle ilişkimin berbat olduğunu düşünüyordum.

Sanki bir işaretmiş gibi, tabağımın yanındaki masada duran cep telefonum çaldı. Cuma gecesi zil sesimi Jungle'dan "Keep Moving" olarak değiştirmiştim, bu yüzden sesi oldukça yüksekti. Şu anda inanılmaz derecede uygunsuz hissediyordum. Arayanın babam olduğunu görünce yüzümü buruşturdum ve masadan kalkmadan önce bir özür mırıldandım. Chris'in babasından bahsetmenin yarattığı gerginliği belki bu kesinti çözer umuduyla uzaklaşırken cevap verdim.

"Hey, baba, arayabilir miyim-"

"Hemen anneni aramalısın," diye öfkeyle kulağıma bağırdı babam.

Ortasında kaldığım onca tartışmada babam benimle hiç böyle konuşmamıştı. Midem bulandı. "Neler oluyor?"

"Annen ve Jenna dün gece sarhoş olup bahçemize tuvalet kağıdı yapıştırdılar. Bu kabul edilebilir bir davranış değil, Hallie! Bu bir gözdağı! Miranda gözyaşları içinde, Alison utanç içinde ve komşularım hakarete uğradı. Yapamam-"

"Baba, baba, yavaşla. Annem olduğuna emin misin?" Yaptığı onca çılıgınca arasında babamın bahçesine tuvalet kağıdı yapıştırmasını hayal bile edemiyordum.

"Onu gördüm!" diye öfkelendi. "Uyandım çünkü güldüklerini duydum ve araştırmaya gittiğimde Jenna'nın kullanmayı bırakmayı reddettiği o ucuz kireç yeşili canavarla kaçtılar. Emin olmak için ön kapıdaki güvenlik kamerasını kontrol ettim ve annen oradaydı, gülüyordu ve elinde tuvalet kâğıdı rulolarıyla lanet bahçenin her yerinde tökezliyordu."

Aman Tanrım.

"Baba, özür dilerim. Bu çok saçma." Ne düşünüyordu ki?

"Bu saçmalığın da ötesinde, Hallie. Bu bir suç. Şimdi annene telefon açıp buraya gelmesini ve bunu temizlemesini söyle, yoksa suç duyurusunda bulunacağım. Bana cehennemini yaşıyor ve ben tam toparlanmaya başlamışken ailemi taciz etmeye mi başlıyor? Böyle bir şey olamaz!"

Miranda ve Alison'dan ailem diye söz etmesinden irkildim.

"Tamam. Onu arayacağım."

Telefonu yüzüme kapattı.

Sanki benim de hatammış gibi.

Kızgın gözyaşlarım gözlerime doldu ve onları durdurmak için burnumun köprüsünü sıktım. Bileğim zonkladı ve bir hayal kırıklığı tıslamasıyla baskıyı bıraktım. Haydut'la yaşadığım tökezlemeye rağmen, kendimi bildim bileli en iyi hafta sonumu geçiriyordum.

Ama tabii ki ailem bunu mahvederdi.

Sert bir el omzuma yerleşti. "Hallie, iyi misin?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Endişeli Chris'le yüzleşmek için döndüm. "Annemi aramam gerekiyor. İki saniye içinde dönerim."

Başını salladı, kaşlarının arasında derin bir çatıklık vardı ama telefonum çalarken masaya döndü. Tam kapatacakken annem açtı.

"Demek öğle yemeği için burada olman gerektiğini hatırladın?" tersledi, sesi incinmişti.

Ne? "Ne zaman? Plan yapmamıştık."

"Sana mesaj attım."

"Seni anlamadım- Anne, bu yüzden aramadım. Az önce babam aradı ve sana ve Jenna'ya çok kızgın. Oraya gitmeli ve bahçesini temizlemelisin."

Sessizlik oldu, sonra huysuz bir "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum" dedi.

Hayal kırıklığı boğazımı sıktı ve "Dün gece babamın bahçesini tuvalet kağıdıyla kaplamışsın" diye homurdandım.

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Anne, oraya gidip temizlemezsen suç duyurusunda bulunacak."

"Benim yapmadığım bir şeyi neden ben temizleyeyim?" Sesini yükseltti.

"Kameradasın anne."

Nefes alışını duydum.

"Anne?"

"Ben yapmadım," diye öfkeyle ısrar etti. "Ve bu olayda o piçin tarafını tutmak tam sana göre!" Telefonu yüzüme kapattı ve bunu yapan ikinci ebeveyn oldu.

Karnım zil çalarak aceleyle Chris ve Richelle'in endişeli yüz ifadeleriyle bekledikleri masaya gittim. Mahcup bir halde hızlı bir açıklama yaptım. "Yani," diye devam ettim, utanç verici ayrıntılar arasında tökezledikten sonra, "Ridgewood'a gidip bahçeyi temizlemem gerekiyor. Pazar gününü mahvetmek istemem Chris, o yüzden bir taksi numaran var mı? İstasyona bir taksi çağırabilirim."

"Hayır, ben seni götürürüm." Chris masadan ayağa

kalktı. "Hayır, gerçekten, istemiyorum-"

"Hallie, tabii ki seni ben götürüyorum," diye araya girdi, sesi sertti. Sonra eğilip Richelle'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunu kısa kestiğim için özür dilerim. Yakında görüşürüz."

"Elbette, git, git." Ona sarılmak için ayağa kalktı ve sonra beni kucaklamak için masanın etrafında döndü. "Umarım ailenizle aranızdaki sorunları çözersiniz."

Gülümsemem acı vericiydi. "Bu hafta sonu için teşekkür ederim. Çok iyi vakit geçirdim. Seni böyle bırakıp gittiğim için üzgünüm."

"Saçmalama. Aile her şeyden önce gelir. Seninle tanışmak çok güzeldi ve seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Bana geniş bir gülümseme verdi. "Sen eşyalarını toplarken ben de şu sandviçleri paketleyeyim."

On dakika sonra Chris'in arabasındaydık, Richelle'in garaj yolundan çıkarken kucağımda sarılı sandviçler vardı.

"dilerim," diye tekrar özür diledim.

Chris yumuşak bir sesle, "Özür dilemeyi kes," diye karşılık verdi. "Bu senin hatan değil."

Ağaçlarla çevrili otoyolda East Hampton'ın dışına doğru ilerlerken kızgınlığım giderek artıyordu. Şehirden uzaklaşmak, deniz kenarında olmak, ama daha da önemlisi uyum sağladığım iki insanla birlikte vakit geçirmek çok ferahlatıcı olmuştu. Uzun zamandır ilk kez kendimi kendim gibi hissediyordum ve belki de bu o kadar da kötü bir şey değildi.

Ailemin berbat durumda olduğunu ve beni kendi kaoslarına sürüklemeyi hatırlatmak beni o kadar kızdırdı ki arabadan atlayıp sahile geri koşmak istedim.

"Buradan içinin yandığını hissedebiliyorum," dedi Chris. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Eğer yardımı olacaksa."

Tüm bu durumdan utandığım için cevap vermem biraz zaman aldı. "Annemle babamın boşanması çok karışık oldu ve ben kendimi çoğu zaman arada kalmış buluyorum." Ona doğru baktım.

Kaşlarını çattı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Boşanmaya neyin sebep olduğunu sorabilir miyim?"

Çok kişiselse bana zorunda değilsin." Nereden başlasam ki?

"Annemle babamın arası çok karışık," diye iç geçirdim, binlerce kavgayı hatırlayarak. "O zamanlar fark etmemiştim ama bir yetişkin olarak geriye dönüp baktığımda çok gergin, dengesiz bir evde büyüdüğümü görebiliyorum. Annemle babam en iyi arkadaş olmak arasında gidip geliyor, bir hafta sonu herkesin önünde öpüşüp koklaşıyor, ertesi hafta herkesin önünde tartışıyorlardı. Çok kavga ederlerdi. Babam tatlı bir adamdı ama sanırım anneme karşı hep güvensizdi. Sanki annemin daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu. Bu yüzden birçok erkeği kıskanırdı ve annem bununla baş zorlanırdı. Diğer taraftan, annem biraz materyalistti ve para konusunda da çok tartışıyorlardı. Annem her zaman daha fazlasını isterdi, babam ise mali konularda çok pratikti ve parayı büyük bir ev ya da havuz gibi lüks eşyalara harcamamız gerektiğini düşünmezdi. Babamın ne kadar çalıştığı konusunda da tartışıyorlardı. Annem kendi emlak şirketini açmadan önce emlakçıydı ama her zaman benim yanımdaydı. Her okul etkinliğinde, her veli gecesinde, her doğum günümde. Babam bunu başaramıyor gibiydi. Bizi sevdiğini bilsem de, işine çok öncelik veriyordu. Bu yüzden bu konuda da kavga ettiler.

"Çocukluğumun çoğunu onların tartışmalarını yatıştırmaya çalışarak çünkü boşanacaklarından çok korkuyordum. Bunun arkadaşlarımla ailelerine ne yaptığını görmüştüm ve bunu istemiyordum."

Tanrım, çocukken bunun için nasıl endişelenirdim, anneme çok uzun süre gülümseyen bir adam gördüğümde ya da babamın yapamayacağı bir okul şeyim olduğunda nasıl endişelenirdim ve

Bu şeylerin nasıl tartışmaya yol açabileceğini. Bir çocuğun böyle şeyler hakkında endişelenmesine gerek yok.

"Üniversiteden mezun olduğumda ebeveynlerin belli bir yaştan sonra boşanmadığını sanıyordum." Esprili bir şekilde güldüm. "Ne kadar da safmışım. Yaklaşık iki yıl önce annemle ilgili hala tam olarak anlayamadığım bir şey oldu çünkü bu konuda konuşmuyor. Bir çeşit depresyon olduğundan şüpheleniyorum ama annem duyguları hakkında konuşmayı pek sevmez. Bu yüzden anlamadığımız şeyler yaptı ve en büyüğü de babamdan taşınmasını istemesiydi." Duygular boğazımı düğümledi. "O kadar yıkılmıştı ki, Chris. Tüm tartışmalarına rağmen babam anneme tapardı. Bana her zaman annem kadar güzel ya da komik kimsenin olmadığını söylerdi. Ve annem onu bir kenara atmış gibi görünüyordu. Bu kadar basit olamayacağını biliyorum, o da bunu biliyordu ama lanet olsun, annem bu konuda konuşmuyordu. Bu yaklaşık bir yıl sürdü ve babam artık bir kapanışa ihtiyacı olduğuna karar verip boşanmak istedi. Bu annemi sarstı. Benim önümde yıkıldı ve onu hiç böyle görmemiştim. Bana onu ne kadar çok sevdiğini, ona yaşattıkları için kendinden ne kadar nefret ettiğini anlattı. Ama daha sonra hiç olmamış gibi davrandı ve babama bir hata yaptığını ve onu geri istediğini söyleyemeyecek kadar gururluydu.

"Altı ay önce Miranda ile tanıştı. Biraz daha genç, kırk yaşında ve genç bir kızı var. Hoş biri. İyi birine benziyor. Kızı biraz şımarık, ama Miranda nazik görünüyor ... ve yine de ona kızıyorum çünkü varlığı annemi öldürüyor." Bir damla gözyaşı serbest kaldı ve öfkeyle gözyaşını sildim. "Annemin bunu kendine yaptığını biliyorum ve bazen bana karşı pek de iyi biri sayılmaz ama tüm bu saçmalıkları kalbi kırık olduğu için yapıyor. Ne olursa olsun, o benim annem ve ben onun için bir şeyleri düzeltmek istiyorum ama yapamıyorum. Ve şimdi sadece hakemlik yapıyorum ve ikisi de bunun bana ne yaptığını umursamıyor gibi görünüyor ve onlara söyleyemiyorum çünkü herkesi memnun etmeye çalışmakla çok meşgulüm. Babam onun tarafında olduğumu düşünüyor, annem de onun tarafında olduğumu düşünüyor ve olan benim duygularıma oluyor." Ağlıyordum. Hem de hüngür hüngür. Utanarak yüzümü kapattım. "Bütün bunları senin üzerine yıktığım için çok özür dilerim."

Birden araba yavaşladı ve Chris'in kenara çektiğini görmek için ellerimi kaldırdım. "Sen ne-"

Emniyet kemerini çözüp beni kollarının arasına almak için uzandığında aniden sustum.

Katı ve güçlü hissettiriyordu, kucaklaması sıkı ve güven vericiydi. Kokusunu içime çektikçe, sıcaklığı içime sızdıkça onun etrafında hissettiğim o tuhaf aşinalık duygusu beni sardı. Neden bu kadar güvenli bir yer gibi hissettiriyordu?

Onun rahatlatıcı tutumu beni daha da çok ağlattı.

"değil," diye mırıldandı, bir elini saçlarımda gezdirirken.

Kısa bir süre sonra utancım geri geldi ve kolları harika hissettirse de kucağından çekildim. Kızarmıştım, bakışlarına karşılık veremedim. "Çok özür dilerim. Mızımız bir ergen gibi davranıyorum."

"Selam." Chris gözlerimin içine bakabilmek için saçlarımı yüzümden çekti. Kendimi onun gözlerinin içine düşmüş gibi hissettim. "Kaç yaşında olduğun önemli değil, ebeveynler yine de seni mahvedebilir."

Esprili olmayan bir kahkaha attım ve gözlerimi sildim. "Gerçek bu değil mi?"

"İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye söz verdim. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Emniyet kemerini taktı ve arabayı tekrar yola sürdü. "Bazen bazı şeyleri o kadar uzun süre içimize atarız ki, hiç beklemediğimiz bir anda ortaya çıkarlar."

"Anlayışınız için teşekkür ederim." Adama karşı giderek artan hayranlığımı belli etmemeye çalıştım. "Beni rahatlattığın için."

Bana yumuşak bir bakış attı. "Ne zaman istersen."

Bir süre sessizlik içinde yol aldık ve sonra Chris konuştu. "Bence insanları memnun eden biri olmanın nedeni muhtemelen ailen."

Başımı salladım, içimde yine o kızgınlığın yükseldiğini hissettim. "Evet, sanırım öyle. Yüzleşmekten nefret ediyorum, insanları üzmemekten nefret ediyorum ve uğraşmak istemediğim için mutlu olmadığım arkadaşlıklarımı ve ilişkilerimi sürüncemede bırakıyorum. Ailemin davranışlarının buna yol açtığını söylemek için bir terapist ihtiyacım yok."

"Bu senin için iyi değil, Hallie. Ya da hayatındaki insanlar için. Bazen duyguları incitmemek ya da biriyle tartışmaya girmemek için nazik olmak, dürüst olmaktan daha kötüdür. Bazen acımasız dürüstlükte iyilik vardır, o anda öyle hissettirmese bile." Birden yüzünü buruşturdu. "Her neyse, onların savaşını denetlemek senin işin değil. Dediğin gibi, herkesi memnun etmeye çalışmakla meşgul olduğunda sonuçta kimse mutlu olmuyor."

Kaşlarını birbirine çatıldı. "Bir taraf seçmemi mi öneriyorsun?"

"Evet. *Senin tarafını.*"

"Bu bencillik değil mi?"

"Bu durumda, hayır. Ebeveynleriniz yetişkin. Boşanmayı kendileri halledebilmeliler ve bu tuvalet kağıdı olayı da buna dahil."

Tuvalet kağıdıyla kaplı bahçeyle uğraşmaları için onları bırakma düşüncesi bile midemi bulandırorsa da, babamın suç duyurusunda bulunacağı düşüncesiyle içime dolan suçluluk duygusuna rağmen, öfkem bu duyguların önüne geçti. Babam gerçekten polisi arayacak mıydı, yoksa sorunu çözmem için beni zorlamaya mı çalışıyordu? Ve annem, huzuru korumak için onu koruyacağımı bildiği için tehdidi umursamıyor muydu?

Bana hiç saygı duymadılar mı?

"Haklısın," diye ağızımdan kaçırdım. "Neden bahçeyi temizleyeyim ki? Bunu yapmayacağım. Bu durumdan kendimi geri çekme düşüncesi bile beni terletiyor ama yapmayacağım."

Chris bana sırtıttı.

Gülümsemesi beni daha güçlü hissettirdi.

"Onun yerine beni evime bırakabilirsin."

Bakışları yoldan bana doğru kaydı ve içinde bir gurur olduğuna yemin edebilirdim. "Bence bu mükemmel bir plan. Yani günün geri kalanında boşsun, öyle mi?"

Kalbim yerinden fırladı. "Evet, sanırım."

"Ben de. Bir film ve paket servise ne dersin?"

Ailemden uzaklaşmak için mükemmel bir fırsat gibi gelmişti. Bunun ne anlama geldiğini de bilmiyordum. Arkadaş mıydık, yoksa bu yeni bir yöne mi gidiyordu? Bilmiyordum. Chris romantik bir teklifte bulunmamıştı ama

Aramızda kesinlikle bir çekim var gibi görünüyordu, değil mi? Yoksa tek taraflı mıydı?

Fazla düşünmekten beynim ağrıdı.

Ben de durdum.

Chris benimle, ben de onunla vakit geçirmek istiyorduk ve şu an için önemli olan tek şey buydu.

"Kulağa harika geliyor. Tüm zamanların en sevdiğin filmi?"

Chris konuyu değiştirerek omuz silktili. "*Geleceğe Dönüş*." Ona o kadar uzun süre bakakaldım ki, dönüp bana hızlıca bir bakış attı.

"Ne?" Kaşlarını çatı. "*Geleceğe Dönüş'ten* nefret mi ediyorsun?"

"*Geleceğe Dönüş'e* bayılırım. Sadece bu soruyu sorduğum her erkek gerçekten sevdiği film yerine doğru cevap olduğunu düşündüğü bir filmle cevap verdi. *Taxi Driver* ya da *The Grapes of Wrath* gibi. Sanırım seninki duyduğum ilk dürüst cevap olabilir."

Omuz silktili. "İnsanları etkilemek için bir konuda yalan söylemeye inanmıyorum. İnsanları etkilemeye çalışmaya inanmıyorum, nokta."

"Eh, sen bir astronotsun. Bir daha asla etkileyici başka bir şey yapmana gerek yok," diye takıldım.

Çocuksu bir şekilde sırtı. "Bu doğru."

"Ve çok da mütevazı." Güldüm. "Sen gerçek bir Marty McFly'sın."

Chris sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi kıkırdadı.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece Hava Kuvvetleri'ndeki lakabımdı."

"McFly?"

Başını salladı. "*Akademideki* oda arkadaşım en sevdiğim filmin *Geleceğe Dönüş* olduğunu öğrendi ve bana McFly demeye başladı. Pax'e gidene kadar da öyle kaldı."

"*Geleceğe Dönüş*'ün ineklerin en sevdiği filmlerden biri olduğunu biliyorsun." "Ben bir sistem mühendisi ve astronotum," diye hatırlattı.

"Aynı zamanda bir savaş pilotu ve test pilotusun. Gelmiş geçmiş en sert inek gibisin."

Alaycılığımı niyetlendiğim gibi iyi bir ruh haliyle karşıladı. "Peki ya sen? En sevdiğin film?"

"Çok orijinal değil ama her Noel'de *It's a Wonderful Life*'ı izlerim."

"İzlemedim," diye itiraf etti Chris "Dürüst olmak gerekirse, hayatımda filmlere ayıracak pek vaktim olmadı. Ama eğer Hallie Goodman'ın en sevdiği filmse, o zaman bu Noel'de izleyeceğim."

Umarım bu Noel'de benimle birlikte izlersin. Bu düşünce, ben onu durduramadan beynime ve kalbime sızdı.

YİRMİ BİR

Chris

■ Buradan nasıl vazgeçebileceğinizi bilmiyorum." dedi emlakçım, Megan, fotoğrafçıyı Midtown'daki dairemin etrafında takip ederken söyledi. Yarın, ev kiralık olarak satışa çıkacaktı.

"Vazgeçmiyorum. Kiraya veriyorum," diye cevap verdim ses tonumda hafif bir ısırıkla. Elbette, finansal nedenlerle kiralamam gerektiği açıktı. Ve bundan mutlu olduğum da söylenemezdi. "İnceleme süreciniz sağlam mı?"

Megan, açık yaşam alanımın fotoğraflarını çekmekte fotoğrafçının arkasındaki yerinden döndü. "Chris, elbette tüm müstakbel kiracıları inceleyeceğiz. En örnek kiracı dışında kimse anahtarları almayacak. Sana söz veriyorum."

Hâlâ emin olmasam da içimdeki düğümü görmezden geldim ve başımı salladım. Arka cebimdeki telefonum titredi ve onu çıkardığımda ekranda Hallie'nin adı yanıp söndü. İçimdeki düğüm biraz hafifledi. "Bunu almam gerek." Koridorda yürüdüm ve kendimi yatak odasına kapattım. "Selam," diye cevap verdim. "Nasılsın?"

Teyzemin evinde geçirdiğimiz hafta sonunun üzerinden birkaç hafta geçmişti. Birbirimizi sadece saatler önce görmüştük. Hallie'nin Cumartesi günü ve Pazar günü gündüz bir etkinliği vardı ama Pazar gecesi boştu, ben de onun evine gitmiştim. Birlikte iki komedi filmi izledikten sonra gece yarısına doğru evinden ayrıldım. Hamptons'daki hafta sonumuzdan beri onu gördüğüm son birkaç seferde olduğu gibi, aramızda mümkün olduğunca fiziksel bir mesafe bırakmıştım. Parfümünün kokusunu alırsam, onun bana nasıl hissettirdiğini hatırlamaktan korkuyordum.

Ona sarılırsam, verdiğim sözü bozmak için çok istekli olurdum: Geleceğim hakkında daha emin olana kadar ve ona videolarını izlediğim gerçeğini söyleyene kadar Hallie Goodman'a resmi bir randevu teklif etmeyeceğime dair.

Görünüşe göre bunu yapmak kolaylaşmıyor, zorlaşıyordu.

Felaket-risk-yönetimi teorim buraya kadarmış.

"Sabahım iyi geçiyor, sanırım."

Kulağıma gelen yumuşak sesi hoşuma gitti.

"Sonunda tuvalet kağıdı olayında ne olduğunu öğrendim. Babam annemi tutuklatmamış, ama bunu biliyorum çünkü bu sabah bana öfkeli bir sesli mesaj bıraktı, sanki annemin hareketlerini kontrol edemediğim için ben suçluymuşum gibi sürekli yokluğumla ilgili."

Öfke içimi yakıp kavurdu. "Bence onlardan uzaklaşmaya ihtiyacın var. Belki de hazır olana kadar bir süre telefonlarına cevap verme." Ben de babama öyle yapmışım.

"Ben de bunu yapıyordum. Eninde sonunda cevap vermek zorunda kalacağım. Her neyse, bu yüzden aramadım. Partiniz için davetiye örnekleri bu sabah elime ulaştı, acaba bu hafta bir ara müsait olup bakabilir misiniz? Önümüzdeki ay ev sahipliği yapmak istiyorsanız bu parti konusunda gerçekten ilerleme kaydetmeye başlamalıyız ve bu davetiyelerin bir an önce gönderilmesi gerekiyor."

İlerleme kaydedemememizin nedeni bu konuyu sürekli geçiştirmemdi. Hallie'ye fikrimi değiştirdiğimi söylemek için en uygun zaman şimdi gibi görünüyordu. Bir hafta önce, artık birbirimizin hayatında olduğumuz için emeklilik partisini yapmak istemediğime karar vermişim. İnsanlardan katılmak için zahmete girmelerini isteme düşüncesine isyan etmişim ve ayrıca ilgi odağı olmaktan da hoşlanmıyordum. Bu konuyu Hallie'ye nasıl açacağımı bilemiyordum ama artık bir etkinlik yapmak istemediğimde onu oyalamaya devam edemezdim. Bu hiç adil değildi. "Seni gördüğümde bu konuyu konuşacaktım ama daha fazla zaman ya da kaynak kaybetmeni istemiyorum. Emeklilik partisi yapmamaya karar verdim."

"Hayır, neden? Sorun buysa daha iyi bir tema bulabilirim."

Sırıttım. "Mesele o değil. Harika bir parti hazırlayacağını biliyorum. Parti Richelle Teyze'nin fikriydi. Bana bir konuşma yaptı.

bana nasıl bir kapanış getireceğini düşündüm ve bu o zaman mantıklı geldi. Ama düşündükçe beni daha da rahatsız ediyor. Arkadaşlarımı ülkenin dört bir yanından bir parti için sürüklemek istemiyorum. Saygılarından dolayı gelecekler, bunun için hayatlarında zaman ayıracaklar ve bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Sanırım bir uğurlamayı hak ettiğini düşünen bir kodaman gibi görünürüm."

"Önemli gibi görünmeyeceksin ama bir uğurlamayı hak ediyorsun." "İnsanların zamanını boşa harcama pahasına değil."

"Eminim arkadaşlarınız zamanlarını boşa harcadığınızı düşünmüyordur. Seni gördüklerine sevineceklerdir."

Sesindeki hayal kırıklığını duyunca iç çektim. "Zamanını boşa harcadım. Özür dilerim Hallie." Onu zahmete sokup sonra da vazgeçmek benim açımdan aptalca bir hareketti.

"Hayır, sorun değil. Anlıyorum. Pek ilgi odağı olan bir tip değilsin. Yine de planlama için harcadığınız zaman için sizden ücret aldığımızı biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette. Yapmamanızı beklemezdim. Zamanınızın karşılığını almayı hak ediyorsunuz."

"Doğru. Yani . . . Sanırım bu ."

Sesinin neden bu kadar kederli çıktığını anlayınca keyfim yerine geldi. "İzin ver telafi edeyim. Özür olarak yemek yaparım. Yakacak çok parası olan bir pislik kiraya vermeden önce bu akşam eski evimde yemek yiyebiliriz. Adresi sana mesaj atarım."

Gülüşi soluk soluğaydı ve kabul ederken sesinin ne kadar rahatlamış olduğunu görünce sırtımdan yanaklarım acıdı. "Kulağa harika geliyor. İşten çıkarken sana mesaj atayım mı?"

"Evet, kesinlikle. ." "Ben de."

Telefonu kapattık ve ben bir süre telefonuma baktım. Hâlâ aptal gibi sırtıttığımı fark etmem bir saniye sürdü. Telefon aniden tekrar çaldı ve Darcy'nin adını görünce kaşlarımı kaldırdım. Ne isteyebileceğini merak ederek birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdim.

"Chris!" Adımı bağırdı ve arka planda şehrin trafiğinin gürültüsünü duyabiliyordum. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sen nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Çok iyi. Düşün planlamacımla görüşmeye gidiyordum. Nişan partisini yapan şirketle çalışmaya karar verdik. Doğru hamle mi?"

Hallie'yi mi kastediyorsun? Bu konuda hiçbir şey söylememişti. "Mükemmel hareket. Parti harikaydı."

"Evet, biz de öyle düşünmüştük. Her neyse, aradım çünkü seni partide görmek çok güzeldi ve hemen aramak istedim ama sonra bunu çok tuhaf bulabileceğini düşündüm ve bir ileri bir geri gidip durdum-"

"Darce," diye kestim sözünü, çünkü saçmalamak onun tarzı değildi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Söylemeye çalıştığım -ve kötü yönettiğim- şey, arkadaşlığınızı özlediğim. Arkadaşlığını özlemeye iznim var mı bilmiyorum, bu yüzden eğer yoksa bana kesinlikle söyleyebilirsin."

"Ben de arkadaşlığımızı özlüyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Özledin mi? Aramam sorun değil mi?"

"Kesinlikle."

"Harika! Sen nasılsın? Neler yapıyorsun?"

"Dairemi kiraya vermek için hazırlıkların ortasındayım." "Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Chris, özür dilerim. Orayı sevdiğini biliyorum." "Evet."

"Nereye taşınyorsun? Aman Tanrım, Houston'a geri mi dönüyorsun?"

"Uh, hayır. Brooklyn'e."

"Muhteşem. Brooklyn'in yeni Manhattan olduğunu söylerler." Kıkırdadım. "Öyle mi diyorlar?"

"Tabii, neden olmasın. Bir ara bir şeyler içmeliyiz. kapatırız. Partide pek konuşma fırsatımız olmadı."

Yatak odasının kapısı açıldı ve Megan fotoğrafçıyla birlikte göründü.

"Burada fotoğraf çekmemiz gerekiyor, Chris."

"Darce, gitmem gerek ama evet, beni ara ve bir şeyler ." "Harika! Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattım ve Megan gözlerini kıstı. "Ne?"

Onun dalgın ifadesi karşısında sordum.

"Buranın bir astronotun dairesi olduğu gerçeğinin reklamını yapmanın kabalık olacağını mı düşünüyorsunuz?"

Ne oluyor lan?

Yüz ifadem karşısında derin bir nefes verdi. "Haklısın." Bakışları yatağa kaydı. "Ama dışarıda, sevgililerine o yatakta Yüzbaşı Christopher Ortiz'in *yattığını* söylemek isteyecek pek çok erkek olduğunu tahmin ediyorum."

Sesindeki imayı duyunca başımı salladım ve yanından geçip gittim. "Benim adım bu işe karışmaz, Megan. Bir daire kiralıyoruz, seks satmıyoruz."

"Daire sahibi kadar seksi olduğunda, bazen biz de öyleyiz!" diye seslendi arkamdan.

"Hayır!"

Nefesinin altında "oyunbozan" diye mırıldandığını duyduğuma emindim.

YİRMİ İKİ

Hallie

Darcy Hawthorne ile öğle yemeği randevuma konsantre olmak zordu. O düşünüyü için hazırladığım dijital ilham panolarına bakarken, ben bazen Chris'i düşünmekten dikkatimi kaybediyordum. Bana emeklilik partisini iptal ettiğini söylediğinde çok . Bunun Chris'in Ama sonra beni yemeğe davet etti ve umutlarım yeniden yeşerdi.

Benden ne istediğinden hâlâ emin değildim ve Darcy'yi incelemek, aramızdaki cinsel kimyayı gerçekten hayal edip etmediğimi merak etmeme neden oldu. Birinin olabileceği her yönden benim tam zıttımdı ve yine de Chris onunla çıkmıştı.

Ona verdiğim tepkinin sorumlusu kendi güvensizliğimdi. Bunu biliyordum. Ama yine de yemek bittiğinde rahatlamış hissettim, böylece onun alanından çıkabilecektim ve umarım onun etrafında olmanın beni içine soktuğu boktan kafa yapısından kurtulabilecektim. Ailemle ilgili kafamı yeterince karıştıran düşüncelerim vardı. Tuvalet kağıdı olayından sonraki ilk birkaç hafta kimse beni aramadı. Sonra annem geçen hafta sonu beni aradı ama çalışıyordum, o yüzden cevap vermedim. Sonra babam denedi ve annem tekrar aradı. Sonunda babam bu sabah beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlatan bir sesli mesaj bıraktı. Kendimi onların çılgınlıklarından uzak tutma kararında haklı hissederken, onlarla konuşmadığım için de kendimi suçlu hissettim. Ancak, özür dilemeye başlamaktan ve fırtınayı dindirmek için her şeyi yapmaktan korkuyordum, oysa asıl yapmak istediğim onlara bana karşı davranışları hakkında gerçekten ne hissettiğimi söylemekti.

Bu yüzden şimdilik Chris'in tavsiyesine uyuyor ve aramalarını görmezden geliyordum. Ofislerimize doğru yürürken Althea masasından fırladı ve bana doğru yürüdü. "Ögle yemeği nasıldı?"

"Verimli. Seninki nasıldı?"

"Sıkıcı. Kim sıkıcı değil biliyor musun?" Beni ofisime kadar takip etti.

"Dur tahmin edeyim. Derek mi?"

Bana ters ters baktı. "Ondan o kadar çok bahsetmedim."

Ceketimi silkerken bir kaşımı kaldırdım. "Sadece her gün."

Elleri ince kalçalarına gitti. "Bu hafta sonu başka bir fotoğrafını gördü ve seni ne kadar seksi bulduğunu tekrar söyledi. Bu sefer onu uyarmam bile gerekmedi."

"Öyle bir şey söylemedi. Peki resmimi nasıl gördü? *Tekrar* soruyorum."

Omuz silkti. "Telefonumdaki fotoğraf galerisinde rastgele geziniyordum ve o da çok meraklı."

"Althea."

"Tamam, ona bir resim daha göstermiş olabilirim. Ya da beş. Ama geçen Noel'deki ofis partisinde çektiğimiz fotoğrafı ona göstermeden edemezdim."

Şimdi ağzım açık kalma sırası bendeydi. "Bir elf gibi giyinmiştim." "Cehennem kadar seksi bir elf."

"Althea." Sandalyeme yığıldım. "Lütfen beni Michelle'in kardeşiyle eşleştirmeye çalışmaktan vazgeç. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bu isteksizlik de neyin nesi?" Arkadaşım şüpheli bakışlarla masama oturdu. "Bir müşteriye aşık olduğun için olabilir mi?"

Bu da ne? ?

"Evet, son birkaç haftadır seksi astronotla yaptığınız tüm bu ders dışı etkinlikleri fark etmediğimi sanmayın."

Kibirle burnumu çektim. "O artık müşterimiz değil. Emeklilik partisini iptal etti."

"Oh. Kahretsin. Özür dilerim."

Küçük aptal sırtışıma engel olamadım. "Olma. Bu gece onun dairesine gidiyorum. Bana yemek yapacak."

Althea'nın ağzı açık kaldı. "Kızım, güzel! Ve çıkar çatışması yok. Hoşuma gitti. Keyfini çıkar." Dramatik bir şekilde iç çekti. "değilim diyemem

Derek konusunda hayal kırıklığına uğradım, ama onu biri için harcayacaksan, bu seksi bir astronot olsa iyi olur."

Omuz silktim. "Bunun Chris için arkadaşlıktan bir anlamı var mı bilmiyorum. Henüz bir hamle yapmadı."

"Dik duran bir benziyor, muhtemelen partiyi iptal etmeyi bekliyordu. Seni bu akşam yemeğe davet etmek ... doğrudan bir hamle."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Umut içimde dramatik bir şekilde kabardı.

"Ah evet." Gözleri yüzümde gezindi. "Şu haline bak, Cheshire kedisi gibi sırtıyorsun."

Ellerimi yanan yanaklarıma vurdum. "Biliyorum. Elimde değil. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok."

İtirafım karşısında yüz ifadesi yumuşadı. "Seni hiç böyle görmemiştim. Bu iyi bir şey. Biri için heyecanlanmayı hak ediyorsun."

"Derek için üzgünüm ama eminim onun için başka seçenekleriniz de vardır."

"Hiçbiri benim Hallie'm gibi değil."

Duygular boğazımda düğümlendi. "Seni hak etmek için ne yaptım?"

"Michelle bana her gün aynı soruyu soruyor. Tek söyleyebileceğim çok şanslı olduğun." Ayağa kalkıp kasıla kasıla ofisimden çıkmadan önce bana göz kırptı.

Şanslıydım.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ama nihayet hayatımda beni önemseyen insanlar vardı.

Chris'in dairesinde bana hitap eden bir şeyler vardı. Ferahtı ve yaşam alanının iki duvarının çoğunu kaplayan büyük köşe penceresinden içeri muazzam miktarda ışık sızıyordu.

Yine de bir rahatlık, bir gösteriş eksikliği vardı. Mobilyalar şık olduğu kadar rahat ve misafirperverdi de. Köşedeki deri koltuk pahalı ama aynı zamanda yıpranmış görünüyordu, sanki bir battaniyeyle üzerine kıvrılıp film izlemek ister gibiydiniz. Ya da çıplak bir Chris'le. Arada sırada o röntgencilik anına geri dönüyor ve

Chris'in kaslı kıcı yatak odasında yürüyordu. Bu beni o kadar azdırır ve rahatsız ederdi ki kendimi Bandit'e takılıp düştüğümü ve tüm bunlar olurken bileğimi burktuğumu hatırlamaya zorlardım. Utanç, kadınlık ereksiyonumu öldürdü.

En azından bileğim güzelce iyileşmişti.

Bu düşünceleri kafamdan silkeleyerek inanılmaz daireye baktım ve bunun Chris'in son gecesi olduğunu hatırladım. Onun için çok üzıldüm.

Adadaki bir tabureye oturmamı işaret ederken ona dürüstçe "Bu daire harika," dedim. Kokular da inanılmazdı. Chris yemek yapabiliyordu. Profesyonel sütununda çok büyük bir tik daha.

"Annemindi. Bana ve Miguel'e bıraktı."

Vay canına. "Buranın senin için ne kadar önemli olduğunu tahmin edebiliyorum." "Öyle."

"Bir gün buraya geri döneceksiniz, Kaptan."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Böyle söylediğiniz için teşekkür ederim." Sonra kendine gelir gibi oldu ve elinde tahta bir kaşıkla bana doğru eğildi. Üzerinde bir topak sos vardı. "Tadına bak ve senin için çok baharatlı olup olmadığını söyle."

Birden kendimi cesur hissederek, dudaklarımı kaşığın etrafına sararken bakışlarını üzerimde tuttum. Sertçe yutkundü, bakışları ağızımdaydı ve oturduğum yerde muzaffer bir edayla kıpırdandığımı hissettim. Tadına odaklanmak için arkama yaslandığımda katmanlı bir sıcaklık dalga dalga dilime vurdu. Baharatlıydı ama aşırı değildi.

"Mükemmel," diye cevap verdim.

Chris arkasını dönmeden önce bana biraz uzun süre baktı. "Harika."

Kendi kendime gülümsedim. "Yemek yapmayı nerede öğrendin? Ne zaman zamanın oldu?"

"Teyzem bana büyürken çok şey öğretti ama görevim için eğitim alırken bu işe gerçekten merak saldım. Boş zamanlarımda mutfakta farklı şeyler denerdim. Rahatlatıcı bir şey."

"Ben yemek yapamam, bu yüzden yapabilenlerden hep etkilenmişimdir." "Eminim deneseydin yapabilirdin."

"Oh, denedim. En son eski erkek arkadaşım George için yapmıştım. Makarna sosunu yaktım ve içine tuz yerine çok fazla şeker koydum, ama ona söylemek istemedim çünkü bana ders verirdi, bu yüzden ben de

sosun dünyadaki en harika şey olduğunu düşündü. Eminim benim deli olduğumu düşünmüştür."

Chris çalışırken gözlerini yemekten ayırmadı ama "Bu bir süre önce miydi?" diye sordu.

"Birkaç ay önce. Beni terk etti." Terk edilme olayı tam renkli surround sesle gözümün önüne geldiğinde yanaklarımın ısındığını hissettim. "Saçma olduğumu, onun gibi biri için yeterince ciddi olmadığımı, işimin bir şaka olduğunu, benim bir şaka olduğumu ve benimle bu kadar uzun süre kalmasının tek nedeninin seksin harika olması olduğunu söyledi. Belki onun için, ama benim için değil." İkincisini kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım. Ellerimin içine doğru inledim. "Neden senin yanımdayken filtrelerim yok?"

"Hey." İri eli bileğime dolandı ve çekiştirdi. İsteksizce yüzümü tekrar gösterdiğimde Chris'in öfke dolu bir ifadeyle adanın diğer ucuna doğru eğildiğini gördüm. "O bir pislik. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, sertliği karşısında biraz şaşırmıştım. "Biliyorum. Ona da söyledim."

"Güzel." Geri çekilmem için beni serbest bıraktı, ifadesi hâlâ gürlüyordu. "Bu tamamen onunla ilgili ve seninle hiçbir ilgisi yok. O seni hak etmedi."

Karnımdaki arzu çırpıntıları kendini belli etti. "Biliyorum. Ama teşekkür ederim."

Karanlık bakışları benimkilerle buluştu ve yoğunluğuyla beni kesip geçti. "Hallie, birinin sana bunu söylemesinden nefret ediyorum. Bence sen harikası. Seni sadece birkaç haftadır tanıyorum ... ama bu kadar kısa sürede bu kadar iyi arkadaş olduğumuza inanamıyorum. Artık en yakın arkadaşlarımdan birisin."

Bu çırpınışlar midemde dramatik bir şekilde öldü, az önce vurulmuş gibi son bir nefes için nefes nefese kaldılar.

En yakın arkadaşlar.

Dostum.

Az önce arkadaş zonuna uğramıştım. "Hallie?"

Kendini topla. Bunun ne kadar acı verdiğini görmesine izin verme. Doğal görünmesini umduğum bir gülümsemeyi zorladım. "Sanırım tanışan ve birbirlerini anlayan insanlar ."

"Aynen öyle." Sıcak gözleri bana parıldadı ve içimi şaşkın bir dehşet kapladı.

Birkaç dakika önceki ateşli bakışını hayal etmiş miydim? Ya da yarı çıplak haldeyken beni teyzesinin koridorundan çekip çıkardığında bana attığı bakışı?

Peki ya ara sıra paylaştığımız o sıcak gülümsemeler?

Ya da çok yaklaştığımızda aramızdaki havanın kalınlaşıyor gibi görünmesi. Tüm bunları gerçekten hayal etmiş miydim?

Siktir!

Bu beni ne kadar zavallı yaptı?

"Akşam yemeği neredeyse hazır. Sana bir içki getireyim mi? Bira ya da şarabım var."

"Şarap!" Tabureden zıplayarak neredeyse bağıırıyordum. Parke zeminde ilerlerken topuklarım gürültüyle tıkırdadı. "Dur sana yardım edeyim. Bira ister misin?"

"Evet, tabii. Teşekkürler."

Chris yemeği hazırlayıp beni yemek masasına götürürken kendime büyük bir kadeh kırmızı şarap doldurdum.

"Emlakçım, görüntülemeler başlamadan bir gece önce köri yaptığımı bilse beni öldürür."

Konunun dağılmasına sevindim, başımı salladım. "Sadece pencereleri aç. Biraz kolonya falan sıkmayı dene. Bu arada köri pişirmeyi nereden öğrendin?"

"Richelle Teyze üniversiteden sonra Akio ile birlikte sırt çantasıyla gezmeye çıktı ve Güneydoğu Asya'da çok zaman geçirdiler. Bu bir Kamboçya kırmızı körili tavuk yemeği. Tarifi arkadaş olduğu bir yerliden almış."

"Ooh, bu heyecan verici. Daha önce hiç otantik bir Kamboçya yemeği denememiştim."

Çok lezzetliydi. Tabii ki . Chris'in aklına koyduğu her şey iyi sonuçlanıyordu, değil mi? Yirmi dakika önce, bu beni baş döndürücü bir şekilde gülümsetirdi. Şimdi bunun için ona kızıyordum. O çok mükemmeldi.

Ve beni istemedi.

Bu beni bu kadar şaşırtmamalıydı.

Şarabı yudumlarken başka bir şey düşünmeye çalıştım ve "Her zaman sırt çantamla gezmek istemişimdir. Üniversite son sınıftan önceki yaz bunu planlamıştım."

"Öyle mi?" Chris'in gözleri parladı. "Ben de hep sırt çantasıyla gezmek istemişimdir. Sen neden gitmedin?"

Omuz silktilim. "Benimle tanışan herkes beni bundan vazgeçirdi."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

"Çünkü görünüşe göre sırt çantalı bir gezide kendi başımın çaresine bakacak kadar bilgili ya da sorumlu değilim."

Çatalını bıraktı, yüzünde inanmayan bir ifade vardı. "Bunu sana kim söyledi?"

Benim adıma ne kadar sinirlenmiş görüldüğünü görünce kalbim durdu. "Chris, sorun yok. Birkaç arkadaş. Annem. Eski erkek arkadaşlarım. Bu düşünceye biraz güldüler ve bu kadar çok insan aynı fikri paylaştığında, haklı olabileceklerini düşünmeye başlıyorsun."

"Ya da belki de pisliklerdir."

"Bazen kendimi garip durumların içine sokuyorum."

"Hallie." Ses tonu sertti. "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. O sözde arkadaşlarını, aileni ve senin için yaratmaya çalıştıkları bu saçma hikâyeyi görmezden gel. Sen son derece yetenekli bir kadınsın. Öyle olduğunu biliyorsun. Sırt çantasıyla gezmek istiyorsan git. Kimsenin seni durdurmasına izin verme."

Gözlerim doldu ve görmemesi için başımı tabağıma doğru eğdim. Bana inandığı için onu seviyor ve sadece arkadaşım olmak istediği için ondan biraz nefret ediyordum. Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Benim için bu kadar mükemmel olmayı bırakırsa, arkadaşlıktan çıkarma durumuyla başa çıkabilirdim.

"Hallie, iyi misin?"

Gözyaşlarımı güçlkle zapt ederek ona baktım ama yorgun bir şekilde gülümsedim. "Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu ve babamdan gelen sesli mesaj yüzünden hâlâ biraz üzgünüm."

"Neden söylemedin?"

"Bütün bu zahmete girdin ve ben de dairedaki son geceni mahvetmek istemedim. . . Özür dilerim." Masadan uzaklaştım. "Ama sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Elbette." Ayağa kalkmak için hamle yaptı ama durmasını işaret ettim. "Kalmak ister misin? Yatak odasını alabilirsin. Ben kanepede yatarım."

Bu kadar kibar olmayı bırak! "Hayır, ben eve gidiyorum."

"Tamam. Anahtarlarımı alayım. Bu saatte metroya tek başına binemezsin."

"Chris, hayır. Temizlenmene yardım edeceğim, sonra da kendime bir taksi tutup eve gideceğim."

"yardım etmek zorunda değilsin."

"Hayır, ben-"

"Israr ediyorum, Hallie. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan eve gitmelisin. Dinlen." Masanın etrafında döndü ve ben de kendimi yakınlaşmaya hazırladım. Kulağımın arkasındaki bir tutam saçını okşamak için elini uzattı ve ben de cevap olarak titremeye başladım. "İyi olduğuna emin misin? İstersen baban hakkında biraz daha konuşabiliriz?"

Kesin şunu!

Başımı salladım, gülümsemem gerginleşti. "Belki sonra." Yanağına hızlı bir öpücük kondurmak için uzandım çünkü aramızda bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyordum. "Seni ararım." Yan masadan çantamı almak için aceleyle etraftan dolaştım. "Tekrar teşekkürler."

"Hallie, bekle-"

Ama ben çoktan koridora çıkmış, dairesinin kapısını çekerek açmıştım.

"İyi geceler!" "Hallie-"

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve asansöre doğru koştum. Sanki asansör tanrıları benim tarafımdaydı çünkü kapılar hemen açıldı ve tam Chris'in daire kapısının açıldığını duyduğum anda kapandı. Asansör o bana ulaşmadan aşağı indi.

Beş dakika sonra mucizevi bir şekilde bir taksi buldum. Cheetos kokan taksiye bindiğimde, çaresizliğimi dizginleyerek

dağıtmak için cep telefonumu aradım. Chris'ten cevapsız bir arama ve bir mesaj vardı.

Senin için endişeleniyorum. Eve gittiğinde bana mesaj at.

Ona mesaj atmak için daireme girene, ayakkabılarımı tekmeleyene ve içtiğim devasa bir kadeh şarabı dengelemek için kocaman bir bardak su doldurana kadar bekledim.

Acele ettiğim için özür dilerim ama ben iyiyim, söz veriyorum. Ve evdeyim. Yatmaya gidiyorum. Biraz uyumam lazım.

Cevap mesajı anında geldi.

İyi uykular. Ben seni ararım.

Beni aramasını istedim mi?

Yatağa girip gözyaşlarım akarken, dizüstü bilgisayarımı kurup tüm duygularımı bir video mektuba dökmeyi düşündüm. Chris'le tanıştığımdan beri bunu yapmamıştım. Çünkü konuşabileceğim gerçek bir insan vardı ve giderek yakınlaşıyorduk. Şimdi duygularımı dile getiremiyordum. Belki de onu ne kadar az tanıdığım düşünöldüğünde çok büyük, çok dramatik geldikleri içindir.

Yine de hiçbir erkek arkadaşım beni terk ettiğinde bu kadar kötü hissettiğimi hatırlamıyordum ve Chris erkek arkadaşım bile değildi.

Belki de aramıza biraz mesafe koymak daha iyi olur? Kendime biraz alan açmalıyım.

Ama Chris bana en yakın arkadaşlarından biri demişti.

Bunu itiraf etmenin onun için büyük bir mesele olmadığını hayal edemiyordum. Bu, otuz beş yaşındaki erkeklerin etrafta dolanıp durduğu bir şey değildi.

Onu incitme düşüncesi göğsümü ağrıttı. Bana ihtiyacı vardı.

Benim istediğim şekilde değil ama yine de bana ihtiyaçı vardı ve hayatımda bana saygılı davranan ve bana inanan bir avuç insandan biriydi. Bundan hiçbir şey için vazgeğebileceğimden emin değildim.

YİRMİ ÜÇ

Chris

VV Dünya'ya döndüğümde, daha uzun süren tek şey New York'ta yerçekimine alışmak daha zordu. Yukarıda, UUI'nin uğultulu makine sesleri tek sabit kaynağıydı ve bu benim kolayca alıştığım türden bir gürültü idi.

Uzayda geçirdiğim beş aydan ve Houston'daki fizik tedavi merkezinin sakin ortamında geçirdiğim haftalardan sonra New York'a döndüğüm ilk gece en zor geceydi. Şehrin ne kadar gürültülü olduğunu hiç fark etmediğime inanamıyordum. Neredeyse sürekli siren seslerine, insan ve araç hareketlerine nasıl da hiç dikkat etmemiştim. Bu her zaman şehrin ruhunun bir parçası olmuştu. Müziğinin. Ama geri döndüğümde, ilk başta çok fazlaydı. Çok gürültülüydü. Çok kaotikti. Her şey çok fazlaydı. Ancak sonunda New York'un sesi istasyondaki makine gürültüsü gibi oldu. Arka planda kayboldu ve ben onu bir daha neredeyse hiç fark etmedim.

Hallie'nin ofis binasından çok da uzak olmayan restoranın dışında beklerken, yaya ya da araç trafiğinin, restoran ve barlardan taşan müziğin, yoldan geçen insanların kahkaha ve sohbetlerinin farkında değildim. Gözlerimi caddeye dikmiş, Hallie'nin gelmesini bekliyordum.

Onu bir haftadır görmemiştim. Sadece mesajlaşıyorduk ve o zaman bile benimle birlikte değildi.

Arkadaş yorumuyla sıçıp batırmıştım.

Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum ama sonra bunun önemli olmadığını düşündüm çünkü videolar hakkındaki gerçeği itiraf edene kadar

onu gerçek bir randevuya çıkarmakla ilgilendiğimi .

Ama sonra dairemden yeterince hızlı çıkamadı ve daha sonra aramalarıma cevap vermedi.

Hayatımda hiç kimseyi kovalamamıştım. Babamdan miras kalan inatçı gururumdan mı bilmiyorum ama benimle vakit geçirmek istemeyen birinin peşinden koşma fikrinden tiksiniyordum. Bunu hiç kimseye, arkadaşlarımla ya da romantik olarak ilgilendiğim kadınlarla yapmamıştım. Açıkça babamla bile.

Yine de Hallie'nin dairesine uğrayıp ona her şeyi anlatmanın, kartlarımı masaya koymanın eşiğindeydim ki dün gece bana mesaj atıp yanında olamadığım için özür diledi. Bana işiyle ilgili bahaneler sundu ve ertesi akşam ofisinin yakınında onunla akşam yemeği yemek isteyip istemediğimi sordu. Söyleyemeyeceğim kadar rahatlamış bir şekilde elbette kabul ettim.

Ve bu gece ona her şeyi anlatacaktım.

Umarım onu öpmeme izin verecek kadar uzun süre beni affederdi, çünkü Hallie Goodman'ın canına okumadan daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Kadından başka dikkatimi dağıtan tek şey yazdıklarımdı. Kitap beklediğimden daha iyi gidiyordu.

Uzaktaki pembe saçların görüntüsü beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Beklenti tüm sinir uçlarımı zonklatırken nabzım boynumda zonkluyordu.

Daha önce hiç böyle
hissetmediğimi fark ettim. Bir an
için afalladım.

Hallie beni restoranın dışında gördü, gülümsedi ve bana o tanıdık küçük el sallamasını yaptı.

Yemin ederim o muhteşem gülümsemesi kalbimin göğsümde ters dönmesine neden oldu.

Hava artık palto ya da süveter olmadan şehirde dolaşmaya yetecek kadar sıcaktı ve o da kalçasının ortasına kadar uzanan uzun kollu bir elbise giymişti. Boyuna rağmen Hallie'nin bacakları o kadar mükemmel biçimliydi ki her zaman uzun görünürlerdi. Seksi topuklu ayakkabılarıyla bana doğru yürürken bu akşam da farklı değildi. I

O şeylerin içinde, sanki sadece spor ayakkabıların gibi yürümesine hayran kaldım.

Bu kadına karşı hissettiklerimin derinliğinin aniden farkına varmanın şaşkınlığıyla o kadar meşguldüm ki, el sallamasına karşılık vermemiştim ve önümde durduğunda hâlâ onu selamlamamıştım.

O büyük lacivert gözleriyle bana baktı ve bir rahatlama kapladı. Hallie buradaydı.

Onu özlemiştim.

"Kaptan." Bir elini koluma koydu, kaşları birbirine yaklaşmıştı. "İyi misiniz?"

Elini uzattığında iki elimle birden tuttum. "Sadece seni özledim," diye itiraf ettim.

Yüzü aydınlandı ve bu konuda daha fazla dans edemeyeceğimi biliyordum. İkimizin de ne istediği belliydi ve hayat oylanmak için çok kısaydı. Endişeli ama kararlı bir şekilde ona her şeyi anlatmak için ağzımı açtım ama gür bir sesle sözümü kestim.

"Hallie? Sen misin?"

Hallie yüzünü buruşturdu ve "Tanrım, hayır" diye mırıldandı. Sonra gülümseyerek arkasını döndü ve bize yaklaşan adamla kadına baktı. "George, merhaba."

George mu?

Eski erkek arkadaşı George mu?

Hallie'nin yanına yaklaştım ve elini tuttum. Bana şaşkın bir bakış fırlattı ama elimi sıktı.

George'un gözleri bir anlığına şaşkınlıkla bana kayarken insanlar kaldırımında etrafımızda dolaşmaya başladı. Yanındaki kadını kendine doğru çekti. "Hallie, bu benim kız arkadaşım Reese. Kendisi *finansal analisttir*." Hallie finansal analistin ne olduğunu bilmiyormuş gibi ve Reese'in başkan olduğunu ilan etmiş gibi göğsünü kabartarak söyledi.

Ayrıca, eski kız arkadaşıyla karşılaştı ve ilk yaptığı şey Hallie'nin hatırını sormak yerine yeni kız arkadaşını tanıtmak mı oldu? Evet, bu adam tam bir centilmendi.

Onu, Orta Doğu'dayken bana ve birliğime eziyet eden rahatsız edici kum sineklerinden biriymiş gibi inceledim. George benden birkaç santim daha uzundu. Fiziksel olarak olağanüstü bir yanı yoktu ve Hallie'ye davranışından onun bir pislik olduğunu anlamıştım. Peki Hallie bu adamda ne bulmuştu?

"Merhaba." Reese tatlı tatlı gülümsedi. "George bana senin hakkında çok şey anlattı, Hallie. Saçını beğendim. Ben asla bu kadar cesur olamazdım ama keşke bunu başarabilecek özgüvene sahip olsaydım. Ve elbisen. Çok şirin. Saçına çok yakışmış. Durulama mı?"

Hallie bir an için saçmalayan kadına baktı ve sonra bana işaret etti. "Bu-"

"Oh, Hallie parti planlayıcısı olarak çalıştığı için çılgın saçlardan kurtulabilir." George sanki gezegendeki en iyi şakayı yapmış gibi sırıttı.

Ona doğru kaydım ve Hallie'nin elimi neredeyse acı verecek kadar sert sıkıştığını hissettim. Ona baktığımda çenesini kaldırdığını ve fiziksel olarak kendini yukarı çektiğini gördüm.

"Aslında New York'un en seçkin etkinlik yönetim şirketlerinden birinde etkinlik planlayıcısıyım. Ve Lia Zhang Events'te kendini ifade etmek neredeyse bir gereklilik. Müşterilerin yaratıcılığımız hakkında iyi bir fikir sahibi olması önemli."

"Lia Zhang?" Reese gözlerini kocaman açarak baktı. "Lia Zhang Olayları'nı duymuştum."

Alicia Keys'in kırkıncı doğum gününü siz planladınız mı?"

"Müşteriler hakkında konuşamam." Hallie dudaklarımın gururla seğirmesine neden olan kayıtsız bir güvenle omuz silkti. "Her neyse George, sen kabaca araya girmeden önce seni tanıştıracaktım-"

"Erkek arkadaşı," diye geveledim kendimi durduramadan. Elim pislige doğru uzattım. "Chris Ortiz."

George kaşlarını çattı ama elimi sıkı, ben de kendimi lekelenmiş hissederek elimi hemen bıraktım. "Ortiz mi? Meksikalı mı?"

"Öyle." Sanki bu bir şekilde onu memnun ediyormuş gibi sırıtırken bakışlarımı ona diktim. Ve bu benim paranoyaklığım değildi. Bu pisliği bir kitap gibi okuyabiliyordum.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" George sordu, burnu neredeyse havadaydı.

"Ben bir astronotum."

Kız arkadaşının gözleri tanıdık geldi. "Aman Tanrım, seni tanıdık sanmıştım." Erkek arkadaşının göğsüne vurdu. "George, bu Kaptan Christopher Ortiz! Instagram'da çok ünlü! Daha önce hiç bir astronotla tanışmamıştım." Bana çapkınca gülümsedi.

Tanrım.

George önce bana sonra Hallie'ye sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bön bön baktı.

"Rezervasyonumuz var." Hallie beni restorana doğru itti. "Sonra görüşürüz."

Her ne kadar her durumda sakın kalabilmek için eğitilmiş olsam da, bu adamın bir şekilde Hallie'den daha iyi olduğunu düşünmesi içime oturdu. Durdum ve George'a seslendim.

Dönüşünün ortasında durdu ve oyunu kaybetmiş huysuz bir çocuk gibi bana baktı. "Ne?"

Küçümseyici ses tonuyla alay ettim. "Hallie'yi küçümsedin ve ben asla böyle bir hata yapmam. O harika biri. Nazik; zeki, sadık, yaratıcı, komik. Dostum, Hallie sana dokunmayı bırak, seninle konuştuğu için bile şanslısın."

George öfkeden mosmor olurken Hallie yanımda .

"Hallie'nin de dediği gibi, rezervasyonlarımız var. İyi akşamlar." Kolum hala Hallie'nin belindeyken onu restoranın girişine doğru yönlendirdim.

Tek kelime etmedi.

George'a verdiğim tepki içgüdüsel oldu. Ona haddini bildirmekten ötesini düşünmemiştim. Onu utandırmadığımı umarak aşağı baktım ve belini hafifçe sıktım. "Çizgiyi aştım mı?"

Hallie George'un gittiğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı ve sonra bana döndü. Restoranın kapısında durduğumuzda kahkahalar gözlerini aydınlattı ve kendini eğlenceye bırakırken vücudu bana karşı titredi.

Rahatlamış bir şekilde sırttım ve onu kendime daha yakın tuttum. Dudaklarındaki kahkahayı öpmek istedim.

Avucunu göğsüme dayadı ve altında çarpan kalbimi hissedip hissetmediğini merak ettim. Boştaki eliyle gözlerinin kenarından akan eğlence gözyaşlarını sildi. "Cidden, bunu görmek iyi hissettirdi."

ona haddini bildir." Yüz ifadesi değişti, yumuşadı ve çok hoşuma giden bir hal aldı. "Ayrıca bunlar birinin benim hakkımda söylediği en güzel şeylerdi."

Onu peceğim. "Keşke bu doğru olmasaydı," diye mırıldandım, gözlerim ağzına kaydđ. "İnsanların senin hakkında her zaman güzel şeyler söylemesini hak ediyorsun."

"Chris. . ."

Hüzünlü ses tonu bakışlarımı tekrar onun gözlerine çevirdi.

Bana baktđ, suçlu ve endişeli görünüyordu. "Umarım onunla ıktđđım için beni yargılamazsđ. Başlarda yle değildi. stnlk taslaması zamanla daha da kötüleşti. Sadece benimle ilgili olduğunu düşünmüştüm ama adını sorduğunda sana bakış şekli ..." Gözlerinde fke parladı. "Sanırım onunla çıkarken kendi meselelerime o kadar dalmıştım ki onu gerçekten göremedim. Bu bir mazeret değil, biliyorum. Ama bilmeni isterim ki, gelecekte daha iyisini yapmayı planlıyorum. Daha iyi seçimler yapmayı. Kendime daha saygılı davranmayı ve etrafımda benim de saygı duyabileceğim insanlar olmasını istiyorum. Senin gibi."

İşte bu kadar. Ona söylemem gerekiyordu. "Hallie-"

ELO'nun "Mr. Blue Sky" şarkısından gelen sarsıcı neşe patlaması aramızdaki anı paramparça etti ve Hallie mırıldandığı bir küfürle benden uzaklaştı. "Benim, zr dilerim." Cep telefonunu bulmak için çantasını karıřtırdđ.

Onu tanıdığım her hafta farklı bir zil sesi vardı. Bizi böldüğü için rahatsız olmama rağmen bu seferkinin sesinin yüksekliğine gülümsedim.

"Annem arıyor." Hallie alt dudağını çiğnedi. "Boş ver onu."

"Bugün beni sekiz kez aradı. Bu onun yapacağı bir şey değil." Kahretsin. "O zaman cevap ver."

Hallie telefonunu kulağına daha iyi duyabilmek için diğerini kapatırken restoranın girişinden uzaklařtđ. "Hey, anne, her şey yolunda mı?"

Kaşlarını atarken yüzünü gözlemledim.

"Anne Anne. Neredesin sen? . . . Tamam, güzel. Ne kadar içtin?"

Hay aksi. Hallie'nin dudakları titrerken bir elimi saçlarımda gezdirdim. Omzuna rahatlatıcı bir el koydum.

"Biliyorum anne. . . Tamam, sen orada kal, ben geliyorum. . . . Biliyorum, biliyorum. . . . Geliyorum. Yakında orada olacağım." Telefonu kapattı, gözleri yaşlıydı. "Annem bitik durumda ve babamla yaşadığı bu karmaşa yüzünden hıçkırı hıçkırı ağlıyor. Ona gitmem gerek."

"Tabii ki. Gelmemi ister misin?"

"Minnettarım Chris, ama başka birinin onu bu şekilde görmesinden hoşlanacağını sanmıyorum."

İşe yaramaz hissetmekten nefret ederdim. "En azından seni istasyona kadar götüreyim."

Başını salladı, çoktan kilometrelerce uzakta, New Jersey'de annesiyle birlikteydi. Kolumu omuzlarına doladım ve o da bana sarılıp rahatladı. "O iyi olacak."

Penn İstasyonu'na kadar sessizce, kollarımızı birbirimize dolayarak yürüdük.

"Gelmemi istemediğine emin misin?" Girişe vardığımızda sordum.

Hallie döndü ve fiziksel temasımızı kesti. "Benim sana ihtiyacım olabilir ama annemin bana ihtiyacı var."

Bundan nefret ettim.

Onu bu kadar üzgün görmekten ve bu konuda hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyordum.

"Annene iyi bak, Hallie. Ama unutma, kendine iyi bak.

"

Ağzı titriyordu. "Ben sadece ... uh Bir süredir onu böyle duymamıştım."

Duygusuz değildim. Hallie'nin annesini anlıyordum. Ama ailesinin ona nasıl davrandığı hakkında da bazı şeyler öğrenmiştim ve bunların çoğu hoşuma gitmiyordu. Hem de hiç. Önemsemediğim tek kişi Hallie'ydi ve onun artık ailesinin berbat ilişkisinde kaybolmasını istemiyordum. Onu kollarıma çekerek sıkıca sarıldım ve o da bana sarıldı.

daha uzun süre öyle kaldık. "Gitsem iyi olacak," diye mırıldandı.

Başımı sallayarak şakağına bir öpücük kondurdum ve onu serbest bıraktım. "Oraya vardığında bana haber ver."

"Yapacağım." Minnetle gülümsedi. "Böyle harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim, Chris."

Gülümsemesine küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim ve uzaklaşmasını izledim.

Onu bir sonraki görüşümde, her şeyi açıklayacak ve sadece hala harika bir arkadaş olarak kalmayıp, daha fazlasına da açık olmasını .

Onun her mükemmel santimini öpmemi içeren bir şey.

YİRMİ DÖRT

Hallie

Babamın yeni evinin önüne geldiğimde geç olmuştu. Annem yatağında sızıp kaldığı için arabasını ödünç almıştım. Yorgun ve uzun zamandır hatırlayamadığım kadar gergin bir halde dışarıda oturdum. Babamın evinde kendimi arabadan vazgeçirmeye çalışıyordum.

Annemin bayılmadan önce bir saat boyunca kalp kırıklığı hakkında hıçkırarak ağlamasını dinledikten sonra, içimde giderek büyüyen bir öfke hissettim. Her zaman orada olan, kaynayan bir öfke. Sadece babama değil. Anneme de. Ancak, söylenmesi gerekenleri söyleyemeyecek kadar sarhoş ve üzgündü.

Ve bunu çıkarmak zorundaydım.

Belki de Chris'in yanında durup George kadar iğrenç biriyle çıktığımı fark ettiğinde gözlerindeki tiksintiyi izlemenin utancı ya da belki de hem bu hem de yılların kızgınlığıydı. Beni annemin arabasına atlayıp babamın evine gitmeye iten her neyse, artık içime atamayacağımı biliyordum.

George'un kim olduğunu görmezden gelmişim çünkü bu, bir yüzleşme ya da ayrılıkla uğraşmaktan daha kolaydı. Gabby'nin liseden beri bana bok gibi davranmasına izin vermiştim. Ailemin beni bu aptal savaşta bir ileri bir geri götürmesine ve hepsinin kendimi beceriksiz bir çocuk gibi hissettirmesine izin verdim. Bunu yapmalarına izin verdim ve bu benim suçumdu. Ama artık durması gerekiyordu.

Lia bana kendimi bir konuda yetkin ve iyi hissettiren ilk kişiydi ve bu benim için çok şey ifade ediyordu.

onun kadar azimli.

Althea bana hayatında yer almaya değer bir insan olduğumu hissettiren ilk arkadaşı ve bu çok şey ifade ediyordu çünkü o lafını esirgemeyen ve kolay kolay aptal yerine konmayan biriydi.

Ve Chris bana kendimi özel, önemli ve istersem dünyaya kafa tutabilecekmişim gibi hissettirdi. Chris, zeki ve cesurdu ve diğer insanların ondan yapmasını istediği şeyleri yapmazdı. Seçimler yaptı çünkü bunlar *onun* seçimleriydi ve sonuçları ne olursa olsun, hataya yer vermeyecek kadar dürüsttü. Her durumda insanları memnun etme alışkanlığım konusunda haklıydı. Bu beni hiçbir yere götürmedi ve tek yaptığı aileme beni hafife alma, kendi pisliklerini temizlemek için beni kullanma izni vermek oldu.

Son birkaç yıldır nasıl hissettikleri hakkında çok şey duymuştum.

İkisi de bir kez olsun bunun beni nasıl etkilediğini sormamıştı.

Ve eğer onlardan birine söylemezsem, patlayacaktım.

Kapıyı arkamdan çarparak arabadan çıktım. Kapıya ulaştığımda kapı çoktan açılmıştı. Miranda ön verandalarının ışığı altında gözlerini kısarak bana baktı. "Hallie? Her şey yolunda mı?"

"Babam evde mi?"

"Evet, evet, içeri gel." Kenara çekildi ve üzerinde pijamalarının olduğunu fark ettim. "Geç oldu, iyi misin?"

Onun gerçek endişesini hissederek başımı salladım. "Sadece babamla konuşmam gerekiyor."

"Hallie?" Babam oturma odasından koridora doğru yürüdü. Kravatını atmış olmasına rağmen üzerinde hâlâ gömleği ve pantolonu vardı ve saçları dağınıktı. Arka planda televizyonun mırıltısını duyabiliyordum. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi alçaktı. "Her şey yolunda mı?"

İşi yüzünden hayatımdaki pek çok olayı kaçıran ama başka şekillerde arkamda olduğunu bana gösteren adama baktım. Beyzboldan yüzmeye, jimnastikten buz patenine, sanat derslerinden piyano derslerine kadar oradan oraya koşturup durmuştum. . . Tüm çocukluğum boyunca kaprislerimi hoşgörüyle karşılamış ve çok kolay pes ettiğimi söylediğinde anneme karşı onları savunmuştu. Dürüst olmak gerekirse, pes etmemiştim. Sadece farklı bir şeyler denemek için her zaman heyecanlıydım. Babam o zamanlar benim bu özelliğimi anlamıştı. Büyüdükçe, bu susuzluğumu kaybettim.

macera için çok meşguldüm, çünkü kimseyi kızdırmamaya, iyi bir kız olmaya ve barışı koruyacak her şeyi yapmaya çalışıyordum.

Üniversite son sınıftan önce sırt çantasıyla gezme fikrini ortaya attığımda, babam bunu yapabilmem için yazları kazandığım parayı iki katına çıkaracağını söylemişti. Sonra annem öğrendi ve çılgına döndü. Çocuğunun denizaşırı bir yerde başına kötü bir şey gelmesinden endişe ederek haftalar geçiremeyeceğini söyledi. Annemle babam bu konuda öyle büyük bir kavga ettiler ki, sonunda onlara fikrimi değiştirdiğimi ve bunu yapmak istemediğimi söyledim. O zamana kadar Gabby ve üniversiteden birkaç arkadaşım bu kadar maceracı bir şey yapacak kişiliğe sahip olmadığımı düşünmüşlerdi. Ben de bunu yapılacaklar listemden çıkardım ve Goodman'ların evinde huzur hüküm sürdü. Bir süreliğine.

Arkadaşlarımla güvensizliğimi beslemesine ve ailemin ilişkisinin hayatımı belirlemesine izin verdiğim için benim hatam.

Ama beni nasıl etkilediğini göremedikleri için bu onların da hatasıydı.

Karşımdaki adamın büyürken hayallerimi destekleyen adam olduğunu fark etmemiştim.

"Seninle özel olarak konuşmam gerek."

Endişeyle Miranda'ya bir bakış fırlattı. "Tamam. Hadi mutfığa gidelim. Mutfığa gidelim ama sesini alçaltmaya çalış çünkü Alison uyuyor ve yarın erkenden uçağı var. Yaz boyunca Florida'da babasının yanında kalacak."

Başımı salladım, mutlu karma aileyi oynadığını hatırlayınca kırıldım.

Omzumun üzerinden baktığımda, Miranda'nın oturma odasına girip gözden kaybolmadan önce merakla arkamı baktığını gördüm. Babam mutfak kapısını kapattı ama tam olarak kapatmadı.

"Neler oluyor? Haftalardır telefonlarıma cevap vermiyorsun, sonra da gece yarısına yakın bir saatte habersizce buraya geliyorsun."

Gözlerimi kısmıştım. "Babamın evine uğramak için kendimi duyurmam gerektiğini bilmiyordum."

Ses tonumdaki bir şey başını sallamasına neden oldu. Yüz ifadesi yumuşadı. "Tabii ki bilmiyorsun. Öyle demek istemedim."

"Öyle değil mi?" Ellerim iki yanımda titriyordu, ben de onları yumruk yaptım. "Annemden yeni geldim. Beni aradı, sarhoş ve teselli edilemez haldeydi."

Babam iç çekti. "Annen artık benim sorunum değil."

"Senin *sorunun* mu? Ben senin sorunun muyum? Tüm o aptalca, çocukça boşanma dramamızın içinde oradan oraya savrulmanın benim için nasıl bir şey olduğu umurunda mı?"

"Affedersiniz?" diye öfkeyle tükürdü.

Onun öfkesi benimkini ateşledi. "Bana bir kez bile nasıl olduğumu ya da nasıl hissettiğimi sormadın. Ne zaman annemle bir sorunun olsa, sanki o benim sorumluluğumdaymış gibi beni de bu işin içine sürüklüyorsun. Ve gerçek şu ki baba, annemin bu hale gelmesinin sebebi sensin."

"Sesini alçalt," diye tısladı. "Ve hatırlatırım, annen beni terk etti."

"Evet, öyle yaptı." Gözyaşlarım boğazımda yandı. "Nedenini ben de bilmiyorum, o da bilmiyor ama şu anda yaptığı tüm bu saçmalıkların nedeni kalbinin kırılmış olması!"

Babam kaçırıldı, çenesindeki kaslar titriyordu.

"Ve senden onun için üzülmeni istemiyorum, çünkü önce senin kalbini kırdığını biliyorum ... ama o zamandan beri yaptığın her şey ondan intikam almak içindi ve bunu yapmak için kimi incittiğini umursamadın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu ev! Miranda, Alison!" Elimle etrafımı işaret ettim. "Bu evi karşılayamazsın baba! Bu, anneme her zaman para israfı olduğu için alamayacağımızı söylediğin türden bir ev, ama o zaman her iki gelirinle de bunu . Tek başına karşılayamayacağını biliyorum. Ama bunu Miranda'yı etkilemek için aldın çünkü annemi inciteceğini biliyordun!"

Babamın yüzünün rengi soldu.

Gözyaşlarım serbestçe süzüldü. "Yetişkin bir kadın olabilirim ama hâlâ senin kızınım ve sen beni bir kenara attın. Beni sadece annemle ilgilenmemi istediğinde ya da benden bir şey istediğinde arıyorsun... Mesela benim doğum günü partime gelme zahmetine bile katlanmadığın halde hiç tanımadığım bir kız için on altıncı doğum günü partisi vermek gibi! Benimle Miranda ve Alison hakkında konuşuyorsun, sanki onlar senin önceliğinmiş ve ben artık senin ailen değilmişim gibi.

Annemden boşandığında benden de boşandın. Ve ben hiçbir şey söylemedim," diye ağladım. "Çünkü herkes için her şeyi yoluna koymaya çalışmakla meşguldüm. Ama ben iyi değilim! Saçmalıklarınızdan bıktım. İkinizden de." Gözyaşlarımı öfkeyle silip karanlıkta ışıldayan havuza baktım. "Miranda buranın seni muhtemelen sakat bıraktığını biliyor mu?"

"Hayır, bilmiyorum."

Etrafımda döndüm. Miranda odaya girmişti. Babama ters ters baktı ve babam ikimize de sırtını dönünce midem bulandı. Mutfak tezgahına yaslanırken omuzları sık nefeslerle inip kalkıyordu.

Vicdan azabı beni dürtüklüyordu ama bir kez olsun ona boyun eğmeyi reddettim.

"Böldüğüm için özür dilerim ama bağırıyordunuz, o yüzden her şeyi duymadan edemedim." Miranda'nın gözleri parladı. "Sana hissettirdiklerim için özür dilerim Hallie. Bilmeni isterim ki farkında değildim ve babanın hayatının dışına itilmiş gibi hissetmene asla niyetim yoktu."

Ona başımı salladım, bakışlarım hâlâ ikimize de bakmayan babama döndü. "Buraya özür dilemeniz için gelmedim. Buraya sadece bir kez olsun gerçeği söylemek ve ben ..." demek için geldim. Göğsümden daha fazla gözyaşı fışkırırken titreyerek nefes aldım. "Artık beni aramanı istemiyorum baba. Beni boşanmana dahil etmekten vazgeçip yeniden babam olmaya hazır olmadığın sürece. Ve bana ve zamanıma saygı duymaya başlamadan olmaz."

Hâlâ bana bakmayınca kapıya doğru ilerledim. Miranda babamın arkasından ters ters bakarak kesti. "Affedersiniz," diye fısıldadım.

Elini uzatıp beni teselli etmek ister gibi görünüyordu ama ben teselli istemiyordum. Başımı salladım ve onun yanından geçip kapıya doğru yürüdüm. Attığım her adımda babamın bana seslenmesini, beni durdurup sarılmasını ve üzgün olduğunu söylemesini bekledim.

Arabaya binip evinden uzaklaştığımda yine ağlıyordum, bu sefer büyük bir hayal kırıklığı içindeydim.

YİRMİ BEŞ

Hallie

Yarın beni ara. İyi olduğunu duymak istiyorum.

Ertesi sabah işe gitmek için bindiğim metro yolculuğu boyunca Chris'ten gelen mesaja baktım. Dün gece anneme vardığımda ve eve geç döndüğümde ona tekrar mesaj atmıştım. Ona olanları anlatmamıştım. Anlatmak istemiştim. Aslında onu aramak ve uzaktan omzunda ağlamak istemiştim. Yine de yaptığım şeyle baş başa kalmaya da ihtiyacım vardı. Babamın ve benim ona söylediklerimden sonra asla iyileşememe ihtimalimiz vardı ve midemde korkunç bir düğüm vardı.

Yine de kendimi uzun zamandır hissetmediğim şekilde güçlü ve kontrollü hissediyordum.

Eğer olursa.

Çok etkileyiciydi.

Ofise girerken Althea'ya rastladım.

"Selam güzelim, bu sabah nasılsın?" diye sordu, bir elinde sıcak bir içecek, diğerinde telefonu ve dirseğinden sarkan büyük bir çantayla bana doğru salınarak.

Yüzüne bir kez baktım ve hiçbir uyarıda bulunmadan gözlerimden yaşlar boşandı.

"Kahretsin, tamam. Beni takip edin." Althea asansörü geçip kadınlar tuvaletine girdi. Hıçkırıklarımı tutmaya çalışarak aceleyle peşinden gittim ve

boş olduğundan emin olmak için altı inçlik topuklu ayakkabılarıyla tüm durak kapılarını tekmelemesini izledi. Sonra ana kapıya döndü ve kilitledi.

"Bunu yapabilir misin?"

"Az önce yaptım." Gözleri yüzümde gezindi. "Peki, neden gezegende Ben Affleck-Bruce Willis derin sondaj ekibinin bizi kurtaramayacağı bir meteor çarpmasında hepimizin ölmek üzere olduğunu bilen tek kişi senmişsin gibi bakıyorsun?"

"Bu son derece spesifikti."

"İfadeniz yoğun bir şekilde *Mahşer'e benziyor*. En azından tahmin edebiliyor muyum?"

"Belki de kendi özel evrenimde." Burnumu çektim, başımı geriye attım ve burnumun kenarını sıktım. "Ağlayıp makyajımı mahvedemem."

"Hallie, ne oldu?"

Nefesimi içime çektim ve ellerimi sıktım. "Dün gece kendimi kaybettim ve babamla olan ilişkiyi geri dönülmez bir şekilde mahvetmiş olabilirim."

"Ona panseksüel olduğunu söyledin mi?"

Kendimi berbat hissederek gözlerimi kapattım. "Althea, bu konuda sana şikâyetle bulunmamalıyım."

"Dur, dur. Özür dilerim. Sıra dışı bir mizah anlayışım olduğunu biliyorsun." On dokuz yaşındayken ailesine cinsel kimliğini açıklamıştı. İkisi de çok daha büyüktü, Althea beş kardeşin en küçüğüydü ve en büyük kardeşiyle arasında on beş yaş fark vardı. Annesi ona destek olmaktan başka bir şey yapmazken, babasının Michelle ile olan ilişkisini kabul etmesi birkaç yıl almıştı. Ona sevilmediğini hissettirdiği için özür dilemişti ve şimdi ilişkileri iyiydi. Ama Althea'nın bana anlattıklarından, aradaki o birkaç yılın ailedeki herkesin babasıyla ilişkisini gerdiğini biliyordum. "Bu benimle ilgili değil. Sadece diyorum ki, babanla yaşadığın boktan tartışmalarla empati kurabilecek biri varsa o da benim."

Lavaboya yaslandım. "Ben sadece ... Son zamanlarda insanları nasıl gülünç derecede memnun ettiğim hakkında çok düşünüyorum."

Althea bir kaşını kaldırdı.

"Katılmıyor musun?"

"Tabii ki hayır. Sadece sonunda bunun hayatını olumsuz etkilediğini fark etmene şaşırdım."

Homurdandım. "Chris kendimle ilgili bazı şeyleri anlamama yardımcı oldu. Her neyse, dün gece her şey doruğa ulaştı ve sonunda babama, annemi kasten incitmek için o evi satın aldığını ve benden bir şey istemediği sürece beni hayatından çıkardığını söyledim."

"Aferin sana." Althea başını salladı. "Ciddiyim. Hallie, bu cesaret isterdi ve söylenmesi gerekiyordu. O lanet doğum günü partisinde bunu ona söylemeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

"Teşekkür ederim. Ona yapmamasını söyledim ..." Ağzım titredi ve gözyaşlarımı durdurmak için başımı tekrar geriye attım. "Ah, ona tekrar babam olmadığı ve bana saygı duymadığı sürece beni aramamasını söyledim."

Yavaşça alkışlaması başımı tekrar aşağı indirdi.

"Alay mı ediyorsun?"

"Ne?" diye kaşlarını çattı. "Hayır! Alkışlıyorum. Gurur duyuyorum." "Ben genellikle yavaş alkışlamayı alaycı bulurum."

"Bir elimde içki, diğerinde cep telefonu var. Sadece yavaşça alkışlayabilirim." "Tamam. Özür dilerim. Yavaş alkışınızı kabul ediyorum. Teşekkür ederim."

Bana doğru eğildi, yüz ifadesi ciddiydi. "Hallie, baban kötü bir adam değil. Sadece biraz bilgisiz ve kendini beğenmiş biri. Kendine gelecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Hiçbir şey söylemeden çıkıp gitmeme izin verdi."

"Bazen bir insanın kafasının kışından çıkarılması gerektiğinde, bu acı verici olabilir. Bunu hazmetmeleri biraz zaman alabilir, bilirsiniz. Ona bir dakika verin."

Haklı olduğunu umarak başımı salladım.

"Yani." Beni tekrar inceledi. "Chris'le işler nasıl gidiyor?"

Tuvaletin kapısı tıkırdadı. "Hey, burası neden kilitli?" diye seslendi kapının diğer tarafından bir ses.

"Kahretsin. Bu konuşmayı dışarıda yapalım."

Tuvaletten çıktık, içeri girmek isteyen kadının hiddetli kaşlarını görmezden gelerek asansöre yöneldik. Etrafta ofisimizden kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, sanki hiç konuşmamışız gibi konuşmamıza devam ettim.

konuşmayı bıraktı. "Onun hakkında kafam çok karışık," diye dürüstçe cevap verdim. "O ... uh ... bana arkadaşlık teklif etti, ama karışık sinyaller alıyorum."

"En tepeden başlayın. Arkadaş bölgelendirme ile başlayın."

Ona eski dairesinde bana söylediklerini anlattım.

Asansöre binip arka tarafa doluştuğumuzda, "Tam olarak söyledikleri bunlar mıydı?" diye sordu.

"Tam kelimeler."

Althea kaşlarını çattı. "Peki bu karışık sinyaller ne?"

Ona dün gece erkek arkadaşımı gibi davranarak George'a söylediklerini ve yaptıklarını anlattım. Hikâyem devam ettikçe gözleri daha da yuvarlaklaştı, daha da zevkle doldu. Asansörden indiğimizde bir kulaktan diğerine sıırıyordu. "Oh, tamam, bu adamla tanışmalı ve lanet elini sıkmalıyım."

"O oldukça şaşırtıcı."

"Bu karışık bir sinyal mi? Çünkü ben değer verdiğim bir arkadaşım için böyle bir şey yaparım."

Althea'nın açık sözlü dürüstlüğünü seviyordum ama bazen canımı yakıyordu. "Pekâlâ. Tamam.

Ayrıca, bazen onu bana bakarken yakaladığımı düşünüyorum." "Sana bakarken, nasıl?" Althea masasının başında durdu.

"On dakika geciktiniz," dedi Dominic yanımızdan geçerken küçümseyerek. Althea hoş bir ses tonuyla, "Sen de siktir git, Dom," diye seslendi.

Dominic neredeyse bir duvara çarpacakken çevredeki görevliler kıkırdadı. Koridorda hızla ilerleyip gözden kaybolmadan önce Althea'ya ters ters baktı.

"Dikkatli olmalısın," diye uyardım onu. "Lütfen kovulma. Aklımı başımda tutuyorsun."

"Onun şirretliğinden bıktım. Dün sürekli telefonlarımı dinledi ve beni başından savmak için söylediğim her şeyi düzeltti. Onu öldürmek istedim. Ama daha iyisini yapacağım," diye söz verdi masasına otururken. "Üstesinden geleceğim. Devam et. Chris sana nasıl bakıyor?"

"Sanki ilgileniyormuş gibi." Utanç içinde kıvrandım. "Aramızda bir gerginlik varmış gibi hissediyorum."

"Ama bu ondan hoşlandığın için olabilir."

"Onun ilgilendiğini düşündüğünü söylemiştin."

"Sana sahip olduğu en iyi arkadaş diyene kadar öyleydim. Bu düpedüz arkadaş zonlamasıdır." Yüzümdeki yıkılmış ifadeyi gören Althea elime uzandı. "Duyguların daha da derinleşmeden bunu şimdi bilmen daha iyi. Özür dilerim."

"Hayır. Haklısın. Aptal umutlarımın yine yoluma çıkmasına izin verdim." Elini sıktım. "Teşekkürler."

"Her zaman. Her zaman senin için buradayım. Hey, bu Cuma akşamı boş musun? Michelle ve ben yeni bir bar açılışına gidiyoruz. Senin de gelmeni çok isteriz."

"Bunu
düşüneceğim." "Sen
düşün."

Uzaklaşmaya başlamıştım ki Althea'nın tekrar adımı söylediğini duydum. Ona doğru döndüğümde yüzündeki ifade karşısında hareketsiz kaldım.

"Seninle gurur duyuyorum, Hallie. Dün gece yaptığın şeyi yapmak cesaret ister." "Ben de seninle gurur duyuyorum. Aslında, sana benim süper-duper bestie."

"Bunu mahvetmek zorundaydın." Derin bir iç çekti ve sandalyesine yığıldı.

"Bize tişört sipariş ettim bile!" Sırıtarak uzaklaşırken seslendim. "Ve kupalar! Üzerlerinde 'You're My Best-Tea!' yazıyor! Bayılacaksınız!"

"Onu parçalayacağım!"

Ofisime doğru yürürken iş arkadaşlarımız da benimle birlikte gülüyordu, yaşadığım geceden sonra bana minnettar olduğumu hissettirebilecek bir arkadaşım olduğu için kendimi oldukça şanslı hissediyordum.

"Tak ."

Kapıya doğru baktım; Althea ofisimin eşiğinde beklerken telefonu kulağıma . Onu susturmak için bir parmağımı kaldırarak Martha's Vineyard'daki Blenheim malikânesinin yöneticisinin Darcy Hawthorne'un düğünü için beni başka bir tarih konusunda ikna etmeye çalışmasını dinledim. "Rezervasyon yaptırmak istediğimiz hafta sonundan önceki hafta sonu sezonu kapattığınızı anlıyorum ama bu tarihin Bayan Hawthorne ve Bay Hawthorne için bir önemi var.

Lemieux ve o zaman evlenmeye kararlılar. Çok sayıda mekâna baktık ve bu hafta sonu sizi ziyaret ettikten sonra Bayan Hawthorne düğün için Blenheim'ı seçti-

"Bunu anlıyorum, ancak o tarihlerde sezonu kapatıyoruz."

"Bayan Hawthorne ve Bay Lemieux verdiğiniz rahatsızlıktan dolayı size tazminat ödemeye hazırlar."

Bir sessizlik oldu. Sonra, "Anlıyorum. Bunu Bay ve Bayan ile görüşmem gerekecek. Blenheim."

"Tazminatla ilgili olarak neden size e-posta göndermiyorum? Blenheim'larla paylaşır ve bana geri dönersin." Blenheim'ların Darcy'nin malikânelerinde evlenmek istediğini fark eder etmez tazminat istemeden teklifte bulunacaklarından emindim ama Darcy yine de yapmam için beni yetkilendirdi. Tazminat teklifi aslında müdürü atlatmanın ve Darcy'nin ailesinin sosyal çevresinin bir parçası olan mal sahipleriyle doğrudan konuşmanın bir yoluydu.

"Pekâlâ. Mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim."

Telefonu kapattık ve Althea sırttı. "Şu haline bak, cazibeni kullanıyorsun." "Darcy Hawthorne belirli bir tarihte bir mekân istediğinde Bunu gerçekleştirmek için böbreğimi satmaktan başka bir şey yapamam." "Belki o zaman bile," dedik hep bir ağızdan.

"Jinx." Althea masamda her zamanki yerini alırken ben de koltuğumda rahatladım. "Ne var ne yok?"

"Bütün sabah senin Chris problemini düşündüm." "Bu bir sorun mu?"

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa ya ona aşık olmaya çok yakınsın ya da çoktan olmuşsun, yani evet, bu bana bir sorun olduğunu söylüyor."

Yanaklarım kızardı ve bakışlarını olarak karşılayamadım.

"Mm-hmm." Dikkatimi çekmek için masaya vurdu. "Şimdi bu benim baş belası olmaya çalıştığım anlamına gelmiyor, ama gerçekten dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum."

"Ne tür- Derek'i mi kastediyorsun?" Yüzümü buruşturdum. "Bunu nasıl yaparsın? O kadar tahmin edilebilir miyim?"

"Bozuk plak gibisin." Michelle'in kardeşiyle olan inatlaşmasını düşünerek ona baktım. Arkadaşıma güveniyordum. "Başka birine karşı bir şeyler hissederken beni gerçekten onunla bir araya getirmek mi istiyorsun? Çünkü bu bana felaket gibi geliyor."

"İtiraf: Derek biraz çıktıktan sonra bir süre için tek yapmak istediğinin bu olduğuna karar verdi - sıradan bir flört. Ciddiyete hazır değil. Sen de ciddiyete hazır değilsin, o yüzden bunda bir sakınca görmüyorum. Belki bir şey çıkmaz ama belki tanışır ve anlaşırsınız."

"Peki." Dürtüyle karar verdim.

Althea'nın gözleri yuvalarından . "Gerçekten mi? Onunla çıkacak mısın?"

"Elbette." Bu düşünce midemi alt üst etti. "Bugünlerde cesur davranıyorum ve benim için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum. Eğer Chris benimle arkadaş olduysa, başka insanlarla çıkmanın onu unutmama yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Cuma gecesi." Althea masamdan atladı. "Ben ayarlarım. İçki gibi sıradan bir şey. Akşam yemeği çok fazla baskı yaratır." Aceleyle odanın diğer tarafına geçerken poposunu oynattı. "Oooh, bu heyecan verici!"

Güldüm. "umutlanma!"

"Üzerinde elbise gibi duran o fildişi erkek kazağını giy." Althea karşılık verdi. "Saçlarınla harika görünüyor ve geçen yaz aldığın altın rengi askılı Jimmy Choos'larla eşleştirebilirsin."

"Gardırobumla çok fazla ilgileniyorsun, ben de istediğimi giyerim."

"Tamam, . Ama bu kıyafet seksi gündelik kıyafet diye bağırıyor."

Kahretsin, diye düşündüm gözden kaybolurken. O haklıydı. Bu seksi bir kıyafetti.

YİRMİ ALTI

Chris

Scott Rose< SRose@Roselit.com>
KimeChristopher_ortiz@bmail.com

Merhaba Christopher,

Ben Scott Rose, New York'taki Rose Literary Management'ın başkanım. Bildiğiniz gibi teyzeniz Richelle ile arkadaşız ve hayatınız ve NASA'daki çok konuşulan uzay göreviniz hakkında yazdığınız bir kitapla ilgili olarak bana ulaştı. Daha fazlasını öğrenmek istediğimi ve şimdiye kadar yazdıklarınızı okumayı çok istediğimi söylemeliyim. İlgileniyorsanız, bu e-postanın altındaki numaradan benimle iletişime geçebilirsiniz, böylece bu konuyu biraz daha tartışabiliriz.

En iyi
dileklerle,
Scott

Seçeneklerimi düşündüm. Richelle Teyze bunu yapmak için arkamdan iş çevirmemişti. Bu konuyu konuşmuştuk ama Scott Rose'un ilgileneneğinden emin değildim. New York'taki en büyük edebiyat ajanslarından birinin sahibiydi ve Los Angeles'ta da bir Batı Yakası bölümü vardı. Hayatım boyunca yaptığım işten hiç emin olamamıştım. Elbette, ilk kez uzay yürüyüşüne çıktığımda

Bir şeylerin ters gidebileceğinden yarı korkuyordum, ancak bunun olma olasılığını azaltacak bilgilerle donatılmıştım.

Bu kitabı yazmak benim konfor alanımın dışındaydı.

Çoğunlukla kendimi hiç yazar olarak görmediğim için.

Scott Rose'un yazdığım şeyin boktan bir şey olduğunu düşünme ihtimali çok yüksekti.

Kitabı bitirmek, üzerinde daha fazla oynamak ve bir ölçüde emin olmak için daha fazla zamanım olsaydı, Scott'a kısmi taslağı gönderme konusunda kadar endişeli hissetmezdim. Kitapta Latinx toplumundan ve bağlantı kurmanın yollarını keşfetme arzumdan açıkça bahsettim - Meksikalı toplum için bir lider olmaktan nasıl rahatsız edici bir onur duyduğumu ve aynı zamanda kültürümü kucaklayacak şekilde yetiştirilmediğim için onların benimle gurur duymasına layık olmadığım fikriyle nasıl mücadele ettiğimi anlattım. Bu olabildiğince savunmasız bir durumdu ve ben özünde çok özel bir insandım. Bu yüzden belki de bu kitapla ilgili o endişe duygusu hep var olacaktı.

Ancak lanet olası babam, ben hazır olana kadar bekleme seçeneğini elimden almıştı. Hafta başında, holdingine bağlı bir yayınevinden kitabımla ilgili beni rahatsız eden ve edebiyat ajanslarını yollayan çok sayıda telefon aldım. Sonunda telefonumdaki tüm numaralarını engellemek zorunda kaldım. Bu insanların kitabımı yayınlamak için can atmadıklarını biliyordum. Bu işi yapmaları için babamdan baskı görüyorlardı.

Babamın oyununu biliyordum.

Bunu kontrol etmek istedi. Hep denedi. Ben her zaman ondan üstündüm.

Bu onu benimle uğraşmaktan alıkoymadı.

Bunu nasıl durduracağımı bilmemin tek yolu onun önüne geçmekti. Beni zorlamıştı. Hallie'yle bu konuda konuşmak istemiştım ama annesini görmeye gittiğinden beri sessizdi. Bütün hafta hiç konuşmamıştık. Ben de onun için endişeleniyordum.

Richelle Teyze'yle el yazması durumu hakkında konuştuktan sonra, arkadaşıyla iletişime geçmesini önermişti. Gerisi tarih oldu.

"Siktir," diye mırıldandım.

Telefonuma uzandım ve mesajlarımı açtım. Dün gece Hallie'ye bu akşam bir şeyler içmek için buluşmak isteyip istemediğini sormuştum ama planları olduğunu söylemiş ve bunun yerine Pazar günü bir şeyler yapmamızı önermişti. Bu gece bir etkinlikte çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Ona annesiyle neler olduğunu sormak ve kitap hakkındaki fikrini almak istedim. Ve tabii ki sonunda ona gerçeği söyleyecektim. Onunla gerçek bir bağ kurmadan geçen bir hafta bana çok uzun gelmişti ve son zamanlardaki tüm iletişimimizi ben başlattığım için kendimi yapışkan hissediyordum.

Belki şehirde daha fazla arkadaşım olsaydı, Hallie'den bu kadar rahatsız olmazdım. Ancak en yakın arkadaşlarım ya aktif görevdeydiler ya da Houston'daki Johnson Uzay Merkezi'nde çalışıyorlardı. Arada sırada konuşuyorduk ama içlerinden birini arayıp benimle bira içmeye gelmesini isteyemiyordum.

Belki de New York'a geri dönmek bir hataydı.

Bunu düşündüğüm anda Hallie'nin pembe saçları ve iri mavi gözleri zihnimi doldurdu.

Hata gibi gelmedi. Lanet olsun.

Dizüstü bilgisayarımı kapatarak koltuktan kalktım, belki de akşam koşusuna çıkmalıyım diye düşündüm. Cep telefonum masanın üzerinde çaldığında bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti ve ekranda Hallie'nin adını görmeyi umarak hemen telefona koştum.

Darcy'nin adının yanıp söndüğünü görünce durakladım.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde toparlandım ve sesimdeki duyguyu bastırdım. "Darce, hey."

"Chris, merhaba, ?" "İyiyim.

Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Son dakika olduğunu biliyorum ama bu akşam bir şeyler içmek için müsait olabileceğini umuyordum. Arayı kapatmak için."

Evimde oturmak düşüncesi beni huzursuz ediyordu ve Darcy ile konuşmak iyi olabilirdi. Şehirde Hallie gerçek bir arkadaşına sahip olmak. "Tabii. Nerede ve ne zaman olacağımızı mesaj at yeter."

"Harika!" Sesi gerçekten ciddi gibiydi ve gülümsemekten kendimi alamadım. "Yakında görüşürüz."

Hallie

Küçük, samimi masanın karşısında Derek'in gözleriyle karşılaştığımda gülümsemem gerilmişti.

Bu, Chris ile o tapas restoranında masanın altında diz çökmenin verdiği hisse hiç benzemiyordu. Bar Derek'in fikriydi çünkü yemek servisi yapıyordu, bu yüzden önümüzde atıştırmalıklar ve kokteyller vardı.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda Derek bana kısık bir gülümseme verdi. Tanrım, berbat bir flört oluyordum.

Chris'i düşünmeden edemiyordum ve kendimi aldatıyormuşum gibi suçlu hissediyordum. Bu çok saçmaydı çünkü bana karşı romantik bir ilgi duyduğunu hiç ifade etmemişti.

Önünüzdeki inanılmaz yakışıklı adama söyleyecek bir şey düşünün.

"Yani . . . Althea bana kış aylarında lisede tarih öğretmenliği yapmanın yanı sıra sezon boyunca alt liglerden birinde beyzbol menajerliği yaptığınızı söyledi?"

Başını salladı ve sandalyesinde öne doğru oturdu. "Evet. Birkaç yıldır bu işi yapıyorum. Önce yardımcı antrenördüm, sonra yükseldim."

"Bu harika. Peki seyahat edebiliyor musun?"

"Var ama çok uzağa değil. Takımımızın otobüs yolculuğundan başka şeye ayıracak bütçesi yok. Biz büyük takım değiliz." Derek'in göz kamaştırıcı bir gülümsemesi vardı ki midemde kelebekler uçuşmasına ya da başka bir şeye neden olmalıydı. Ama bu Chris'in hafif çarpık sırıtışı değildi, bu yüzden benim için hiçbir şey yapmadı.

"Beyzbol hayranı mısınız?" Derek sordu, muhteşem ela gözleri barın samimi aydınlatması altında sıcacık parlıyordu. Bu gözler koyu teninde neredeyse yeşil görünüyordu ve her kadını ayaklarının dibinde kendinden geçirmeye yetiyordu.

Bende ciddi bir sorun vardı.

Beyzbol hayranı mıydım? "Um . . . Çocukken oynardım. Bu yüzden sevdiğim bir dönemden geçtim."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum o zaman. Sorun değil, beyzbolu sevmek zorunda değilsin."

"Özür dilerim," diye birden ağzımdan kaçırdım. "Bunu senin için çok zorlaştırıyormuşum gibi hissediyorum."

Kıkırdadı. " değil. Gergin misin? Çünkü benimleyken gergin olmana gerek yok."

"Dürüstçe
mi?"

"Elbette."

"Aklım başka yerde. Althea bana sadece sıradan bir randevu istediğinizi söyledi, değil mi?"

Dudakları seğirdi. "Doğru. Bunu bana açıkladığı için ona teşekkür etmeliyim."

Alaycılığına homurdandım. "Dedim ki... Bu randevuya evet dedim çünkü başka birini unutmaya çalışıyorum."

Derek bir kaşını kaldırdı ve bana doğru eğildi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

İçimdeki her şey rahatladı.

Vay canına.

Althea haklıydı.

Çok iyi biriydi.

"Randevumuzu başka bir adam hakkında konuşarak mı geçirmek istiyorsun?"

"Onu düşünmeye devam edeceksin, o zaman neden benimle bu konu hakkında konuşmuyorsun? Buradayız. İçkilerimiz var. Yemek de var. Ve ben bir erkeğim. Senin için yeni bir bakış açısına sahip olabilirim."

Bu doğrudu!

Hissettiklerimi Althea'dan başka biriyle konuşma arzusuyla içimi açtım ve Chris hakkında yüzlerce kelime döküldü.

Chris

Darcy'nin beni yönlendirdiği barda da yemek servisi vardı ve mekân tıklım tıklımdı. Darcy restoranın arka tarafındaki küçük bir kabinde olduğunu mesaj atmıştı, bu yüzden bakışlarım önce oraya kaydı.

Darcy gülümseyerek yerinden el salladı ve ben de masaların arasından geçerek ona ulaştım.

"Selam." Uzattığı yanağını öpmek için eğildim. "Nasılsın?"

"Ben harikayım. Sana bira söyledim." Ben karşısındaki kabine geçerken en sevdiğim biradan bir şişeyi işaret etti.

Bira şişesini onun kokteyl bardağına vurdum. "Bunun şerefine."

Darcy o tatlı gülümsemesiyle gülümsedi. Tanıştığımızda onda fark ettiğim ilk şey buydu. Uzun boylu, güzel ve zarifti ama gülümsemesi göz alıcı ya da boğucu değildi. Tatlıydı ve gülüşü neredeyse çocukçaydı ve tamamen bulaşıcıydı.

Bu uyumsuzluk silahsızlandırıcı ve beklenmedikti.

Bir süre ona aşık olduğumu düşünmüştüm ama artık aramızdakinin aşk olmadığını biliyordum. Çoğunlukla uzun mesafeli olsa da, birkaç yıldır çıkıyorduk ve birlikte geçirdiğimiz birkaç haftada kendimi Hallie'yle paylaştığım gibi onunla hiç paylaşmamıştım.

Bu Darcy'ye karşı hâlâ sevgi beslemediğim anlamına gelmiyordu. Her şeyin sona ermesine rağmen, onun iyi bir kadın, zeki ve kendisi için önemli olan şeyler konusunda tutkulu olduğuna inanıyordum.

"Nasılsın?" diye sordu.

Ses tonundaki bir şey fazla araştıracıydı. "Ne biliyorsun?"

Darcy içini çekti. "Baban babama senin bocaladığından ve bir kitap yazdığından mı bahsetti?"

"Bocalıyorum." Ofladım, daha az umursamayı dilesem de acısını hissediyordum.

Koluma dokundu. "inanmadığımı ." Omuz silktim. "Sadece bir sonraki hamlemi anlamaya çalışıyorum."

"Peki ya kitap?"

Lanet olası babam. "Sadece yapmayı düşündüğüm bir şey," diye yalan söyledim. Onunla tartışmaya girmek istemiyordum. Her ne kadar harika biri olsa da Darcy bir projeyi çok severdi ve bu konuda ısrarcı olabilirdi.

"Eğer fikirlerini biriyle paylaşmak istersen, ben buradayım."

"Teşekkür ederim." Biramdan bir yudum aldım. "Peki ya sen? Düğün planları nasıl gidiyor?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu duymak ister misin?" "Darce, biz iyiyiz," diye söz verdim ona. "Ciddiyim."

Birdenbire yavaşça nefes verdi. "Oh, Chris, çok yorgunum. Matthias'ın ailesi nişan partimizden nefret etti. New York'tan ve arkadaşlarımızdan nefret ettiler. Şimdi de düğüne gelmemekten bahsediyorlar, Martha's Vineyard'da yerimizi ayırttıktan günler sonra Matthias Paris'e kaçmaktan bahsetmeye başladı. Kaçamam. Ben bir Hawthorne'um. New York'ta evlenmezsem annemin kalbi kırılır. Bunu anlamıyor ... ve"-hayal kırıklığı burnunu kırıştırdı-"Sanırım benim şımarık bir züppe olduğumu düşünüyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum çünkü ona ne kadar değer versem de Darcy bazen biraz kendini beğenmiş olabiliyordu. Ama bu konuda asla kötü niyetli değildi. Bu sadece yetiştirilme tarzının bir sonucuydu.

"Harika, eski erkek arkadaşına nişanlımı şikayet ediyorum. Ne kadar klas." Sessizliğimi rahatsızlık olarak algıladı. "Özür dilerim. Bir astronotu bir Fransız ressamla değiştirdiğimi fark ettiğinde annemin yıkıldığını biliyorsun." Bana suçlu bir bakış fırlattı. "Ve sadece seninle gurur duyduğu için değil, seni gerçekten sevdiği için."

"Biliyorsun, ben de aileni çok severim. Ama böyle olması gerekmiyordu. İkimiz de şu anda olmamız gereken yerdeyiz."

"Sen erkeklerin en iyisisin, Chris. Bunu biliyor musun? Çok akıllı, nazik ve anlayışlısın."

Rahatsız bir şekilde kıkırdayarak omuz silktim. "Beni buraya sarhoş etmek ve iltifat için mi getirdin?"

"Oh, evet, iltifat edilmekten nefret ettiğini unutmuşum. Bir şeyler yemek ister misin?" Darce konuyu değiştirdi. "Sıcak atıştırmalıklar yapıyorlar. Yine de bir menüye ihtiyacımız olacak."

Bakışlarım masanın üzerinde gezinerek bir menü aradı. Hiçbir şey bulamayınca arkamızdaki masalara baktım, ancak pembe saçlar ve tanıdık bir profil görünce donup kaldım.

Hallie.

Odanın ortasında küçük bir masada oturan, *yakışıklı* olduğunu kabul edecek kadar kendimden emin olduğum bir adama doğru eğilmiş ve çapkınca gülen Hallie'ydi.

Hallie'm.

Bir

randevuda.

Birden göğsüm panik gibi bir şeyle sıkıştı.

"Sanırım bu Hallie Goodman," dedi Darcy yanımda. "Onu nişan partimden hatırlıyor musun? Evliliğimi o planlıyor- Chris?"

Çoktan yerimden kalkmıştım, masaların arasında dolaşıyordum, ayaklarım beni kendi akıllarıyla ona götürüyordu. Boynumdaki nabız zonkladı ve içime dolan sıcaklık beni şok etti. Bu sıcaklık bana kızgın olduğumu söylüyordu.

Hallie ve ben sadece arkadaş olduğumuz için öfkelenmeye hakkım olmadığını hatırlatan kafamın arkasındaki sesi dinleyerek duygularımı dizginledim ve tam zamanında geri ittim.

Masalarında durduğumda Hallie ve sevgilisi başlarını kaldırıp baktılar.

Bakışlarım bana diğerlerinden daha tanıdık gelen yüze kilitlendi. Gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaştı. "Chris."

Aynen , mantıksız öfkem tamamen söndü. Paniğim geçmedi.

Bu kadın benim için
yaratılmıştı. Bunu iliklerime
kadar biliyordum.

Kendi sorunlarıma o kadar dalmıştım ki bunu ona ifade etmem çok uzun sürdü.

"Hey," zorla.

"Burada ne işin var senin?" Hayal görmüş olabilirim ama Hallie'nin bakışları sanki bir kabahat işlemiş gibi benimle sevgilisi arasında gidip geliyordu.

"Darcy ile birlikteyim." Omzumun üzerinden baş
parmağımla işaret ettim. Hallie'nin bakışları barın arka
tarafına doğru kaydı. "Oh." "Arkadaş olarak." İşaretle
ekleme ihtiyacı hissettim.

Gözlerindeki rahatlama mıydı?

"Chris, bu Derek." Hallie karşıdaki adamı işaret etti.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve elimi uzattım. Ne de olsa, acele ettiğim için işleri berbat etmem onun suçu değildi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Derek sanki bir sırrı biliyormuş gibi bana sırıttı. Yakışıklı bir orospu .

"Selam dostum, tanıştığımıza memnun oldum."

Elini bıraktım, Hallie üzerinde hak iddia etmek, bu adamı rakibi olduğu konusunda uyarmak için biraz çaresiz hissediyordum. Eğilerek Hallie'nin yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum, dudaklarım parfümünü içime çekerken yarım saniye fazla kaldı, bu koku sonsuza dek onunla eşanlamli olacaktı.

Ayağa kalkmadan önce kulağına "Pazar günü görüşürüz," diye mırıldandım. Sevgilisine hızlıca bir bakış attım.

Bana sırtarak, "*Seni çok anlıyorum*" der gibi baktı.

Güzel.

Topuğumun üzerinde dönerek uzaklaştım, az önce yaptığım şeyi kafamda yeniden canlandırdım. Kıskançlık yüzünden böyle davranmak çocukçaydı ve bana hiç yakışmıyordu. Kıskanç olmak! Ben kıskanç bir adam değildim. Ne halt ediyordum ben?

Beni daha önce hiç görmemiş gibi bakan Darcy'ye döndüğümde ellerim biraz titredi.

"Düğün organizatörümü *tanıyor* musun?"

Omuz silktim, bakışlarım tekrar Hallie'ye kaydı. Hallie bir şeyden utanmış gibi yüzünü kapatırken Derek masanın diğer tarafına eğilmiş, sırtarak . Onu utandırmış mıydım? Bu fikir beni oraya geri dönüp işleri düzeltmek için kaşındırdı. Ayrıca elini tutup onu hemen bu adamdan uzaklaştırmak istiyordum.

Rahat görünüyorlardı. karşı rahattılar. Onunla ne zamandır görüşüyordu? Neden benimle onun hakkında konuşmamıştı?

Kalbim daha hızlı atıyordu. "Chris?"

Darcy'nin keskin sesi dikkatimi tekrar ona ve sorusuna yöneltti. "Nişan partinizde tanışmıştık."

"Ve ne? Şimdi arkadaş mı oldunuz?"

"Onu bir emeklilik partisi planlaması için tuttum, ki artık bunu yapmıyorum, o yüzden aklından bile geçirme," demek için acele ettim. "Ama Hallie ve ben iyi arkadaş olduk. Birlikte vakit geçiriyoruz." Bakışlarım masaya geri döndü.

Hallie, Derek'in söylediği bir şeye güldü.

"Oh." Darcy'nin ses tonu kafa karışıklığına işaret ediyordu. "Tamam. Bu biraz tuhaf ama neyse."

Sessizliğim üzerine, "Jen McIntyre'ın şu anda NASA'da çalıştığını biliyor muydun?" diye devam etti.

"Jen McIntyre kimdi?" Dikkatim dağılmış bir şekilde sordum, gözlerim hâlâ Hallie ve randevusundaydı.

Darcy'nin sesi kıyıya vuran okyanus dalgaları gibi oldu. Onu duyabiliyordum ama sadece arka plandaki gürültü gibiydi.

"Chris," diye aniden tersledi.

Ses tonu bakışlarımı Hallie'den uzaklaştırdı. Yüzündeki kızgın ifadeyi görünce suçluluk duygusunun acısını hissettim. "Kahretsin. Özür dilerim."

Gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Onun için endişeleniyor gibisin. İyi olduğuna eminim." Hallie'yi düşündü. "Sanırım oldukça sevimli ve tatlı biri ve bir erkekte kardeşçe koruyucu içgüdüleri kolayca uyandırabilir."

Gerçekten mi?

"Hallie Goodman'a karşı *daha az* kardeşçe hissedemezdim. İnanın bana, bu onun kıskırttığı bir duygu değil."

Darcy yüzünde anlayış belirirken bir kaşını kaldırdı. "Düğün organizatörüm mü? Ciddi misin?" Kaşlarını çatarak Hallie'yi tekrar inceledi. "Hiç de senin tipin gibi görünmüyor."

Yorumunun ima ettiği şeye sinirlenerek soğukkanlılıkla sordum: "Peki bununla ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "O gerçekten ... şey ... olağanüstü biri değil. Sen sıradışısın, Chris." Darcy koluma dokundu, yüz ifadesi samimiydi. "Ve bu senin hayat arkadaşında hak ettiğin bir özellik."

Ağzından çıkan her kelimeye isyan ettim. "Bir: Bir şekilde herhangi bir şeyi hak ettiğimiz ve/veya buna hakkımız olduğu düşüncesiyle mücadele ediyorum."

"Eğer bir şey için yeterince çok çalışırsak, kesinlikle ona hakkımız vardır ve onu hak ederiz." Darcy şiddetle karşı çıktı.

"İki," diye devam ettim, sanki o hiç konuşmamış gibi, çünkü Hallie'yi yargılamasına çok sinirlenmişim. "Hallie Goodman komik, tatlı, şefkatli ve *olağanüstü* nazik olmanın getirdiği bir güzelliğe sahip. Bu senaryoda birini hak etmeyen biri varsa o da benim."

Dudakları şaşkınlıkla aralanan Darcy kabine doğru yığıldı. "Vay canına. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Ben . . . Chris, özür dilerim. Onun hakkında söylediklerim korkunçtu ve ... Tanrım, annem gibi olmamaya çalıştığımı biliyorsun ama züppeliğe karşı koymak çok zor. Matthias haklı! Affet beni."

Bana kocaman, pişmanlık dolu gözlerle baktı, hala bir öfke çekirdeği hissetmeme rağmen ona kızgın kalmamı zorlaştırdı. Gülüp geçmeye çalıştım çünkü hiçbir zaman kin tutacak bir tip olmamıştım ve Hallie'nin randevusuna olan kızgınlığının Darce'la olan arkadaşlığımı zedelemesine izin veremezdim. "Elbette seni affediyorum." Bakışlarım tekrar Hallie'ye kaydı.

"Chris, onun başka bir adamla randevuda olmasından son derece rahatsız olduğun belli. Bence gitmeliyiz."

Hallie aniden masadan kalktı ve duvarın üzerinde neon bir tabelayla TUVALETLER yazan ve okla gösterilen bir koridora doğru ilerlemeye başladı.

"Darcy, kabalık etmek istemem ama bana birkaç dakika ver." O itiraz edemeden yerimden kalktım ve aceleyle masaları dolaştım. Derek telefonunu çıkarmış, içindeki her neyse ona dalmıştı. Randevusunun peşinden aceleyle koştuğumu fark etmedi.

Koridor az ışıklıydı, solda erkekler ve kadınlar için iki kapı vardı. Sona doğru sola döndüğünde L şeklini alıyordu. Başımı köşeye eğdim ve acil çıkışa çıktığını gördüm. Yalnızdık.

Kadınlar tuvaletinin karşısındaki duvara yaslanarak Hallie'yi bekledim.

Çok beklemem gerekmedi.

Çantasını karıştırırken başı öne eğik bir şekilde odadan çıktı.

Sonunda kıyafetini inceledim ve içimdeki sıcaklık parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Hallie, pembe saçlarını ortaya çıkaran kirli beyaz renkte büyük boy bir kazak giymişti.

Ve hepsi bu kadar.

Sanki bir erkeğin yatağından yeni çıkmış ve kazağını çekmiş gibi kalçalarının üst kısmına düşmüştü.

Hayatımda gördüğüm en seksi ayakkabılardan biriyle giymişti. Bacaklarında bakışları üzerine çeken bir parıltı vardı. Tanrım, o

harika bacakları vardı. Bana sarılmalarını istedim.

Duvarı ittim ve bu hareketle gözleri yukarı fırladı.

"Lanet olsun." Hallie göğsünü tutarak nefesini tuttu. "Beni korkuttun." Yuvarlak gözleri inanılmaz derecede büyürken elini bıraktı. "Ne yapıyorsun burada?"

Cevap vermek yerine dirseğinden tuttum ve onu köşeye, görüş alanının dışına yönlendirdim. Onu duvara yasladım ve ellerimi kalçalarına yerleştirdim, kazağının kumaşı uyluklarının bir santim yukarısına doğru kayıyordu. Dokunuşumun altında sıcak ama aynı zamanda küçük ve narin hissediyordu. Tam olarak anlayamadığım bir şeyin yenilenmiş dalgası üzerime çöktü.

Bunun sahiplenme olabileceğini düşünmek beni rahatsız etti.

Bu kimsede hayranlık duyduğum bir özellik değildi. Babam anneme bir eşya gibi davranmıştı.

Sikeyim.

Şaşkın ve bunalmış bir halde ona bakarken, Hallie'yi sahip olunacak bir kadın olarak görmediğime dair kendime güvence verdim.

aramızdaki fark, Hallie'nin bana ait olmasını istediğim kadar benim de ona ait olmak istememdi.

"Chris?" İsmimi duyunca nefesi kesildi.

Onu öpmek için tüm irademi kullandım.

Ellerim kalçalarının üzerinde esnedi. "Neden bana biriyle çıktığını söylemedin?"

Hallie sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana baktı. "Görmüyorum. Bu ilk randevu. Bir anda oluverdi. Arkadaşım Althea'yı biliyorsun. Derek onun nişanlısının kardeşi. Sıradan bir şey. Ciddi bir şey değil."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Yani sıradan biriyle mi çıkıyorsun?"

Sertleşt ve "Geri dönmem gerek" diye mırıldandı.

Gözleri ağızma düştü.

Evet, bu dansla işim bitmişti. "Ya senden onunla olan randevunu bitirmeni ve benimle evime gelmeni istesem?"

Ellerimin altından kaydı, o muhteşem gözleri yüzümü arıyordu. "Sen iyi bir adamsın Chris, bu yüzden bunun bir sidik yarışı olamayacağını biliyorum, değil mi? Demek istediğim ... beni arkadaşınla zonladın."

Lanet olsun. O gece evimde her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. "Seni arkadaş olarak görmedim. Ve bu konuşmayı bir barın arkasında yapmak istemiyorum. Ama sana söz veriyorum, dalga geçmiyorum. Lütfen. Benimle gel, Hallie."

Bunu düşündü ve sonra yavaşça başını salladı. İçimde zafer ve beklenti duyguları kabardı.

Kalçalarını sıktım ve sonra kendimi onu bırakmaya zorladım. "Darcy'yi bir taksiye bindireceğim. Hazır olduğunda benimle dışarıda buluş."

YİRMİ YEDİ

Hallie

Şapka güzelmiş. Sanırım burada kalıp bir içki daha içeceğim. Sen iyi mi?"

Derek'e bakakaldım. Althea haklıydı. O muhteşemdi. "Ben iyiyim," diye cevap verdim endişeyle. "Sadece kendimi kötü hissediyorum."

"Olma. Bazen erkeklerin kafalarını kıçlarından çıkarmadan önce ne kaybedeceklerini görmeleri gerekir. Bu şekilde moron olduğumuz için özür dileriz."

Güldüm ama sesimin ne kadar soluksuz çıktığını duyabiliyordum. Sinirlerim cehenneme dönmüştü. Şu anda bile Chris'in ellerini kalçalarımnda hissedebiliyordum. Sahiplenici. Arzulayan.

Koridorda bana bakışı. Vay canına.

Kesinlikle bana arkadaşça davranmıyorsun.

Chris masadan kalkıp Darcy'nin yanına dönerken Derek de aynı şeyi söylemişti.

"Tamam, beni korkutmak istediğinin farkındasın, değil mi?" Derek, Chris'i duymaz duymaz gülmeye başladı.

Son birkaç haftadır umut içimde o kadar çok yeşerip sönüyordu ki artık umut etmek istemiyordum. Derek'in Chris'in benim hakkımda kesinlikle dostça düşüncelerden daha fazlasına sahip olduğuna dair güvencesini bir kenara bıraktım ve Chris'in aynı odada olduğu gerçeğine değil randevumuza konsantre olmaya çalıştım. Onun aşırı farkında olduğumu düşünürsek bu imkânsızdı.

Şimdi de bu mu?

Gerçeküstü bir rüya gibiydi.

"Althea beni öldürecek."

"Öpmeyecek." Derek masadan kalktı ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Git getir onu."

"En azından içkilerimi ödememe izin verin ve-"

Bana kaşlarını çattı. "Aklından bile geçirme."

Kahretsin, başka bir hayatta, bu adam . . . "Umarım seni tekrar görürüm."

"Sanırım Althea seni evlat edinmeye çok yakın, bu yüzden birbirimizi tekrar göreceğimizden hiç şüphem yok."

Düşüncesizce ona sarıldım. "Teşekkürler, Derek."

Kıkırdadı ve beni hızlıca sıktı. "Git, kadın. Sevilen bir ulusal kahramanla bar kavgasına girmek istemiyorum."

Chris'in beni kıskandığı düşüncesiyle yanaklarım kızarmış bir halde gülerek Derek'i akşamıyla baş başa bıraktım ve titrek bacaklarımla çıkışa doğru yürüdüm. Dışarı adımımı attığımda kaldırımda Chris'i gördüm. Bir taksi yanından uzaklaştı ve o da döndü.

Gözlerimiz buluştu ve sanki her santimim, her sinirim elektrik çarpmış gibi canlandı.

Bana daha önce hiç böyle saf bir arzuyla bakmamıştı.

Dizlerim titriyordu.

Birden aramızdaki mesafeyi aştı ve tek kelime etmeden serbest elimi tuttu. Kavrayışı sıkılaştı, başparmağı güven vermek için elimin üst kısmına sürtündü. *Doğru* hissettiriyordu. Eli elimdeydi.

Topuklu ayakkabılarımla neredeyse onunla aynı boydaydım ama onun yanında acele etmek zorunda kalmayayım diye adımlarını yavaşlattı.

Metroyla onun evine döneceğimizi düşünürken, bir taksi çağırdığında şaşırdım. Sanırım acelemiz vardı.

Taksinin içinde Chris bana yakın oturuyordu, kalçam onunkine yaslanmıştı, eli hâlâ benimkindeydi. Karnımda kelekler uçuşuyordu. Avucumun terlememiş olmasını umuyordum. Bakışlarımı güçlü boğazından yukarı, keskin çenesinden ağzına doğru çekerken, ona uzanmamak için dudağımı ısırdım.

Hiç bir ağız beni Chris Ortiz'inki kadar cezbetmemişti.

"Hallie," diye inleyerek adımı fısıldadı ve gözlerimi onunkilere diktim.

Sertçe yutkunurken bacaklarımı birbirine yaklaştırdım.

Bu lanet taksi ne kadar sürer?

"Bana dokunmanı istiyorum," diye fısıldayarak itiraf ettim.

Chris'in çenesindeki bir kas esnedi ve elimi bırakıp dizimin üzerine koydu. Avucunun altında tenim karıncalandı. "Yakında," diye mırıldandı elini izlerken. Elini hareket ettirdi, parmak uçları uyluğumun iç kısmını okşuyordu. Titredim ve onun da bunu hissettiğini biliyordum çünkü parmakları tenimde esnedi.

Daha fazla hareket ettirmede, ama ben yanmaya hazır olana kadar iç uyluğumda daireler çizmeye devam etti, komik bile değildi. Küçük bir inilti çıkardım ve taksi şoförünün kafasını dikiz aynasına doğru kaldırdığını gördüm.

Şüpheli bakışlarını yakaladım ve öfkeyle kızardım.

Chris kıkırdadı ama bana eziyet etmeyi bırakmadı.

Hayatım boyunca hormonlarımın puslu, her şeyi tüketen kontrolünü hiç hissetmemiştim. Chris'e soracak bir sürü sorum varken, başka bir şey olmadan önce tartışmamız gerektiğini bildiğim önemli sorular, önceliğim onu soymaktı.

Taksi sonunda Chris'in Brooklyn'deki dairesinin önünde durduğunda, "Tanrı'ya şükür," dedim.

Güldü ve şoföre ödeme yapmak için bacağıma bıraktı.

Ve sonra taksiden inmeme yardım ediyordu, bizi binaya sokmak için aceleyle ön sahanlığa ellerim yine onun ellerinde sıkıydı. Merdivenlerden ikinci kata çıkarken sessizlik yoğundu, nefes alış verişlerimiz biraz yüksek, biraz sığdı.

Evine girdiğimizde Chris'in kokusu beni tamamen etkiledi. Manhattan'daki gibi bir daire değildi ama iyi bir büyüklükteydi ve rahat bir şekilde döşenmişti. Bir şekilde burayı kendi evi gibi hissettirmişti. Belki de onun gibi koktuğu içindir.

Söz açılmışken, yüzümü boğazına gömmek istedim.

Elimi bırakarak oturma odasına doğru ilerledi ve anahtarlarını mutfak tezgahının üzerine bıraktı.

Aramızdaki ani mesafeden dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde girişin yanında biraz tedirgin bekledim.

Chris bana döndü.

Yüz ifadesi öncekinden daha az ateşli değildi, bu yüzden rahatlamaya çalıştım.

"Seni buraya sıradan bir gece geçirmek için getirmedim," dedi Chris, sesi neredeyse sertti. "Bunu şimdi bilmen gerekiyor, çünkü benden istediğin tek şey buysa, bunu sana veremem. Veremem çünkü ..." Uzun bir nefes aldı, ifadesine şefkatli ve özel olmanın ötesinde bir şey yerleşti. "Sana çok değer veriyorum Hallie, sana karşı gerçek hislerim var. Ciddi *romantik* duygular. Bunu sana daha önce de söyleyecektim. Hatta geçen hafta sonu, annen aramadan önce sana söylemek istedim. Yani bunun Derek'e karşı kıskanç bir tepki olmadığını bilmeni istiyorum. Evet, kıskandım ama seni onunla görmeden önce ne hissettiğimi sana söyleyecektim." Birden korkmuş gibi göründü, bu da kafamı karıştırdı. "Hallie, sana bir şey söylemem gerekiyor ve bunu söylediğimde arkana dönüp hayatımdan çıkıp gideceğinden ve seni bir daha asla göremeyeceğimden korktuğumu itiraf etmekten çekinmiyorum."

Şaşkınlık, endişe, tenimi kızartan sıcaklık soğudu. "Sen . . . bana her şeyi anlatabilirsin."

Chris derin bir nefes aldı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Seni Darcy'nin nişan partisinde tanışmadan önce de tanıyordum. Videolarımı izlediğin için özür dileyerek gönderdiğin o ilk video bana ulaştı. O ilk videoyu gönderdiğinde kötü bir ruh halindeydim. Tek duyduğum benim özel videolarımı izlediğin ve bunun beni rahatsız ettiği. Kate'e e-postanın geri döndüğünü düşünmeni ve böylece onunla ya da benimle bir daha iletişime geçmemeni söyledim. Ama bir tane daha gönderdin... ve yardım edemedim ama sana çekildim."

Utanç, kızgınlık, incinme gibi bir dizi duygu içimi kapladı.

-Ve ön kapısına doğru birkaç adım attım. "Ama e-postalarım geri dönüp *duruyordu*. Sen . . . onları kimseye göndermediğimi düşünmemi sağladın. Orada gerçekten kişisel şeyler söylediğimi düşündüm."

Pişmanlık yüz hatlarını hüznlendirdi ve bana doğru yalvaran bir adım attı. "Biliyorum. Sana karşı hissettiğim o anlık çekimi açıklayamam, Hallie. Nasıl bir şey olduğunu açıklayamam. Sadece senin dünyanda biraz daha uzun süre kalmak istediğimi biliyordum ve birinin seni izlediğini fark edersen duracağını düşündüm. Bu şimdiye kadar yaptığım en sahtekârca şeydi ve bunun için iyi bir mazeretim yok. Videoların beni daha az yalnız hissettirdi."

Sanki videoları beni daha az yalnız hissettirmişti. Aman Tanrım.

Bunu benden saklamıştı ama videoları izlediği için onu affedemezsem ikiyüzlü davranmış olurum.

Yavaşça başımı salladım, başım dönüyordu. "Doğru. Tamam. Tamam. Yani bunu birbirimize yaptık. Sana yaptığım şeyi bana yaptığın için sana kızamam. Ama Chris, sana itiraf ettim. Hem de hemen. Daha arkadaş olmadan önce. Bunu benden haftalarca sakladın ve şimdi mi söylemeye karar verdin?"

Bir adım daha öne çıktı. "Darcy'nin partisinde birinin sana bunu yapmasını affedebileceğini sanmadığını söylemiştin."

"Öyle demek istemedim." Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım.

"Öyle olduğunu düşünmüştüm. Ve beni tanıdıktan sonra sana gerçeği söylememin daha iyi olacağını düşündüm. Bunu senden asla kötü niyetle saklamayacağımı öğrendikten sonra."

"Neden şimdi söylüyorsun? Biz ... yapmak üzereyken." Aramızda belli belirsiz bir işaret yaptım.

"Seni istiyorum," dedi Chris huysuzca. "Hem de çok. Gönderdiğin o ilk video günlüğünden beri seni istiyorum. Bu yüzden sana gerçeği söylemekten korktum çünkü seni gerçekten tanıma fırsatı bulamadan kaybetmek istemedim. Bu yanlış. Özür dilerim. Ama sana söylemeden aramızdaki ilişkiyi daha ileri götüremezdim. Bunu asla yapmazdım."

Sözlerini düşündüm. Gerçeği düşündüm. Chris'in tüm özel düşüncelerini bildiği düşüncesiyle yanaklarım hâlâ yanarken, o günlüklerde söylediğim her şeyi yüzüne karşı tekrar söylediğimi fark ettim. Ona güvenmişim. Bunu benden saklaması beni şaşırtmıştı.

"Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Asla. İnan bana."

Bana gerçeği söyledi. Şimdi. Onunla yatmadan önce. Eğer sadece seks ya da sıradan bir şey isteseydi, bunu kendine saklardı. Onun hatasının haftalarca süren derin, şefkatli sohbeti, kolay, eğlenceli şakalaşmayı, dünyada daha az yalnız hissetmemi sağlayan güçlü bir bağı silmesine izin verir miydim?

Chris'in koyu renk gözlerinin derinliklerine baktığımda onu gördüm. Onun gerçek pişmanlığını gördüm.

Onun nezaketini gördüm.

Ve onun beni nasıl gördüğünü gördüm.

Chris'e göre ben özeldim. Önemliydim.

Ona doğru koştum, çantamı yere fırlatarak odanın diğer tarafına geçtim. Kollarımı boynuna dolayarak başını kendime çektim ve sonunda, nihayet, dudakları dudaklarımdaydı.

Chris ben daha onlara ziyafet çekemedi başını geriye doğru salladı. "Hallie?"

Anlayarak, "Seni affediyorum ve ayrıca sana karşı ciddi romantik duygular besliyorum" dedim.

"mi? Beni affettiğine emin misin?" "Beni ne

kadar çabuk affettin?"

"Birkaç saat içinde."

Dudaklarım seğirdi, parmaklarım ensesinde esnedi. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse birkaç saat daha düşünmüş gibi yapabilirim ya da-"

Sözlerimin geri kalanı onun öpücüğüyle yutuldu.

Aç, arayan, umutsuz öpücüğü. Chris kumaşı arkamda yumruklarıyla sıkarken kazağımın eteklerinin yukarı doğru kalktığını hissettim. "Bu kazakla beni öldürüyorsun," diye nefes nefese ağzıma girdi ve çeneme öpücükler kondururken beni geriye doğru yürüttü. "Bir erkeğin çok ama çok kirli şeyler düşünmesine neden oluyor."

Kendime not: Althea'ya bu kıyafet konusunda haklı olduğunu söyle.

"Buraya gel. Özür dilemem gereken daha çok şey var," diye homurdandı ve beni kaldırmak için ellerini kışımın altına kaydırды. Bir kez daha ağzıyla yuttuğu kız gibi bir çığlıkla bacaklarımı beline doladım.

Beni taşıırken vücuduna, dudaklarına yapıştım.

Hava almak için çıktığımda, onun yatak

odasındaydık. Onun yatak odasında.

Seks yapmak üzere olduğumuz yerde.

Chris beni nazikçe yatağının kenarına yatırdı ve ben de bacaklarımı açarak onu serbest bıraktım. Yoğun bir şekilde odaklanmış bir ifadeyle bana baktı.

Tişörtünü çıkarırken gerginliği geri geldi. Evet,

hatırladığım kadar harika görünüyordu.

Vücudu sert, pürüzsüz ve güçlüydü.

Göz korkutucuydu.

George gibi sevimli bir yumuşaklığı yoktu.

Chris vücudunu bu tanrısal formda tutmak için çok çalıştı. Kariyeri için bunu yapmak zorundaydı.

Onun gibi mükemmel değildim.

Karnım yumuşaktı, şekilli değildi ve hafif bir yuvarlaklığı vardı, muhtemelen biraz mekik çekerek bunu giderebilirdim ama bu düşünce bile beni çok sıkıyordu.

Şu ana kadar, benimle seks yapmak isteyen bu muhteşem adama bakıyordum.

Aşık olduğum bir adam, bu yüzden gezegendeki en seksi kadın olduğumu ve şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks olduğumu düşünmesini istedim.

Sikeyim.

Mekik çekmeliydim.

Hayattan daha fazla zevk aldığım sıcak, puslu, akılsız tutkulu yerden kaydığımı hissederek, Chris'in pantolonuna ulaşmak için umutsuzca yataktan atladım. Hemen o yere geri dönmem gerekiyordu!

Ne yazık ki aynı anda fermuarını açmak için başını eğdi ve kafalarımız çarpıştı.

"Oof." Başımı tutarak tökezledim ve Chris gülerek beni sabitlemek için uzandı.

"İyi misin?"

Ben beceriksizliğimin utancıyla kızarıırken o başımı öptü, dudakları şakağımda gezinirken "Daha iyi misin?" diye mırıldandı.

Başımı salladım ama başımdaki şişlik beni tam anlamıyla paniğe sürükledi.

İlk kez seks söz konusu olduğunda her zaman fazla düşünen biri olsam da, riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı. *Chris*'le sekste kötü olamazdım.

"Sonunda şu şeyden kurtulalım." Parmakları kazak elbisemin eteğinin altından kıvrıldı ve kendimi destekleyerek kollarımı başımın üzerine kaldırdım, böylece beni ondan kurtarabilirdi. Kumaş yüzüme sürtünürken gözlerim kapandı ve serin hava tenimde tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Göğüslerimin çok küçük olduğunu düşünür müydü? Ortalama büyüklükte göğüslerdi, ama Chris bir göğüs adamıysa, beklentilerinin altında kalabilirlerdi.

Darcy'ninkilerin ne kadar büyük olduğunu hatırlamaya çalıştım. Neden bu gece Darcy ile bardaydı?

Beni tekrar öptü ve ben de parmaklarımı ensesinde dolaştırarak öpücüğün içine tekrar girmeye çalıştım. Elleri sahiplenici bir şekilde sırtımdan aşağı kayarak kıcımlı kavradığında neredeyse oraya varmıştım. Ağzımın içine doğru inleyerek sıkıttı. Kot pantolonunun fermuarına karşı ne kadar sert olduğunu hissedebilmeme rağmen, tek düşünebildiğim yatak odasının aşırı parlak ışıklarında arka tarafıma gözlerini diktiğinde ne düşüneceğiydi. Kalçalarımın arkasındaki selülitleri görecekti miydi? Chris'in kıcımlı kaya gibi sertti. Annemin geçen yaz beni bikinili gördüğünde önerdiği günlük squat hareketlerini neden yapmıyordum? Neden?! Eminim Darcy de her gün squat yapıyordur.

Neden bu gece Darcy ile bardaydı?

Chris kıcımlı okşadı, beni öpmeye devam ederken parmakları kalçalarımı ve karnımı gıdıklıyordu. Parmakları içime girmeden hemen önce dantel iç çamaşırlarımın belini okşarken karnım titredi.

Aman Tanrım, en son ne zaman ağda yapmıştım? Geçen haftaydı, değil mi? O iyiydi. Ama ya Chris benim iniş şeridim yerine tam bir çalıyı tercih ederse? Daha da kötüsü, ya çıplak seviyorsa?

Birden öpüşmeyi kesti ve elini iç çamaşırlarımdan çekti. Ona doğru sallandım, kendimi sabitlemek için avuçlarımı omuzlarına dayadım.

Bana ters ters bakıyordu.

Bu iyi vakit geçiren bir erkeğin ifadesi değildi. Öpüşme konusunda berbat mıydım?

Chris yanağımı sıcak avucunun içine alarak beni şaşırttı. "Şu anda neredesin?" diye sorarken sesi hırçındı.

Tedirgin bir şekilde hemen ve biraz da kızgınlıkla cevap verdim. "Ben buradayım."

Beni serbest bıraktı, yüz ifadesi mutluluktan o kadar uzaktı ki, benden uzaklaşırken kalbim mideme iniyordu. "İlk başta buradaydın. Beni öptüğünde oturma odasıydın. Buraya girer girmez başka bir yere gittin. Sana söylediklerimden sonra bunu istediğinden emin değilsen anlarım. Durabiliriz."

Dalgınlığımı fark etmesine şaşırarak (ama umursamasına da şaşırmayarak) yarı çıplaklığımı gizlemek için kollarımı belimin üzerinde kavuşturdum. Bir erkekle ilk sefer (ve genellikle ikinci ve üçüncü) hemen hemen her zaman böyleydi. *Onun için* iyi bir şey yapmakla ilgili güvensizlikler ve endişelerle o kadar doluydum ki, kendim bile zevk alamıyordum. Partnerimin en azından doyuma ulaştığı düşüncesiyle rahatladığımda, şakalaştığımızda orgazm olacak kadar seksten zevk alabiliyordum, ancak bir erkek içimdeyken hiç boşalmamıştım. Ve bu noktaya kadar birlikte olduğum hiç kimse bu meşguliyetimi fark etmemiş ya da umursamamıştı.

Chris'le daha kötüydü çünkü daha önce hiç bu kadar çok istediğim ya da bu kadar çok hissettiğim biriyle birlikte olmamıştım.

Bu Chris.

Aynen öyle.

Bu Chris'ti. "Mesele o değil. Sana söz veriyorum, ben kin tutan biri değilim. Seni affediyorum ve bu işi daha ileri götürmeden önce bana gerçeği söylediğin için sana minnettarım."

"O zaman nedir?"

"Rahatlayamıyorum," diye itiraf ettim.

Kaşları çatıldı. "Neden olmasın?"

Esprili bir şekilde güldüm çünkü çok açık değil miydi? "Çünkü biriyle ilk kez birlikte olurken hep tedirgin olurum ve seksin seninle olmasını istediğim kadar iyi geçmesini hiç istemedim. Zaten kafana vurdum." Sinirle vücudunu işaret ettim. "Ve bir spor reklamı gibi görünüyorsun! Squat thrust'ın ne olduğunu daha geçen yaz öğrendim. O zamana kadar bunun bir çeşit meyve olduğundan emindim."

Chris kahkahalara boğuldu ve benim utanç dolu ifadem karşısında boğuldu. Konuşmayı başaramayınca ağzı yeni bir neşeyle titredi.

Acı içinde kıyafetlerime uzandım.

"Hayır. Hallie." Tekrar bana uzandı, bu kez kollarımı bedenimden uzaklaştırdı. "Sana gülmüyorum. Sen çok komik, sevimli ve seksisin ve bunları zaten bilmiyor olman beni şaşırtıyor. Kafana bir darbe alsan da umurumda olmaz, spor yapsan da yapmasan da."

"Ama ..." Bunu itiraf etmenin hiç de seksi olmadığını fark ederek sözümü yarıda kestim. Nasıl aksini düşünebilirdi ki? Bir erkek yatakta kendine güveni olmayan bir kadınla birlikte olmak istemezdi, değil mi? Kendilerine güvenen ve dünyalarını sallayabilecek bir kadın isterlerdi.

"Ama?"

"Hiçbir şey." Onun bedenine girdim. "Tekrar deneyelim."

Chris yüzünü yaklaşan öpücüğümünden kaldırdı. "Hallie... konuş benimle."

Uzaklaşmaya çalıştım ama izin .

"Bu benim." Kulak mememi kemirirken kelimeleri kafamdan aldı. O puslu his içimde kaynadı. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Ağzı boğazımda lezzetli bir yol izledi ve dudaklarımdan dökülen kelimelerle ona doğru eğildim.

"Düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ettim iç çekerek. "Vücudumu, öpüşümü seviyor musun? Çok mu yumuşağım? Bunu senin için iyi yapabilir miyim? Neyi seveceksin?"

Chris beni öptü, dili benimkini yaladı, öpücük derin, cinsel kelimenin tam anlamıyla nefes kesiciydi. Pus beni tüketirken tüm endişelerim alevler içinde kaldı. Sonunda beni bıraktığında nefes nefese kalmıştım. Yüz ifademde bir şeyler olmalı, çünkü onunki biraz ukaladan da öteydi. "Bu daha iyi."

"Kaptan-"

"Haftalardır bu anın hayalini kuruyordum." Beni yatağa doğru götürdü ve nazikçe yatağa itti. Sırtıma uzandı ve sütyenimin klipslerini açarak kayışları kollarımdan aşağı kaydırды. Kaplar düşerken titredim, meme uçlarım serin havanın etkisiyle gergin ve sertti.

Chris sağ meme ucumu ağzıyla kapattı ve emdi. Bacaklarımdan arasına sıcaklık yayıldı ve keskin bir çığlık attım.

Bakışlarını benimkilere kaldırdı, sütyeni bırakıp parmaklarını iç çamaşırlarımın içine sokarken bakışları açlıktan kararmıştı.

"Ayakkabılarım," diye

fısıldadım. "Onları giymek

istiyorum."

Bunun ayakkabılarım hakkında ne hissettiğine dair söylediklerinden ürperdim. Sırtımmamak için dudağımı ısırarak kalçalarımı yataktan kaldırdım ve ona yardım ettim.

İç çamaşırı.

Kendimi örtme dürtüsü gerçektir, ama sonra Chris'in çıplak görüntüyü yutarken nefes alışının nasıl değiştiğini gördüm.

"Çok güzelsin," dedi titrek bir sesle, gözleri benimkilerle buluşunca içtenliğini görebildim. "Bir insanın isteyebileceği her şeyin ötesinde. Ve ben de seni *istiyorum*, Hallie. Ama bu sadece benimle ilgili değil. Bunu anlıyorsun değil mi? Seks iki kişiyle ilgilidir, sadece erkek ve onun ne istediğiyle değil."

Kaşlarımı kaldırdım çünkü ben böyle bir şey yaşamamıştım. Sahip olduğum sevgililer oldukça bencildi. Yoksa öyle miydiler? Onları memnun etmeye o kadar odaklanmıştım ki kendimi bu deneyimin dışında mı bırakmıştım?

Chris yüz ifadem karşısında nefesinin altından küfretti ve sonra aniden beyin hücrelerimi yok eden bir şiddetle beni öptü. Hava almak için ayağa kalktığımızda, "İnsanları memnun etmeye çalışmakla ilgili bir sorunun olduğunu biliyorum, ama burada bunu nasıl aşacağımızı söyleyeyim: Bu yatakta hoşuma gitmeyecek bir şey yapabileceğin şüpheli" dedi. Çocuksu bir şekilde sırtıttı ve ben de gülmekten kendimi alamadım. "Ama yüzde yüz dürüst olacağıma ve bir şey benim için işe yaramazsa sana söyleyeceğime söz veriyorum. Şimdi sen de bana söz ver, eğer bir şey senin için işe yaramıyorsa bana söyleyeceksin. Bana karşı dürüst olacağına söz ver."

Oh adamım, bu adam. Chris gibi kafamın içinde olacak kadar beni önemseyen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. "Söz veriyorum."

"Güzel." Bir öpücük daha almak için uzandı.

Yavaşça ilerlemesini durdurdum ve kaşları çatılmış bir şekilde dik durdu. Sonra hiç düşünmeden itiraf ettim, "Seni teyzenin evinde çıplak gördüm."

Cidden, onun yanında filtre kullanmamamın sebebi neydi?

Chris bir kaşını kaldırdı. "Ne zaman?"

"Haydut'a nasıl takıldığımı biliyor musun?"

"Beni mi gözetliyordun?"

"İstemedim." Ayağa kalktım, ellerimi yalvarırcasına kaldırdım. "Tanrım, Chris, çok özür dilerim. Merdivenlerden yukarı çıktım, kapın açıldı ve sen iç çamaşırını çıkardın - ve kıydın, Tanrım, kıydın büyüleyici, ama sonra seni gözetlediğimi fark ettim ve geri çekilmeye çalıştım, ama düştüm

Köpeğin üzerinden ve- Oh!" Beni belimden tutup kolaylıkla yatağa fırlattığında şaşkınlıkla irkildim.

Bir *oof* ile yere indim ve Chris'in kot pantolonunun fermuarını açmasını izlemek için dirseklerimin üzerine oturdum.

"Kızgın değil misin?"

"Seni azdırdı mı?" diye sordu kısık sesle, kot pantolonunu indirirken.

"Beni izlemek mi?"

"Evet. Çok, çok, çok, çok ateşli." Sonra

çıplak kaldı. Tamamen çıplak.

Ve görünüşe *göre* beni *çok* istiyordu.

"Tanrım." Bakışlarım yukarı doğru uçu. "Daha önce güvensiz davrandığım için özür dilerim.

Açıkçası gerektirecek bir şey yoktu."

Yatağa yaklaşırken dudakları seğirdi. "Yine de, kafanın içinde sıkışıp kalmadığından ve ana geri döndüğünden emin olmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Nasıl?"

"Sana vererek." Chris ellerini ayak bileklerime doladı ve beni yataktan aşağı çekti.

Hareketin hızına güldüm, ama yatağın ucunda diz çöküp bacaklarımı ayırdığında ses soluğa dönüştü. Ağzı kalçalarımın arasına yerleşti ve Chris çok ama çok yetenekli bir adam olduğunu kanıtladı. Dili ve parmakları benimle güzelce oynadıkça karnımdaki gerginlik azalıyor ve artıyordu. Beni öğrendi, dikkatini verdi ve neyin işe yaradığını keşfettiğinde kararlılıkla devam etti.

Paramparça bir çığlıkla boşaldım ve serbest bırakılmamla yatağında titrerken, parmaklarını ayakkabılarımın kayışlarında hissettim. Saniyeler içinde ayakkabılarım gitmişti ve Chris banyodan bir prezervatif alıp takarken ben sıcak, nemli tenim ve yenilenen ihtiyacımla bekledim.

Açgözlülükle ona uzandım, güçlü bedenini benimkinin yanına yerleştirip beni öperken bacaklarımı ona açtım. Her santimine dokunmak ve hissetmek isteyen ellerim sırtında, karnında dolaştı ve onu sardı.

Chris ağzımın içine doğru inleyerek beni daha derin öptü.

Onu bacaklarımın arasına götürürken ellerimde sıcak bir şekilde zonkluyordu.

Sonra ileri doğru bastırdı.

Kalçalarımı genişlettim ve ellerimi pürüzsüz sırtında gezdirdim, parmaklarım kığına uzandı, Chris öpüşmeyi kesip ellerinin üzerinde kendini desteklerken oradaki kasları kazdı. Bedenim onunkine yol verirken bakışlarımız kilitlendi.

"Hallie," dedi adımı bir dua gibi, onun doluluğu beni sararken. "İyi misin?"

Başımı salladım, kalçalarımı kaldırdım. "Durma."

Ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi, bir öpücük fısıltısı, her fırça bana verebileceği şeyin bir alayıydı ve aynı şeyi kalçalarıyla da yaptı. Yavaşça içeri ve dışarı kayıyordu. Lezzetli sürtünme karşısında nefesim kesildi. Penetratif seks sırasında hiç orgazm olmamıştım. Ama Chris'in gözlerine bakarken, ağzıma öpücükler kondururken, pazıları yavaş itişleriyle esnediğinde, karnı titreyen karnıma sürtündüğünde, bunun mümkün olabileceğini hissettim. Daha önce hiçbir erkek beni bu kadar anın içinde, bu kadar *ihtiyaç duyulan biri* olarak hissettirmemişti ve bu sarhoş ediciydi.

Artan gerilimle birlikte tüylerim diken diken olurken inledim. "Siktir, Hallie." Chris başını eğdi, kalçaları inerken dişlerini sıktı. hızlandı. "Bana yakın olduğunu söyle."

Öyleydim ama zamanında gelemeyecektim. "Sadece gel." Kığını sıktım.

Bana dişlerini gösterdi. "Senden önce değil." İticiliğini yavaşlattı.

"Chris, hayır, ben iyiyim," diye nefes aldım, onu teşvik etmek için kalçalarımı kaldırdım.

Gözleri, çok geçmeden fark edeceğim o lanet olası algılama yeteneğiyle parladı. "Söz vermiştin. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Ben, uh . . . Chris. . . oh . . . uh . . ." Kalçalarını belli bir açıyla eğdiğinde inledim. "Dokun bana, dokun bana ... Onsuz yapamam ..." Bir elini bacaklarımın arasına sokup başparmağıyla klitorisimi kolayca bulduğunda açıklamam kesildi.

"İhtiyacın olan bu mu?" diye sordu kısık sesle ağzıma karşı, dudakları her kelimedede benimkilere dokunuyordu.

Başımı salladım.

Chris kalçalarını oynatırken başparmağı daireler çizdi ve üzerime bastırdı.

Geri sayım ya da uyarı yoktu.

İşte böyle, astronotum beni yıldızlara doğru başarıyla fırlattı ve o beni yıldızlara doğru takip ederken ben hâlâ Chris'in adını sayıklıyordum.

YİRMİ SEKİZ

Chris

A arasında beynimin tam olarak işleyemediği ses uyku ve uyanıklık beni bilincime doğru daha da itti. Gözlerimi açtığımda, Hallie'nin yatağıma tırmanışının puslu görüntüsü beni uyanmaya daha da yaklaştırdı.

Başını yastığa yasladığında ona doğru yuvarlandım, görüşüm keskinleştikçe yüzü daha da netleşiyordu. Dün geceye dair anılar kanımı kaydattı. "Neredeydin?" diye sordum, sesim uykudan boğuk boğuk çıkıyordu.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "İşiyorum."

Sırıttım. Tuvaletin sifonunun beni uyandırdığını fark ettim.

Bakışlarım onun ağzına kaydı. Ağzını seviyordum. O ağzı istiyordum. Ben de aldım. Nane tadındaydı. Dişlerini fırçalayıp fırçalamadığını sormak için geri çekildim ama Hallie öpüşmeyi kesmek istemedi.

Beni saniyeler içinde sıfırdan yüze çıkaracak şekilde açlıkla öptü. Beni yuvarlamasına izin verdim, kollarımı onun küçük beline doladım, o da bana sarıldı.

Kumaşı ellerimde hissederek öpüşmeyi kestim, bakışlarım vücudunda aşağıya doğru kaydı.

Benim tişörtümü giydi.

"Bu ne kadar seksi olsa da, gitmesi gerek." İtiraz edemedi onu üzerinden çıkardım.

Hallie bir an için bana biraz kararsızca baktı. Pembe saçları yuvarlak göğüslerinin üzerine çılgınca dökülmüştü, teni zaten biraz kızarmıştı.

uyarılmıştı. Dudakları dün gece gösterdiğim ilgiden dolayı şişmişti.

Ne kadar muhteşem olduğu hakkında hiçbir fikri olmaması aklımı başımdan almıştı. Benden önce çıktığı bu aptallar kimdi?

Aslında bilmek de istemiyordum.

İlk kız arkadaşım dışında çıktığım her kadının bir geçmişi vardı. Yataklarında başka erkeklerin olması fikri beni hiç rahatsız etmemişti.

Hallie'yi herhangi biriyle düşünmek beni iki nedenden dolayı rahatsız ediyordu. Birincisi, hayatımda ilk kez birini bu kadar çok istiyordum ve kıskanıyordum. İki, eğer Hallie seksin sadece erkeklerle ilgili olması gerektiğini düşünüyorsa, belli ki hepsi birer pislikti.

"Bakıyorsun," diye fısıldadı, avuç içleri göğsümde hafifçe duruyordu.

"Hallie Goodman çıplak ve bana sarılıyor," diye sırtarak cevap verdim. "Tabii ki bakıyorum. Bu anı ezberlemek istiyorum."

Omurgası dikleşti, göğüsleri dışarı fırladı, meme uçları sıkı ve baştan çıkarıcıydı. Göğsümü okşarken ve üzerimde yavaşça salınırken dokunuşuna güven geldi. "Ezberlemen gerekiyor mu?" Hallie beni öpmek için . "İleride senin üzerine çıplak olarak çokça binmeyi umuyordum."

Bu düşünce bile her zerremde çaresizlik ve ihtiyaç hissi uyandırdı. Bunu istiyordum. Bana sahip olduğu sürece onu burada istiyordum. "Bana mükemmel bir plan gibi geldi," diye kısık sesle cevap verdim, elimi ensesinde gezdirip dudaklarını tekrar dudaklarıma götürürken.

Çok geçmeden, tekrar onun içindeydim. Lanet olası cennet. Bana binişini izlemek, anın içinde kaybolmak, endişelerden arınmak, onun beni istediği kadar benim de onu istediğimden emin olmak gördüğüm en seksi şeydi. Günün sonunda sadece bir erkektim ve Hallie'nin benim için o kadar ateşli olduğu fikri, kendi kaygılarını ve endişelerini unutması beni cehennem gibi ukala (ve tahrik edici) yaptı.

Bir süre sonra Hallie yine tişörtümü giyerek beni mutfağa kadar takip etti.

"Bayan Goodman kahvaltıda ne ister?" Buzdolabını açarken sordum.

"Gömlek giymediğinizde konsantre olmak benim için çok zor."

Omzumun üzerinden ona baktım ve beni süzdüğünü ettim. Kıkırdadım. "Kahvaltı edecek kadar uzun süre kendimizi toparlayabiliriz, değil mi?"

"Yapmak zorundayız." Suratını astı. "Bu akşam bir etkinliğim var. Birkaç saat içinde gitmem gerekiyor."

Kahretsin. Bütün günü onunla geçirmek istiyordum. "Yarın boşum ama."

"Bütün gün boş musun?"

Hallie gülümsemek için dudağını ısırды. "Bütün gün beni mi istiyorsun?" "Evet, istiyorum. Keşke bugün bütün gün sen olsaydın."

"Ben de." Mutfak yarımadamdaki taburenin üzerinde kıpırdandı. "Tüm bunlar hakkında konuşalım mı?"

"Önce kahvaltı. Sonra konuşuruz."

"Tamam. Eğer repertuarınızda varsa krep yapabilirim?" "Var ve dileğin benim için emirdir."

Mutfakta dolaşırken Hallie'nin bakışlarını üzerimde hissettim. Ona baktığımda gözlerinde bir soru gördüm. "Ne oldu?"

Omuzlarını dikleştirdi, sekse meyilli saçları bu hareketle birlikte sırtından aşağı döküldü. "Video günlüğümü ilk gördüğün andan itibaren beni istediğini söylemiştin. Bu doğru mu? Başından beri böyle hissettiğinden emin değildim. Belki de senin için bu şekilde gelişmiştir diye düşünmüştüm."

"O zaman seni istemiştin. Seni Darcy'nin nişan partisinde gördüğümde daha da çok istedim. Dürüstlüğünün çok tatlı olduğunu düşündüm ve pembe saçlarını, güzel gözlerini ve dudaklarını sevdim." Ona gerçeği söylemekte bu kadar geciktiğim için hâlâ hissettiğim suçluluk duygusunu yutarken bakışlarım ağzına kaydı. "O gece ve o günden beri her gece seni öpmek istedim."

Hallie'nin gözleri sevinçle parladı. "Seni izlediğimden beri öpmek istiyorum. video mektuplarınız."

O içten mavi gözlere baktığımda, kafamda hızlı bir slayt gösterisi canlandı - Hamptons'taki evimizin merdivenlerinde oturmuş, Miguel ve annemle ilgili anlattıklarımı ilgiyle dinlerken, Bandit'le sahilde kahkahalar atarken, birlikte film izlerken, önemsiz ve en önemli şeyler hakkında konuşurken. Hayır

Yargılama. Sadece karşılıklı nezaket ve destek. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa yalnız olmadığımı hissettim.

"O zaman seni istiyordum," diye mırıldandım, "ama şimdi istediğim gibi değil. Bu Şimdi *daha fazla*. Bu gerçek, değil mi? Sen ve ben?"

Gülümsemesi yumuşadı. "Öyle olmasını isterim." Yüz ifadesi gerginleşti. "Yine de, kıskanç bir kız arkadaş gibi görünmek istemem ama sanırım dün gece neden Darcy ile birlikte olduğunu bilmek isterim."

Bunu hiç beklemiyordum, Hallie'nin kreplerini bir tabağa çevirdim ve ona doğru ittim. "Sana söylemiştim. Onun arkadaşı olarak oradaydım. Sadece arkadaşı."

"Onun önemli bir müşteri olduğunu biliyorum ve muhtemelen bunu söylememeliyim ama sen uzaydayken seni aldattı Chris. Seni aldattığı adamla sadece birkaç ay çıktıktan sonra nişanlandı. Yaptıkları yüzünden insanlar internette senin hakkında dedikodu yapıyor. Onunla nasıl arkadaş olabilirsin? Aranızda hala bir şeyler yoksa?"

Vay canına, tamam.

etrafında döndüm ve dizlerini kalçalarımın arasına alarak yanındaki tabureye oturdum. Gözlerindeki endişeyi görmek beni bir an duraksattı. Gerçeği ondan saklamamın bana güvenme yeteneğini kalıcı olarak zedelediğini umuyordum. Hay sikeyim. Sanırım bunu sadece zaman gösterecekti. Şimdilik onu ikna edecek doğru kelimeleri bulmak istiyordum. "Darcy'ye karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olsaydım, sen ve ben sadece arkadaşken sana çoktan söylerdim. Onunla birkaç yıl çıktık ama seninle tanışana kadar bunu fark etmemiştim, birbirimizle kendimizi tam olarak paylaşmıyorduk. Ya da en azından ben onunla paylaşmadım. Denemeyi bıraktım."

Hallie başını salladı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Videolarınızda onunla sadece biraz kişisel olarak ilgilendiğinizi fark ettim."

"Aynen öyle." Elini uzattım, artık ona özgürce dokunabilme fikrine bağımlıydım. Ben devam ederken parmaklarımız şakacı bir şekilde birbirine dolandı. "Bazı gerçek şeyler biliyordu. Görmezden gelinmesi zor şeyler. Babamla olan korkunç ilişkim gibi. Ancak annem ve Miguel gibi onu rahatsız eden şeyler hakkında konuşmak istemediğini fark ettiğimde, sanırım tamamen kapattım. Bu süreçte bir terapistle gitmeye başladım.

görev eğitimim vardı ve bu konuları onunla konuşuyordum, bu yüzden Darcy'nin duygusal desteğine ihtiyacım olmadığına karar verdim, özellikle de bu onu rahatsız ediyorsa. Dahası, onunla birlikte sosyete etkinliklerine gitmekten ve arkadaşlarıyla sosyalleşmekten hoşlanmıyordum. Babam şirketi sayesinde o dünyada var olmasına rağmen, ben o dünyanın bir parçası değilim. O dünyada büyümedim ve onunla nasıl ilişki kuracağımı bilmiyordum. Darcy ayrıcalığını kabul ediyor, kariyerinde inanılmaz derecede sıkı çalışıyor ama New York sosyetesini olarak büyümüş ve bu yaşam tarzını seviyor. Bu eninde sonunda bizim için bir sorun haline gelecekti. Bana gerçekten sahip değildi ve bence bunu biliyordu. Benim boşlukta olmamdan korktuğunu ve bunu nasıl bilemediğini sanmıyorum. Biz daha fırlatılmadan önce uzaklaşmaya başlamıştı bile. Keşke beni aldatmadan önce benden ayrılmayı bekleseydi diyor muyum? Keşke. Ama ben UUI'deyken Matthias'la tanışıp ona aşık olmak gibi bir *niyeti* olmadığını da biliyorum ve ben oradayken odağımı kaybetmemi istemediğini de biliyorum ve bunu takdir ediyorum. İnsanlar hata yapar, Hallie. Tekrarlamadıkları sürece onları affetmeye çalışırım. Kendim için geçerli olmayan standartları başkaları için de geçerli kılmayacağım."

Parmakları benimkilerde sıkılaştı.

Onu daha yakına çektim. "Açık olalım. Darcy'yi istemiyorum. Senden başka kimseyi istemiyorum. Bu işte seninleyim."

Yine gülümsemeye karşı dudağını ısırdı, ben de başparmağımla alt dudağına uzandım ve onu serbest bırakmak için hafifçe çektim. "Sen mutlu olduğunda ben de mutlu oluyorum, o yüzden bunu saklama."

Hallie yüzüme bakarak, "Gerçek olamazsın," diye fısıldadı. "Çok mükemmelsin."

Pişmanlık içime işledi ve kendimi geri çektim. "İkimiz de mükemmel olmadığımızı biliyoruz. Ne yaparsan yap, *beni* imkânsız standartlara tabi tutma. Sana bunu yapmayacağım."

"Mükemmel olmadığını biliyorum." Hallie kucağıma tırmandı ve beni tabureye oturttu. Kanım güneye doğru aktı. Kahretsin, bu kadının yanında kendimi azgın bir ergen gibi hissediyordum. "Bir hata yaptın. İnsanlar hata yapar ama Chris, sen *benim için mükemmelsin*."

"Tamam, bunu kabul ediyorum," diye mırıldandım, bu durumdan son derece memnundum.

"Sanki seni sonsuza kadar tanıyacaktım gibi hissediyorum," diye itiraf etti Hallie dudaklarına karşı. "Ben de öyle," diye dürüstçe cevap verdim, kollarım beline dolanmıştı. "Kahvaltı bekleyebilir, değil mi?"

Evet, olabilir. Tabureden fırladım ve yatak odasına doğru yürürken onu kendime doğru çektim. "Bugün işe geç kalacaktıysın gibi bir his var içimde."

"Umrunda değil gibi bir his var içimde."

Beni yarın hiç olmayacaktıysın gibi öperken kıkırdamam ağzının içinde gürledi.

YİRMİ DOKUZ

Hallie

J Cumartesi sabahı olduğu gibi, vücudum içsel bir Pazartesi sabahı beni Chris'ten önce uyandıran çalar saat. Ne zaman geceyi bir erkekle geçirsem, ondan önce uyanırdım. Yumuşak ışık yatak odamın perdelerinden süzülürken uykuyu göz kırparak uzaklaştırdım.

Yatağımdaki *bu* adamı görünce dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Yastıkların üzerinde bana iyice sokuldu ve başım dönerek ayak parmaklarımı oynatmaya başladım. Onun burada olması bana gerçeküstü geliyordu. Dün gece çılgınca, harika bir seks yapmış ve birbirimizin kollarında uyuyakalmıştık. Ve bu, akşam yemeği ve içki için dışarı çıktıktan ve ona aile destanımı anlattıktan sonraydı. Chris bana babama karşı dürüst olduğum için benimle gurur duyduğunu söyledi ve kendisinin babasıyla zor konuşmalar yapacak kadar güçlü olmadığını itiraf etti. Bana ilham verici olduğumu söyledi. Ve ben de restoran masasına dalıp onunla hınzırca sevişmek istemiştim.

Babama karşı dürüst olma gücünü kendimde bulmamın nedenlerinden birinin kendisi olduğunu fark etmemiş miydi?

Babamdan (ya da annemden!) hâlâ haber alamamış olmam mutluluğumu azaltmayacaktı. Mutlu düşüncelerimin altında gömülü olan korku ve acının ortaya çıkmasına izin vermeyecektim.

Chris'te özel bir şey bulmuştum.

İçten içe başkalarının bulduğuna inandığım ama benim asla bulamayacağım bir şey.

Ondan önce uyanmanın tek amacı önce hazırlanmaktı, ama yakışıklı yüzünü incelemek için bir saniyemi ayırmadan edemedim. "Yakışıklı." Bu Chris'i tanımlamak için çok yavan bir kelime gibi geldi. O benim için çok daha fazlasıydı.

Kirpikleri uykusunda daha kalın ve uzun görünüyordu. Güldüğünde ya da kahkaha attığında gözlerinin etrafındaki çizgiler seksi bir şekilde kırışıyordu. Ama doğal bronz teni uykuda pürüzsüzdü. Bu sabah yanaklarında kirli sakal vardı ve uzanıp dokunma isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

Nefesimi içime çekerek kendimi hareket etmeye zorladım ama yapamayacağımı fark ettim. Chris'in kolu uykusunda belime dayanmıştı. Kahretsin.

Nefesimi tutarak bileğini nazikçe elime aldım ve yavaşça, yavaşça, yavaşça-

Yer değiştirdiğinde nefesim kesildi. Gözleri açılmadı.

Kalbim küt küt atarken, kolunu yorganın üstüne hafifçe koydum ve yataktan kaydım.

Tişörtünü yerden alıp üzerime geçirdiğimde Chris neyse ki uyanmamıştı. Yaka kısmındaki kumaştan bir tutam aldım ve kolonyasını içime çekerek kokladım. Bunun bir rüya olmadığına dair kız gibi bir sevinç kıkırdamasını bastırarak, parmak uçlarımda banyoya girdim. Kapıyı tam olarak kapatmadan, hızlıca dişlerimi fırçaladım ve ardından makyaj rutinime başlayabilmek için yüz yıkayıcıma uzandım.

Elim yıkamanın üzerinde gezindi.

Bir erkekle ilk yatıya kaldığımdan beri, erkek uyanmadan önce yataktan sıvıştırdım. Motivasyonum şuydu: Eğer erkek arkadaşım hayatının geri kalanında doğal olarak nemli ve taze yüzlü bir şekilde uyandığıma inanırsa, bu onu mutlu ederdi.

İnsanları en iyi şekilde memnun etmek.

Yansıma bakarken irkilmemeye çalıştım. Gördüğünüz gibi, makyajsız harika görünen kadınlardan biri değildim. Güneşten mahrum ve bitkin görünüyordum. Terlemediğim sürece yanaklarımda nadiren imal edilmemiş bir renk olurdu ve uzun saatler çalıştığım için yorgun görünürdüm.

Ama o bendim.

Dağınık saçlı, makyajsız, doğal ben. Ve

Chris *beni* istedi.

Başkaları için mükemmel olması gerektiğini düşünen, insanları memnun eden versiyonum değil, sadece kendim.

Hallie Goodman.

Tüm ihtişamımla.

Ve eğer yapmadıysa, benim bu versiyonum yeterli değilse, o zaman bu onun sorunuymuştu.

Benim değil.

Elimi yüz yıkayıcıdan geri çektim. Yalnız olduğum zamanlarda sabahları güne yüzüm dolu başlamazdım. İlk önceliğim her zaman kahve olurdu. Aynada kendi kendime başımı salladığımda gözlerim gururla parlıyordu. Uzun bir yol kat etmiştim. Kendimi iyi hissediyordum.

Tam banyodan çıkmak için döndüğümde kapı açıldı ve Chris kapı aralığında durdu.

Çıplak.

Bakışlarım sert karnından bacaklarının arasına doğru kaydı ve tükürük ağzımı doldurdu.

"Uyanmışsın." Sesi gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. Gözlerinde iyi tanıdığım ateşli bir bakışla beni inceledi.

"Görünüşe göre sen de öylesin."

Chris seksi bir şekilde sırtıttı. Odaya girip kalçalarımı elleriyle kavrayarak beni tezgâha çarpana kadar geriye doğru hareket ettirdiğinde tenim kızardı.

"Ne yapıyorsun?"

Tek kelime etmeden, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı ve çıplak kıcımı banyo tezgahımın üzerine yerleştirdi.

Bakışları yüzümde gezindi. "Seni işe geç bırakıyorum."

"Oh, tamam." Kalçalarımın arasında onu sert hissederken nefesim sığlaştı. Öpüşmemiz aç, yürek burkan ve tahrik ediciydi.

"Çok güzelsin." Öpüşmeyi kesip boğazıma mırıldandı, dudakları boğazımda geziniyordu. Kendi kendime baş döndürücü bir şekilde gülümsedim. Çok güzel. Onunlayken

gerçekten hissettim. "Tanrım, sana doyamıyorum." Ağzını tişörtünün kumaşından göğüs ucuma doladı, ben bu his karşısında haykırırken hırladı.

Eli bacaklarımın arasına kayd ı ve kalçalarımı onun dokunuşuna doğru kald ırdım. Ben onun usta parmaklarından boşalırken, Chris korunma fırsatını değerlendirdi ve saniyeler sonra tam ihtiyacım olan yerde, içimdeydi.

Hızlı, öfkeli ve hakkında çok şey duyduğum ama benim için gerçekleşebileceğini hayal etmeme asla izin vermediğim türden tutkulu bir seksti. Birdenbire gelecek beni gerçek bir heyecan ve beklentiyle doldurdu. Chris'le yaşadığım her şey daha önce yaşadığım tüm romantik ilişkilerden farklıydı ve bu beni umutlu, iyimser ve onun yanımda olduğu her şeye hazır hale getirdi.

Bu düşünce heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da çünkü hiçbir ilişkimin bu ilişkim kadar uzun sürmesini istememiştim.

OTUZ

Chris

Hallie ile geçen hafta neredeyse rüya gibiydi. Sanki kendi küçük dnyamızıda kaybolmuş gibiydik. Vasiyeti zerine çoğu gece onun evinde kalmıştım. Garip bir şekilde, Hallie ile bu çok hızlı, çok fazla ya da bunaltıcı olmaktan başka bir şey gibi görünmüyordu. İyi bir şekilde. İyi anlamda. harika bir yol.

Richelle Teyze'yle Hallie' birlikte olduğumuzu haber vermek için yaptığımız telefon görüşmesinden sonra, elbette bir noktada Hamptons'a dönmemizi istedi. Hallie'nin iş arkadaşı Althea'dan başka bilen tek kişi oydu. Hallie ile çektiğim fotoğrafların hiçbirini Instagram'da yayınlamayacağım konusunda anlaşmıştık, ancak o benim şehirde çekilmiş başi fotoğraflarımı uzaydan çektiğim fotoğrafların paylaşımları arasında yayınladı. Bu, takipilerimin ilgisini çekmeye yardımcı oldu, özellikle de kitabımı yayınlamaya karar verdiğimden beri. Takipilerimin desteğine ihtiyacım olacaktı. Ama yabancıların beni ve Hallie'yi ailelerimizden önce tanınmasını istemiyordum. Ayrıca, herkesin kişisel meselelerini bilmesini isteyecek biri değildim. Ve insanların Hallie'nin işine karışmasını da istemiyordum.

Hallie'nin ailesi hâlâ iletişime geçmemişti ve ben onların lanet olası boyunlarını sıkabilirdim. Hayattaki amacım onu ailesinin duyarsız, bencil moronlar olduğu gerçeğinden uzak tutmaktı. Dn şehirde takılmış, Central Park'ta havanın ve Hallie'nin ertesı güne kadar katılması gereken bir etkinlik olmadığı gerçeğinin tadını çıkarmıştık.

Hallie günün büyük bir kısmında iş için Pazar brunch'ında nişan partisindeyken, ben de babamdan gelen üç telefonu görmezden gelerek, spor yaparak ve Scott Rose'a göndermeye karar verdiğim örnek bölümlerdeki her kelime üzerinde kafa yorarak geçirmiştım. Hallie birkaç bölümü okumayı teklif ettiğinde ve neleri sevip nelerin üzerinde çalışılması gerektiğini düşündüğü konusundaki dürüstlüğüyle beni şaşırttığında kararım pekişti. Bana karşı gerçekçi olacak kadar rahat hissetmesine bayıldım. Bana duyduğu güven de Scott'a çalışmayı göndermek için ihtiyacım olan itici gücü verdi.

Şimdilik alabileceğim kadar iyi olduğundan emin olduktan sonra yarın gönderirim.

Zilim çaldı ve beklentiyle dolup taşım, dizüstü bilgisayarımı kapattım, okuma gözlüklerimi çıkardım ve koltuğumun üzerinden sıçradım. Aceleyle kapıya yöneldim. "Evet?"

Hallie dahili telefona, "Ben kız arkadaşınızım ve yiyecek getirdim," dedi.

Sırtarak onu içeri çağırdım ve kapımın kilidini açtım. Merdivenlerden çıkarken topuklarının çıkardığı tıkırtı kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Sonra birden karşımdaydı, elindeki büyük paket servis çantasını işaret ederken bana biraz bezgin bir şekilde gülümsüyordu. "Umarım açıstır."

Koridora uzanarak parmağımı elbisesinin kemerine doladım ve onu öpmek için kendime çektim ve boştaki elimle çantayı kollarından aldım. Hallie'nin yumuşak dudakları benimkilere sertçe bastırdı ve dilinde tatlı bir şeylerin tadını aldım. Öpüşmeyi kestiğimde nefesi kesildi. "Portakal suyu mu?" Alt dudağını şakacı bir şekilde ısırarak mırıldandım.

Hallie sırttı. "Mimoza. Etkinliğin sonuna doğru gizlice bir tane içtim ve inanın bana ihtiyacım vardı."

"Bir hikâye seziyorum." Onu içeri götürdüm ve paket servisi mutfığa taşıdım. "Tabakta mı yoksa kapta mı?"

"Kaplara iyidir." Ayakkabılarını tekmeledi ve vücudumun tepki vermekten başka bir şey yapamadığı cinsel bir iniltiyle ayaklarını parke zeminine düzleştirdi. "Bütün gün bunlardan kurtulmak için can atıyordum. Yeni ayakkabılar tam bir sürtük."

Konteynırlara bakmak için tezgâha doğru yürürken omuzlarının çöktüğünü gördüğümde aklımdan geçen tüm aşk dolu düşünceler dağıldı.

"İyi misin?"

"Talepkar gelin ve damat. İnsanları memnun etme yöntemimin bugün beni ne hale getirdiğini duyanı kadar bekleyin."

Birlikte kanepeye yerleştığımızda, televizyon açtı ama arka planda sadece bir mırıltı vardı, ona ne olduğunu sordum.

Koltuğumun ucuna kıvrılmış, dizlerini göğsüne doğru çekmiş, elinde Çin yemeği kabı, Hallie küçücük görünüyordu. Sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkıca kapattığında içimde bir koruma duygusu kabardı. Onunla ilgili bu his benim için yeni değildi. Aslında çıkmaya başladığımızdan beri ivme ve güç kazanıyordu. Dizini okşamak için uzandım. "Şimdi endişelendim."

Gözleri açıldı ve bana biraz çarpık bir gülümseme verince rahatladım. "Oh, hayır, kötü değil. Utanç verici ama kötü değil."

Devam etmesi için sabırla bekledim.

"Nişan partisinde her şey yolunda giderken gelin ve damat aniden yanıma gelip bir sorunla uğraştıklarını ve kadınlar tuvaletinde mahremiyete ihtiyaç duyduklarını söylediler. Onlar için kapıyı koruyabilir miyim?"

Bir sonraki adımın ne olacağından çoktan şüphelenmişim, onun için yüzümü buruşturdum.

Hallie inledi. "Tanrım, zaten biliyorsun, bu da beni gezegendeki en saf insan yapıyor."

Dizini sıktım, sempati içinde gülümsememeye çalıştım ama başaramadım.

"Sözlerine inandım ve tuvalete girdiler, ben de nöbet tuttum, insanları çevirdim, su tesisatıyla ilgili bir sorun ve yakında çözüleceği yalanını söyledim. Her şey yolundaydı. Ta ki seks sesleri duyulana kadar."

Kung Pao tavuğum neredeyse boğazıma kaçıyordu.

"Evet. Ve çok gürültülüydüler. O kadar gürültülüydüler ki insanlar bakıyordu ve gözle görülür şekilde öfkeliydiler. Panikledim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"En yüksek sesimle 'Sweet Caroline' şarkısını söylemeye başladım."

Yüksek sesli bir kahkaha patlamasına engel olamadım çünkü bu zihinsel görüntü çok komikti.

"Dur!" Hallie ayağıyla beni d rterken yanakları kıpkırmızı oldu. "Hiç komik değil. Orada bir deliydim, 'Sweet Caroline'  arkısını söylüyordum, ellerimi sallıyordum ve herkesin katılmasını sağlamaya çalışıyordum."

Kahkahalarım arasında soruyu dile getirmek zor oldu ama "Neden bu  arkı?" diye sordum.

"Gelinin adı Caroline." " ey, bu mantıklı."

"Hâlâ gülüyorsun."

"Gerçekten çok eğlenceli-" Bir kahkaha daha atarken sözümü bitiremedim. Neyse ki Hallie de gülüyordu.

Ona hayranlıkla sırtarak sonunda "En azından i e yaradı mı?" diye sordum.

"Evet. Bu arada, mutlu  ifte dayanıklılıkları için tebrikler, çünkü tüm  arkıyı bitirdim ve ikinci dizide konuklar da katıldı. Gelin ve damat tuvaletten çıktıklarında, yüz kişi 'Sweet Caroline'  arkısını s yl rken tamamen mahvolmu  görünüyorlardı. Gelin, ikinci nakaratın onu doruğa çıkardığını benimle payla acak kadar cömertti ve artık 'Sweet Caroline' benim için sonsuza kadar lekelenmi tir."

Hâlâ kıkırdarken ona elimle işaret ettim.

"Buraya gel." "Ne? Neden?"

"Buraya gel."

Hallie  a kın bir ifadeyle yemeğini sehpanın üzerine bıraktı ve kanepede sürünerek bana doğru geldi. Dudaklarına ulaşır ula maz onu öptüm. Sonunda hava almasına izin verdiğimde, kendimi bir metre boyunda hissetmeme neden olan hülyalı ve  a kın bir şekilde bana baktı.

"Bu ne içindi?"

"  nk  sen çok sevimli, tatlı ve komiksin ve patronun seninle çalıştığı için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor."

Hallie neredeyse yanımda eriyecekti. "Benim insanları memnun eden bir moron olduğumu düşünmüyor musun?"

Ona kaşlarını çattım. "Asla. Kendine böyle hitap etme. Çok komiksin ve içinde her şeyin  otesine geçtin. Tek umursadığım senin iyi olman. Eğer bugün seni inanılmaz derecede rahatsız ve mutsuz ettiyse, o zaman bu

Tamam. Ama eğer repertuarınıza ekleyebileceğiniz komik bir hikâyeyse, kimin umurunda? İyi bir iş çıkardın."

"Sadece komik bir hikâye," diye küçük bir gülümsemeyle beni temin etti. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Ağzıma yumuşak bir öpücük daha kondurdu. "Sen olduğun için." Sonra dudaklarını yaladı. "Mmm, kung pao tavuğu. Hiç kaldı mı?"

Sırıtarak kutuyu ona uzattım ve masadaki kendi kutusuna uzandım.

Yanıma yerleşti ve ben de geçen hafta onun evinde izlemeye başladığımız bir bilimkurgu dizisini açtım. Ancak yemek yendikten ve başını göğsüme yaslayarak birbirimize sarıldıktan sonra Hallie'nin her on beş dakikada bir telefonunu kaldırıp kontrol ettiğini fark ettim.

"Bir mu bekliyorsun?" Ben sordum.

"Ne?" Uzun kirpikli kocaman gözleriyle bana baktı. "Telefonunu kontrol edip duruyorsun."

"Ah." Bakışları tekrar televizyona kaydı. "Julia teyzem beni arıyor ama açmadım. Acil bir durum olsa sesli mesaj bırakırdı ama bırakmadı, belli ki annem her ne sebeple olursa olsun onu aracı olarak kullanıyor."

"Ama tekrar aramasını mı bekliyorsun?"

"Hayır." Hallie derin bir iç çekti. "Annemin ya da babamın beni aramasını bekliyorum. Haftalar oldu ve hiçbir şey yok. Bu çok boktan." Sesi titriyordu.

Lanet ailesi.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum ve kolumu ona doladım. "Arayacaklar."

Ve eğer yapmazlarsa, sanırım kafalarını kışkırlarından çıkarmalarına yardım etmenin bir yolunu bulmam gerekecekti.

"Bu gece onlar hakkında konuşmak istemiyorum, eğer olmazsa." "Elbette."

"Bölümleri Scott'a gönderdin mi?"

"Henüz değil. Yarın göndereceğim."

Hallie doğrulup oturdu. "Emin misin? Çünkü ona bir şey göndermek zorunda olmadığını biliyorsun."

Güven verici bir şekilde gülümsedim. "Sadece mükemmeliyetçi davranıyorum. Ama bunu ona göndermek istiyorum."

Başını sallayarak bana yaslanmak yerine kanepeye yaslandı. Bu ve göz ucuyla bana bakmaya devam etmesi arasında bir şey söylemek istediğini anladım.

"Ne oldu?"

Hallie düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını çiğnedi.

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Benimle her şey hakkında konuşabilirsin."

"Biliyorum." Başını salladı. "Sormak zorundayım ve gerçekten dürüst bir cevap istiyorum. Bizi ya da başka bir şeyi düşünmeni istemiyorum, sadece içinden geçenleri söyle. "

"Tamam mı?"

"Sen . . . Başka bir uzay görevine gitmek *ister misin*? Geri döndüğünde istemediğini biliyorum ama biraz zaman ve mesafe ile belki-"

"Hayır." Sözümlü nazıkçe kestim. Ve bunda ciddiydim. "Bu konuda hiçbir şüphem yok. Geri dönmek istemediğimi kesin olarak biliyorum."

"Ama videolarınızda onu seviyor gibiydiniz ve ben bunu çıkaramıyorum. Korkarım onsuz bir şeyleri kaçıırıyorsunuz."

"Hallie, uzayda geçirdiğim zamanı sevdim. Bunun için eğitim almayı sevdim. Mürettebatımı sevdim ve onları özliyorum, NASA'daki heyecanı ve atmosferi özliyorum. İnsanlığın ilerlemesi için gerçekten önemli bir şeyin parçası olmayı özliyorum. Tüm bunları özliyorum ve hayatımı değiştiren bu deneyimi hiçbir şeye değişmem. Ama uzaya geri dönmek istemiyorum ve işte nedeni: o ilk deneyim asla tekrarlanamaz. Bu bir sebep. İkincisi ise, tamamen dürüst olmak gerekirse, astronot olmayı uzay araştırmalarının vücuduma vereceği zararlar başa çıkabilecek kadar sevmedim."

Yüz ifadesi şaşkınlıkla gevşedi. "Ne kadar kötü bir ücret?"

"Kötü olabilir," dedim ona dürüstçe. "Radyasyona maruz kalıp kanser riskini artırdığımız gerçeğini boş verin. Başka sağlık riskleri de var. Süreci yavaşlatmak için orada egzersiz yapıyoruz ve bu yardımcı oluyor, ancak yine de eve kemik yoğunluğunda, kas kütlesinde ve gücünde bir azalmayla dönüyoruz. Bunu inşa edebiliriz. Kemik yoğunluğum neredeyse eski haline döndü."

normal seviyelerde. Her iki haftada bir doktorumla görüşüyorum. Umarım birkaç ay içinde normale dönerim."

"Ne? Bunu nasıl bilemedim?"

"Önemli bir şey değil," diye söz verdim. "Ve Dünya'ya döndüğümde çok fazla terapi ve sıkı çalışmayla kaslarımı ve gücümü göreve gitmeden önceki seviyeme geri getirdim. Bunların hepsi düzeltilebilir. Düzeltilemeyecek olan şey ise kardiyovasküler sistemimiz üzerindeki etkileri."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sıfır yerçekimi kanın vücudumuzdaki akış şeklini değiştiriyor. Kan basıncımız çok düşüyor. Eve döndüğümde motor becerilerim bozulmuştu ve kendimi çok baygın hissediyordum. Kan basıncımı tekrar olması gereken seviyeye çıkarmak için normal salin transfüzyonu yaptırmak zorunda kaldım. Hepimizin olduğu gibi benim de uyarıldığım ve tavsiye aldığım en önemli şey, zaman içinde çok daha yaşlı birinden bekleyebileceğiniz kalp ve damar sorunları geliştirebileceğimizdir. Bu da kalp hastalığı ve felç geçirme ihtimalimizi artırıyor. Ayrıca uzaya çıkmadan önce gözlük takmamıştım. Geri döndüğümde, daha önce olmayan bulanıklıklar yaşadım ve şimdi okuma gözlüklerine ihtiyacım var ve bunun kalıcı olup olmadığını kim bilebilir?" Omuz silktilim.

Hallie ağzı açık bir halde bunu düşündü. "Ama... ama oraya her zaman adamlar var."

"Evet." Başımı salladım. "Ve risklerin ve bilim adına vücutlarını nelere maruz bıraktıklarının çok farkındalar. Uzay yolculuğunun bedenlerimize ne yaptığını bilmemiz gerekiyor ki uzaya daha fazla seyahat edebilmek için, örneğin Mars'a gidebilmek için bunu durdurmanın yollarını bulabilelim."

"Ama bunu riske atmak istemezsin."

Sırıttım. "İtiraf etmenin kahramanca olmadığını biliyorum ama geri döndüğümde hissettiklerim hoşuma gitmedi. Yukarıda, sıfır yerçekimi inanılmaz ve heyecan verici ve hayatımda hiç bu kadar iyi uyumamıştım. Ama geri döndüğümde vücudum bana yabancı geliyordu. Yapmasını istediğim şeyi yapmıyordu ve evet, normal halimi bulmak için çok çalıştım ama bu biraz zaman aldı. Benim gibi fiziksel olarak güçlü biri için bu durum ürkütücüydü. Yukarı çıkmadan önce beni uyardıkları şeyin gerçekliği idi bu. Dürüst olmak gerekirse, bunu kabul ediyorum.

sonraki videolarımda, dördüncü ayda eve dönmek istedim. Dünya'daki hayatı özledim." Bu düşünceye kıkırdadım çünkü hava kuvvetlerinde gördüklerimden sonra bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. "Beni yanlış anlama, o işi savaş pilotu olmaya her zaman tercih ederim. Bir asker olmaktansa her zaman bir bilim insanı olacağım. Yani, evet, NASA'yı özlüyorum. Özlüyorum. Görevi özlüyorum. Ama uzayı bir astronotun özlemesi gerektiği kadar özlemiyorum."

Hallie uzanıp yanağımı okşadı, ben de onun dokunuşuna doğru eğildim. "Beni şaşırtıyorsun. Sen kahramansın. Ve yolunu bulacaksın, Chris. Bunu biliyorum."

Paylaşmak için çok erken olduğunu hissettiğim kelimeler içimde kabardı ve bu yüzden içimden dökülmeden önce onu sertçe öptüm.

Hallie

Televizyonun sesini açtığında ve tekrar yerimize yerleştikimizde Chris'in uzayda geçirdiği zamanın vücuduna verdiği zararlar ilgili anlattıklarının etkisinden hala kurtulamamıştım. Dikkatimi zorlukla toplayarak düşünebildiğim tek şey uzaya gitmediği için ne kadar bencilce mutlu olduğumdu. Sadece onu çok özleyeceğim ve her gün her saniye hayatı için korkacağım için değil, aynı zamanda vücuduna ne yaptığı konusunda sürekli endişeleneceğim için.

Konu tartışmalı olduğu için, bunu kafamdan atmaya ve endişelenmemeye çalıştım.

Dizi bir sahne için Tayland'a taşındığında, dikkatimin dağılmasına izin verdim. "Tayland benim ölmeden önce yapılacaklar listemde," diye yorum yaptım. "Sana bahsettiğim o sırt çantalı gezide uğrayacağım ilk liman olacaktı."

"Benim de listemde var." Chris nefes alıyor gibiydi. "Ya ... ya yaparsak?"

"Ne yaptın?"

"Ya birlikte sırt çantasıyla gezmeye çıkarsak?"

İçimi bir heyecan kapladı ve ona bakmak için oturur pozisyona geçtim. Ciddi olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Yüz ifadesi ciddi olduğunu gösteriyordu. "Ne? Ne zaman? Ne zaman? Nasıl?"

Zorlukla bastırdığım heyecanım karşısında sıırttı. "Önümüzdeki yaz alabiliriz. İşyerinden izin isteyebilirsin ve bu hepimize

kurtarmak için bir yıl."

Bu olasılık kulağa harika olduğu kadar ürkütücü de geliyordu. "Ya Lia bunu yapmama izin vermezse?"

"O zaman gitmeyiz. Baskı yok."

"Ama bunu nasıl yapacağımızı ciddi ciddi bulmaya çalışabiliriz?"

"Kesinlikle." Elimi çekiştirdi, seksi gülümsemesi içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu. "Seninle dünyayı dolaşmak istiyorum."

Seni çok seviyorum.

Kaçmasından korktuğum kelimeleri yutkunarak, "Seninle dünyayı gezmek istiyorum," diye itiraf ettim. Ve aklıma ilk gelen belirli bir ülke vardı. "Meksika'ya ne dersin?"

Chris'in parmakları benimkilerde sıkılaştı. "Ne olmuş ona?"

Ses tonu ne savunmacı ne de keskin olduğu için, "Belki oradan başlayabiliriz" diye devam ettim.

Tam olarak anlamadığım bir şey karanlık bakışlarını aydınlattı. "Evet," sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Evet, bu hoşuma giderdi." Beni tekrar kendine çekti ve başımı göğsüne yasladım.

"Yani bunu mu yapıyoruz? Üç aylık bir dünya turu mu planlıyoruz? Önce Meksika... sonra Asya?"

"Bana bir plan gibi geldi, *mi cielo*."

Sevgi sözcüklerine benzeyen bir sesle başımı kaldırdım. "*Mi* ne?"

Gözleri yüzümde geziniyordu ve sevgisini gizleyemiyordu. Sadece onun sevgisinin de benimki kadar derin olmasını umabilirdim. "Hava kuvvetlerinde bir arkadaşım vardı, Juan, ikinci kuşak Meksikalı ve büyük bir Meksikalı Amerikalı ailede büyümüş. Bana İspanyolca'nın temellerini öğreten oydu. Nişanlısına sürekli '*mi cielo*' derdi. Anlamı 'benim gökyüzüm', 'benim cennetim'. Bunu hiç düşünmemiştim-" Gözlerimin içine derin derin baktı. "Ama şimdi, sana her baktığımda, bu kelimeler zihnimi dolduruyor. *Mi cielo*."

Ona karşı hissettiklerimi ağızımdan kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Hissettiğim duygu dalgalanmasını onu şakacı bir şekilde öperek gizlemeye çalıştım. Ama o tekrar "*mi cielo*" diye mırıldandığında, öpücüğüm daha aç, daha çaresiz bir hal aldı.

Chris inleyerek beni sırtüstü yatırdı. "Eğer tepki buysa sanırım daha fazla İspanyolca öğrenmem gerekiyor."

"Bu fikre kesinlikle katılıyorum," diye mırıldandım dudakları tekrar benimkileri bulmadan önce.

OTUZ BİR

Hallie

Chris'in evinde temiz kıyafetlerim ve banyo malzemelerim vardı. Ona tuhaf geliyordu ve ben de banyoma girip onun eşyalarının tezgâhımı kapladığını gördüğümde kendimden geçiyordum. Althea çok hızlı hareket ettiğimizden endişeleniyordu ama bu bize hızlı gelmiyordu. Doğru hissettiriyordu.

"Sweet Caroline" şarkısını utanç verici bir şekilde yorumlamamdan sonraki Pazartesi günü Chris ve Hallie'nin dünyasında sıradan bir Pazartesi günü gibi başlamıştı. Onun yatağında uyandım, yataktan çıkmamı çok zorlaştırdı, sonunda çıktık, ben duş alırken o bana kahvaltı hazırladı ve sonra bir önceki sabah onun evine bıraktığım kıyafetleri giydim. Ben işe gitmek üzere yola çıktım, Chris de kitabı üzerinde çalışmak üzere eve dönmeden önce sabah koşusuna çıktı. Yazmak gününün büyük bir kısmını almaya başlamıştı, bu da heyecan vericiydi çünkü kitabı bitirmeye yaklaştığı anlamına geliyordu.

Çok geçmeden bulutların üzerinde, trenin bir direğine tutunup onun hareketleriyle sallandım ve şehre doğru yol alırken kalabalık vagona aldırış etmedim.

Ta ki telefonum sürekli titreyerek kulaklıklarımın yarım yamalak dinlediğim podcast'ten dikkatimi dağıtana kadar. Ya arayan annem ya da babamsa? Cep telefonumu bulmak için çantamı karıştırırken, kafa karıştırıcı, iğrenç bir kızgınlık ve incinme karmaşası içinde umut çiçek açtı. Ancak telefonumu çıkardığımda arkadaşlarımdan gelen bir sürü mesaj ve sosyal medya bildirimleriyle karşılaşınca şok oldum. Althea'dan gelen bir mesaj görünce tıkladım.

Bunu gördün mü? İyi misin?

Mesajının ekinde bir link vardı. Tüm arkadaşlarımın, rastgele birinin Chris ve benim fotoğraflarımızı çekip sosyal medyada paylaştığını ve beni de etiketlediğini keşfettim.

Yerel bir New York gazetesi hikayeyi dedikodu köşesine taşımıştı. Althea bana o haberin linkini göndermişti. Midem bulandı.

ULUSAL KAHRAMANIMIZ YENİ BİR KADIN KAHRAMAN MI BULDU?

Manşetin altında Chris ve benim Cumartesi günü Central Park'ta çekilmiş fotoğraflarımız vardı. Birinde el ele tutuşup gülüşüyorduk, diğerinde sarılıyorduk ve en güzel fotoğrafımız öpüşürken çekilmişti. O benim yüzümü sanki çok değerliyim gibi ellerinin arasına almış, ben ise ellerimi onun kışına koymuştum. Çok ateşli bir fotoğraftı.

Kim olduğumu, nerede çalıştığımı, üniversite eğitimimi ve Chris'in Darcy Hawthorne'dan ayrılıp yoluna devam etmesi için şaşırtıcı bir seçim olduğumu anlatan makaleye göz gezdirdim. Daha sonra Darcy'nin Matthias ile nişanlanmak için Chris'ten ayrılmasını tartışılar. Sosyal medyadaki etiketlerden birkaç büyük influencer'ın hikayeyi kendi akışlarında yeniden yayınladığını görebiliyordum. Harika.

Birinin bana bakıp bakmadığını görmek için paranoyayla bakışlarımı kaldırdığımda ellerimi ve kollarımın altını ter ıslattı. Neyse ki kimse varlığımı fark etmemiş gibiydi.

Chris'in Instagram'da hala takipçileri olduğunu biliyordum ama uzaydan döndükten sonra verdiği TV röportajlarından sonra medya onu neredeyse yalnız bırakmıştı. Kiminle çıktığı artık neden kimsenin umurunda olsun ki?

Bu nasıl oldu?

Tam metrodan çıkıp merdivenleri tırmanırken telefonum elimde çaldı ve irkildim. Arayan Chris'ti.

Kulaklıklarımdeki Çağrı Cevaplama düğmesini el yordamıyla bulup nefes nefese cevap verdim: "Merhaba, merhaba, aman Tanrım, merhaba."

"İnternetteki fotoğrafları gördün mü?" diye sordu, sesi gergindi. "Son Instagram paylaşımıyla ilgili bir sürü yorum aldım ve görünüşe göre New York'taki bir dedikodu gazetesinde bir makale var."

Bu yorumlardan bazılarının ne kadar acımasız olabileceğini düşününce irkildim. Sırf onunla flört edenlerin sayısı yüzünden Chris'in gönderilerindeki yorumlara göz atmayı bırakmak zorunda kalmıştım. Bu insanlardan bazılarının onun kız arkadaş seçimi hakkında hoş olmayan şeyler söyleyeceklerine hiç şüphem yoktu. Bu karamsar düşünceden sıyrılarak, "Makaleyi gördüm. Althea bana gönderdi ve tüm sosyal medyada etiketlendim."

"Kahretsin. İyi misin?"

"Evet, sanırım öyle. Ben sadece Birinin bu fotoğrafları neden çektiğini anlamıyorum." Birinin bizi takip etmesi ve bütün gün bizi izlemesi fikri beni ürkütüyordu.

"Bazı insanların sınırları yoktur. Makaleye gelince, o sadece şişirme bir haber," dedi Chris, beni temin etmeye çalışarak, ama tedirginliğini duyabiliyordum. "Bu olay unutulup gidecek."

"Emin misiniz? Yani, UUI'den eve döndüğünüzde medya sizinle oldukça ilgilendi."

"Evet, çünkü görevimle ilgili bazı sosyal medya paylaşımları viral oldu. Darcy ile çıkıyor olmam o sırada New York'taki alevleri daha da körükledi. Burada aynı durumda değiliz. Bu da *geçecek* Hallie," diye tekrarladı. "Bu seni üzdüyse özür dilerim. Bu kişi mahremiyetini ihlal ettiği için üzgünüm."

"Mahremiyetimiz. Özür gerektirecek bir şey yok," diye teminat verdim. "Ofiste misin?"

"Neredeyse. Ve kimse bana bakmıyor. Kimsenin umurunda değil." "Emin misin? Gelip seni alabilirim."

Çok korumacıydı. İçimdeki kelebek sürüsüne rağmen gülümsedim. "Ben iyiyim."

"Ofise gittiğinde bana mesaj atar mısın?"

"Atarım. Yakında konuşuruz."

Güvencelerime rağmen, kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için gizlice etrafıma bakmaktan kendimi alamadım. İzlemiyorlardı. Chris haklıydı. Benim

arkadaşlar aşırı tepki veriyorlardı.

Ofise yaklaşırken telefonumu sessize aldım ve aceleyle binaya girdim, ancak Althea'yı elinde bir kahveyle lobide beni beklerken buldum.

"Sen bir meleksin." İçimi çektim, ondan aldım.

"Mesajımı aldın, değil mi?" Althea beni dikkatle inceledi, sanki bir sinir krizi geçirmemi bekliyordu.

"Yaptım." Asansöre adım attığımızda derin bir nefes aldım. "Chris bu konuda korkmamam gerektiğini söyledi. Her şey geçecekmiş."

"Bence o haklı. Bence siz ikiniz sosyal medyada resmiyet kazanmalısınız. Chris sizin hakkınızda Instagram'da paylaşım yaptığında, halk onun hesabında ücretsiz olarak görebiliyorken gazeteler bu tür resimleri satmakta zorlanacaktır."

Kötü bir fikir değildi sanırım. Sadece onun ya da benim buna hazır olduğumuzu düşünmüyordum.

"Yine de bu senin için tuhaf olmadığı anlamına gelmiyor."

"Tuhaf," diye itiraf ettim. "Birinin böyle fotoğraflar çekmesi, bizi izlemesi fikri." Ürperdim.

Asansörden indik.

"Yine de o resimler çok seksiydi," diye takıldı Althea.

Utancımdan sııttım. "Ellerimi onun kıkına koyduğum fotoğrafı basmak zorunda kaldılar."

Kıkırdadı. "O çocuğun kıkı gayet güzel. Dünyada tek bir kişi bile o resme bakıp seni kıkını ellediğin için yargılamaz."

Kıkırdadım. "Teşekkür ."

"Ne için?"

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağladığın için. Henüz tam olarak idrak edebildiğimi sanmıyorum. Tüm şehir erkek arkadaşımınla öpüşürken çekilmiş fotoğraflarımla uyandı ve şehirde yaşamayan arkadaşlarım bile beni bu konuda etiketledi. Lanet olası sosyal medya."

Dominic'in arkamdan, "Bundan hoşlanmıyormuş gibi davranmak tam sana göre, Hallie," dediğini duydum.

Althea'nın gözleri kısıldı ama ona başımı salladım ve Dominic'e döndüm.

Yakışıklı yüzünde tanıdık çirkin bir alay vardı. Ondan ya da masalarından bize bakan meslektaşlarımızdan korkmayı reddettim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Keskin ses tonuma şaşırarak bir kaşını kaldırdı. "Buradaki hiç kimse senin 'tereyağı erimez' *numarana* inanmıyor. Sen de benim kadar hırslısın ama en azından ben aksini iddia etmiyorum."

"Özür dilerim, tam olarak ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

"İlerlemek için bir müşteriyle yatarak profesyonelce davranmadığınızı."

"Seni orospu çocuğu-"

Althea'nın öfkeli karşı çıkışını engellemek için arkama uzandım. "Sorun yok," diye ona güvence verdim, gözlerim hâlâ Dominic'teydi. "Dominic, senin sorunun herkesin senin gibi düşündüğünü sanman. Ama ben insanları kullanmam, onları aşağılamam ve istediğimi elde etmek için onları ve duygularını ezip geçmem. Ayrıca kendi hayal kırıklıklarımı onlardan çıkarmıyorum ve başarısızlıklarım için başkalarını suçlamıyorum."

Dudakları şokla aralandı ve sanki Althea arkamda boğuluyormuş gibi bir ses duyuldu.

"Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken işler var ve siz ofisimin önünde duruyorsunuz."

Dominic az önce söylediklerime inanamamış gibi gözlerini kırıştırtarak geçmeme izin vermek için kenara çekildi. Başım dik, kasıla kasıla yanından geçip koridorda ilerledim. Özel alanıma girer girmez duvara yaslandım, kalbim çarpıyor, bacaklarım titriyordu.

Oraya geri dönüp özür dileme dürtüsü gerçekte.

Muhtemelen şimdi benden nefret ediyordu.

Endişe zihnimde birkaç saniye yankılandı, ta ki içimden bir ses "*Senden zaten nefret ediyor!*" diye bağırana kadar.

Bu doğrudu. Dominic beni bir rakip olarak görüyordu, hem de zayıf bir rakip.

Yine de ona daha fazla itilip kakılamayacağımı göstermiştim ve kendimi ne kadar hasta hissetsem de aynı zamanda harika hissetmiştim! Onun için ayağa kalktığımda dünyanın sonu gelmemişti.

ve bugün Dominic'le de bitmeyecekti.

Sinirlerimden sıyrılıp derin bir nefes aldım ve odayı geçerek masama gittim. Tabletimi ve telefonumu çıkarıp bir kenara koymak üzereydim ki ekrandaki cevapsız arama bildirimini fark ettim. Annemden gelen beş cevapsız arama.

Tesadüf mü?

Bence değil.

Yani beni ünlü bir astronotla öpüşürken gördüğü için mi konuşmaya değerdim?

Ekranda Althea'dan bir mesaj belirdi.

Muhteşemdin!

Seninle çok gurur duyuyorum!

Sanırım Dominic hala kendini savunduğun için şokta.

Bunu üç adet "çatıyı kaldır" emoji, üç adet "kahkahalarla ağla" emoji ve bir adet "öpücük atma" emoji takip etti.

Kalbim hâlâ anneme olan kızgınlığımla çarparken hemen Althea'ya geri mesaj attım.

İyi hissettirdi.

Yani titriyorum ama buna değdi, lol.

Ayrıca, seni seviyorum. Sen en iyisisin.

O da beni sevdiğini belirten bir mesaj attı ve ben de bu duygunun anneme karşı içimde biriken çirkin kızgınlık duygularını bastırmasına izin vermeye çalıştım.

Sonunda telefonumdan başımı kaldırdığımda Lia'yı ofisimde sessizce dikilirken buldum.

Lanet olsun.

"Günaydın . . . Lia." Gülümsemeye çalıştım ama daha çok yüzümü buruşturdum. "Hafta sonun nasıl geçti?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sert bir ifadeyle bana baktı. "Dominic bu sabah bana ilginç bir makalenin linkini gönderdi."

Tabii ki yaptı.

"Chris ve ben, o artık müşterimiz olmadıktan sonra görüşmeye başladık. Sınırlar aşılmadı."

Lia rahatladı, kolları tekrar yanlarına düştü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece kontrol etmem gerekiyordu."

"Anlıyorum."

Bir beni inceledi. "Bununla iyi başa çıkabiliyor musun? Bugün izin alman gerekiyor mu?"

I gülümsedi minnetle. "I takdir etmek ve Teklif,
ama Ben İyiyim. Rahatsız edici ve tuhaf ama
iyiyim."

". Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

Ofisimden çıkarken arkasından "Teşekkürler," dedim.

İçimi çektim ve Althea'nın bana verdiği kahveden kocaman bir yudum aldım. İşe. İşe konsantre olmam gerekiyordu.

Daha yeni başlamıştım ki ofis telefonum çaldı. "Hallie Goodman, Lia Zhang Events," diye cevap verdim.

"Bayan Goodman, Kyla Dell, *Uptown Magazine*. Yüzbaşı Christopher Ortiz ile ilişkiniz hakkında size birkaç soru sorabilir miyim? Ne zamandır çıkıyorsunuz ve ciddi mi? Düğününü planladığınızı düşünürsek Darcy Hawthorne bu konuda ne hissediyor?"

Bilgisayarımın ekranına bakakaldım. O gerçek miydi?

"Bayan Goodman?"

"Yorum yok." Telefona ters ters bakarak kapattım.

Kahretsin.

Hemen Chris'i aradım ve olanları anlattım. Birkaç küfür savurduktan sonra bana doğru olanı yaptığımı ve tekrar ararlarsa "Yorum yok" demeye devam etmemi söyledi. Sonunda yerel gazetecilerden iki telefon daha aldım. Kesinlikle korkmuştum, ana resepsiyonumuzu da aramaya başlarsa diye Lia'yı bilgilendirdim. Patronum inanılmazdı. Çok önemli bir şey değilmiş gibi davrandı ve asistanı Amber'a telefonları ayarlatarak aramalarımın önce kendisine gelmesini sağladı. Resepsiyonistimiz Navid'i de gazetecilere müsait olmadığımı söylemesi için yönlendirdi.

Lia, Chris'in söylediklerini tekrarlayarak, "Bu olay ," diye beni temin etti. Bunun sadece şişirme bir haber olduğunu ve yarın dünün haberi olacağını.

Tanrım, umarım öyledir.

Bu beni strese . Aşkımızın yabancılar tarafından didik didik edilmesi düşüncesinden nefret ediyordum.

Masama döndüğümde, Chris'in Instagram hesabına bakmaktan kendimi alamadım. Mazoşistçe bir davranıştı ama bu dürtü çok güçlüydü. Yorumlar arasında gezinirken, insanların hakkımda söylediği bazı kötü şeyler karşısında yüreğim ağzıma geldi. Görünüşe göre Chris çevreci bir avukattan "aptal bir parti planlayıcısına" atladığı için aklını kaçırmıştı. Olumsuz yorumların çoğu benim sadece "sıradan" bir şey olduğumdan emindi. Bazıları ise onun için yeterince güzel olmadığını söylüyordu. Birlikte ne kadar sevimli olduğumuzla ilgili pek çok yorum olsa da, olumsuzlukların bana hissettirdiklerine karşı olumluluk kazanamadı.

Fiziksel olarak beni yakmış gibi uygulamayı kapattım ve sandalyemde geriye doğru sarsıldım.

O gün işime devam etmek için tahmin ettiğimden daha fazla odaklanmam ve irade göstermem gerekti. Althea ile caddenin karşısındaki sevdiğimiz bir kafede yediğimiz öğle yemeği iyiydi ve kimse benimle ilgilenmedi, bu da beni çok rahatlattı. Ofise döndüğümde kendimi yeniden daha iyi hissediyordum, Chris ve Lia'nın haklı olduğuna ve bunun sadece bir anlık bir sorun olduğuna inanıyordum.

Bu nedenle, Navid o öğleden sonra gözleri panikle açılmış bir şekilde ofisime geldiğinde kırımın üstüne düştüm. "Ona bir randevuya ihtiyacı olduğunu söylemeye çalıştım ama seni aramaya başladı ve dışarıda-"

Kapımın önünde aniden bir adam belirdi, gözleri kapımın üzerindeki isim levhasındaydı.

Navid kenara çekilip "Çok özür dilerim" derken bana bir kez daha iri gözlerle .

Şu anda ofisimde bana bakan adamı tanıyarak titreyen dizlerimin üzerinde durdum ve Navid'e işaret ettim. "Sorun yok Navid."

"Emin misin?"

"Evet."

Bana endişeli bir bakış attı ama bizi yalnız bıraktı.

Chris'in babasına baktım, Javier Ortiz'in oğluyla öpüşürken çekilmiş fotoğraflarımızın internette yayıldığı gün, yoğun programından vakit ayırıp ofisime uğramasının hiç de iyi bir şey olmadığını içten içe biliyordum.

"Bay Ortiz." Gerginliğimi belli etmeden masamın etrafında dönemiordum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Beni bir böcekmişim gibi süzerken, Chris'in babasına olan benzerliği ve benzemezliği gözüme çarptı. Nesnel olarak Javier çok yakışıklı bir adam olsa da, Chris'inkine çok benzeyen yüz hatları granitten oyulmuş gibiydi ve Chris'e verdiği koyu kahverengi gözler onun kadar güzel değildi. Çünkü Chris'in yüz ifadesi açık ve sıcakken, gözleri şefkatle doluyken, babasının yüz ifadesi sert, gözleri daha siyah ve soğuktu.

Javier'in bakışları vücudumda görebildiği kadarıyla aşağıya indi ve sonra küçük ofisimde gezindi. Bıkmış gibi derin bir iç çekti. Sonra bakışları tekrar benimkilere döndü ve gizleyemediği hoşnutsuzluğuna karşı kendimi korumak için masama dokundum. "İşinde son derece iyi yetenekli bir genç kadın olduğuna emin olsam da, oğlumla tamamen farklı gezegenlerde yaşadığınız çok açık. Yollarınızın neden kesiştiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek önemsedğim oğlumun hak ettiği geleceğe sahip olması. İyi vakit geçirmekten hoşlandığı belli olan bir parti planlayıcısıyla fotoğrafının çekilmesi."

Bu da ne demek oluyor?

"- iyi vakit geçiren kız gittiğinde kolayca unutulabilecek bir sicil kayıdır."

"İyi vakit geçiren kız mı?"

"İkimiz de sizin ne olduğunuzu biliyoruz,
Bayan Goodman." "Benim hakkımda hiçbir şey
bilmiyorsunuz."

"Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum." Bir adım öne çıktı ve takım
elbisesinin iç cebinden bir şey çıkardı. "Gitmen için ne kadar gerekiyor?"

Çek defterine bakarken kelimenin tam anlamıyla
çenem düştü. Sanki bir filmde fırlamış gibiydi.

İnsanlar bunu gerçek hayatta yaptı mı? "Chris'ten ayrılmam için bana para
mı vermek istiyorsun?"

Javier bana baktı, gözleri sertti. "Ne kadar?"

Dehşete düşmüştüm. Ve bu adam bana hakaret ettiği, beni yargıladığı ve
çirkin kibriyle beni bir fotoğraftan tanıdığına karar verdiği için değil. Chris
için dehşete düşmüştüm. Bu adamın babası olması ve oğlunun arkasından iş
çevirip ona bunu yapması kalbimi kırmıştı. Başka ne yapmıştı? Hayatının
başka hangi bölümlerine müdahale etmiş, manipüle etmiş ve lekelemişti?

"Chris'le ilişkimi kesmem için dünyada ulaşabileceğin tek bir numara bile
yok. Şimdi, eğer bana hakaret etmeyi bitirdiysen, güvenliği çağırmadan önce
gitsen iyi olur."

Sanki cüretkâr olan benmişim gibi bir kaşını kaldırdı. "Buna pişman
olacaksın." "Bu bir tehdit mi?"

"Bir uyarı. Hayatınızı çok zorlaştırabilirim."

"Devam et," diye meydan okudum ona.

Gözleri öfkeyle parladı, ama döndü ve başka bir şey söylemeden ofisinden
çıktı.

Titreyerek neredeyse koltuğuma geri düşecektim. Az önce ne olmuştu
öyle?

"Hallie? Hallie mi?"

Gözlerimi kırıştırdım ve bilgisayarımın yanından başımı kaldırıp
Althea'ya baktım. Endişeyle bana baktı. "O Chris'in babası mıydı?"

Başımı salladım, kulaklarımdaki kan hücumundan onu zar zor duyuyordum. "Ne istiyormuş?"

"Chris'ten ayrılmam için bana ödeme yapmak için." Boş boş güldüm. "Bunu kim yapar ki? Pandomim kötü adamı gibiydi."

"Hallie." Althea odayı geçti ve masamın üzerinden eğilerek elime dokundu. "Chris'i ara ve ona söyle."

Bu düşünce karşısında dudağımı ısırdım. Bu onu incitebilirdi.

Arkadaşım beni bir kitap gibi okudu. "Hallie, Javier Ortiz güçlü bir adam. Hayatına çok zarar verebilir, o yüzden hemen telefonu açıp Chris'i aramalısın."

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Midemin bulandığını hissederek masamdan telefonumu aldım ve hızlı aramadan Chris'i tuşladım.

OTUZ İKİ

Chris

■ " On dakika içinde bir toplantıya gireceğim, bu yüzden zamanım yok bu her neyse."

Bana küstahça bakan babamın suratına yumruk atmamak için yıllar içinde kazandığım özdenetimimin her zerresini kullanmam gerekti.

Sesindeki titremeyi gizlemek için çok uğraşan ama başaramayan Hallie'yle telefonu kapatır kapatmaz şehre doğru hızla yola çıktım. Ofisine. Neden burada olduğumu biliyor olmalıydı ama sanki bir rahatsızlıkmişim gibi orada öylece duruyordu.

"Zaman kazanacaksın, seni orospu çocuğu."

Babam bir kaşını kaldırdı. "Saygısızlık edeceksen en azından kapıyı kapat."

Kapıya bakmadan kapıyı arkamdan kapattım ve ona doğru birkaç adım attım. Kalbimin ne kadar sert çarptığını duymaması şaşırtıcıydı. "Bir daha asla Hallie'nin yanına yaklaşma. Ve bundan kastım, herhangi bir sıfatla. Eğer bir müşterisi bile onu bırakırsa, seni suçlayacağım ve herkesin önünde suçlayacağım."

Hayatımda ilk kez babam gözle görülür bir şekilde şaşırmış gibiydi. "Umarım şaka yapıyorsundur."

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Arkamdan iş çevirip Hallie'ye benden ayrılması için para vermeye çalışan bir yana - bunu daha önce yapıp yapmadığını düşünemiyorum bile - onu tehdit ettin."

Kontrolüm elimden kaçtı ve birden yüzüne bakar oldum. "Onu tehdit ettin ve şu anda kışına tekme basmamak için kendimi zor tutuyorum. Eğer bir daha onun yanına yaklaşırsan, tüm dünyanın senin nasıl bir zorba olduğunu öğrenmesini sağlarım. Ve bana inanmayacaklarını sanma, ben altın çocuğum ve bunu sana karşı kullanmaktan korkmuyorum. Ne kadar paran olduğu umurumda bile değil."

Babamın kontrolünde, bunu beklemediğini gösteren bir titreme, hafif bir kayma vardı.

Şaşkınlıkla, yavaşça başını sallamasını izledim. Babam boğazını temizledi ve benden bir adım uzaklaştı, bakışları biraz temkinliydi. Ona güvenmedim. "Bu kadına karşı ciddi hisler beslediğini bilmiyordum ve sadece seni ve itibarını korumaya çalışıyordum."

"Neyden?" Alay ettim. "Hallie tanıdığım en iyi insan. Dolabında hiç iskelet yok."

"Fotoğrafları ve işi ciddiyetten yoksun olduğunu gösteriyor."

"Ne olmuş yani, pembe saçlı olduğu ve içinde sevgi dolu olduğu için -Ona ne diyordun? "İyi vakit geçiren bir kız. " İçimde yeniden kabaran öfkeye karşı yumruklarımı sıktım. "Hallie şehirdeki en büyük yönetim şirketlerinden birinin en iyi etkinlik planlayıcılarından biri. Ama işi için kışını yırtmasa bile, ki inan bana öyle, yine de benim için fazla iyi olurdu."

Babamın yüzündeki hafif alaycı ifadeyi gördüm ve şakayla karışık güldüm. "Kendini çok üstün görüyorsun. Para bir şekilde seni ondan ve diğer tüm insanlardan daha iyi yapıyor ve kan yoluyla beni de daha iyi yapıyor. Ama bulunduğun yere gelmek için kaç kişiyi ezip geçtin? Kaç işletmenin içine ettin? Kaç kişi seni hor görüyor?"

Babam alay etti. "Yanılıyorsun, ama haklı olsan bile, sevmeye ihtiyacım yok."

"Kendi oğlun tarafından bile mi?"

Çenesindeki bir kasın esnemesi, ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı zerre kadar önemseydiğine dair tek ipucuydu. "Kız arkadaşını rahat bırakacağım. Umarım ne yaptığını biliyordur, çünkü buradan bakınca hayatını her açıdan mahvediyorsun gibi görünüyor."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Oh, öyle düşünmek istiyorsun. Zavallı Christopher. Babası hiç umursamadı."

Buraya bunu yapmak için gelmemiştim ama hayatımda ilk kez, sonunda aramızdaki saçmalığı kesmek istedim. Babam beni asla onaylamayacaktı ve hak edemeyeceğim bir onay için çabalamak Sisifos'un en büyük göreviydi. "Zavallı ben bir hiçim. Ama evet, bence bunun kendi itibarını nasıl etkilediğinin ötesinde, beni, annemi ya da herhangi birini daha az umursayamazdın. Miguel'i şirketin geçmesi için yetiştirmenin ötesinde umursayıp umursamadığını bile bilmiyorum-"

"Yeter!" Babam yumruğunu masasına vurdu, masanın üzerindeki nesneler çarpmanın etkisiyle yukarı doğru zıpladı.

Odaya sessizlik çöktü.

"İyi hissettirmiyor, değil mi?" Sonunda sesimi alçaltarak söyledim. "Birinin ofisinize gelip size saldırması."

"Seni etkilediği kesin, değil mi?" Babam ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi ve sonra hiçbir şey yerinde olmamasına rağmen kravatını düzeltti. "Ondan önce buraya gelip babana saygısızlık edecek kadar küstah olamazdın."

"Değer verdiğim birini tehdit ettin. Gerçekten bunun peşini bırakacağımı mı sandın?"

"Bu bir uyarıydı." İçini çekti ve ofisinin penceresinden dışarı baktı. "Ve sanırım seni sandığım kadar iyi tanımıyorum."

"Beni hiç tanımıyorsun."

Bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Seni ben büyüttüm."

"Hayır. Beni annem ve birkaç bakıcı büyüttü. Sen sadece sana uygun olduğunda dahil oldun."

Alay etti. "Tarihi yeniden yazmak ve beni karalamak istiyorsanız, devam edin. Senin kitabında da aynısını bekleyebilir miyim?"

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tabii ki doğru değil."

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedim, sesim bıkkınlıktan biraz daha yüksek çıkmıştı. "Kendi babamı bile tanımıyorum."

"Daha fazla yalan."

"Oh, öyle mi? Hayatınız hakkında bizimle ne paylaştınız? Neden benim ve Miguel'in Meksika mirasımızı keşfetmemizi engellediniz? Bildiğim İspanyolca'nın çoğunu, ki çok fazla değil, birlikte görev yaptığım adamlardan öğrendim. Mirasım hakkında neredeyse hiç bilgim yok. Geçmişiniz hakkında."

"Neden buna ihtiyacın olsun ki? Sana başka türlü asla sahip olamayacağın fırsatlar sunmak için çok çalıştım ve bak seni nereye getirdi. Benim geçmişimin senin geleceğinle ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum... belki de kim olduğuma bağlı hissetmek için," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Kim olduğunuz kültürel mirasınız değildir. Yaptığınız seçimler ve attığınız adımlardır."

"Bak, sana katılmıyorum. Bu yönüm hakkında hiçbir fikrim yok çünkü sen bunu yapmayacağımdan emin oldun ve seni hayal kırıklığına uğratmaktan veya üzmekten o kadar korktum ki İspanyolca konuşmayı bile öğrenmedim veya Meksika'yı ziyaret etmedim, Latinx topluluğunda bir rol model olarak gösterildiğimde bile ayrılmaz bir parçamla bağlantı kurmaya çalışmadım."

"Ne demek *bağlanmak*? Etrafınızdaki herkes İngilizce konuşuyor. İspanyolca konuşmanı gerektirecek bir ailen yok. Zamanınızı verimli bir şekilde kullanamazdınız."

"Seni yakaladım!"

"Peki İspanyolca konuşmamızın ne anlamı var?"

Ve işte oradaydı. Babamın ailesiyle nasıl bağ kuracağını bilmediğinin kanıtı. "Senin için! Benim için. Mirasımız ortak bir noktamız ve ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum!"

"Ne bilmek istiyorsun?" Babam şimdi bağıırıyordu, gerçek duygular sonunda granit cephesini kırmıştı. Bugünlerde hiç olmayan aksanı bu duyguyla daha da kalınlaştı. "Annem ve babamın bu ülkeye gelen göçmenler olduğunu, bize iyi bir hayat sunmak için çok çalıştıklarını, bir çocuğun isteyebileceği en iyi ebeveynler olduklarını, ta ki bir gün bir yabancı evimize girip cüzdanlarındaki para için onları vurarak öldürene kadar annemin beni bir dolaba sakladığını mı?"

Vurulmuş gibi *tökezledim*.

Babam küfretti ve bana sırtını döndü, kontrolünü sağlamaya çalışırken omuzları titriyordu. Çok gecikmiş olan bu konuşmada ne bulmayı bekliyorsam, o kadar acı bir gerçek değildi.

"Özür dilerim. Bunu bilmiyordum."

Derin bir nefes verdi, hâlâ bana bakmıyordu. "Neden? Bunu sana neden söyleyeyim? Bunun ne faydası olabilir ki?"

"Benimle paylaşmak için. konuşmak için."

"Bu konuda konuşmama gerek yok." Şimdi bana dönmüştü ve kendine yalan söylediğini biliyordum. Terapinin bana öğrettiği bir şey varsa, o da travmanın şişelenemeyeceğiydi. Birdenbire babamı ilk kez görüyormuşum gibi hissettim. O, kederinin bir ürünüydü. Bununla baş edememek onu olduğu kişi yapmıştı. "On bir yaşındaydım." Babam omuz silkti. "Başka bir hayattan bir rüya sadece."

Buna bir an bile inanmadım. "Bu nasıl bu kadar uzun süre gizli kalabildi?"

"Yani nasıl oluyor da kamuoyu tarafından bilinmiyor?"

Başımı salladım.

"Onu gömdüm. On sekiz yaşında adımla değiştirmem işe yaradı. Gerçek adım Javier Ortiz değil."

Vay anasını. "Neymiş o?"

"İhtiyacınız olan bilgi bu değil." Saatine baktı. "Gerçekten bir toplantım var, Christopher."

Sarsılmış bir halde sadece başımı sallayabildim.

Sonra babam durarak beni daha da şaşırttı. "I . . . Kontrolü severim. Ben aptal bir adam değilim. Kontrolü sevdiğimi anlayacak kadar kendimin farkındayım. Ve bazen oğlumun yetişkin bir adam olduğunu ve artık onu korumama ihtiyacı olmadığını unutuyorum. Bugün Bayan Goodman'ı ziyaret etmemeliydim. Bir daha olmayacak."

"Bunun için minnettarım," diye boğazımı tıkayan duyguların arasından zorla çıktım. "Yine de kitabınız için yayıncılarımdan birini düşünmenizi istiyorum."

Ve işte oradaydı.

Yarı hüsrana dolu bir of . "Kendi başıma hallediyorum."

Babamın dudakları onaylamaz bir ifadeyle kıstı ama başını salladı. "Yeterince makul. Kendiniz çıkabilirsiniz, değil mi?"

Ve sonra beni ofisinde yalnız bırakarak gitti, açıklamalarıyla tamamen sarsıldım.

Cebimdeki telefonum çaldı. Hallie olabileceğini düşünerek, düzgün bir konuşma yapamayacak kadar dengesiz hissetmeme rağmen telefonu çıkardım.

Hallie değildi. Darcy'ydi.

"Hey, şehirde olup olmadığını merak ettim de bir kahve içebilir miyiz?" dedi ben cevap verdikten sonra.

"Uh . ." Şimdi gerçekten iyi bir zaman değildi.

"Senin için iyi bir zaman olmadığını biliyorum ama birine ihtiyacım var. Güvendiğim biri."

Sesindeki kırılmanlığı duyunca onu geri çeviremedim. "Evet, tabii. Neredesin?"

O gün babamın ofisinde olanları anlatmayı bitirdikten sonra Hallie bana bakakaldı. Darcy ile kahve içtikten sonra Hallie'yi işten almaya gitmişim. Orada nihayet arkadaşı Althea'yla tanışmışım, ona karşı en az benim kadar korumacı görünüyordu, bunu bilmek güzeldi. Köşesinde en iyi insanların olmasını hak ediyordu.

Ancak Hallie'nin dairesine sağ salım dönene kadar olanlar hakkında konuşmadık. Babamın anlattıklarına hala inanamıyordum ve benim inançsızlığım Hallie'nin yüzüne de yansımıştı.

"İyi misin?"

Sorduğu ilk şey buydu ve bu beni ona da çok aşık etti. Elini tutmak için kanepeye uzandım. "Sersemledim."

"Hiç şaşırmadım." Daha da yaklaştı. "Büyükannen ve büyükbaban için çok üzgünüm."

"Bu çok garip. Sana yaptığı şey tüm kızgınlık ve öfkeyi ortaya çıkardı çünkü hayatım boyunca onun hepimizle arasına mesafe koyduğunu, hayatlarımızı manipüle etmeye ve kontrol etmeye çalıştığını gördüm. Hiç mantıklı gelmiyordu. Ofisine gittiğimde çok öfkeliydim ve sana yaptıkları için hala kızgınım. Ama şimdi onu daha iyi anladığımı hissediyorum."

hiç sahip olmadım. Bir yanımdan ondan nefret ediyordu çünkü kendi mirasından utandığını düşünüyordum."

"Oh, Chris."

Pişmanlık işledi. "Utanç değildi. Acıydı. Ve şimdi sanırım Miguel öldürüldükten sonra beni neden daha da uzağa ittiğini biliyorum."

"Çok fazla kayıp var," diye fısıldadı Hallie.

"Aynen öyle." Duygularım sesimi kalınlaştırdı. "Çok şey kaybetti. Sahip olduğu tek şey kontrol."

"Ve eğer sana çok yaklaşmazsa, bir şekilde seni kaybettiğinde daha az acı çekeceğini mi düşünüyor?"

"Belki." Başımı salladım, babam için dayanılmaz bir üzüntü duyuyordum. "Sence bu yüzden mi annemden uzak duruyordu?"

"Bilmiyorum."

"Onu seviyor muydu, yoksa asla gerçekten sevemeyeceğini bildiği biriyle mi evlendi?"

Hallie aniden kucağıma tırmandı ve sıcak, yumuşak bedenini rahatlatmak için benimkine bastırdı. "Cevapları bilmiyorum. Onu anlamaya çalışırken kendini deli edebilirsin. Hayatında olan travmatik şeylerle başa çıkmak istemiyorsa, onu zorlayamazsın ve bu yüzden asla değişmeyebileceği gerçeğini kabul etmelisin."

Kollarım ona daha sıkı sarıldı. "Biliyorum. Haklı olduğunu biliyorum." "Ama umudun var?"

Ona yalan söyleyemezdim. "Elimde değil. Ofisinde aramızda bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum. Belki de onunla bazı şeyleri çözene kadar kitaptaki Latin mirasımızı keşfettiğimiz bölümlere ara vermeliyim? Şu anda kişisel aile geçmişini yayınlayarak onu gafil avlayarak aramızdaki potansiyel ilerlemeyi durdurmak istemiyorum."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Umut etmelisin, Chris. Sevdğin insanlar sana zorluk çıkarsa bile onlardan vazgeçmemek çok büyük bir güç gerektirir. Bunu bana sen öğrettin. Ama babanın acısının seni olmak istediğin kişi olmaktan alıkoymasına izin veremezsin. İspanyolca öğrenmek, Meksika'ya gitmek, aile geçmişinizi araştırmak istiyorsanız; bunların hepsini yapmalısınız. Ve eğer istersen

Bu konuda yazmalısın. Babanla aradaki sınırı aştığını hissetmeden bunu yapmanın bir yolunu bulabileceğini biliyorum."

Dokunuşuna eğilerek, hayatımın geri kalanında sığınmak istediğimi bildiğim gözlerine bakarak tavsiyesini düşündüm. Bir sonraki doğru adımın ne olduğundan tam olarak emin değildim ama bir şeye söz verebilirdim. "Babamla aramızdaki durum ne kadar karmaşık olursa olsun, bir daha asla seni incitmesine ya da tehdit etmesine izin verilmeyecek."

"Biliyorum." Öpücüğü yumuşaktı, sadece teselli etmek içindi. "Sana inanıyorum."

Yorgun bir şekilde iç çekerek başını çenemin altına sıkıştırdım ve bir süre ona sarıldım, sunduğu teselliye aldım ve umarım karşılığını veririm.

Kolumun üzerinde rahatlatıcı daireler çizdi ve öğleden sonra yaşadığım boktan gösteriden sonra vücudum nihayet rahatlarak göz kapaklarım uyuşuklukla sarktı.

"Babanın evinden sonra nereye gittin?" Hallie sessizliği bozdu.

"Darcy ile kahve içtim."

Yatıştırıcı daireler, vücudundaki sertliği hissetmemle aynı anda durdu. Gözlerim açıldı, tetikteydim, her ne kadar tepkisini kasıtlı olarak tekrar içime doğru gevşeyerek gizlemeye çalışsa da.

Kahretsin.

"Sadece kahveydi," diye sessizce onu temin ettim.

"Ona babanla olanları anlattın mı?"

Gözlerinin içine bakabilmek için eğildim ve çenesini kaldırdım. Yüz ifadesi çok dikkatli bir şekilde nötrdü. Benden saklanıyordu. Kıskançlığını mı saklıyordu?

"Hallie, neden Darce'a söyleyeyim ki? Birlikteyken onun hakkında nadiren konuşurduk, şimdi de kesinlikle konuşmayacağız. Dün gece Matthias'la büyük bir kavga etti ve hikayeyi satmayacak ya da arkasından kasabada yaymayacak biriyle konuşmak istedi. Bu konuda güvenebileceği çok fazla arkadaşı yok."

"Yani sen onun sırdaşı mısın?" Hallie kollarımdan kurtulmaya çalıştı ama ben onu daha sıkı tuttum.

"Sen ve ben, Darcy ve benim aramdakinden çok daha güçlü bir ilişkiye sahibiz ve ayrıca sadece arkadaşken sana hiç olmadığım kadar yakındım."

onunla. Onu kıskanamazsın."

Bana ters ters bakarken yüzündeki boş ifade anında kayboldu. "Yapamaz mıyım? Erkek arkadaşım, babasının sevdiği muhteşem, akıllı, hayırsever eski kız arkadaşıyla arkadaşlığını yeniden canlandırdı, bilginize, ve ben kıskanamaz mıyım?"

"'Arkadaşlık' önemli bir kelime. Ve eğer bana güveniyorsanız, bunun sadece bu olduğunu bilmeniz gerekir." Yorgunluk ses tonuma keskinlik kattı.

İrkildi ve onu serbest bırakmaktan ya da kucığımda debelenmesini sağlamaktan başka seçeneğim yoktu.

"Kahretsin, Hallie ..." O koltuktan kalkarken ben yorgunluktan başımı öne eğdim.

"Yani eski sevgilimle arkadaş olmamı sorun etmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Dürüstçe, bıkkınlıkla cevap verdim. "Hallie, sana güveniyorum. Bunu bana asla yapmayacağına inanıyorum. O bir arkadaş ve arkadaşlıklarımız konusunda birbirimize güvenmeliyiz. Değil mi?"

"hissettiğim için bana çocukmuşum gibi hissettiriyorsun."

Onun incinmiş ifadesi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Birdenbire Derek ya da George ya da her kimse onunla kahve ve kokteyl içiyor olsaydım... bu seni biraz olsun rahatsız etmez miydi?"

Derek'e verdiğim tepkiyi düşündüm ve pişmanlık içime işledi. "Evet," diye onayladım ve koltuktan kalktım. Yaklaştığımda yüzünde beliren temkinli nefret ediyordum. "*Mi cielo*," diye fısıldadım, onu kendime doğru çekerek. "Özür dilerim. Haklısın. Bu beni biraz rahatsız ederdi."

Dudaklarına ve çenesine yatıştırıcı öpücükler kondurduğumda, tekrar bana doğru gevşediğini hissettim ve rahatladı. Yüzünü ellerimin arasına alarak gözlerinin içine baktım ve şöyle dedim: "Bizler sadece insanız. Bu yüzden kıskançlığın olabileceğini anlıyorum. Ama sana söz veriyorum, Darcy'yi kıskanman için hiçbir neden yok. Ve bana güvendiğini bilmem gerek."

Hallie yavaşça başını salladı. ". Eski güvensizlikler devreye giriyor."

"Onlar için bir nedenin yok." Şakacı bir şekilde ağzını ısırdım. "Tek düşündüğüm sensin. Tek istediğim sensin." Yorgunluğum yerini daha güçlü bir şeye bırakırken öpücüğüm şimdi daha aç, daha derindi. Onunla yürümeye başladım.

Yatak odasına doğru geri geri. "Ve sana ne kadar çok olduğunu göstereceğim."

OTUZ ÜÇ

Hallie

Görünüşe göre bu hafta ofisime habersiz ziyaretçilerin geldiği bir haftaydı. Navid bana babamın Resepsiyonda olduğunu söylediğinde, ondan bilgiyi tekrarlamasını istemek zorunda kaldım. Ama eminim *ki* babam Resepsiyon.

Midemde kelebekler uçuşarak onu karşılamak için dışarı çıktım ve bakışlarımız birbirine değdiğinde kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Babamın yüz ifadesini okumak zor değildi. Huzursuz ve kederli görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Dün gece sana uğradım ama evde yoktun."

Dün gece apartman zili çalmıştı ama Chris ve ben bunu görmezden geldik çünkü o bana Darcy'yi kıskanmaya ne kadar az ihtiyacım olduğunu göstermek için tutkuyla çabalıyordu ve ikimizin de bir kapı zili için durmak istemesine imkân yoktu.

Kızarmamaya çalışarak gözlerimi . "Evet, dışarıdaydım."

"Erkek arkadaşınla mı?"

Hayal kırıklığı içime çöktü. "Bu yüzden mi buradasın?"

"Hayır," dedi aceleyle, sonra etrafına bakındı. "Konuşabileceğimiz daha özel bir yer var mı?"

Başımı sallayarak beni takip etmesini söyledim ve onu ofisime götürdüm. Odanın öbür ucunda Althea'nın gözlerini yakaladım ve ona iyi olduğuma dair güvence vermek için hafifçe başımı salladım.

Ofisime güvenli bir şekilde kapandığımda, babam alanımı masama yaslandım.

"Buraya daha önce hiç gelmedim. Burası harika görünüyor."

"Teşekkürler." O bakmazken onu inceledim. Babam bitkin görünüyordu. Son birkaç aydır kendisinde parlayan canlılık kaybolmuştu. Yine kederli ve yorgun görünüyordu. "Neden geldin?"

Yavaşça nefes verdi. "Dün annenle yaptığım bir konuşma beni uyandırdı."

Şaşırdım, sadece kaşlarımı kaldırabildim.

Babam şakayla karışık kıkırdadı. "Dün beni aradı ve şu astronotla olan ilişkiniz hakkında bir şey bilip bilmediğimi sordu çünkü telefonlarına cevap vermiyordunuz."

"Chris."

"Doğru. Chris. Ve ona seninle haftalardır konuşmadığımı söyledim. Nedenini de söyledim. Eve yaptığın ziyaret ve söylediklerin yüzünden Miranda'nın beni terk ettiğini ve sana kızgın olduğumu söyledim."

İrkildim. Suçluluktan değil.

İnanılmaz bir acıdan, hayatındaki herhangi bir şey için beni suçlamaya cüret etmesinden.

Babam yüzünü buruşturdu. "Annen beni daha önce hiç olmadığı kadar yırttı ve biliyorsun bu çok şey ifade ediyor. Bana hayatımda beni seven ve birçok hatama rağmen beni her zaman sevecek olan tek kişiyi ihmal eden bencil bir pislik olduğumu söyledi. İkimizin de hayatında yakın zamana kadar hiç eksik olmayan tek kişiyi. Ayrıca onu aramadığın için beni suçladı."

Vay be. Annem gerçekten de babama benim hakkımda böyle mi söylemişti? "Onun telefonlarına çıkmayı bıraktım çünkü ikinizin yarattığı bu enkazdan kurtulmak istedim."

Bana doğru bir adım atarak başını salladı. "Bu konuda haklı olduğunu biliyorum. Eve geldiğin gece de biliyordum. Annen ve ben sana karşı inanılmaz derecede bencil davrandık Hallie ve bunun farkındaydım. Miranda gittikten sonra sana kızmak daha kolaydı.

Kızım ile olan ilişkiye bu kadar zarar verdiğim gerçeğiyle başa çıkmam gerekiyordu."

"Miranda için üzgünüm."

Babamın gözlerinde acı titreşti. "Onu seviyorum ama o haklıydı. Sen de haklıydın. Onun yanındayken kendimde değildim. Başka biri, annenin yok etmediği biri olmak için o kadar çok uğraştım ki, pek çok şey hakkında yalan söyledim." Bir eliyle yüzünü ovaladı.

"Tüm bunları Miranda'ya anlattın

mı?" "Duymak istemedi."

"O anda bunu duymak istemedi. Belki şimdi duymak isteyecektir."

Babam öfkelenmişti. "Şu anda bile bana karşı nazik davranıyorsun. Seni hak etmiyorum, Hallie."

Ona doğru çekingen bir adım attım. "Baba, annem haklı. Seni her zaman seveceğim. Ve beni annemle aranızdaki zehirli ilişkinin dışında tuttuğun sürece, ikimiz için de sorun olmayacak."

"Zehirli mi?" Bir kaşını kaldırdı.

Kederle başımı salladım. "Evet baba, şimdi anlıyorum ki bu oldukça zehirli. Ve senin kendine olan saygını zedelemiş. Eğer öyle olmasaydı, o evi satın alma ve Miranda için olmadığın biri gibi davranma ihtiyacı hissetmezdin."

Gözlerindeki kasvet yerini daha dalgın bir ifadeye bıraktı. "Evi sattım."

"Yaptın mı?"

Başını salladı. "Newark'ta daha uygun fiyatlı bir şey var."

"Baba." Koluna dokundum. "Miranda seni seviyordu. Evi değil."

Bana üzgün bir sırıtışla baktı. "Sanırım Alison o havuz için beni daha çok sevdi."

"Alison şımarık bir velet ve hayatında daha az havuza ihtiyacı var."

Babam bir kahkaha attı. "Haksız değilsin." Yüzümü incelerken gülümsemesi kayboldu. "Seni hafife aldığım için çok özür dilerim. Bunu anlamam için annenin beni azarlaması gerekmemeliydi. Beni affedebilir misin, Hallie?"

Başımı sallayıp hıçkırıklarımı durdurmak için dudaklarımı büzdüğümde gözyaşlarım durduramadığım bir şekilde kabardı.

"Oh, Cupcake." Beni kollarına çekti ve ben de babamın tanıdık kucağında eridim. "Seni incittiğim için çok özür dilerim." Sesi duygusallıkla titriyordu. "Bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım, tamam mı?"

Başımı salladım, gözyaşlarımdan hâlâ konuşamıyordum.

Rahatlamamın verdiği güçle vücudum sarsıldı. O ana kadar babamla olan yabancılaşmamın kalbimde ne kadar ağır bir yük oluşturduğunu fark etmemiştim.

Babam bir süre sonra ayrıldı ve yeni evine yerleştikten sonra birkaç hafta içinde Chris ve benim onu ziyaret etmemiz için planlar yaptık. Ayrıca ilişkimiz internette ifşa olduktan sonra iyi olduğumdan emin olmak için beni kontrol etmeye gelmişti ve ben de ona Chris'ten biraz bahsetmiştim. Ne kadar mutlu olduğumu gören babam her şey hakkında rahatlamış görünüyordu.

Ondan sonra işe konsantre olmak zordu, ancak bugün bir müşterimle mekânları gezdim, bu da odaklanmamı sağladı. Arada Chris'e mesaj atarak babamın ziyaretini anlattım ve daha sonra bilgi vereceğime söz verdim.

Ancak o gece ofisten ayrılmadan önce yapmam gereken bir şey daha vardı.

Masamda oturmuş, pencereden dışarı, trafiğin yoğun olduğu saatlerde insan ve araçlarla dolu caddeye bakarken, cep telefonumun sesini dinledim.

Beşinci çalışta annem telefonu açtı. "Sonunda ne zaman arayacağını merak ediyordum."

Ona olan kızgınlığımı bastırarak, "Babam bugün beni ziyaret etti. Ona söylediklerin için teşekkür ederim."

Annem iç çekti. "Hallie, hiçbirimiz mükemmel değiliz ama son birkaç hafta hariç sen iyi bir çocuksun ve baban sana haksızlık etti."

Bunu söylediğini duymak çok güzel olsa da, göğsümdeki ani çarpıntıyı bastırarak şöyle dedim: "Beni aranızdaki bu savaşın ortasında tutacaksanız bir daha hayatınızın bir parçası olamam. Tüm hayatımı ortada geçirdim anne. Artık bunu yapamam."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki "Anne?" diye tekrarladım.

"Ben buradayım." İç çekişi hattı çatırdattı. "Buna savaş demenin biraz dramatik olduğunu düşünsem de, seni bunun dışında bırakmayı kabul edebilirim. Artık içinde olmam gereken bir şey olduğundan değil. Benim hayatıma devam etmem gerekiyor, babanın da öyle. Tuvalet kağıdı olayı, işlerin ne kadar çığırından çıktığını fark etmemi sağladı. Seni aradığımda açman gerektiğini düşünsem de, babana söylediklerini duydum ve ikimize de yönelik olduğunu biliyorum. Ve haksız da değilsin. Bencilce davrandık. Bu sona erecek. Her neyse, baban ve ben artık var olmayan şeylere tutunuyoruz."

"Rahatladım" kelimesi duygularımı tam olarak ifade etmiyordu ve sadece bu yeni bakış açısının arkasında duracaklarını ummak zorundaydım. "Bence bu harika anne. Ve teşekkür ederim."

"Evet. Catskills'de bir inziva yeri ayırttım. Jenna da benimle geliyor. İkimiz de vicdan muhasebesi yapmamız gerektiğini düşünüyoruz."

"Anne, bu kulağa harika geliyor."

"Döndüğümde seni göreceğime güvenebilir miyim?"

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Bunu yapabiliriz."

"Bu hafta sonu değil ama gelecek hafta?"

"O hafta sonu Hamptons'da bir etkinliğim var. Sonraki hafta sonu mu?" "Tüm hafta sonu mu?"

Sinirli ses tonu karşısında gözlerimi devirdim. "Chris'in teyzesi orada yaşıyor, ben de zaten bu etkinlik için orada olacağımdan onunla kalabileceğimizi düşündük."

"Ah, astronot. , Hallie." "Anne," diye uyardım.

"Ne? Ciddiyim. Etkilendim. Çok yakışıklı." "Aynı zamanda zeki, nazik ve düşünceli."

"Hmm. Sadece dikkatli ol. Teyzesinin havuzu var mı?" "Evet, neden?"

"Geçen yılki spa tatilimizde giydiğin puantiyeli bikiniyi alma. Hiç yakışmamıştı. Ya da illa giyeceksen, bir pelerinle giy. Ve plajda giyebileceğin yüksek topuklu sandaletin var mı? Çarık belki? Onlar seni bikini içinde daha uzun ve zayıf gösterecektir."

İşte oradaydı. "Anne."

"Ne? Bunu gerçekten ama gerçekten seviyor gibisin. Ben sadece onu elinde tutmana yardım etmeye çalışıyorum."

"Beni çıplak gördü anne. Ve hala burada, yani sanırım iyiyim. Şimdi gitmem gerek."

"Tamam. Catskills'e vardığımda sana haber veririm. Tabii orada sinyal varsa."

"Um, olmayabilir. Posta güvercini gönder. Sizi çocukluğunuza geri götürecektir."

"Oh, bir astronotla çıktığımıza göre Bayan Şımarık Pantolonlu değil ?"

Sesindeki eğlenceyi duyunca gülümsedim. "Umarım Jenna'yla harika vakit geçirirsiniz."

"Teşekkür ederim, tatlım. Astronotun teyzesiyle tanışmadan önce saç rengini düzeltmen gerekirse, stilistim seni son dakikada ayarlayacaktır. Hamptons sosyitesiyle pembe saçla sosyalleşemezsin, Hallie. O resimlerde ne kadar sevimli görünsen de saçın gerçekten dikkat dağıtıyordu."

Kızgınlık hırıltımı bastırmak için dişlerimi sıktım. Annemin beni ilişki dramasının dışında bırakmayı kabul etmesi harikaydı ve babama karşı beni savunması da çok nazik bir davranıştı. Ancak, o her zaman annem olarak kalacaktı ve tıpkı babamın yıllar içindeki devamsızlıklarını ve son zamanlardaki davranışlarını unutmayı öğrenmem gerektiği gibi, bir ilişkimiz olacaksa annemin iğnelemelerinin beni etkilemesine izin vermemeliydim.

"Tamam. Keyfine bak. Keyfine bak. Güle güle!"

Kendime olan saygımı zedeleyecek başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

OTUZ DÖRT

Hallie

A Yatak odamda dolaştım, küçük gecelik eşyalarımı topladım. Bavulumu temel ihtiyaçlarımla doldururken, banyonun kapısı aralık olduğu için duşta Chris'in bakışlarını yakaladım. Duşta sevişmeye vaktimiz olmadığı için düşüncelerimi başka bir yere yönlendirerek başımı başka yöne çevirdim ve çantamı gözden geçirdim.

Sonsuz minnettarlığıma rağmen Chris internetteki fotoğraflarımız konusunda haklıydı. Birkaç gün içinde ilgi azaldı çünkü tanınmış bir aktör evli bir film yönetmeniyle çatı katındaki bir havuzda seks yaparken fotoğraflanmıştı. Chris ve ben hemen unutulduk.

O korkunç Pazartesi gününden bu yana neredeyse iki hafta geçmişti ve babasına ve Darcy'ye olan güvensizliğime rağmen kendimizi hiç bu kadar yakın hissetmemiştik. Ona annem ve babamdan haber aldığımı söylemiştim ve o da benim adıma rahatlamıştı. Onlara karşı benim adıma bir kin besliyor gibi görünmüyordu ve hazır olduğumda onlarla tanışmaktan mutluluk duyacağını söyledi.

Chris ailemle tanışmak istedi.

Neredeyse birlikte yaşadığımız düşünülürse, bu o kadar da büyük bir mesele gibi görünmemeliydi. Ama öyleydi. Onu onlarla tanıştıracığım için heyecanlıydım. Aralarında tanık olduğum ilişki travmasına rağmen bana iyi davranan bir adamı seçtiğimi göstermek için. İlişkimiz zehirli ilişkilerin o kadar ötesindeydi ki, neredeyse hayatımı aldatıyormuşum gibi hissediyordum. Diğer insanlar hayatları boyunca bir araba kazasından sürüklenirken ben nasıl Chris gibi bir adamla birlikte olacak kadar şanslı olabilmişim? Adil görünmüyordu. Ama hayatımı mahvetmeyecektim.

Mutluluğumu elimden alacak kötü bir şey var mı diye sürekli tetikte bekleyerek.

Richelle'in sahil evinin yakınındaki golf kulübünde altmışıncı doğum günü partim vardı, bu yüzden Chris beni götürecekti, bırakacak ve sonra Richelle'e gidecekti. Parti biter bitmez beni alacak ve hafta sonunun geri kalanını sahil evinde birlikte geçirecektik. Chris ve ben artık bir çift olduğumuz için Richelle'i tekrar göreceğim için gergindim ama teyzesinin çıkmamızın harika olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Alt çekmecemi karıştırmadan önce kendi kendime "Bikini," diye mırıldandım. Annemin geçen hafta bahsettiği pembe-beyaz puantiyeli bikiniyi çıkardım. Annem kalçalarımın arkasındaki selülitlere yorum yapana kadar içinde sevimli göründüğümü düşünmüştüm. Depresyonundan kurtulmak için birlikte bir hafta sonu spa gezisine çıkmıştık. Vücudum da dahil olmak üzere her şeyden şikayet ederdi.

Nasıl göründüğüm konusunda hiçbir zaman tam olarak kendime güvenemeyecektim ama annemin mükemmellik arayışının kendi özsaygımı zehirlemesine izin veremeyeceğimi fark ettim.

Bu hafta sonu Chris'in önünde o lanet bikiniyi giyordum ve bunu kendime güvenerek yapıyordum!

Şey . . . En azından denerdim.

Bikiniyi çantaya koydum ve tam Chris'in telefonu komodinin üzerinde çalarken fermuarını kapattım.

"Kaptan, telefonunuz!" Duştan beni duyabilsin diye bağırdım. "Kim o?"

Kontrol ettim. ". İki-sekiz-bir alan kodu!"

Duşun paravan kapısı gıcırdayarak açıldı. "NASA! Bir mesaj alabilir misiniz?"

NASA ne isteyebilir ki? Belki de kitabı hakkındaydı. Umarım tüm budur. Telefonunu açtım, NASA'dan biriyle konuşmak üzere olduğum gerçeğini kafama takmamaya çalışıyordum. Derin bir nefes alarak sakince cevap verdim, "Chris'in telefonu, ben Hallie."

"Oh, hey . . . uh . . . Hallie Goodman?"

"Um, evet."

"Merhaba Hallie, ben JSC'nin teknoloji departmanından Kate. Chris konuşmak için müsait mi?"

JSC MI? Ah, Johnson Uzay Merkezi. Ve bu kadın benim kim olduğumu biliyor muydu? Eek!

Bekle. . . Kate mi?

Tüm videolarımı gönderdiğim e-posta adresi onun değil miydi? E-postalarımı Chris'e ileten ve geri dönmüş gibi gösteren oydu.

"Hallie?"

"Chris duşta ve benden bir mesaj almamı istedi."

"Doğru. Bekleyemeyecek bir şey değil. Beni aramasını söyler misin?"

"Elbette, sorun değil."

"Harika ... ve, uh ... Aranızdaki her şeyin bu kadar iyi gitmesi harika. Bu konuda bir kitap yazabilirsin."

Kızardım, ne demek istediğini anlamıştım. "Videolar mı?"

"Evet. Bunun için özür dilerim. Seni kandırmak istememiştim. Ama e-postama gönderdiğin videoları ona ilettiğimde, ikinizin bir araya geleceğini kim düşünebilirdi ki? Bana sorarsan bu kozmik bir şey."

Sözleri aynı anda hem içimde kelebekler uçuşmasına hem de özlem duymama neden oldu. Çünkü bana kozmik bir his veriyordu. Muhtemelen Chris'e derinden aşık olduğum için. Yakında onu sevdiğimi söyleyeceğime emindim. Bu hafta sonu değil, çünkü Hamptons'a gidiyorduk ve ona o üç kelimeyi söylediğimde, duygularıma karşılık vermezse kolayca kaçmak istiyordum.

Endişemi bir kenara iterek, "Her şey affedildi. Köprünün altından çok sular aktı. Chris'e aradığını söylerim."

Chris

Şimdiye kadar hatırlayabildiğim en iyi hafta sonlarından biriydi.

Hallie dün akşamki etkinliğe katılmıştı, onu Richelle Teyze'ye geri getirdim ve birlikte geç bir akşam yemeği yedik. Kate'e geri dönmeye çalıştım ama ona ulaşamadım, bu yüzden Pazartesi gününe kadar beklemeye karar verdim. Bu

Sabah kahvaltuya gitmiş ve turistlerin yarattığı deniz kenarı yaz enerjisinin tadını çıkardıktan sonra eve dönmüştük.

Havuz kenarında tembel bir günün nasıl geçirileceğini bildiğimden emin değildim ama Hallie banyomdan puantiyeli minik bir bikiniyle çıkınca öğrenmeye karar verdim.

Richelle Teyze yanımdayken aşkla ilgili düşüncelerimi kendime saklamak zorunda kaldım (gerçi Hallie'yi yalnız yakalayacağım anı sinsice planlamaya başlamıştım). Yüzdük, konuştuk, konuşmanın çoğunu Hallie ve Richelle Teyze yaptı çünkü inanılmaz derecede iyi anlaşıyorlardı ve ben kendimi huzurlu hissettim. Kalkıp bir şeyler yapmak, üretken olmak için can atmıyordum. Sadece hayatımdaki en önemli iki insanla birlikte olmanın keyfini çıkarıyordum.

Ve pazarları daha çok istediğimi biliyordum. Hallie ile. Çok daha fazla.

Sonsuza kadar.

Teyzemi ne kadar sevsem de, Bandit'i kendisi gibi köpeği olan bir arkadaşıyla öğle yemeğine götüreceğini söylediğinde içimde bir rahatlama ve beklenti oluştuğunu itiraf etmeliyim. Richelle'in gittiğinden emin olana kadar bekledim.

Tüm bu süre boyunca gözlerim, güneş gözlükleri sevimli burnunun ucuna takılı halde bir iç tasarım dergisini karıştıran Hallie'deydi.

Bakışlarım vücudunda gezinirken bakışlarımın sıcaklığını hissetmemesi bir mucizeydi, sıcaklık -güneşten değil- tenimi kızartıyordu.

"Hallie."

"Hmm?" Bir sayfa daha çevirdi. "Hadi yatak odasına çıkalım."

Gözlüklerinin üzerinden bana bakmak için başını kaldırdı.

"Şimdi mi?" "Şu anda."

"Tabii ." Hallie şezlongundan atladı, gözlüklerini ve dergisini şezlongun üzerine fırlattı.

Onun coşkusuna güldüm, şezlongumdan fırladım ve onu eve doğru acele ettirmek için elinden tuttum.

eşikten mutfağa götürürken, arkama bakma hatasını yaptım. Yanakları beklentiyle kızarmıştı.

güzel mavi gözleri arzu ile sıcak.

Birdenbire onunla hemen sevişmem şart oldu. Yatak odası çok uzaktaydı.

Etrafımdaki her santimine ihtiyaç duyarak döndüm ve Hallie'yi kollarıma aldım, küçük şaşkınlık çılgılığı beni sırttırdı. İçgüdüsel olarak bana sarıldı ve ben de dönüp mutfak masasına doğru üç uzun adım attım ve onu masanın üzerine yerleştirdim.

Hallie iç bacaklarını kalçalarımaya yasladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Buraya mı?"

"Sabırsızlanıyorum," diye itiraf ettim, elimi onun etrafında kaydırarak ensesini kavradım ve onu talepkâr öpücüğümün içine çektim. Bana tutundu, ben onu sert ve derin öperken parmak uçları üst kollarımı ısırды. Her yerine dokunma ihtiyacı duyarak vücudunu okşadım, bikinisinin beni çıplak teninden uzak tutan küçük parçaları bile beni hayal kırıklığına uğrattı.

İniltisi ağzımda titreşerek beni daha da çaresiz hissettirdi.

Kahretsin, bu his hiç geçmeyecek miydi?

Zaman geçtikçe onu nasıl daha fazla isteyebilirdim? Göğüslerini ellerimle kavrayıp bikinisinin ince nemli kumaşı üzerinden masaj yaparak vücuduna doğru sallandım, içine girmek için sabırsızlanıyordum.

İsteksizce geri çekildim, şimdi şişmiş dudaklarına karşı nefes nefese kalırken yüzme şortumdan bir prezervatif çıkardım ve takmak için yırttım. Tüm bu süre boyunca Hallie'nin yüz ifadesini, şehvet dolu bakışlarının nasıl kuşkuya dönüştüğünü izledim. "Yüzme şortunda prezervatif mi vardı?"

Pişmanlık duymadan sırttım. "O bikiniyle banyodan çıktığını gördüğümde onu içeri soktum."

Hallie kıkırdadı, neşeli ses göğsüme derin bir sızı gibi çarptı. Tanrım, bu kadına bağımlıydım. Parmaklarımı bikini altının etrafında kıvrırırken, sesi yakalamak için ağzına uzandım. Hallie kalçalarını yukarı kaldırarak onları çıkarmamda bana yardım etti ve şortumla birlikte yere düştüler.

Sonra hazır olup olmadığını kontrol ettim, parmaklarım nazikçe arıyordu. "Mi cielo," diye mırıldandım onu öpmeden önce, dilini yalayarak, ihtiyaçtan boğulana kadar öpüşmeyi derinleştirmek için çaresizce.

Hallie beni bacaklarının arasına çekti, parmakları neredeyse sırtımı morartıyordu. Tekrar bana doğru eğildi, bana sürtünerek beni içeri çağırdı.

Onu kalçalarından kavradım ve içeri ittim.

"*Mi cielo, mi cielo,*" diye mırıldandım akılsızca, sıcaklığı beni sararken.

Hallie'nin nefesi kesildi, iç bacakları kalçalarımın doğru sıkıca çekildi. Onu izledim, içine girerken her özelliğini, her ifadesini, gözlerindeki mavinin her tonunu ezberledim.

Elimi bedenlerimizin arasından geçirip tepesindeki sinir demetini okşadığımda dudakları bir çığlıkla aralandı. Başını geriye düşürdü ve ben onun etrafında dönerken baskıyı artırdım, tırnaklarının sırtımdaki ısırıklarından, serbest kalmak için uzanırken kalçalarının huzursuzca kaymasından zevk aldım.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye nefes nefese kaldım.

Hallie bir çığlıkla sertleşti ve sonra etrafımda zonklayan dalgalar halinde zonklamaya başladı.

Kalçalarını tekrar ellerime sabitleyerek kendimi onun içinde kaybettim. Sert, derin Hallie'nin çığlık atmasına neden oldu ve zevkini uzattı.

Doruk noktam öyle bir güçle vurdu ki, vermek zorunda olduğum her şeyi alırken görüşüm bulanıklaştı.

Her şeyi.

Teyzeme olan saygımdan dolayı masayı silerken ona yardım ettim ve Hallie'yi duşta temizlenmesi için üst kata götürürken duygularım kalbimi hızlandırdı. Önce onun girmesini işaret ettim ve onu takip ettim.

Hallie saçlarını geriye doğru düzeltirken spreyin altında döndü. Bana usulca, bilerek gülümsedi, mavi gözleri artık inkâr edemeyeceğim bir duyguyla eşleştikten kesinlikle emin olduğum bir ifadeyle doluydu.

Onu kendime çektim, ellerimi küçük beline doladım, ona dokunma ihtiyacı . Ağzım aniden kurudu, nabzım boynumda zonkluyordu.

"Seni seviyorum." Sözlerim boğuktu, duygularımın derinliği yüzünden hırıltılıydı. "Sana çok aşığım."

Hallie bana sokulurken gözyaşları gözlerini aydınlattı. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Karşılıklı olduğundan şüphelenmeme rağmen, rahatlayarak yüzümü boynuna gömdüm, kucaklaşırken kollarım ona sıkıca sarıldı. Başımızdan ve vücudumuzdan sular dökülüyordu ama hareket etmedik.

Duygularımızın büyüklüğünü anlamaya çalışırken birbirimize sarıldık, birbirimizin nefesini içimize çektik.

OTUZ BEŞ

Chris

İşe gitmem gerek," diye inledi Hallie, ben öpücüklerimi onun üzerinde gezdirirken.

Ertesi sabah boğazını. "Doyumsuzsun." "Aşığım," diye mırıldandım, tenine karşı gülümseyerek.

"Ah, şimdi yataktan nasıl çıkacağım?" diye yakınlarak beni sırtüstü yatırdı.

"Gitmem gerektiğinde bunu söyleyemezsin. Bu bende kalma isteği uyandırıyor."

Kıkırdadım, onu üzerime çekmeye çalıştım ama gerildi, ben de durdum. "Ciddiyim." Hallie dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Geç kalamam."

İsteksizce onu bıraktım. Dün birbirimizi sevdiğimizi söylediğimizden beri ona dokunmadan duramıyordum. Bu bir dürtü gibiydi. Ama onu dizginleyeceğime yemin ettim. "Benim de evime dönüp yazmam gerekiyor."

"Güzel. Şimdi yatakta kal. Ben hazırlanırken sakın banyoya girme çünkü beni kolayca saçmalıklara ikna edebilirsin."

Vücudum eğlenceyle sarsıldı. "Bunu neden itiraf ediyorsun ki? Bu bende sadece saçmalıklara başlama isteği uyandırıyor."

"Kapıyı kilitliyorum!" Hallie bağırdı, gerçekten de aceleyle banyoya girip kapıyı arkasından kilitlerken sesinde kahkaha vardı.

"Kapıyı gerçekten kilitlemişsin."

"Sana karşı iradem yok!" diye yakındı arkasından.

Ellerimi başımın arkasında birleştirdiğimde, bu konuda kendimi beğenmiş hissetmekten kendimi alamadım.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra evime girdiğimde

Cep telefonum çaldı. Başka bir Houston numarasıydı.

Kate'in Cumartesi günkü çağrısını hatırlayarak, kahve yapmak için mutfığa geçerken aceleyle cevap verdim.

"Chris, ben Tom."

Komutanımın sesi beni şaşırttı çünkü onu telefonumda bir kişi olarak kaydetmiştim. "Cep telefonundan aramıyorsun."

"Ofisten arıyorum. Bak, NASA aktif astronot havuzunda JSC'de görev uzmanı olarak çalışmak isteyebilecek birilerini arıyor. Bu iş için sizi önermek istiyorum ve eğer ilgilenebileceğiniz bir pozisyon olduğunu düşünüyorsanız önereceğim."

Şok beni olduğum yere mıhladı. "Görev uzmanı mı?" "Evet. Ne düşünüyorsun?"

İlk düşüncem evet, ilgileniyorum oldu. NASA'daki bir ekibe yeniden katılmak bana kesinlikle cazip geldi.

İçgüdüsel bir düşünce.

Ama hemen ardından Hallie'nin düşüncesi geldi. Aslında bu düşünce bir gelgit dalgası gibi evet'i bastırdı.

Mutluydum.

Sonunda mutluydum ve bunun tek sebebi oydu.

Ve Hallie burada, New York'ta mutluydu. İşinde harikaydı, çok yetenekliydi ve harika işler yapıyordu. Onu tatmin eden işler. Gerçekten. Kaç kişi işi hakkında bunu söyleyebilir ki?

Onu bir gün kendi şirketini yönetirken görebiliyordum. Ve ben de o hayalin içindeydim.

Onunla New York'ta. Ne ki?

Üretken ve insanlara fayda sağlayan ne tür bir iş yapardım? Benim katkım ne olacaktı? NASA'da görev uzmanı olarak, sadece uzay araştırmalarını ilerletmekle kalmayacak, aynı zamanda burada Dünya'da da ilerleme sağlayacak uzay görevleri üzerinde çalışıyor olurdum.

Görev uzmanı.

Vay anasını.

Gözlerimi kapattım ve bu sabah onu sevdiğimi söylediğimde Hallie'nin yüzünü gördüm.

"Chris? Orada mısın?"

"Bir cevaba ne zaman ihtiyacınız var?"

Tom, "Sana birkaç hafta verebilirim." diye cevap verdi. Birkaç hafta.

Kendimi biraz daha tedirgin hissederek kabaca teşekkür ettim ve irtibata geçeceğimi söyledim.

Telefonu kapatır kapatmaz midem düğümlendi.

Hallie'den uğruna çalıştığı her şeyi bırakıp Houston' taşınmasını isteyemezdim.

Mümkün değil.

İşini geride bırakmasını isteyemeyeceğim kadar çok çalışmıştı.

Geriye uzun mesafe kalmıştı ve onu sadece arada sırada görme düşüncesi bana kendimi cehennemdeymişim gibi hissettiriyordu.

İş teklifine hayır mı dedim? Değerli bir şey yapma şansından vazgeçip Hallie'nin kariyerine öncelik mi verdim?

Yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Onu mucizevi bir şekilde bulmuşken Hallie Goodman'ı kaybetmek biliyordum.

OTUZ ALTI

Hallie

I karanlığında titreyen televizyon, seçtiği filmi izlerken Chris'üzerine ışık saçıyordu. Pazartesi film gecelerimiz için sırayla film seçerdik ve o gece onun seçimiydi. Sandra Bullock'un oynadığı distopik bir korku filmini dalgınlıkla seçmişti. Birkaç yıl önce büyük bir olay olmuştu ama ben tek başıma izleyemeyecek kadar gergindim.

Şimdi dikkatimi bile vermiyordum.

Hamptons'dan döneli bir haftadan fazla olmuştu ve birbirimizi sevdiğimizi söylememize rağmen, Chris'in geçen Pazartesi gününden beri milyonlarca kilometre uzakta olduğunu hissediyordum. Hamptons'da iyi görünüyordu. O ilk gece yatağımızda birbirimize sokulmuş ve uykuya dalmadan önce saatlerce gelecek planlarımız hakkında konuşmuştuk.

Ertesi sabah ellerini üzerimden zorlukla çekebildi ve işe gittiğimde her şey harikaydı.

Ama o gece dairemde garip davranmıştı. Meşguldü.

Ertesi sabah yalnız uyandım. Bu şaşırtıcı değildi, çünkü Chris bazen sabah koşusu için erken uyanırdı. Garip olan, bana mesaj atıp doğruca dairesine gittiğini ve o gece beni göreceğini söylemesiydi.

Aşırı analiz etmemeye çalıştım. Ama o zamandan beri mesafeliydi. Sanki buradaydı ama değildi.

Ve bana yanağımı ya da dudaklarımı ötesinde dokunmamıştı.

Evet, haftanın büyük bir bölümünde regl olmuştum ve hafta sonu düğün provası ve düğünle boğulmuştum ve dolayısıyla seks için biraz fazla yorgundum. Ama Chris beni baştan çıkarmaya teşebbüs bile etmedi ve bu gece işten eve döndüğümünden beri bunu yapmasını istediğime dair milyonlarca ipucu verdim. Genelde zeki olan uzay adamımın hiç anlamadığı ipuçları. Mutfakta yanından sıkıca geçip göğüslerimi sırtına sürtmüştüm, içeri girmem için iki adımlık bir boşluk vardı.

Hiçbir şey.

Dar elbisemle eğilebilmek için kasten bir kaşık (ve ardından telefonumu) düşürmüştüm çünkü bu geçmişte denememe bile gerek kalmadan işe yaramıştı.

Hiçbir şey!

Bu noktada kafamın karıştığını söylemek hafif kalır. Bana beni sevdiğini söyledikten hemen sonra nasıl bu kadar mesafeli davranabilirdi?

Kendi duygularını mı sorguluyordu? Yoksa işin içinde başka bir şey mi vardı?

Tüm bu gizem beni deli ediyordu. Eğer yakında bir şeyler değişmezse, onu çağıracaktım.

Chris'i izlerken filme hiç dikkat etmediğini görebiliyordum çünkü bakışları odaklanmamıştı, sanki düşünceleri bu dairenin dışında bir yerdeydi. Birkaç gün önce ona sessizliğinin nedenini sormaya çalışmışım ama bana Scott Rose ile anlaştığı için meşgul olduğunu söylemişti. Birlikte kitap teklifini parlatıyorlardı ve şu anda günlerinin çoğunu bu iş dolduruyordu. Yine de, kitapta babasının ve Latin kökenlerinin konu edilmesinin hassasiyetine rağmen, meşguliyetinin sebebinin bu olduğunu söylediğinde ona inanmadım. Bunu söylerken gözlerimin içine bakamıyordu ki bu Chris'in karakterine uymuyordu. Kendimi çok kötü hissettim çünkü ona güvendiğime dair söz vermişim.

"Ben *yatmaya* gidiyorum," dedim. İpucu, ipucu.

Chris bana dalgın bir gülümseme fırlattı. "Bunu izlemeyi bitireceğim."

Şimdiden o noktaya mı gelmiştik? Sadece bir yaz aşkı ve hepsi bu muydu? "Bu gece o kadar da yorgun değilim," diye daha açık olmaya çalıştım.

"O zaman kal ve filmin geri kalanını izle."

Ona ters ters baktım ve koltuktan kalktım. "Belki yatmadan önce bir şeyler okurum." Sesimi alçaltarak mırıldandım: "Belki erotik bir şeyler, çünkü bu gece başka kimse beni boşaltamayacak."

"Ha? Ne?"

Ona salladım ve uzaklaştım. "İyi geceler. Benim için endişelenme." "Tamam, iyi geceler."

Genellikle Chris'in tişörtlerinden biriyle uyurdum ama onun yerine çekmecemden bir gecelik çıkardım. Hayal gücüne çok az şey bırakan ipek ve dantelli bir tane seçtim. Ellerimi kalçalarımaya koydum ve göğsümde sancı üstüne sancı yankılanırken şaşkınca duvarıma baktım.

İlişkimizin bu kadar erken döneminde cinsel hayatımızın hâlâ heyecan verici olmasını beklemekle mantıksız mı davranıyordum? Ben öyle düşünmüyordum.

Erkek arkadaşımaya aşkımızı ilan ettikten sonra, o uzaydaymış da ben dünyadaymışım gibi hissetmek yerine her zamankinden daha yakın olmamız gerektiğini düşünerek mantıksız mı davranıyordum?

"Ne yapıyorsun?"

Chris'in arkamdan gelen sesiyle irkilerek sıçradım. Döndüğümde, bakışları seksi geceliğimin içinde vücuduma inerken Chris'in yüz ifadesinin şaşkınlıktan takdire dönüştüğünü fark ettim.

Oh, merhaba, orada.

"Bu yeni mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ofladım. "Demek erkek arkadaşımaya görünmez olmamak için bu gerekiyor."

Bakışları benimkilere döndü. "Oluyor?"

Ona baktım, büyük bir hayal kırıklığı ve arzu hissediyordum. "Sana neler oluyor, Chris? Seni seviyorum dediğimizden beri bana karşı mesafelisin. Çok mu hızlı hareket ettik?"

Yüzü şaşkınlıkla gevşedi ve beni kollarının arasına almak için bana doğru yürüdü. Avuçlarım sert göğsüne dayandığında ona doğru tam olarak gevşeyemedim. "Hayır," dedi bakışlarımı süzerek. "Hallie, hayır. Seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim. Ben sadece . . . Kitapla meşgulüm ve onun hakkında endişeleniyorum.

Geleceğim, ama bu benim mesafeli olduğum şeklinde anlaşıldıysa özür dilerim. Sana böyle hissettirmek istemem."

Elleri sırtımda gezindi ve dokunuşuyla ürperdim. Onu özlemiştim.

"Beni affeder misin?"

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve kollarımı onun omuzlarına doladım. "Elbette. Ama benimle her konuda konuşabilirsin. Gelecekle ilgili endişelerin, planların hakkında konuşmaya ihtiyacın olursa, senin için burada olmak isterim."

"Biliyorum." Ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi, sesi artık hırçındı. "Ve yapacağız. Ama önce bariz ihmalimi telafi etmeliyim."

Öpücüklerinin arasında sırttım. "Demek ince imalarım sonunda seni yakaladı, ha?"

Chris kıkırdarak beni yatağa doğru itti. "Mükemmel bir ipucu nedir biliyor musun?"

"Hmm?"

"Chris, bu gece seninle seks yapmak istiyorum' demek. " Gülerek başımı salladım. "Bunu ileride düşüneceğim."

"Ve dikkat: buna cevabım her zaman seni olabildiğince çabuk soymak olacaktır."

Chris aniden beni kollarının arasında çevirip sırtımı göğsüne bastırınca eğlencem durdu. Geceliğimin eteğine uzandı ve onu çıkarırken kollarımı başımın üzerine kaldırdım. Chris kalçalarımı kavradı, beni nazıkçe kendisine doğru çekti, böylece uyarılmasının sert uzunluğunu kot pantolonuna doğru ittiğini hissedebildim. Onun tamamen giyinik vücuduyla benim çıplaklığımın heyecan verici tezatlığı karşısında tüylerim diken diken olurken nefesim kesildi. Meme uçlarım sıkılaştı ve popoma sürtündüğünde küçük bir nefes verdim.

Saçlarımı bir yana savurdu ve sıcak dudakları kulağıma değdi. "Sana ihtiyacım olduğundan, seni istediğimden şüphe mi ediyorsun?"

Başımı salladım, boynumdan aşağı hafif öpücükler bırakırken beklentiyle titriyordum. Chris ellerini belime doladı ve yukarı doğru çıkarken karnımı okşadı. Sonra göğüslerimi avuçladı ve sıktı.

İnledim, dokunuşuna doğru eğilirken başımı omzuna yasladım. Göğüslerimle oynarken, onları şekillendirip yoğururken, meme uçlarımı okşayıp sert tomurcuklar haline getirirken karnımda arzu dalgaları titriyordu. Kalçaları kıcımda dalgalanırken, adı dudaklarımdan nefes nefese fısıltılar halinde dökülüyordu.

"Öp beni," diye kulağıma hırladı.

Chris'in isteği üzerine başımı çevirdim ve dudakları dudaklarımı buldu. Ağzımı açarak onu içeri davet ettim. Beni derinden, açlıkla öptü, ama sanki birbirimizin tadını çıkarmak için dünyada her zaman vaktimiz varmış gibi. Öpüşürken, elini karnımdan aşağıya ve bacaklarımın arasına doğru kaydırmak için sağ göğsümü serbest bıraktı. Klitorisime ilk dokunuşunda öpüşmeyi kestim, benimle oynarken tutunmak için kalçasını kavradım.

"Chris," diye inledim, kalçalarım onun dokunuşuna karşı hareket ediyordu.

Arzum kreşendoya ulaşırken gözlerimiz birbirine kenetlendi, ifadesindeki aşk ve şehvet karışımı beni hızla doruğa doğru itiyordu. İçimdeki gerilim parçalandı ve haykırdım, titredim, midem titriyor ve dizlerim çökmekle tehdit ediyordu.

Chris beni kollarına aldı ve yatağa taşıyarak üzerime çıktı. Öpüşleri artık daha sert, daha çaresizdi. Boğazıma ve göğsüme öpücükler kondurmak için onları bıraktığında dudaklarım şişmişti.

Dudakları meme ucuma yapıştığında kalçalarım onun kalçalarına doğru gerildi, kotun çıplak tenime sürtünmesi garip bir şekilde erotikti. Sertçe emdi, bana karşı hareket ederken içimde zevkli bir acı oluştu.

"Chris," diye nefes nefese kaldım. "İçime gel."

Başını kaldırdı, yüz hatları ihtiyaçla granitleşmişti. "Henüz değil."

Vücudumda aşağı doğru hareket eden Chris'in dudakları klitorisime doğru görünmez bir yol izledi. Ağzını kalçalarımın arasına soktuğunda beklentiyle yatağın içinde eridim. Beni yaladı, dilini klitorisime bastırdı, emdi ve parmakları partiye katıldığında, içimde bir his patladı.

"Oh Tanrım!" İç bacaklarım titreyerek yatağın üzerinde geriye doğru yükseldim.

Derinlerdeki o gerilim sarmalı açılıyor, gittikçe daha da gerilene kadar birbirinden ayrılıyordu.

"Chris!" Vücudum bir saniyeliğine gerildi ve sonra ağzına karşı serbest bırakılarak ürperdim.

Nefes nefese kalarak, doruk noktandan aşağı indim, sadece umutsuz bir istek dalgası hissettim. Olağanüstü orgazma rağmen ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Titreyen karnımı okşarken gözlerimiz buluştu.

"Lütfen."

Başını salladı, yataktan kalkıp soyunurken çenesindeki kaslar esnedi. Onu, daha da güzel bir ruhu koruyan güçlü ve güzel vücudunu gördüğümde içimde ezici bir aşk dalgasının yükseldiğini hissettim. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan kot pantolonunun arka cebindeki cüzdandan bir prezervatif çıkardı.

Benim için hazır olan Chris bir dizini yatağa koydu, uyarılmışlığı bacaklarının arasında zonkluyordu. Elleri dizlerimin arkasında kıvrıldı ve beni kendisine doğru çekerken küçük bir kahkaha attım. Kalçalarımı güçlü elleriyle kavrayan Chris beni kendine doğru açtı ve içime doğru itti, dişlerini sıkarak sıklığının içinden yavaşça süzüldü.

Ona doğru gevşedim, omurgam yatağın içinde eridi ve aniden onunla dolup taşım. Yavaş, seksi bir ritim bulduk ve onun beni izlemesini izledim. Bakışları buluştuğumuz yere düştüğünde ve kendini içimde hareket ederken izlediğinde, ihtiyaçtan nefesim kesildi - bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi. Heyecanı arttıkça Chris'in göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyordu. Sonra bacaklarımdaki tutuşu sıkılaştı ve içime daha hızlı, daha sert girmek için dizlerinin üzerinde durdu, başparmağı aynı anda klitorisimi buldu.

"Seni seviyorum," diye soludu, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Her santimini seviyorum, Hallie."

O daha adımı söylemeden boşaldım.

"Siktir!" Chris üzerime düştü, alnını omzuma dayadı ve sallanmasına saniyeler kala gerildi.

"Ben de seni seviyorum." Terden ıslanmış sırtını okşarken fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

Chris bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. Hayranlık gözlerini aydınlattı ve bacaklarımı kalçalarına doladım, onu ya da yüzündeki o bakışı kaybetmek istemiyordum. "*Mi cielo*," diye mırıldanarak yanağımı okşadı.

Mükemmel bir andı.

Ta ki cep telefonu oturma odasında yüksek sesle çalana kadar. "Aldırma." Beni öptü.

tekrar boynumdan göğsüme doğru ilerlerken telefon çalmayı bıraktı.

Sonra tekrar başladı.

Chris alnını karnıma yaslayarak inledi.

İçimi . "Belli ki biri seni istiyor. Cevap versen iyi olur."

Homurdanarak yuvarlanmadan önce karnımı öptü. "Hemen döneceğim."

Güneş lekesinde tembellik eden bir kedi kadar memnun bir şekilde, onun güzel çıplak kıcının telefonunu almak için yatak odamdan çıkışını izledim.

Birkaç saniye sonra elinde telefon, kaşlarını çatarak geri döndü.

"Kim o?"

Dikkatli bakışı beni uyardı. Cevap veremedi telefon tekrar çaldı. "Ben Darcy."

İsminin yarattığı tedirginliği görmezden gelerek, kendimi bu konuda olgun davranmaya zorladım. "Üç kez aradı, açsan iyi olur."

Chris'in anımızın bölünmesine gerçekten sinirlenmiş görünmesi, çekici olmayan sahiplenme duygularımı hafifletti.

"Darce, hey." Benimle birlikte tekrar yatağa girip beni kollarının arasına çekerken cevap verdi. Kolunun etrafımda gerildiğini hissettim. "Whoa, tamam, yavaşla."

Sesi telefondan yüksek geliyordu, anlaşılmaz kelimeleri hızlı ve biraz histerik geliyordu. Chris'in yüz ifadesini izlerken içimi bir endişe kapladı.

"Darce, sarhoş musun?"

Uh-oh.

"Tamam, ? . . . Tamam. Orada kal. . . . Hayır, kal, seni almaya geliyorum. . . . Evet, orada kal. Yakında orada olacağım." Telefonu kapattı ve

yastıklara yaslandı. "Siktir!" "Neler oluyor?"

"Ayrıldılar. O ve Matthias. Çok sarhoştı ve aniden panikledi çünkü çok sarhoştı ve şehirdeki bir barda tek başınaydı."

Chris'i aramış olmasına sinirlenmemeye çalıştım ve Matthias'la ayrılmış olmalarına inanamayışına odaklandım. "Ama birbirlerine çok aşık görünüyorlardı." Onlarla her karşılaştığımda el ele tutuşuyor ve birbirlerinin gözlerinin içine hayranlıkla bakıyorlardı.

Düğün!

Aman Tanrım, düğün.

Bütün gazeteler bunu yazardı.

Zavallı Darcy.

"Bu nasıl oldu?"

Chris yataktan kalktı ve giyindi. Bana baktığında bakışları çıplak bedenimde gezindi ve yine nefesinin altında küfürler mırıldanmaya başladı.

"Chris?"

Gözleri göğüslerimden yüzüme kaydı. "Zamanlamaları çok kötü."

"Yani bu bir anda mı ortaya çıktı?"

"Hayır." Tişörtünü silkti. "Darcy son birkaç haftadır arıyor çünkü ilişkileri sallantıda."

Chris gerçekten de onun sırdaşı mıydı? Sinirimi bastırdım çünkü ilişkisi patlayan kişi ben değildim. "Umarım iyidir. Onu bulduğunda bana mesaj atar mısın?"

Chris'in yüz ifadesi beni öpmek için eğildiğinde yumuşadı. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?"

"Evet. Ve çok heyecan vericiydi."

Kıkırdadı ve dudaklarına bir üç öpücük daha kondurdu. "Tamam. Gitmem gerek." İsteksizce doğruldu ama bana tekrar baktığında pişmanlıkla yüzünü buruşturdu. "Lütfen döndüğümde çıplak ol."

". "

Bir dakika sonra gitmişti. Eski kız arkadaşını kurtarmak için.

"Benim için sorun yok," diye yüksek sesle ve biraz da agresif bir şekilde odama bildirdim. "Bununla bir sorunum yok." Düşüncelere dalmak yerine, Matthias ve Darcy'nin tekrar bir araya gelmesine dair iyimser düşüncelerle dikkatimi dağıttım. Onların ve benim iyiliğim için.

Ve Blenheim arazisi için yatırdıkları depozitonun hatırı için. Ama daha çok onların iyiliği için.

Chris beni severdi.

Endişelenecek hiçbir şeyim yoktu.

OTUZ YEDİ

Chris

Scott Rose< SRose@Roselit.com>
KimeChristopher_ortiz@bmail.com

Merhaba Chris,

Kitap teklifini görüştüğümüz editörlere gönderdim. Şimdi bekleyip ne teklifler göreceğiz. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez seni arayacağım.

En iyi
dileklerimle,
Scott

Scott'ın e-postasını tekrar okudum ve kitap için kesinlikle teklifler geleceğine dair iyimserliğinden cesaret almaya çalıştım. Mantıken, muhtemelen haklı olduğunu biliyordum. Birincisi, yayıncılık sektörünü benden daha iyi anlıyordu ve ikincisi, otobiyografisi yayınlanan ilk astronot ben olmayacaktım.

Bu gergin olmadığım anlamına gelmiyordu. Sonuçta her şeyi dahil etmeye karar vermiştim. Kültürel mirasıyla arasında acı verici bir kopukluk hisseden bir öncü olmak hakkındaki düşüncelerim de buna dahildi. Tek umudum, kitap yayınlandığında babamla aramızdaki ilişkinin, kitaba bu tür kişisel ayrıntıları koymuş olmamı kabullenebileceğimiz bir noktaya gelmiş olmasıydı.

Bunlar *benim* sayfadaki kelimelerimdi. Ya bu editörler benim sıkıcı ya da berbat bir yazar olduğumu düşünürlerse?

Üzerinde çok çalıştığım bir şey hakkında bu kadar belirsizlik hissetmek benim için alışılmadık bir duyguydu.

Hoşuma .

Cep telefonum bipleyerek dikkatimi çekti. Tom'dan gelen bir mesaj olduğunu görene kadar neredeyse şükrediyordum.

Chris, sadece kontrol ediyorum. Umarım yakında senden haber alırsınız. İki hafta içinde birini seçmemiz gerekiyor.

Kahretsin.

Cevap yazarken ellerim biraz titredi.

İlgileniyorum ama göz önünde bulundurmam gereken dış etkenler var. İki hafta dolmadan size haber söz veriyorum. Bu teklif için ne kadar etsem azdır.

"Lanet olsun." Telefonumu kanepeye fırlattım ve bir elimi yüzümde gezdirdim.

İş teklifinden bahsettiğim tek kişi Richelle Teyze'ydi. Başka hiç kimse için değil, kendim için bir seçim yapmam gerektiğini söyleyerek kafamı daha da karıştırmıştı. Bu konuda yanılmadığını biliyordum. Mantıken bunu biliyordum. Ama Hallie'siz bir hayat düşünemiyordum, o yüzden Hallie büyük bir etkendi. Hikayenin sonu. İşi istediğimden bile emin olmadığım gerçeğini boş verin. Bu yüzden Hallie'ye henüz söylememiştim, çünkü işimize bu tür bir darbe vurmanın ancak işin gerçekten istediğim bir şey olduğundan emin olduğumda yapılması gerektiğini düşünüyordum. Bu nedenle ona söylemediğimde, işi kabul edersem sonuçlarını düşünmek için tek başıma kalacaktım. Eğer kabul etmeye karar verirsem, o zaman bu işi ikimiz için de nasıl yürütebileceğimizi konuşacaktık. Bundan kastım, Hallie'nin kariyerini ya da istediği şehirde istediği hayatı sekteye uğratmayacak bir yoldu.

"Siktir," diye tekrarladım.

Houston'da etkinlik şirketleri olduğunu biliyordum. Yine de New York'la aynı değildi ve ailesi buradaydı ve onlarla daha iyi bir ilişki kurmaya yeni başlıyordu. Hatta önümüzdeki hafta sonu ailesiyle ilk kez ayrı ayrı tanışacaktım.

Hallie'nin New York'tan başka bir yerde kalmak isteyip istemediğini hiç konuşmamıştık. Seyahat etmek istiyordu ama bu aynı şey değildi. Birkaç yıl başka bir yerde yaşamak için buraya çok mu bağlıydı? Belki de birkaç yıldan fazla?

Seyahat konusuna gelince, NASA'daki bu işi kabul edersem, Hallie'yi gelecek yıl planladığımız sırt çantalı yaz gezisine götüremezdim. Onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesi içime bir tuğla gibi oturdu. Öte yandan, yeni bir şehirde, yeni bir eyalette yeniden başlamak bir macera olarak görebilirdi.

Bunu öğrenmenin tek yolu onunla konuşmaktı ve onunla konuşmak için de bu işi isteyip istemediğime karar vermem gerekiyordu.

Dairemin zili çaldı ve cevap vermek için ayağa kalktım. Fazla düşünmekten başım çatlayacak gibiydi. "Evet?" diye sordum. diye sordum.

"O senin baban."

Şaşırarak onu binaya sokmak için düğmeye bastım ve ardından onu beklemek için dairemin kapısını açtım. Babamın burada ne işi vardı? Ofisinde yüzleşmemizden bu yana bir kez telefonda konuşmuştuk ve babamla bir konuşma ne kadar dostça o kadar dostça olmuştu. Çok fazla değildi ama yine de bir şeydi. İtiraf etmeliydim ki iş teklifi kafamı meşgul eden şeylerin sadece bir kısmıydı. Büyükanнем ve büyükbabamın trajik ölümünü öğrenmek doğal olarak beni etkiledi. Daha fazlasını öğrenmek istedim. Yine de babamdan henüz bir şey öğrenemeyeceğimi biliyordum. Zamanla bunu başarabileceğimizi umuyordum.

Babamın ayak sesleri merdivenlerde yankılandı ve sonra özel üç parçalı takım elbisesini giymiş olarak görüldü. "Asansöre ihtiyacınız var."

"Sana da iyi günler," dedim kuru bir sesle ve onu içeri almak için kenara çekildim.

Yanımdan geçerken bana başıyla selam verdi ve ben de yeni yerime bakarken onu inceledim. Hallie'nin bir çift topuklu ayakkabısının kahvenin yanına atıldığını görünce

Masa bir an için onu durdurmuş gibiydi. Bir iki saniye sonra bana bir bakış fırlattı. "Burası Midtown East değil."

çektim, etrafa bakındım. "Hayır, değil. Ama şimdilik evim." "Şimdilik mi?"

"Burada ne yapıyorsun?" Ben kaçtım. "Kahve mi?"

"Bir iyilik istemeye geldim ve hayır, teşekkürler. Gitmem gereken bir toplantı var."

Hep yapardı. "Ne iyiliği?"

"Biraz son dakika olduğunu biliyorum ama emin değildim..." Babam sözünü yarıda kesti, yüz ifadesi tedirgindi.

Onu hiç bu kadar kararsız görmemiştim, bu da merakımı had safhaya . "Ne oldu?"

"Şey, bu etkinlik var. Benim şerefime. Hayırseverlik ödülü."

Babam hayatın çelişkilerinden biriydi. Tonla para kazanıyordu, acımasızdı, berbat bir babaydı, berbat bir koca olduğundan da emindim ama yine de yıllar boyunca hayır kurumlarına milyonlarca bağış yapmakla kalmamış, koruyucu aile sistemindeki çocukların yüksek öğrenim görmelerine yardımcı olan bir vakıf kurmuştu.

İtiraf etmeliyim ki, hayırseverliğini çoğu zaman unuttum çünkü bu eylemler tanıdığım adamla çok uyumsuzdu.

Yine de büyükbabam ve büyükbabam hakkındaki aydınlatıcı konuşmamızdan ve onun köklerinden utanmadığını ama onları hatırlatan her şeyden açıkça üzüldüğünü fark ettikten sonra, babamı tanıyıp tanımadığımı ve herhangi birinin onu gerçekten tanıyıp tanımayacağını merak ettim.

Denemekten vazgeçmeye pek hazır değildim. "Bu harika. Tebrikler."

"Evet, acaba sen de benimle gelebilir misin? Yanıma birini alabilirim ama bence senin orada olman daha iyi olur."

Babam az önce bir zeytin dalı mı uzatmıştı?

Şaşkınlıkla ona bakmamaya çalışarak yüzüme nötr bir ifade vermeye zorladım. "Memnuniyetle."

Babamın omuzları rahatlamış gibi düştü. "Güzel. Bu çok iyi. Bu cumartesi akşamı. Şoförüm sizi yedi buçuk gibi alacak."

Kahretsin. Cumartesi akşamı Hallie'nin babasıyla yemek yemem gerekiyordu. Pazar günü annesiyle öğle yemeğine katılmıştık.

Ama babam beni kontrol etmek ya da kendini iyi göstermek için değil, sadece benim katılmamı istemişti. Beni orada istiyordu. Ve eğer onu reddedersem bir daha asla böyle elini uzatmayabilirdi. "Hazır olacağım. Smokin?"

"Tabii ki. Güzel." Başını salladı, bakışları tekrar Hallie'nin ayakkabılarına kaydı. "Genç hanımınızla daha iyi şartlarda tanışmak istiyorum ama bu etkinlik doğru yer gibi görünmüyor. Olmadığım bir şey olduğumu kanıtlamaya çalıştığımı düşünmesini istemiyorum."

"Anladım. Başka bir zaman sadece üçümüz yemek yeriz. Eğer Hallie hazırsa."

"Doğru." Babam boğazını temizledi. "Gitsem iyi olacak."

Kapıyı arkasından , biraz gülümsemekten kendimi alamadım.

Babam birkaç dakikalığına, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez gerçek bir insan gibi görünmüştü.

Smokinli bir fotoğrafımı çekerken kendimi aptal gibi hissettim ama Hallie babasıyla New Jersey'de olduğu için ona bir tane göndereceğime söz vermişim. Ayrıca bir süredir Instagram'da paylaşımda bulunmamıştım, bu yüzden sosyal medyada paylaşmadan önce Hallie'ye gönderdim. Fotoğrafi paylaşıırken hissettiğim hafif sürtünme hissini görmezden gelerek, Hallie'nin yanıtını aldığımda ruh halim düzeldi.

Aman Tanrım, eve geldiğimde hala bunu giyiyor
olsan iyi edersin.

Metninde sevicecek çok şey vardı.

Sen hala o smokinin içindeyken seks
yapacağımızı mı anlıyorsun?

Güldüm ve hemen geri mesaj attım.

Kurnazlığına rağmen, .

İpuçlarında iyi değilsin ve bana açık olmamı söylemiştin.

. Ve öyleydin.

Güzel. Çünkü bu smokinin içinde sana ne kadar ateşli olduğumu söyleyemem.

Beş dakika içinde babamla buluşmam gerekiyor.

Bu yüzden bu konuşmaya ara veriyorum. Bu geceye kadar.

Bu gece konuşma olmayacak. Sadece ben, sen, o smokin ve çoklu orgazm.

Şu an babanla mısın?

Hayır, tuvalette.

Yani o döner dönmez, bana mesaj atmayı bırakacak mısın?

Bunun cinsel içerikli mesajlaşma olduğunu mu düşünüyorsun? Çok hoş.

Bunun cinsel içerikli mesajlaşma olduğuna eminim.

Hayır değil ve bunu sana kanıtlamak için bütün gece sana müstehcen mesajlar göndermeyi planlıyorum.

Bu son derece uygunsuz olurdu.

Aynen öyle ;)

Korna sesi başımı telefonumdan kaldırmama neden oldu ve bir moron gibi sırtıttığımı fark ettim. Hemen ona babamın geldiğine dair bir mesaj gönderdim ve telefonumu smokinimin iç cebine tıktırdım. Göğsümde titreştiğini hissederek sırttım ve az önce hangi müstehcen mesajı aldığımı merak ettim.

Babamın şoförü arabanın yolcu kapısının yanında duruyordu.

"Ivan." Selamlamak için başımı salladım.

"Yüzbaşı Ortiz." Bana kapıyı açmadan önce saygıyla başını salladı.

"Ivan, bana Chris demeni daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Bana cevapsız bir gülümsemeyle karşılık verdi, ben de teşekkür edip içeri girdim. Babam karşı sıraya oturdu, yüzü bana dönüktü. "Sonsuzluk için," diye cevap verdi Ivan adına. "İyi adam, Ivan. Çok profesyonel."

"Artık hava kuvvetlerinde değilim." Ona hatırlattım.

"Dört yılda yüzbaşı oldunuz ve ülkenize iyi hizmet ettiniz. Rütbenizle hitap edilmek yasal hakkınız."

İçimi çektim ama cevap vermedim. "Peki etkinliğiniz nerede düzenleniyor?" "Aşağı Doğu Yakası'nda."

"Konuşmanı ezberledin mi?" Bu tür şeylerde her zaman bir konuşma olurdu.

Babam başını salladı, bakışları keskin bir şekilde yüzümdeydi. "Bayan Goodman onu davet etmememize kızmadı mı?"

Kelime seçimine kaşlarımı çattım. "Babamın benimle çıkmak istediğini söyledim, o da üçüncü kişi olmak istemediğini söyledi."

Gözlerini devirdi ve derin bir iç çekti. "Lütfen gecenin geri kalanında kendine flörtüm demekten kaçın."

"Sorun değil. Ve evet," diye ciddi bir şekilde cevap verdim. "Hallie'nin bu akşam kendi babasıyla planları var, o yüzden sorun değil." Aslında son derece anlayışlıydı ve bunun benimle babam arasında önemli bir an olduğunu kabul etmişti. Umarım babası da onun kadar anlayışlıdır. Birlikte ilk akşam yemeğimizi iptal etmek pek de iyi bir izlenim bırakmamıştı.

"Kitabın nasıl gidiyor?" "Geliyor," diye geçiştirdim.

"NASA'nın Houston'daki bir pozisyon için size ulaştığını duydum." Şok olmuş bir halde bakışlarımı kısmıştım. "Bunu nereden duydun?"

Babam omuz silkti. "Her yerde gözlerim ve kulaklarım olduğunu biliyorsun." "Bu rahatlatıcı değil mi?"

Alaycılığım karşısında dudakları birbirine yapıştı. "Her konuda savunmaya geçmek zorunda mısın? Ben sadece hayatında neler olduğunu bilmek istiyorum."

O haklıydı. Daha iyi bir ilişkimiz olmasını istiyorsam onunla eski alışkanlıklarına geri dönemezdim. Ancak bu ona tamamen güvendiğim anlamına gelmiyordu. "Tekliflerini düşünüyorum. Şu anda söyleyebileceğim tek şey bu."

"Umarım Bayan Goodman'ı nedeni-"

"Dur." Sert ama nazikçe söyledim. "Bu gece olmaz. Lütfen."

Babam dudaklarını büzerek başıyla onayladı ve çok daha az tehlikeli bir sohbe daldık.

Güçlü insanlar ve bazı ünlü yüzler etkinliğin girişine kadar kısa bir kırmızı halıda yürürken medyanın Aşağı Doğu Yakası'ndaki binanın dışında toplandığını görmek beni şaşırttı.

"Bu senin düşündüğünden daha büyük bir mesele," diye mırıldandım, renkli camdan dışarı bakarken.

"Etkinlik, *Mogul Magazine*'de şirketimiz hakkında çıkan bir haberle de bağlantılı olabilir. En iyi kurumsal itibar sıralamasında üst sıralarda yer aldık."

Bu beni şok etti.

Babam sırtıttı. "Ben sandığın kadar acımasız bir piç değilim. En azından son birkaç yıldır öyle olmamaya çalışıyorum. Şirketi tersine çeviriyoruz ve daha iyisini yapmaya çalışıyoruz."

Şaşırmış bir halde başımı salladım. "Bilmiyordum." Dikkatimi vermemiştim. "Bu harika. Bence bu harika."

"Oğlunuz ülkesinin iyiliği için hayatını riske attığında, bu bir insanın hayatını yeniden değerlendirmesine neden olur."

Vay canına.

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Bırakın düşünmeyi, babamın böyle bir şey söylemesi bile beni çok şaşırttı.

o.

"Tamam, hadi çıkalım." Önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirdi.

ve Ivan kapıyı açtığında yanıp sönen kamera ampulleri eşliğinde dışarı çıktı.

Hâlâ sersemlemiş bir halde, onu takip etmeden önce bir dakika düşündüm. "Christopher! Christopher, bu bakar mısın! Christopher!"

Babam kolunu bana dolayıp fotoğraf çekirmek için poz verirken ışıklara ve gazetecilerden gelen bağırışların kakofonisine karşı gözlerimi kırptım. Yüzümü gülümsemeye zorlayarak rahatlardım, geçmişte bu tür etkinliklerde Darcy'nin kavalyesi olarak bunu birkaç kez yapmıştım.

"İşte Darcy," dediğini duydum babamın ve birkaç saniye sonra onu basın önünde, her iki yanağına da babacan bir öpücük kondurarak karşıladı. Altın gece elbisesi içinde heykelsi ve güzel görünüyordu. Geçen hafta sonu onu Bowery'deki bardan aldığım da içinde bulduğum sarhoş haliyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Bakışları bana döndü ve gülümsemesi genişleyerek kollarını açtı. "Chris!"

Arkamızdaki gazetecilerin bağırış çağırışlarına aldırmadan kucaklamasını kabul ettim. "Burada ne yapıyorsun?" Kulağına sordum.

"Davet edildim," dedi, sanki çok açılmış gibi. "Harika görünüyorsun." Bir eliyle smokinimi düzeltti ve sonra kameralara doğru döndü. "Gülümse hayatım ve onlara istediklerini ver ki içeri girip bu kargaşadan kurtulabilelim."

Basına birkaç poz verdikten sonra Darcy'yi yavaşça girişe doğru ittim. Babam çoktan binanın içinde kaybolmuştu. "Hadi içeri girelim. Daha iyi görünüyor musun?" Bunu bir soru olarak çerçeveledim.

Bana gülümsedi. "Aslında omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Hallie sana her şeyi iptal etmesinin ne kadar hayat kurtarıcı olduğunu söyledi mi?"

Darcy'yi ailesinin zayıflık ya da kırılganlık gösterme konusunda iyi olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Ayrılık konusunda rol yaptığı kadar iyi olmasına imkân yoktu ama yine de onu zorlamadım. "Hallie söylemedi. Müşterilerinin mahremiyeti konusunda çok korumacıdır, benimle bile."

"Çok tatlı değil mi? Bu gece gelemedi mi?"

Omuz silktim. "Onu babamla tanıştırmak için en iyi yer orası gibi görünmüyordu." Darcy'ye Hallie'ye yaptığı muameleden bahsetmemiştim. Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

"Anlıyorum." Kolunu benimkinin içinden geçirdi ve gülümsedi. "O zaman sanırım bu gece bana eşlik edebilirsin. Burada dost bir yüzün olması çok güzel. Ayrıldığımızdan beri bu benim ilk büyük etkinliğim." Sesi titriyor, sinirlerine ihanet ediyordu.

"Hey, harika gidiyorsun."

"Teşekkürler. Her şey için. Burada olmanıza sevindim." Önümüzü işaret etti. "Gidelim mi?"

Aklımın bir köşesinde Hallie'nin bu gece birbirimize eşlik etmemizi anlayışla karşılamayabileceği düşüncesi vardı, çünkü burada Darcy için değil babam için bulunmam gerekiyordu. Ama gözlerinde paniklemiş bir ifade vardı ve Hallie'nin Darcy'nin desteğe ihtiyacı olduğunu anlayacağına karar verdim. Ve bunu ondan saklamayacaktım çünkü bu sadece saklayacak bir şey olduğunu düşünmesine neden olacaktı.

Ayrıca Hallie geçen hafta sonu Darcy konusunda harika ve destekleyici davranmıştı. Anlardı.

Böyle harikaydı.

OTUZ SEKİZ

Hallie

Onu öldürmek istiyorum," diye homurdandım Althea'ya, bir yandan da bilgisayarıma bakıyordum

Ekran. "Böyle hissetmekte haklıyım, değil mi? Kıskanç bir kız arkadaş gibi davranmıyorum."

"Oh, kıskanç bir kız arkadaş oluyorsun. Ama bunun için onu öldürmek istemekte de çok haklısın."

Althea'nın onayıyla kalbim küt küt atmaya başladı. Chris'in burada yaptığı şey boktan ve yanlıştı. Bu sabah evden daha yeni çıkmıştım ki telefonum Althea'dan gelen ve Chris'le benim Central Park'taki fotoğraflarımızı yayınlayan dedikodu gazetesindeki bir makalenin linkini içeren bir mesajla çaldı.

Ama bu sefer, spekülasyonları Chris ve benim üzerimde değildi. Onun ve Darcy'nin üzerindeydi.

"Burada hiçbir şey olmuyor, değil mi?" Althea omzuma rahatlatıcı bir el koydu.

Bu etkinlik ve gelememe nedenim hakkında bana yalan söylediği için Chris'e ne kadar kızgın olsam da, içten içe ikiyüzlülüğünün aldatmakla ilgili olmadığını biliyordum. Chris aldatan biri değildi. Konuştuğumuz onca şeyden sonra içinde bu düzeyde bir sadakatsizlik olduğuna inanmayı reddediyordum.

"Açıkça değil," diye yanıtladım gözyaşlarımı tutarak. "Bana onun etkinlikte olduğunu, birlikte biraz zaman geçirdiklerini söyledi, ama bu ondan daha fazlası gibi görünüyor, değil mi?"

"Belki. Belki de olmaz. Gazeteler her şeyi yazacaktır."

Bu sabah New York'taki birçok dedikodu gazetesinde Chris ve Darcy'nin Cumartesi gecesi babasının etkinliğinde çekilmiş fotoğrafları yer aldı. Manşetlerde Darcy'nin Chris için nişanını bozduğu ve ikilinin yeniden bir araya geldiği spekülasyonları yer aldı. İsmi vermek istemeyen bir kaynak, son birkaç haftadır birlikte çok zaman geçirdiklerini ve benimle olan ilişkisinin sadece sıradan bir şey olduğunu söyledi. Saçma da olsa bu çok yakıcıydı.

Darcy'nin bir kolunu Chris'in omzuna dolamış olması, diğer elini de Chris'in karnına koymuş olması ve Chris'in elinin de Darcy'nin omurgasının altında durması hiç de yardımcı olmuyordu. Tüm vücut dilleri benim hoşuma gitmeyecek kadar samimiydi. Kırmızı halıda tanıştıklarını düşündüğüm için affedilebilirdim, ancak etkinliğin içinden bir fotoğraf da vardı ve Darcy, bir planlamacı olarak atanacağını bildiğim bir masada Chris'in yanında oturuyordu.

Sanki onun randevusuymuş gibi.

Süslü bir hayır kurumu ödül törenine katılacak kadar iyi değil miydim?

Son zamanlarda benimle çok daha fazla ilgileniyor olsa da, bundan önceki dalgın davranışlarını ve kitabı yüzünden olduğu bahanesinin hiçbir zaman doğru olmadığını düşündüm.

Eski güvensizliklerim içimi kemirmeye başladı. "Hallie?"

Baykuş gibi göz kırparak arkadaşşıma baktım. "Kağıtlar yanlış. En azından erken gelmişler."

Althea bir küfür savurdu.

"Sorun yok." Elini uzattım ve sıktım. "Ben onunla konuşana kadar hemen bir sonuca varmayalım. Tamam, ben ona bağırana ve sonra onunla konuşana kadar."

O akşam metroya bindiğimde kendimi oldukça öfkeli hissetmiştim. Chris internetteki ilgiden haberdar olmasına rağmen bütün gün aramadı. Annemden altı cevapsız arama vardı, ama erkek arkadaşşımdan hiçbir şey yoktu! Benden kaçıyor olması beni panikletmişti.

Belki de dedikodular gerçeklerden uzak değildi. Yani, Chris ve Darcy kesinlikle bir çift gibi görünüyorlardı.

Herkes ve büyükanneleri öyle düşünüyor gibiydi.

Chris'i dairemde dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken bulmak sürpriz oldu. Onu her nasılsa daha da seksi yapan okuma gözlüklerini takarak başını kaldırdı ve selamlamak için sııttı. "Hey, güzelim." Gözlüklerini çıkararak koltuktan kalktı. "Günün nasıl geçti?"

Mazoşist olduğum için, daha tanınmış gazetelerden birinin fiziksel bir kopyasını satın almıştım. Onu göğsüne vurdum. "Sen söyle!"

Chris gazeteyi eline aldığında kaşları neredeyse saç çizgisine çarpacaktı. "Bu da ne..."

"Neden beni bu konuda aramadın?" Şarap kadehlerimin bulunduğu dolabı açmadan önce çantamı mutfak tezgâhına çarptım. "Saklayacak bir şey mi var?"

"Aramadım çünkü hâlâ telefonumu bulamıyorum. Sanırım annende bırakmış olabilirim."

O altı cevapsız aramayı düşündüm. Belki de Chris'in telefonuyla ilgiliydi, makalelerle değil. Ya da muhtemelen ikisi birden. Dün onunla öğle yemeği yemiştik ve harikaydı. Benim hakkımda çok az yorum yaptı ve aslında beni koruyor gibiydi, neredeyse Chris'i sorguya çekiyordu. Chris'in üzerine titremesini ve onun benim için fazla iyi olduğunu hissettirmesini beklerdim. Sonrasında, onun hakkında böyle düşündüğüm için kendimi kötü hissettim çünkü son derece davranmıştı. Bu yüzden telefonlarına cevap vermemiştim, çünkü bana şöyle bir şey söylemesini istemiyordum: *Söylemek istemiyordum ama bu beklenen bir şeydi.*

"Oh."

"Evet, oh. Neden bu kadar pi- Ah, anlıyorum."

Bir şişe şarap aldım ve onunla yüzleşirken şişeyi ve bardağı tezgâha çarpmamaya çalıştım. Darcy ve kendisi hakkındaki yarım sayfalık makaleye kaşlarını çatarak baktı. Boynumdaki nabız zonkluyordu ve şarap şişemi açmaya çalışırken avuçlarım nemlenmişti.

Chris bana baktı. "Bunun için üzgün müsün? Hallie, sana Darcy'nin orada olduğunu söyledim ve bu New York dedikodu paçavralarının saçmalıklar yazdığını biliyorsun."

"Oh, beni aldattığını ima ettikleri için üzgün olduğumu mu ?" Omuz silkti, şaşırmıştı.

Bu da beni daha çok kızdırdı.

"Chris, beni aldatmayacağını biliyorum." Yüzünde beliren rahatlamayı görmezden gelerek tezgâhın etrafında döndüm. "Ama bu etkinliğe neden katılamadığım konusunda açıkça yalan söyledin. Bunun için babamla buluşmayı ektin! Darcy sadece orada değildi. Onun randevusuydun. Senin masandaydı ve sana yapışıp duruyordu."

Kağıdı bir kenara fırlatırken Chris'in yüz hatları öfkeyle karardı. "Sana yalan söylemedim. Orada olacağını bilmiyordum ve dışarıda buluştuk ve basın için birkaç fotoğraf çektik çünkü görünüşe göre bu tür etkinliklerde böyle oluyor. Ve o benim randevum olarak yanımda oturmuyordu. Resimde babamın koltuğunda oturuyordu çünkü babam bütün gece neredeyse hiç oturmadı, odadakilerle sohbet etti, biz de takıldık. Dediğim gibi, ayrıldığımızdan beri ilk kez insan içine çıkıyordu. Ben sadece bir arkadaş olarak onun duygularını önemsiyordum."

İçimi çirkin bir kızgınlık kapladı. "Ve bu şekilde birlikte resmedilmenin dedikoduya neden olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Elbette aklımdan geçti, ama bu doğru değil."

Ona bakakaldım. "Bütün gün mesajlar, sosyal medya bildirimleri ve başsağlığı dileyen telefonlar aldım."

Chris'in yüzü kızardı.

"Yani sen orada kollarını başka bir kadına, eski kız arkadaşına dolamış dururken ve o sadece kollarını sana dolamakla kalmayıp elini de lanet olası karnına koymuşken, bunun Hallie'yi incitebileceği aklına gelmedi mi? Yoksa başka bir kadının duygularıyla ilgilenmekten benimkileri düşünemedin mi?" Sesimi titreten gözyaşlarımı tuttum çünkü bu olay yüzünden ağladığımı görmesini istemiyordum.

Sözde erkek arkadaşım acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkarak kapattı. Gözlerini açtığında vicdan azabıyla doluydu. "Lanet olsun. Hallie . . . Özür dilerim. Gerçekten düşünemedim. Çok özür dilerim." Beni kollarının arasına almak için odayı geçti ve ona izin vermeme rağmen kucaklamasına karşılık vermedim. Yanaklarında kirli sakal vardı ve yüzümü ve ağzımı öpücüklerle kaplarken kaşınıyordu. "Lütfen düşüncesiz bir pislik olduğum için beni affeder misin?"

Bütün gün bedenimi ele geçiren öfke ve kızgınlıktan kurtulmak zordu ama o tekrar tekrar özür dilerken yavaş yavaş erimeye, kendimi sakinleştirmeye başladım.

Chris'le kavga etmek istemedim.

Dünyadaki en kötü duyguydu.

İçimde hâlâ kaynayan acı ona biraz daha bağırmak istememe neden olsa da, gözlerinde gerçeği okudum ve inandım. "Tamam," diye fısıldadım ağzına karşı. "Seni affediyorum."

Yüzümü ellerinin arasına aldı, bakışları yoğun ve hararetiydi. "Bu şekilde incinmeni asla istemem. Ve sen de haklısın. Başka bir kadın bana şekilde sarılmamalı, çünkü durum tersine dönseydi bundan hoşlanmazdım. Ortada hiçbir şey yoktu, sadece birbiriyle rahat olan iki arkadaş, ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Ama yalan söylediğimle ilgili yorumunu da yakaladım." Hayal kırıklığı Chris'in yüz hatlarını gerginleştirdi. "Bir daha asla yapmayacağıma söz verdim ve bunda ciddiydim."

Yorgun bir iç çekişle ona sarıldım. "Haklısın. Bütün o mesajlar, aramalar ve acımlar bugün kafamı karıştırdı."

"Kahretsin." Chris beni göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı. "Çok özür dilerim." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Hey, hadi halka açık bir yere gidelim ve orada seks yapalım. Bu spekülasyonlara bir son verir."

Kıkırdadım, o kadar rahatlamıştım ki ağlayabilirdim. "Ooh,

Met'e ne dersin?" "Sanırım daha önce yapıldı," diye şaka yaptı.

Gülerek başımı göğsüne daha da gömdüm. Onu içime çekerek, bugün duygularıma karışmış olan tüm zehrin gitmesine izin verdim. "Sadece ikimiz hakkında korkuyorum," diye itiraf ettim usulca. "Seni kaybetmekten. Senden çok hoşlanıyorum, biliyorsun."

Pazuları refleks olarak etrafımda esnedi. "Beni seviyorsun," diye düzeltti. "Ben de seni seviyorum. Şu anda her şey çok yoğun. Ama duygularımıza alışacağız."

Her zamanki bilgeliğine gülümsedim ve ona inanmamanın çok güven verici olduğuna karar verdim.

Keşke aşk gerçekten bu kadar basit olsaydı.

OTUZ DOKUZ

Chris

M Babam otelin restoranında masadan kalktı,
"Seni gördüğüme sevindim" diyerek beni karşıladığında hayretler içinde kaldım,
oğlum."

"Sen de." Hissettiğim kadar şaşırmış görünmemeye çalıştım.

Önce ödül töreni, şimdi de öğle yemeği. Ayrıca ödül töreninden beri
"sadece konuşmak için" beni iki kez aradı.

Deniyordu.

Bu tarafı Miguel'in her zaman gördüğü tarafıydı. Ailemizin itibarını
artırmak için yapabileceklerinin ötesinde onunla ilgilenen baba. Hayatım
boyunca kardeşimi ne kadar sevmiş olsam da, onun gölgesinde yaşamak ve
babamın ona davranışıyla bana davranışı arasında neden bu kadar büyük bir
fark olduğunu bilmemek bana acı veriyordu.

Bazen bunun nedeninin benim anneme her zaman daha yakın olmam ve
onun da bunu denemenin sevgi için rekabet etmekle eşdeğer olduğunu
düşünmesi olup olmadığını merak ediyordum. Terapistime sormuştum ve o da
sormadan bilmenin mümkün olmadığını söylemişti.

Bir gün . Ama

bugün değil.

Büyükannem ve büyükbabam hakkındaki ifşaat babamla aramızda bir
şeyleri değiştirmişti ve ben de bu değişimin iyi bir değişim olması için
elimden geleni yapmak istiyordum.

Öğle yemeği sipariş ettik ve babam "Genç kadının nasıl?" diye sordu.

"Hallie. O iyi."

"Çalıştığı etkinlik yönetim şirketi ... Görünüşe göre çok başarılı."

"Evet. Çok sayıda yüksek profilli müşterileri var. Hallie'nin işi son derece karmaşık, insanların sandığından çok daha zor ve o bu baskının üstesinden büyük bir zarafetle geliyor. Harika içgüdüleri var ve işini önemsiyor. Onunla ve kariyerinde başardıklarıyla gurur duyuyorum."

Başını salladı. "Ve eminim bu his karşılıklı. Söz açılmışken, geleceğin hakkında daha fazla düşündün mü?"

Gerildim.

"Baskı yok," diye ısrar etti babam. "Yargılamak yok. Sadece bir tartışma. Ve elimden gelirse yardım etme teklifi. Sadece başarılı olmanı ve mutlu olmanı istiyorum Christopher."

Son zamanlarda giderek daha cana yakın olmasına rağmen, bu beni yine de şaşırttı. "Teşekkür ederim. NASA'dan gelen teklifi değerlendiriyorum."

"Güzel." Rahatlamış görünüyordu. "Mükemmel. Onlara bir kararla ne zaman geri dönmeniz gerekiyor?"

"Biraz zamanım var," diye belli belirsiz cevap verdim.

Dudakları birbirine yapıştı, bu da cevabımdan memnun olmadığını gösteriyordu. Karakterine geri dönmesini ve küçümseyici bir şey söylemesini bekledim.

O yapmadı.

Bir an durdu ve sonra yavaşça başını salladı.

Babamın bu yeni sabırlı halinden faydalanmaya karar vererek masaya doğru eğildim ve "Bu konuda konuşmak istemiyorsan söyle ama ailen hakkında daha fazla şey duymak isterim. Nereden geldiklerini. Neye benziyorlardı?"

Zorladığımı biliyordum.

Yine de babam beni yine şaşırttı. Gözleri duygusallıkla, hatta belki de öfkeyle parlarsa da, sonunda şöyle cevap verdi: "Bir gün oğlum. Bir gün sana anlatacağım. Ama burada değil, şimdi değil. Özel bir yerde olduğumuzda ve kelimeleri bulabildiğimde."

Bu, annem öldüğünde bile babam için hiç yaşamadığım bir şefkatti - çünkü birincisi, kendi kederimle tükenmiştim ve ikincisi, o kadar metanetliydi ki, annemin kaybında ne hissettiğinden bile emin değildim. Ebeveynlerinin kaybı, bunun oluş şekli ve büyük olasılıkla koruyucu ailede geçirdiği yıllar babamı derinden etkilemişti. Olduğu kişi üzerinde.

Bunu bilmek yıllar boyunca yaptıklarını biraz daha anlaşılır kılıyordu. Belki Miguel'i ve annemi kaybetmek, sonra da Hallie'ye davranışı yüzünden beni kaybetmeye ne kadar yaklaştığını görmek onu uyandırmıştı. Değişmesini sağlamıştır.

Ve kim olursa olsun ya da hangi yaşta olursa olsun, insanların daha iyiye doğru değişebileceğine inandım.

Eğer bu inancı bir yabancıya sunabiliyorsam, kesinlikle babama da sunabilirim.

Koltuğumda arkama yaslanıp büyükannem ve büyükbabam konusunu kapattım. "Yankees maçını izledin mi?"

Beyzbol, babamın yoğun programına rağmen dini olarak takip ettiği tek spordu. İnledi ve su bardağına uzandı. "Gördüm mü? Bu konuyu açarak beni üzmeye mi çalışıyorsun?" O andan itibaren beni güldüren sinirli bir söylev çekmeye başladı ve kendimi bildim bileli ilk kez babamın yanında iyi vakit geçirdim.

KIRK

Hallie

B reklam
zamanlaması.

Her şeyi mahvedebileceği gibi, iyi bir zamanlama da bir hayatı değiştirebilir.

Ne yazık ki bugün tamamen kötü zamanlamayla ilgiliydi.

Chris beni evine aldıktan sonra, akşam yemeği planlarımız için yıkanmak üzere banyoya girmeden önce bana bir merhaba öpücüğü bile vermedi. Bu da beni Chris'in yatak odasında durup banyo kapısına bakmaya ve bir kez daha ne kadar mesafeli davrandığı konusunda onunla yüzleşmek için cesaretimi toplamaya yöneltti. Garip ve dikkati dağınık döneminin sona erdiğini sanıyordum ama Darcy'yle çektiardıkları fotoğraflarla ilgili tartışmamızın ertesi günü yine gezegenden uzaklaştı.

Cuma günü geldiğinde, onun davranışları ve karışık sinyalleri konusundaki endişelerim beni biraz yıpratıyordu.

Artık içimde tutamıyordum. Düşünebildiğim tek şey buydu ve beni işten, hayattan, her şeyden uzaklaştırıyordu. Bugün öğle yemeğini MetroCard'ımla ödemeye çalıştım. Dün, Chris yerine müşterim Christine'e "Seni seviyorum" mesajı göndermişim. "Teşekkür ederim" diye cevap verdi.

Bu yüzden Chris'in telefonunun (fotoğraflar hakkında konuşmak isteyen ve bunları ona açıkladığımda sinir bozucu bir şekilde inanmayan bir *hmm* sesi çıkaran annem tarafından iade edildi) yatağının başucuna *düşmesi* kötü zamanlamanın en üst noktasıydı.

Ve ekranda yanıp sönen isim "Darcy" idi.

Kalbim göğsümde çarptı ve ekranına dokunmak için uzandım. Mahremiyetini ihlal etmeyi düşünmeme bile gerek yoktu çünkü afiştaki önizleme yeterliydi.

Mesajı "Bugün eğlenceliydi" diye başlıyordu. . .

Kulaklarımda kan uğuldadı.

Bugün eğlenceli miydi? Bugün onu görmüş müydü? Bugün aramızdaki mesafeden nefret ettiğim için öğle yemeğinde bana katılmasını istediğimde bana babasıyla öğle yemeği planları olduğunu mu söylemişti?

Tamam.

Artık endişelenmeyi çoktan geçmiştim.

Saklayacak bir şeyi yoksa neden bugün Darcy'yi gördüğünü bana söylemedi?

Gözyaşları tehdit ediyordu ve bu kaşıntılı, panik hissini hissettim.

Aşkın bu şekilde hissettirmesi gerektiğini düşünmemiştim. Althea ve Michelle'in hayatlarında böyle bir dram yoktu.

Tanrım, kaderimde ailemin hatalarını tekrarlamak mı vardı? *HAYIR!* Kafamın arkasından yüksek bir ses çığlık attı. Hayır, onlarınki gibi bir ilişki yaşamayacaktım.

Banyo kapısı aniden açıldı ve Chris sadece iç çamaşırlarıyla dışarı çıktı. Bana şaşkın bir bakış fırlatırken ne kadar güzel olduğunu görmezden geldim. "Neden orada dikiliyorsun?"

Telefonunu kaldırıp ona uzatmadan önce kot pantolonunu giymesini bekledim.

Kaşlarını çatarak telefonu aldı ve ekranı yukarı kaydırды. Darcy'nin mesajını görünce dondu kaldı.

"Bana bugün babanla öğle yemeği yiyeceğini ve bu yüzden benimle buluşamadığını söylemiştin."

Çenesinde bir kas kıpırdadı ve Chris'in telefonundan başını kaldırıp bana bakması beni şaşırttı. Sanki haksızlığa uğrayan taraf kendisiymiş gibi. "Bugün babamla öğle yemeği yedim. Darcy bir arkadaşıyla geldi. Babam bize katılmalarını istedi. Bu bir tesadüftü."

"Ve bunun bahsetmeye değer olduğunu düşünmediniz mi?"

Üzerine bir tişört geçirdi ve yatak odasından çıktı. Chris oturma odasının ortasında döndü. "Sana bu gece söyleyecektim ama benden önce mesajı gördün. Bunu seninle yapmaya devam edemem, Hallie. Darcy ile aramızda bir şey olmadığına dair sana güvence vermeye devam edemem."

Alay ettim. "Restorana gelmesinin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Chris, bu şehirde sekiz milyondan fazla insan ve yirmi altı binden fazla restoran var ve o sadece aynı restorana mı giriyor?"

Bana sıırıttı. "Bu istatistikleri nereden biliyorsun?"

Öfke içimde alevlendi. "Bu bir şaka değil!"

Chris dişlerini sıktı ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Burada durup bağırarak istemiyorum. İçinde olmak istediğim ilişki bu değil. Sana söyledim, hiçbir şey olmuyor."

"O zaman neredesin?" Sesimi alçalttım ve ona bir adım daha yaklaştım. "Benden uzaklaştığını hissedebiliyorum."

İnançsızlıkla başını salladı. "Bu doğru değil. Seni her zaman ne kadar düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. Ben buradayım."

Sözleri güzeldi ama hareketleriyle uyuşmuyordu. Ben de aynı şeyi söyledim ve devam ettim: "Senden önce, her şeyi oluruna bıraktım. Bu duyguyu bastırır ve hiç olmuyormuş gibi davranırdım. Sanki sen benim tüm güvensizliklerimi zorlamıyormuşsun gibi." Ama o, Althea ve hatta Lia ayağa kalkmayı ve benim için de en iyi olanı yapmayı öğrenmeme yardımcı oldular. "Sen uzaklaşırken ve eski kız arkadaşınla gizli öğle yemekleri yerken bu ilişkide sessiz kalmak kendimi kötü hissetmeme neden oluyor. Bunun gibi hissettiren bir ilişkide olmak istemiyorum. Bu korkunç bir şey."

Chris şaşkınlıkla bana baktı. "Hallie . . . Onu ben davet etmedim, o da aynı yere geldi. Uzaklaşma konusuna gelince" -bana doğru bir adım attı- "Uzaklaşmıyorum. Houston'da NASA için görev uzmanı olarak bir iş teklifi aldım. Bana üç hafta önce teklif ettiler ve teklifin süresi dolmadan önce onlara cevabımı vermek için sadece bir haftam kaldı."

Yenilenmiş acı ve kafa karışıklığı içimi doldurdu. Ve kesinlikle endişe de. New York'tan ayrılıyor muydu? "Peki neden bana bu konuda hiçbir şey söylemedin?"

"İş i istediğ imden emin değ ildim ve iş in *gerçekten* istediğ im bir şey olup olmadığı konusunda daha fazla düşünene kadar geleceğimizi tartışmaya açmanın bir anlamı olduğunu düşünmedim. Düşünmen gereken çok şey var. Tartışmamız gereken. Uzun mesafe mi yoksa .. . Ciddi olarak düşünmediğ im sürece bunu sana söylemek istemedim."

"Ama bunu tartışmadan nasıl tam olarak bilinçli bir karar verebilirsin ki? Yani, senin istediğ in şeyin önünde asla durmam." Gözlerim yaşlarla doldu. "Ama eğer birbirimiz hakkında ciddiyecek, o zaman bu da iş i isteyip istemediğ in konusunda bir faktördür. İkisini birbirinden ayırabileceğ ini sanmıyorum. Bunu halledebilecek kadar bana güvenmeliydin."

Suçlamam karşısında oflayıp pufladı ve başını salladı. "Mesele sana güvenmemek değildi. Bu konuyu daha iyi anlayana kadar seni endişelendirmek istemedim. Ayrıca, sen güvenden bahseden birisin. Darcy konusunda bana güvenmeye ne dersin?"

Sabrim taştı ve içimdeki tüm çirkin şüpheler ben onları durduramadan ortaya döküldü. "Bugün öğle yemeğ ine gelmesinin bir tesadüf olduğ una inanamıyor musun? Babanın etkinliğ inde bulunmasının bir tesadüf olduğ una? Matthias'la ilişkisini bitirdiğ i sırada onca insan arasından seni aramasının tesadüf olduğ una? Seni geri istiyor, Chris!" Tepkisinin beni ne kadar öfk elendirdiğ ini görmezden geldim, kafasını deliymiş im gibi sallıyordu. "Ve sanırım baban yeniden birleşmeyi kolaylaştırmak için yardım ediyor."

İşte. Söyledim iş te.

Bana ters ters bakarken Chris'in çenesinde bir kas kasıldı. "Böyle düşünüyor olamazsın."

Kalbim küt küt atıyor, her kelimede biraz daha uzaklaştığını hissediyordum ama onları durduramıyordum. "Ofisime geldi ve senin için yeterince iyi olmadığımı açıkça söyledi. Beni *tehdit etti*. Daha önce de hayatını kontrol etmeye çalıştı, bu yüzden hayır, Darcy ile seni geri almak için iş birliğ i yapmalarının imkânsız olduğ unu düşünmüyorum. Babana rağmen o dünyada büyümediğ ini biliyorum. Ama ben her zaman yüzde birlikler için etkinlikler planlarım ve bu hayal edebileceğ in hiçbir şeye benzemez. Sosyal politikalar, entrikalar. Her şey doğru bağlantıları kurmakla ilgili. Her şey bir iş. Aşk bile. Böyle boktan şeyler yapıyorlar. Ve eğer Darcy ile birlikteyseniz, tam olarak

Babanın seni istediği yerde. Yine de bir araya geldiğimizden beri onun için bir tür joker oldun."

Chris bana doğru bir adım attı ve gözlerindeki acı karşısında irkildim. "Biliyorsun... babamın benimle ilişki kurmaya *çalışmasının* benim için ne anlama geldiğini biliyorsun. Bir gecede değişmesini beklemiyorum ama denediğine inanıyorum."

Gözyaşlarım geldi ve bu sefer onları durduramadım. Gözlerimi kaçırdım, hızla düşerken titreyen ellerimle yüzümü yokladım. Yakalanamayacak kadar çoktu.

İçimden kopup gitmek isteyen hıçkırıkları bastırarak yanından geçip çantamı aldım ve ayaklarımı topuklu ayakkabılarımın içine soktum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sesi kederli geliyordu.

Sonunda odanın diğer ucundaki bakışlarıyla karşılaştım.

Başından beri biliyordum. Gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Bunu yapamam, Chris," diye boğuldum.

"Darcy yüzünden." Bana doğru bir adım attı, çaresiz görünüyordu. "Sana söyledim, seni görür görmez yemekten bahsedecektim."

"Belki de. Ama neden iş teklifini benden saklamanın en iyisi olduğunu düşündüğünü anlasam da, hatalıydın. Bana başka bir şey varmış gibi hissettirmek yerine bunu benimle paylaşmalıydın. Ve bu tuhaflık, aramızdaki mesafe beni çok güvensiz yaptı ki bundan nefret ediyorum! Şimdi sana Darcy ve babanla bir sorunum olduğunu söylüyorum ve sen bunu duymak . Bu da bana duygularımın önemli olmadığını söylüyor
-"

"Bu doğru değil."

"Ama doğru gibi geliyor. Ben de ailemle yaşadığım o durumdan yeni kurtuldum. Arada kalmış, kararsız, belirsiz ve diğer herkesin iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyorum ve bunu yapıp yapmadığım kimsenin umurunda değil."

"Umurumda değil."

Ben durduramadan bir hıçkırık koptu. "Öyle hissetmiyorum ve önemli olan da bu. Ve bu Darcy'den gelen bir mesaj yüzünden hissettiğim bir şey değil. Haftalardır arka plandaydı. Belirsizlik. Güvensizlik. Sanırım sana gerçekten *sahip olduğumu* hissetseydim hissetmezdim. Ve sanırım ben de böyle hissediyorum.

Çünkü gerçekten ne istediğini bilmiyorsun. Ben bundan daha iyisini hak ediyorum."

"Bunu bitiriyor musun?" Chris sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi geri çekildi.

Bir hıçkırığı daha bastırdım. "I . . . Hayır. Sadece biraz ayrı kalmamız gerektiğini düşünüyorum. Bir molaya. Çok hızlı hareket ettik. Neredeyse birlikte yaşıyorduk. Cazibeye kapıldık. Ama ben ailem olmayacağım. Tutku bir hayat kurmak için yeterli değildir."

"Tüm sahip olduğumuzun bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yorgun bir ifadeyle aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Bilmiyorum. Belki birbirimizden uzakta geçireceğimiz biraz zaman buna cevap verir." Dairesinin kapısını açtım.

"Hallie . . ."

Omzumun üzerinden ona baktım.

Chris inanamayarak baktı. "Ara vermek istemiyorum. Ara vermek sadece 'Bitti ama bunu kabul edemeyiz' demektir. Seni seviyorum. Bitmesini istemiyorum."

Onun "Seni seviyorum" sözüne tutunarak oraya geri dönmek, her şeyin kendiliğinden çözüleceğini ummak, şu anda ihtiyacımız olan şeyin bu olduğunu kabul etmekten daha fazla acı verecekti. Tüm hayatımı umut ederek geçirdim. Annemle babamın kavga etmeyi bırakmasını umarak. Arkadaşlarımın ve erkek arkadaşlarımın beni bir partide anlattıkları bir anekdottan daha fazlası olarak görmelerini umarak.

Bir gün beni gerçekten gören ve hala evrenlerindeki en özel kişi olduğumu düşünen biriyle tanışmayı umarak.

Sonunda ikincisini bulduğumu düşünmüştüm ve bundan sonra da devam edeceğini ummuştum.

Umut iki ucu keskin bir kılıçtı. Hayatınızın en kötü zamanlarında size yataktan kalkma gücü verirdi, ama aynı zamanda sizi kör edebilir ve sonunda sizin için iyi olmayan şeylerden uzaklaşmanızı engelleyebilirdi.

Hayatımın geri kalanını en yüksek ve en düşük seviyeler arasında gidip gelerek geçirmek istemezdim. "Bazen aşk yeterli değildir, Chris."

KIRK BİR

Hallie

V Kalp kırıklığıyla başa çıkmak en zor şeylerden biriydi. yapmak zorunda kalmıştım. Düğünleri ve nişan partilerini planlamak ve planlamacılarının onlar için heyecanlanmasını bekleyen alıngan çiftlerin etrafında olmak inanılmaz derecede zorlayıcıydı. Gerçekte, ifade etmek istediğim bir sürü acı düşüncem vardı ve bunu yaparsam kendi kendimi sabote edeceğimi biliyordum.

Chris'i terk edeli beş gün olmuştu.

Aradan beş gün geçmesine ve ayrılığı başlatan ben olmama rağmen benimle iletişime geçmemesi beni derinden yaraladı. NASA'ya işle ilgili cevabını vermesine sadece birkaç gün kalmıştı. Belki de çoktan vermişti, belki de ben artık bir faktör değildim.

Geceleri gözlerimi kapattığımda, Chris'in kollarında geçirdiğim geceler gözümün önüne geliyordu. Bana çok sevildiğimi, çok değer verildiğimi hissettirmişti. O anlarda sevgisinin gerçek olmadığına inanamıyordum. Beni sevdiğini düşündüğünü biliyordum.

Ama biraz zaman geçince haklı olduğumu anladım. Çok hızlı hareket etmiştik. Babasıyla olan yoğun ilişkisinin ve kariyeriyle ilgili belirsizliğinin ortasında kalmıştım. Açıkçası, Chris'in ciddi bir ilişki yaşaması için doğru zaman değildi.

"Tatlım, bitkin görünüyorsun."

Gözlerimi kırptıştırıp önümdeki su bardağına bakarken annem küçük masada karşı koltuğa kaydı. "Sana da merhaba."

Annem gülümsedi ama gözlerindeki endişeyi gördüm.

Sonunda ona Chris'le ara verdiğimizi mesajla bildirdikten sonra annem ertesi gün şehirde öğle yemeğinde buluşmak için ısrar etmişti ve görünüşe göre hayır cevabını kabul etmeyecekti. Annem yaralarımı tuz basmaya karar verirse Althea bir mesajla beni kurtarmaya gelmeye hazırды.

"Ben iyiyim. Sadece işim başımdan aşkın."

"Kalbin kırılmış," dedi açık açık. "Ve buna rağmen devam ediyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Teşekkürler. Sanırım."

"İkinizin nasıl birlikte olduğunuzu gördüm, bu yüzden bu kadar şaşırdım." Masaya doğru eğildi. "Ben sadece İkinizi neyin ayırmış olabileceğini hayal bile edemiyorum. Çok birlikte, çok uyumlu görünüyordunuz. Böyle olduğunuzu görmek beni çok mutlu etti."

Her kelimesi göğsümde bir kurşun gibi hissettirdiği kadar, bunu söylediğini duymak da beni çok şaşırttı. "Şey, bazı konularda anlaşılamıyorduk ve kendimi onunla çok tartışırken buldum ve aileme dönüşüp onlarca yıl sürecek zehirli bir ilişkiye girmekten çok korktum."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Onun yüzündeki acı dolu ifadeye karşı gözlerimi kapatarak başımı salladım. "Özür dilerim."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bir ilişkide tartışmanın onu bir şekilde zehirli hale getirdiğini mi?"

"değil mi?" Gözlerimi açtım.

"Tanrı aşkına, Hallie. Babanla ilişkimizi uzun zaman önce bitirmiş olmamız gerektiğini kabul ediyorum ama bu, daha sağlıklı ilişkileri olan diğer çiftlerin tartışmadığı anlamına gelmiyor."

"Diğer çiftlerin tartıştığını biliyorum. Ama bu küçük bir anlaşmazlık değildi." "Yakın zamana kadar tüm hayatını yüzleşmekten kaçınarak geçirdin,

ve artık bundan kaçınmaktan korkmadığınız için, bir şekilde bir ilişkide küçük bir yüzleşmenin o ilişkinin sonunun geldiği anlamına geldiğini düşünüyorsunuz. Partnerinizle nasıl iletişim kurmayı bekliyorsunuz?"

"Barışçıl ve sakin bir şekilde."

Kadın homurdandı. "Yani ılık duygular beslediğin bir adamı seçmeyi planlıyorsun, öyle mi?"

Kafam karıştı, iç çektim. "Ne?"

"Tatlım, Christopher'la aranızda her ne olduysa belli ki bir gerginlikten kaynaklandı ve sanırım çok büyük bir tartışma oldu."

"Çeşitli argümanlar. Tekrar eden temalar."

"Ve bunu birlikte çözmek yerine ondan ayrıldınız?"

"Ondan ayrılmadım. Ara verdik çünkü hayatta ne istediğini bilmiyor gibi görünüyor. Ayrıca, her iki tarafta da güven sorunları var ve bunların aşılabileceğinden emin değilim."

Annem beni dikkatle inceledi. "İnsanlar hata yapar, Hallie. Sen de yapacaksın, o da yapacak. Ama bunu ayrı ayrı çözemezsiniz. Konuşmak zorundasınız. Hatta belki birbirinize bağırmanız. Belki yüzünüz mosmor olana kadar. Ama birbirinizi hiç görmezseniz birbiriniz için doğru kişi olup olmadığınızı anlayamazsınız."

Sinirlenerek masadan kalktım. "Şu anda bununla uğraşamayacak kadar hamım."

"Hallie." Annem elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Lütfen. Buraya seni üzme için gelmedim. Ben sadece Çok düşündüm ve içime baktım ve kendimi en savunmasız hissettiğim anlarda insanları kendimden uzaklaştırmak gibi bir alışkanlığım var."

Kıpırdamadan büyüdüm.

"Hayatıma çok zarar veren bir alışkanlık ve daha iyi olmaya çalışıyorum." Bana gergin bir gülümseme verdi. "Ve bu özelliğimi kızıma geçirdiğimi düşünmekten nefret ediyorum."

"Kendimi insanlara karşı savunmasız hale getirdim," diye cevap verdim sessizce.

"Çoğunun bir önemi yoktu." Elimi sıktı. "Chris önemli.

Ve bu çok daha korkutucu, haksız mıyım?" Başımı sallarken gözlerim yaşlarla doldu.

"Sana Chris konusunda ne yapman gerektiğini söylemiyorum. Sadece birini büyük bir tutkuyla sevdiğinizde, onu kaybetme korkusunun her şeyi sorgulamanıza neden olabileceğini anlamanızı istiyorum. Belki de Chris'le aranızda bazı güven sorunları var ama bu birbirinize değil, kendinize olan güven eksikliğinizden kaynaklanıyor olabilir."

Vay be.

Onun bilgeliği, beklenmedik nezaketi ve açık sözlülüğü karşısında şaşkına dönmüş bir halde sandalyeme geri yaslandım. Annemin bu versiyonu kimdi?

"Her neyse, aslında buraya bunları söylemek için gelmedim. Buraya sen ve ben için geldim. Chris konusunda ne yaparsan yap, seni daha iyi *görmeye* çalışacağımı bilmeni istiyorum. Geçmişte seni hafife aldım ve bunu telafi etmek istiyorum." Çantasını masanın üzerine çekti, karıştırdı ve bir kâğıt parçası çıkardı.

Annem bana uzattı.

Şaşkınlık içinde elimdeki çeke baktım. Bana beş bin dolarlık bir çek yazılmıştı.

"Çok büyük bir miktar olmadığını biliyorum ama bir başlangıç olabilir diye düşündüm." "Ne için?"

"Biliyor musun, çocukluğundan beri tek konuştuğun şey dünyayı gezmekti. Bu iş ortaya çıkana kadar ilgini çeken, tutkun olan tek şey buydu. Ama üniversiteden sonra bu konu hakkında konuşmayı bıraktın ve ben de bunu aştığın için yaptığını düşündüm. Şimdi, insanların ona verdiğiinden çok daha anlayışlı olan Jenna'nın da biraz yardımıyla

-Bu fikri desteklemediğim için bu konuda konuşmayı bıraktın."

"Anne." İnanamayarak başımı salladım. "Bunu düşündüğüne bile inanamıyorum."

"Sen ve Chris geçen hafta sonu bundan bahsettiniz. Seyahat planlarınızdan. Sen gittikten sonra bunu düşünmeden edemedim çünkü hâlâ bunu yapmak istediğini bilmiyordum. Chris senin ne kadar yetenekli olduğunla ilgili çok sivri yorumlar yaptı ve bunların bana yönelik bir iğneleme olduğunu fark ettim."

"Anne-"

"Hayır, sorun yok. Haksız değil." Hesabı işaret etti. "Ama bu benim sana güvendiğimi ve seninle gurur duyduğumu söyleme şeklim ve artık bunun üzerine oturmaman gerektiğini düşünüyorum. Seyahat et, Hallie. Oraya git ve eğer istiyorsan bunu tek başına yap. İstedğin hiçbir şeyin üzerine oturma, çünkü bir gün elli yaşına geldiğinde geriye dönüp baktığında o kadar çok pişmanlık duyacaksın ki, bu pişmanlıklar başardığın tüm iyi şeylerin önüne geçecek. Bunu senin için istemiyorum."

Gözyaşlarım gözlerimi aydınlattı. "Teşekkür ederim anne."

"Ağlama, tatlım. Makyajını mahvedeceksin ve şu anda seni cehennem gibi görünmekten kurtaran tek şey o."

Ve işte oradaydı.

Annem, bayanlar ve baylar.

Güldüm çünkü bazı şeyler hiç değışmedi. Ve ağlamamaya çalıştım çünkü bazı şeyler değışti.

KIRK İKİ

Chris

V Anneme kanser teşhisi konulduğunda, kendimi gerçekten Hayatımda ilk defa panikledim. Onu öldüren bu şeyi durdurma konusundaki güçsüzlüğümden kaynaklanıyordu. Panik aylarca göğsümde ikamet etti, ciğerlerimdeki havayı çeken ve nefes almayı zorlaştıran bir baskı oluşturdu. Her zaman oradaydı, bu korkunç sürekli düşme hissi ve onu durdurmak için tutunacak hiçbir şey yoktu. Geceleri nefes nefese uyanıyordum.

Annemin ölümü paniği ortadan kaldırdı. Yokluğunda bir rahatlama vardı, ta ki onun yerini kemirici yeni bir boşluğun aldığını fark edene kadar. Bu acı panikten milyonlarca kez daha kötüydü.

Hallie biraz ayrı kalmak istediği için benzer bir panik hissetmek saçma görünüyordu ama bu panik pençelerini göğsüme sapladı ve bedenimden çıkma hissi yaşadım. Sanki her şey elimden kayıp gidiyordu.

Çünkü bu yüzden onu sonsuza dek kaybedebileceğim düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Hallie'nin gitmesinin üzerinden altı gün geçmişti.

O zamandan beri ondan tek bir kelime bile duymamıştım ve telefon her çaldığında ya da kapım her çaldığında kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki fiziksel olarak sarsılıyordum.

Asla o değildi.

Onu arayabilirdim. Birçok kez aramak istedim. Ama ona ne istediğinin bir önemi yokmuş gibi hissettirdiğimi söyledi. Eğer bu molayı istiyorsa, bu

İşkenceli, cehennem gibi bir ayrılık, o zaman ona vereceğim şey bu olurdu. Bana neye mal olursa olsun.

Hamptons'a kaçma isteği her gün her saat her saniye içimi kemiriyordu ama Hallie ile aynı yerde olamıyordum. Umudum, ne istediğimi bildiğimi hatırlamasıydı, *onu*. Olayların abartılmış olabileceğini, bir tartışma yüzünden ara vermediğinizi görecekti. Kaldın ve bunu çözdün. Birlikte.

Ama şimdi altıncı gündeydik ve onun bana dönmesini beklemenin onu sonsuza dek kaybetmeme neden olacağından paniğe kapıldım. Bu yüzden tavsiye almak için teyzemi aradım ve bu kışımın altında bir ateş yaktı.

"Onun sana gelmesini mi bekliyorsun?" Richelle Teyze, Hallie ile altı gün önce yaptığımız tartışmayı neredeyse kelimesi kelimesine aktardıktan sonra hoşuma gitmeyen bir ses tonuyla sormuştu.

"Evet."

"Ama o senden ayrıldı."

"Ara vereceğimizi söyledi. Ve bunu o anın sıcaklığıyla söyledi."

"miydi?" Sesi endişe verici derecede şüpheli çıkmıştı. "Çünkü bana öyle geliyor ki baban ve Darcy hakkında bazı haklı şüpheleri vardı ve sen ona duygularının önemli olmadığını hissettirdin. O yüzden özür dilemek için geri gelmeyeceğini düşünüyorum."

Kan kulaklarıma hücum etmişti. "Sence şüpheleri doğru mu?"

"Chris," diye homurdandı teyzem. "Tatlım, hayatın boyunca Javier'e karşı savunmada kaldığını biliyorum. Onun geçmişiyile ilgili ifşaatların seni bunalttığını ve bu yüzden onu farklı gördüğünü biliyorum. Anlıyorum. Anlıyorum. Ama Chris, gerçeklere bak. Baban hayatına senin bildiğin ve eminim bizim bilmediğimiz şekillerde müdahale etti. Hallie'ye iş yerinde pusu kurdu ve onu tehdit etti."

Hatırlatma karşısında irkildim.

"Darcy'nin tatlı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bunun nedeni her şeye rağmen iyimser olman ve insanların iyi yanlarını görmeye çalışman. Anlıyorsun

annenden. Babanla bu şekilde evlendi. Ama Darcy'nin iyi yanları olsa da, onu senin için hiç sevmedim. Şımarık ve kararlı biri ve ilişki krizi sırasında sırdaşı olman için tüm arkadaşları arasından seni seçmesi bence garip."

Hallie'nin söylediği ama benim sadece kışkırtıldığını düşündüğüm için karşı çıktığım şeyleri teyzemin yüksek sesle söylediğini duymak kendimi dünyanın en büyük, en saf salağı gibi hissetmeme neden oldu.

"Siktir." Biraz sersemlemiş hissederek koltuğuma geri çöktüm. "O kadar kör olamam. Emin misin?"

"Belki ben yanıliyorumdur. Belki Hallie de yanıliyor. Ama Chris, Hallie, Darcy ve babandan hangisi sana karşı dürüst, sadık ve destekleyici olmaktan başka bir şey yapmadı?"

Duygularım göğsümden acı veren bir yanıkla yükselmişti ve görüşüm bulanıklaşmıştı. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Sanırım öyle. Ama bir şeyleri düzeltmek için hiçbir zaman geç değildir."

Tom'dan işle ilgili cevapsız telefonlar almıştım ama işleri yoluna koyana kadar bunu düşünemezdim.

Çünkü Hallie Goodman'a ona tamamen bağlı olmadığımı hissettirdiğim için aptalın tekiydim.

Umudumun beni gerçeklere karşı kör etmesine izin vermiştim. Hallie, herkesten çok güvendiğim tek kişi, hayatımdan çıkarılmak istendiğini hissediyorsa, bunda bir gerçek payı vardı ve onun bana yeniden inanmasını sağlamalıydim.

İçimizde.

Önce Truth, sonra Hallie.

Telefonumdaki kişiler arasında gezindim ve günün bu saatinde açacağından emin olmadığım için Ara tuşuna bastım.

Üç kez çaldıktan sonra, arama bağlandı.

"Chris, merhaba, sesini duymak çok güzel," Darcy'nin sesi neşeli geliyordu.

Sabırsızdım, şakalaşmaya vaktim yoktu. "Sana bir şey soracağım ve bana dürüst bir cevap borçlusun."

Sonra bir sessizlik oldu: "Tamam. İyi misin?"

"Babamın ödöl törenine tek başına katılman bir tesadüf müydü?
Geçen haftaki öğle yemeğimize geldin mi?"

Daha fazla sessizlik. Sonunda cevap verdi.

"Hayır." Kahretsin. *Hallie, çok üzgünüm.*

"Matthias'la ayrıldıktan sonra Javier beni aradı. Eğer sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsam etkinliğe gelmem gerektiğini söyledi."

"Aman Tanrım." Benim lanet olası babam!

İlk defa beni alt etmişti. Onunla bir tür ilişki kurmak için duyduğum çaresizlik gözümü o kadar kör etmişti ki benimle oynadığını göremedim.

"Chris, o sadece senin mutlu olmanı istiyor, ben de öyle. Bunun bir manipölasyona dönüşmesini asla istemedim. Baban öğle yemeği için buluşacağınız yeri mesaj attığında, yeniden bir biz olma fikrine kapıldım." Sesi kararlılıkla sertleşti. "Biz anlamlıyız, Chris. Sen ve ben."

Şu anda babama karşı hissettiğim öfkeyi göz önünde bulundurarak elimden geldiğince yumuşak bir şekilde, "Hayır, yok," diye cevap verdim. "Bir daha asla sen ve ben olmayacağız, Hallie ve ben olmasak bile. Beni aldattın, Darcy."

"Çok üzgünüm Chris. Seni Matthias için terk ederken ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Üzgün olduğunu biliyorum. Mesele bu değil."

"Belki bunun üzerinde çalışabiliriz. Güvenini tekrar kazanabilirim."

"Yapamayız. Ben seni sevmiyorum. Sen ve ben hiçbir zaman aşık olmadık, çünkü eğer olsaydık, bana bunu yapamazdın ve ben de bunu bu kadar kolay atlatamazdım."

"Chris-"

"Neyi atlatamayacağımı biliyor musun? Hallie'yi kaybetmek. Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim ama şimdi gitmem gereken bir yer var."

"Chris. . . Özür dilerim."

"Bir daha aramayacağım Darcy, senin de beni aramanı istemiyorum."

"Ama-"

"Sana ve asla gerçekleşmeyecek bir şeyi beklersen arkadaşlığımız ikimiz için de iyi olmaz. En iyisi biz

Şimdi bitir."

Bir yanıt bekledim ve sonunda hat kesildi.

Tüm bu NASA işi yüzünden dikkatim dağılmışken Hallie'ye ne yaptığımı fark etmemiştim.

Darcy'nin duygularını kendi duygularına tercih etmek. Kasıtlı olarak değil ama yine de.

Hallie'nin o anın sıcaklığıyla kapımdan çıkıp gittiğini ama bana geri döneceğini ummayı seçtim. Eğer güvensizliği gerçekten de içgüdülerinden kaynaklanıyorsa, benim gibi bir aptala yakın zamanda geri dönmeyecekti. Ona karşı yaptığım hataları düzeltmediğim sürece.

Daireden hızla çıkarken içimi yeniden panik kapladı. Hallie'yi bulmalıydım. Gerekirse dizlerimin üzerinde yalvarırdım, çünkü benim için önemli olan tek şeyin o olduğunu bilmeden bir günün daha geçmesine izin veremezdim.

"Havaalanına mı gitti? Ne demek havaalanına gitti?" Göğsüm çok sıkışmıştı ve bunun nedeni metrodan Hallie'nin ofis binasına kadar koşmuş olmam değildi.

Arkadaşı Althea etkileyici bir şekilde bana baktı. "Gördüğün gibi, göt herifin teki astronotun kalbini kırmış ve ondan olabildiğince uzaklaşması gerektiğine karar vermiş." Bakışları benimkine geri dönmeden önce bir an uzaklaştı. "İzin aldı ve gelecek yaz seninle çıkmayı planladığı seyahate gidiyor. Yalnız gidiyor. Yani senin yüzünden en iyi arkadaşımı üç ay boyunca göremeyeceğim. Bunun için teşekkürler."

Üç ay mı? Üç

ay mı? Hayır.

Hayatta olmaz. "Hangi

havaalanı?"

Althea bir kaşını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Hangisi? Havaalanı?" Sabırsızca telaffuz ettim.

"JFK. Uçağı kalkıyor ..." Kontrol etmek için yavaşça telefonunu kaldırdı.

"Uçağı iki saat içinde kalkıyor. Yetişebilirsin."

O daha sözünü bitirmeden ben kapıdan çıkmaya başlamıştım bile.

"Bir değil!" Althea arkamdan bağırdı. "Sürünsen iyi edersin Kaptan! Yarın yokmuş gibi sürün!"

Hallie'yi havaalanında kaçırmaktan korkmasaydım, arkadaşını biraz eğlenceli bulabilirdim.

KIRK ÜÇ

Hallie

Küçük arabamı sürüklerken havaalanı insanlarla doluydu. bavulumu arkamda check-in masasına doğru sürüyordum. Son birkaç yıldır iş seyahatlerine çıkıyordum ve erken varıp havaalanında sıkılmanın, uçağa yetişmek için sıcaktan ter içinde kalmaktan daha iyi olduğunu öğrenmiştim.

Lia'nın Vermont'ta beş yıldızlı bir otelle ilgilenen bir müşterisi vardı. Genellikle diğer saha koordinatörlerinden biri mekanı incelemek için uçar, bir anlaşma olup olmadığını görmek için müdürle konuşurdu. Müşteri yeterince büyükse bazen Lia kendisi bile giderdi. Bu müşteri için genellikle Vermont'a uçardı ama keskin sezgileriyle onun yerine beni gönderdi.

"Bu sana odaklanacak bir şey verir."

Evet. bir şey. Düşünmek için biraz boşluk. Annem beni çok düşündürdü.

Belki de bir yerlerde karanlık bir odada hıçkırarak ağlamayıp işime devam etmemin nedeni, içimde bir parçanın olayları farklı şekilde ele alabileceğimi bilmesiydi. Chris ve ben sadece konuşabilseydik, o işlerin ters gitmesindeki rolünü kabul etseydi ve ben de kendime ve ona daha fazla güvenmem gerektiğini kabul etseydim, belki o zaman işleri yoluna koyabilirdik.

Bunu düşünmek için şehirden uzakta bir hafta sonu harika bir fikirdi.

Bundan sonra aramızda ne olacağını bilmiyordum, özellikle de Houston'daki bu iş teklifini çoktan kabul etmiş olabilirdi.

Otomatik check-in makinesine doğru yürürken çantamdaki telefonum çaldı. Arayan Lia olabileceği için çantamı hızlıca karıştırdım. Lia değildi.

Althea'ydı.

"Hey?" Ben cevap verdim. "Havaalanındayım. Bir şey unutmadım, değil mi?" "Evet, ama sana doğru geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Evet, yani henüz güvenlikten geçmedin, değil mi?" "Hayır, girişteyim."

"Güzel! Orada kal! Ne yaparsan yap, güvenlikten geçme. Sana ihtiyacın olan bir şey gönderdim. Geldiğinde ne olduğunu anlayacaksın."

"Bunu güvenlikten geçirebilir miyim?"

Althea?" Telefonu kapatmıştı.

Ne?

Onu geri aramayı denedim ama doğrudan telesekreterine düştü. Öfkeyle oflayıp puflayarak hızlıca bir mesaj attım ve ona ne gönderdiğini ve ne kadar sürede ulaşacağını sordum.

Bu bir sürpriz. Ama ihtiyacınız var. Ve sen güvenlikten geçmeden önce orada olacak. Söz veriyorum.

Ne oluyor be?

İçimi çekerek, en azından biletim hazır olsun diye check-in yaptırdım ve girişin yakınında duracak bir yer bulurken el çantamı arkama attım. Telefonumda Candy Crush oynarken, sürpriz paketimin gelip gelmediğini kontrol etmek için arada bir kafamı kaldırıp baktım. Kimin getirdiğini merak ediyordum.

Kırk dakika geçti ve uçuşum için gerçekten sabırsızlanmaya başlamıştım. Candy Crush uzun zamandır parlaklığını yitirmişti ve her yeni insan içeri girdiğinde orada dikilip kapılara bakıyordum.

Sonra birden kapılar açıldı ve Chris, saçları dağılmış, yanakları kızarmış, gözleri her yöne fırlamış bir halde koşarak kapılardan içeri girdi.

Ne. Ne. Cehennem mi?

şok içinde sapını bıraktığımda valizim yere çarptı. Chris'in gözleri sesi takip etti ve bakışlarımız kilitlendi.

Sertçe yutkundu ve mesafeyi geçti. Chris buradaydı.

"Seni Althea mı gönderdi?"

Gözleri yüzümün her santimini tararken dudakları kıpırdadı, sanki beni bir daha göremeyeceğinden korkuyordu. "Evet."

"Burada ne yapıyorsun?"

Chris'in ifadesi acıya dönüştü ve adımını sanki sessiz harfler ve sesli harfler tırtıklı kenarlara sahipmiş gibi söyledi.

"Chris?"

"Her şeyi berbat ettim." Bana bir adım daha yaklaşarak kişisel alanımı işgal etti. Umurumda değildi.

"Bu iş teklifi ve babamla ilgili ifşaatlar yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki seni net bir şekilde görmeyi bıraktım. O ve Darcy hakkında haklıydın. Beni manipüle etmeye çalışıyorlardı."

"Keşke haklı olmasaydım, çünkü babanın değişmeye başlamasını ne kadar umduğunu biliyorum."

"Biliyorum." Gözleri yaşlarla parladı. "İşte bu yüzden sıçıp batırdım. Çünkü şimdi bile, seni incittikten sonra bile, bana hiçbir şeyin zarar vermesini istemiyorsun."

". Bunu asla istemem."

Kollarımı elleriyle kavradı.

"Darcy hayatımdan sonsuza dek çıktı. Kimse aramıza giremez. Benim önceliğim sensin. Her zaman önceliğimsin. Duygularının benim için önemli olmadığını düşünmeni asla istemem ve böyle hissettiğin için çok üzgünüm. Hallie, bu bir daha asla olmayacak. Ve bu hafta bana gelmeni bir pislik gibi beklediğim için çok özür dilerim. Sen gider gitmez peşinden koşmalıydım." Chris başını benimkine doğru eğdi, sesi şiddetle çakıllaşıyordu. "En başta gitmene izin vermemeliydim. Çünkü muhtemelen gelecekte de tartışacağız, Hallie. Önemsiz şeyler yüzünden ve

olan şeyler. Bu birbirimiz için yaratılmadığımız anlamına gelmez. Sadece insan olduğumuz anlamına gelir."

"Biliyorum. Bunu biliyorum. ."

Umut gözlerini aydınlattı. "Bu beni affedebileceğin ve bana ikinci bir şans verebileceğin anlamına mı geliyor?"

"Peki ya diğer her şey? İş hakkında?"

Chris ellerini kollarımda, omuzlarımda gezdirdi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Dokunuşu ve gözlerindeki hayranlık karşısında ürperdim. "İşi kabul etmek isterim. Ama bu bizim kararımız olmalı çünkü birlikte olmamızı istiyorum. Ben bir öğrenci, bir asker, bir astronot, bir bilim insanı ve bir yazar oldum. Ve bunların hiçbirinin istediğim ya da olmam gereken bir şey olduğundan yüzde yüz emin olmadım." Alnını benimkine dokundurdu. "Ama senin olmak . . hayatımda olmak istediğimden ve olmam gerektiğinden yüzde yüz emin olduğum tek şey bu."

Ellerimi ensesine sarıp can havliyle tutunurken gözyaşlarım serbest kaldı.

"Eğer şu anda her şeyi bırakıp seninle bu izne çıkmamı istiyorsan, bunu yaparım. Çünkü evrende olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Seni seviyorum."

Bir an için duyabildiğim tek şey onun güzel aşk ve bağlılık yeminleriydi.

"Ben de seni seviyorum." Chris'in ağzına uzandım, dudaklarını dudaklarımda görmek istiyordum.

Birbirimizi yıllardır görmemişiz gibi öpüştük, aç ve çaresizdik ve o kadar sevgi doluyduk ki içimizde tutamıyorduk.

İkimiz de toplum içinde olduğumuzu umursamıyorduk.

İkimizin de diğer kişi dışında hiçbir şeyin farkında olduğumuzu sanmıyorum.

Yine de öpücükleri yavaşladıkça, daha yumuşak, daha tatlı hale geldikçe, sözleri içime işledi. İsteksizce ağzını bıraktım. "Uh ... sabbatical trip?"

Chris saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Anlıyorum, Hallie. Yolculuğa bensiz çıkıyorsun."

"Ne gezisi?"

"Sırt çantalı gezi."

"Sırt çantamla gezmeye gitmiyorum. Ne giydiğimi gördün mü?" Kalem eteğime, gömleğime ve topuklu ayakkabılarıma bakan Chris kaşlarını çattı. "Tamam. Kafam karıştı. Althea bana havaalanında olduğunu çünkü benden uzaklaşmak için üç aylık bir seyahate çıktığını söyledi."

Şu sinsi . . . Sırıtmamaya çalışarak ve başarısız olarak, "Çok üzgünüm, Chris. Belki de sadece bizi birbirimize itmeye çalışıyordu. Sadece hafta sonu için Vermont'a gidiyorum. Bir iş gezisi."

Gülümsememi gizlemek için ağzımı kapatmama neden olan bir dizi küfür savurdu. Chris bakışlarını bana dikti ama gözlerinde olası bir eğlencenin parıltısını gördüm. "Bu hiç komik değil. Buraya zamanında gelmeye çalışırken neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Sanki medyummuş gibi telefonum çaldı ve arayan Althea'ydı. Kimin aradığını görebilmesi için telefonumu Chris'e doğru salladım. Gözlerini kıstı ve zihninde dönen çarkları gördüm. Zavallı Althea. Sanırım küçük bir intikam onun geleceğinde olabilir.

"Paketiniz geldi mi?" diye sordu önsöz vermeden.

Chris bana sokulurken dönerek ona gülümsedim. "O burada."

"Ve her şey yolunda mı? Yaltaklandı mı? Ona özellikle söyledim."

Gülerek başımı salladım. "Yeterince yalvardık. Ve biz iyiyiz.

Aslında harikayız."

"Ah, Tanrı'ya şükür!" Althea dramatik bir şekilde ağladı. "Senin adına çok mutluyum." "Teşekkür , dostum." Chris'in yüzünü okşamak için uzanarak mırıldandım.

Çünkü şu anda ona dokunmadan edemezdim. Parmaklarıma bir öpücük kondurmak için ağzını çevirdi.

"Lia havaalanına gidiyor, yani sen ve Chris . Günün geri kalanında size izin veriyor."

"Peki ya yolculuk ne olacak?" Kaşlarımı çattım.

"Astronot sevgilini düşünerek dikkatinin ne kadar dağılabileceğini göz önünde bulundurarak, bununla ilgilenmesinin en iyisi olduğuna karar verdi."

"Althea!"

"Şaka yapmıyorum. Gidebilirsin. Hafta sonunun tadını çıkar. Bol bol seks yapın! Seni seviyorum." Telefonu kapattı.

Bir an telefonuma baktım ve sonra Chris'e baktım. Benim olan Chris'e.

Bizden vazgeçmeyen. Beni dünyanın dört bir yanında takip etmek için New York'taki hayatından vazgeçen. Hatalı olduğunu kabul edebilen ve bunu düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapan.

Tüm hayatım boyunca kovalamaca oynadım, insanları memnun ettim. Hiç kimse beni kovalamamıştı. Kimse bana, benim onlara öncelik vermeye istekli olduğum şekilde öncelik vermemişti.

Şimdiye kadar.

"Yolculuk iptal." Telefonumu çantama geri koydum ve elini tuttum. "Bunu benim evime götürmeye ne dersin?"

Eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Gözlerindeki o bakışı biliyorum. Kıyafetlerimi parçalamadan önce konuşmamız mı?"

"Hayır. Birlikte geleceğimiz hakkında konuşacak çok şeyimiz var. Ve bunu birkaç özür orgazmından sonra çıplak olarak yapmak isterim. Benimkini. Senin değil."

Chris kıkırdadı, bir koluyla beni yanına çekerken diğer eliyle bavulumu aldı. "Özrümü çoktan kabul ettiğini sanıyordum?"

"Sözlü olan, evet. Ama tartışmamızdan beri seks yapmadık, bu yüzden kaçırdığımız tüm seks için bana borçlusun."

"İtiraf et," diye alay etti dışarıda yürürken. "Beni sadece vücudum için seviyorsun."

"Seninle ilgili en sevdiğim şeylerin hepsini içeriyor." Ciddi bir şekilde cevap verdim.

Chris bunu nasıl karşılayacağından emin değilmiş gibi bana bir bakış attı.

Onu durdurmak için gömleğini çektim. "Aklın, kalbin ve ruhun."

Sırıtarak rahatladı. "Sen de kıcımlı seviyorsun, değil mi?"

"Oh, kıcıma bayılıyorum. Kesinlikle listenin başında. Senin hakkında sevilecek çok şey var, Kaptan. Tek bir şeyden daha fazlası olan karmaşık, büyüleyici bir adamsınız. Ve ileride, olmak istediğin her şey olabilirsin. İkimiz de olabiliriz. Ve o şeyler olacağız ve birlikte olacağız." Meslektaş Kate'in bana söylediği bir şeyi düşünerek gülümsedim.

"İçimden bir ses nerede olalım hep birlikte olacağımızı söylüyor. Sahip olduğumuz şey böyle kozmik bir şey."

Yaklaşık on dakika sonra Brooklyn'e dönmek üzere bir taksiye binmiştik. Birbirimize yakın oturduk, şoför radyosuyla şarkı söylerken benim elim Chris'inkine kenetlenmişti. New Yorklu olduğumuzu anladığında bize olan tüm ilgisini kaybetmiş gibiydi. Bu benim için sorun değildi.

Chris'e bakmaktan kendimi alamıyordum. Sanki her an ortadan kaybolabilirmiş gibi. Bakışlarımı hissedince bana baktı ve elimi sıktı.

NASA ile işi kabul etme konusunu görüşmek istediğini söylediğini hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yine de paniklemedim. Bunun yerine ona olabildiğince yaklaştım. Bakışlarını tutarak ona karşı hissettiğim her şeyin ortaya çıkmasına izin verdim. Bu kez hiçbir dış güç bizi ayıramayacaktı. "NASA hakkında."

Biraz temkinli görünüyordu. "Öyle mi?"

"Eğer istediğin buysa, bir yolunu buluruz. Birlikte," diye söz verdim ve bunda ciddiye dim.

Daha da iyisi, buna *inandım*.

Chris'in yüzü rahatlayarak gülümsedi ve ellerimizi kaldırarak benimkinin üstüne bir öpücük kondurdu. "Tamam, *mi cielo*. Bunu birlikte çözeceğiz."

EPILOG

Hallie

A FEW MONTHS LATER
CANCÚN, MEXICO

To tatil köyü bu dünyanın dışındaydı. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım.

ya da hayal bile . Sadece yetişkinlere özel, birinci sınıf hizmet, yüzme barları, bolca kabana yatakları ve Karayipler'in turkuaz suları ile öpüşen beyaz kumlu plajlar.

Meksika'daki üç haftalık maceramız için mükemmel bir son oldu.

Chris ve ben, elim onun elinde, odamıza doğru yürüdük. Uzaktan kıyıya vuran dalgaları, saçlarımı karıştıran serin esintiyi ve kumla kaplı yürüyüş yolundaki hafif ayak seslerimizi duyabiliyorduk.

Barlar ve restoranlar tesisin diğer tarafındaydı, bu yüzden müzik veya diğer insanların seslerini duyamadık. Sadece sörf ve okyanus esintisi.

Mexico City'den Puebla'ya, Oaxaca'dan Tabasco'ya on altı günlük yoğun bir seyahatten sonra, bir spa tesisinde geçirilen bu son beş gün tam bir sürpriz oldu. Chris aktif bir adamdı. Her gün bir şeyler yapmayı severdi, bu yüzden tüm tatilimizin aktivitelerle dolu olmasını bekliyordum. Cancún'a vardığımızda pek de rahatlamış sayılmazdık ama bugün şimdiye kadarki en tembel günümüzdü ve ben buna bayıldım. Cancún'a Tulum'daki Maya harabelerini görmek ve harabelerden çok uzak olmayan bir dalış bölgesi olan Cenotes Dos Ojos'ta yüzmek ve şnorkelle dalmak için geldiğimizi biliyordum.

Ancak Chris seyahatin bu kısmını rezerve etmişti ve konaklama konusunda bana sürpriz yaptı.

Lüks bir spa tesisi.

Chris, "Gerçek hayat yeniden başlamadan önce rahatlamak için," demişti.

O da birkaç günlük hareketliliğin ardından dinlendirici bir günün tadını çıkarıyor gibiydi.

Buradaki ilk günümüzde bizi ormana, dalış mağaralarına götürmesi için bir rehber kullanmıştık. Neyse ki, yardımsever rehberimiz bizi bol miktarda böcek spreyi sıkmamız konusunda uyardı çünkü ... orman. Mağaralar benim beğenime göre biraz fazla kalabalıktı ve yarasalar vardı.

Yarasalar.

Hayır.

Sadece

hayır.

Ama Chris hayatının en güzel anlarını yaşadı ve ben de yarasaların sürekli farkında olsam da dalışa katıldığım için kendimle gurur duymaktan kendimi alamadım.

İkinci gün Tulum'daki harabeleri ziyaret ettik. Ama bugün havuzun etrafında tembellik ettik, kokteyl içtik, kitap okuduk ve kabana yatağımızda uyukladık. Tesiste farklı mutfaklara hitap eden birden fazla restoran vardı. Deniz ürünleri restoranında akşam yemeğinden dönüyorduk.

Yarın çift masajı için randevumuz vardı. İşte bu benim için cennetti.

Eve döndüğümüzde güneş kremi ve mojito kokusunu özlerdim.

Chris'in elini sıktım. "Gerçeklerin ortaya çıkmasına sadece birkaç gün kaldığına inanamıyorum."

Chris bana baktı ve elimi bıraktı ama sadece kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "Gelecekte bunun gibi daha çok gezimiz olacak."

Bundan emin değildim. Meksika'yı aşmak zor olacaktı. Mexico City'de zaman geçirmiştik, ikimiz için de en önemli nokta Ulusal Tarih Müzesi'nde rehberli bir turdu. Olağanüstü bir yerdi. Chapultepec Kalesi'ni ve Polanco adlı bir mutfak mahallesinde bir yemek turu yaptık. Yemek turunu bitirdiğimizde

churros con chocolate ile ve o churros'u yıllarca hayal edeceğimden şimdiden şüpheleniyordum. Sonra safariyi deneyimleyebilmek için Puebla'ya giden bir otobüse bindik. Rehberimiz arkadaş canlısı ve bilgiliydi ve bize bir gergedan nasıl besleyeceğimizi ve seveceğimizi gösterdi. Ve kanguruları kucakladık.

Kucaklanmış kangurular!

Yenilmesi mümkün olmayan bir deneyim.

Puebla'dan Oaxaca'ya uçtuk ve eski Zapotek başkentinin kalıntılarını ziyaret ederek birkaç gün geçirdik. Bu harabelerin etrafında yürürken, buradaki eski yaşamı hayal ederken ürperdim. Chris de benzer şekilde çok etkilenmişti. Chris'in ona hayatını kontrol etme fırsatını asla vermeyeceğini bildiği için babasıyla ilişkileri her zamanki gergin haline geri dönmüştü. Beni onaylamıyordu ama baba ve oğulun köprüler kurabileceğine dair umudum vardı. Bu yüzden Chris'in iyiliği için denemeye devam edecektim. Babasından olası Meksikalı akrabaları hakkında hala bir cevap alamamış olsa da, Chris 'da olmanın bile iyi bir başlangıç olduğunu kabul etti. Kendisini ülkeye bağlı hissettiğini ve neden kendisine bu kadar tanıdık geldiğini açıklayamadığını söyledi. Sanki daha önce orada bulunmuş gibiydi. Belki psikosomatikti ya da belki de insanlar ve yerler arasında gerçekten genetik bir bağ vardı. Her neyse, Meksika'daki ilk deneyimini onun yanında yaşadığım için çok minnettardım. Birlikte İspanyolcamızı bile Yalan söylemeyeceğim. Chris'in İspanyolca konuşması beni biraz heyecanlandırdı ve rahatsız etti.

Tamam, *çok* sıcak ve rahatsız.

Oaxaca'dan Tabasco'ya uçtuk ve burada daha fazla dünya mirası alanı, şelale ve muhteşemliği deneyimledik.

Cancún'a vardığımızda çok yorulmuştum.

Ancak son birkaç günün havuz kenarında uzanmaktan başka bir şey olmayacağına son derece memnun olsam da, bir daha böyle bir seyahati başarabileceğimizi hayal bile edemiyordum.

Chris kuşkularımı sezmiş gibiydi. "Yapacağız," diye ısrar etti. "Bir seferde üç ay boyunca sırt çantasıyla gezemeyebiliriz ama yine de istediğimiz şekilde seyahat edip dünyayı göreceğiz. Yapabileceğimizi kanıtladık."

Başımı sallayarak onun yanına sokuldum. "Sadece biraz melankolik hissediyorum çünkü neredeyse bitiyor."

Başımın üstünü öptü. "Şimdi bunun tadını çıkaralım. Bunu zamanı geldiğinde düşünürüz."

"O" derken NASA'yı kastediyordu. New York'a döndüğümüzde Chris'in tekrar toparlanması gerekecekti. NASA'daki işi kabul etmişti ve nihayet gelecek hafta Houston'da olması bekleniyordu. Ben onunla gitmeyecektim. İlk başta.

Haftalarca araştırma yaptıktan sonra, Lia'ya şirketin Houston'da bir bölümünü açmam için bir teklifle yaklaştım. Şok olmuştum, zaten Los Angeles'ta bir ofis açma planları üzerinde çalışıyordu ve üçüncü bir şehir arıyordu. Houston aklının ucundan bile geçmemişti ama benim araştırmam ona oradaki olasılıkları gösterdi. New York'ta olmamı özlese de bana güveniyor ve bir ekibi yönetebileceğime inanıyordu.

Chris'le üç haftalık tatile çıkmadan bir hafta önce bir ofis bulmuştuk. Birikmiş bir sürü izin günüm vardı ve Lia, Dominic'in benim iş yükümü kaldırabileceğine dair güvence verdiğimde tatile çıkmama izin vermeyi kabul etmişti. Ben Houston ofisini yönetmek için ayrıldığımda işimin onda kalacağını düşününce, o da bunu seve seve kabul etti. Ama buna değerdı. Elbette New York'u, ailemi, Althea ve Michelle'i özleyecektim. . ama kariyerimde büyük bir adım atmış olacaktım ve Chris'le birlikte yaşamaya başlayacaktık. Kariyer ve ilişki açısından korkutucu bir adımdı ama aynı zamanda son derece heyecan vericiydi.

Lia Zhang Events Houston için hazır olana kadar birkaç ay daha geçecekti ve o zamana kadar Chris ve ben uzun mesafe yapacaktık. Bu fikirden nefret etmemeye çalıştım ama başaramadım.

Aylardır birbirimizden ayrılmıyorduk. Örneğin, menajerinden New York'taki büyük bir yayınevinin kitabı için teklifte bulunduğuna dair telefon geldiğinde hemen yanındaydım.

Bir süre daha olmayacaktı ama Chris anlaşmayı kabul etti ve yayınlanmış bir yazar olacaktı.

Yayınlanmış bir yazar ve NASA'da bir görev uzmanı.

Onunla çok gurur duyuyordum.

Ayrılığımızın geçici olduğunu bilmeme rağmen onu şimdiden özliyordum. Arada sırada aklıma, mesafenin bizi bir şekilde ayıracağına dair karanlık düşünceler geliyordu. Bunun sadece biz izin verirsek gerçekleşeceğini biliyordum.

İkimiz de ilişkimizi yürütmeye kararlıydık. Yine de korku çoğu zaman mantığımızı dinlemiyordu.

Asık suratlı düşünceleri bir kenara iterek Chris'in yanına daha da sokuldum ve odamızda dolaşmaya başladık. Her nasılsa, sanırım ikimiz de tembel bir yeme-içme günü geçirdiğimiz için tüm maceralarımızdan daha uykuluyduk. Kıyafetlerimizi değiştirdik ve yatmaya hazırlandık. Birkaç nazik iyi geceler öpücüğünden sonra yatağa uzandık ve başımızı yastığa koyduğumuzda kendimizden geçmiştik.

Beni uyandıran kramplardı.

Klimaya rağmen, panik içinde uykudan uyanıp kendimi yataktan banyoya doğru fırlattığımda tenim terden sıırılsıklam olmuştu. Midemdekilerin tamamını kusmak için tam zamanında yetiştim.

"Oh, kahretsin," diye duydum arkamdan ve Chris'in aynı şeyi yapmak için lavaboya atıldığını görmek için tam zamanında baktım.

Bu beni yine kızdırdı.

Bundan sonra işler daha da kötüye gitti.

Kıbarca söylemek gerekirse, bedenlerimiz o deniz ürünleri restoranında tükettiğimiz her şeyin mümkün olan her yerden tahliye edilmesini istiyordu.

Saatler sonra, bitkin ve perişan bir halde, Chris'le birlikte banyonun soğuk fayanslarına uzandık, ne olur ne olmaz diye kalkmaya korkuyorduk. Ve dürüst olmak gerekirse kadar güçsüzdük.

Solgun yüzlü bir şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Sanırım deniz ürünlerinden oldu," diye fısıldadım kısık sesle, ağzım ve boğazım kurumuştı.

Chris gözlerini sıkarak, "Bu konuda konuşma," diye yalvardı.

"Bu seyahatte yediğimiz onca şey arasında ... beş yıldızlı tatil köyü bizi yakaladı."

Chris homurdandı ve ardından, "Şimdi gerçekten de birbirimiz hakkında her şeyi biliyoruz," dedi.

Durumun sefilliğine rağmen gülmeye başladım, gözlerimden yaşlar akarken fayanslara karşı titriyordum. Chris'in kahkahası benimkine katıldı.

nefes nefese kalana kadar.

Ama sessizleştığımızda, zayıf bir şekilde elini tutmak için yere uzandım ve o da terden nemlenmiş parmaklarını benimkilere doladı. "Destansı bir gıda zehirlenmesini birlikte yaşamayı tercih edeceğim kimse yok."

Bana yorgunca gülümsedi. "Sana dönüyorum, *mi cielo*."

Kendimden geçmiş olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, Chris'in beni nazıkçe kaldırarak soyması ve duşa girmeme yardım etmesiydi. Enerjim tükenmişti, başım dönüyordu, bizi tepeden tırnağa temizlerken sadece ona tutunabildim.

Duştan çıktıktan sonra, tüketmem için ısrar ettiği şişe suyu içerken sırtına yaslandım. Bu sırada Chris ıslak saçlarımdaki düğümleri çözdü ve ensemden uzak durması için topuz yaptı. Onun da bir şişe su içtiğinden emin olduktan sonra bana yeni bir ipek gecelik giydirdi ve yatağıma götürdü. "Büyük kaşık mı, küçük kaşık mı?" diye mırıldandı kulağıma.

"Büyük."

Bazen çok sıcak olduğumda, büyük kaşık olmayı tercih ederdim.

Chris arkasını döndü ve ben de sırtına sokuldum, başım zonkluyordu, sanki bir yıl boyunca uyuyacakmışım gibi hissediyordum. Kollarımı beline doladım ve o da ellerimi kendi elleriyle sardı.

Çıplak sırtına bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadım: "Geçmiş olsun. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

Uykuya dalmadan önceki son düşüncem, yaşadığımız çileden sonra garip bir şekilde yakın geleceğimizde beliren geçici uzun mesafeli ilişkiden korkmadığımdı. Birbirimizi seviyorduk. Birbirimize iyi baktık. Eğer bu düzeyde bir "yakınlık" yaşar ve bundan her zamankinden daha yakın çıkarsak, birazcık mesafeyle başa çıkabileceğimizden emindim.

Chris ve ben hayatımız boyunca bu işin içindeydik.

Tüm destansı maceralarda ve en kötülerinde de.

Birbirimize sahip olduğumuz sürece, evrenin bize gönderdiği her şeyle başa çıkabilirdik.

TEŞEKKÜRLER

Kendimi bildim bileli uzay ve onun gizemleri beni hem büyülüyor hem de dehşete düşürüyor. Bir gün bir astronotun biyografisini okurken, daha önce kahramanı astronot olan bir aşk romanı okumadığımı aklıma geldi. Bu düşünce aklıma gelir gelmez, *Kozmik Bir Aşk* fikri hızla kartopu gibi büyüdü ve Hallie ile Chris kafamın içinde yazılmayı talep eden hikâyelerini yaşamaya başladılar.

Yazmak çoğunlukla tek başına yapılan bir iş olsa da, yayınlamak kesinlikle öyle değil. Muhteşem editörüm Kerry Donovan'a bu fikri sevdiği, ona inandığı ve bu hikâyeyi hayata geçirmeme yardımcı olduğu için teşekkür etmeliyim. Ayrıca, Hallie ve Chris'in hikâyesi üzerindeki sıkı çalışmalarınız için Berkley'deki tüm ekibe teşekkür ederim.

Emma Renshaw ve Jessica Galván'a katkıları için çok özel bir teşekkür. Sonsuza dek minnettarım.

Tabii ki, olağanüstü menajerim Lauren Abramo'ya çok teşekkür ederim. Her zaman arkamı kolladığın ve dünyanın dört bir yanındaki okurların öykülerimi okumasını mümkün kıldığın için teşekkür ederim. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım!

Ve en iyi arkadaşım ve asistanım Ashleen Walker'a her şeyi hallettiği ve bana her konuda destek olduğu için teşekkür ederim. Seni ne kadar takdir ettiğimi ve sevdiğimi anlatacak kelime bulamıyorum.

Harika Elena Armas, Tessa Bailey, Staci Hart ve Chloe Liese'e *Cosmic*'in ilk kopyalarını okumayı kabul ettikleri ve kitap hakkında bu kadar güzel şeyler söyledikleri için teşekkür ederim. Size gerçekten minnettarım!

Kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olan her bir blog yazarına, Bookstagrammer'a, BookToker'a ve kitapsevere teşekkür ! Hepiniz

çok takdir ettim. Bu arada, ARC inceleme ekibime ve özel Facebook grubum Sam's Clan McBookish'teki harika okuyuculara çok teşekkür ederim. Sizler bir kızın isteyebileceği en nazik, en destekleyici okuyucularsınız ve umarım hepinizin benim için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorsunuzdur.

Bana ve yazarlık tarzıma katlanan arkadaşlarıma ve aileme ne kadar teşekkür etsem azdır. Hepinizi çok seviyorum.

Son olarak, en büyük siz okuyucularıma.

KOZMIK BİR AŞK TURU

SAMANTHA YOUNG

TARTIşMA SORULARI

1. Hallie'nin yerinde olsaydınız, Chris'in videolarını izlemeye devam eder miydiniz? Neden ya da neden olmasın?
2. Chris'in yerinde olsaydınız, Hallie'ye videoları izlediğini bildiğinizi hemen söyler miydiniz, yoksa bunu kendinize saklar mıydınız? Chris'in Hallie'ye hemen söylememe kararına katılıyor musunuz?
3. Hallie'nin kişiliğinin hangi unsurları onu iyi bir etkinlik organizatörü yapıyor?
4. Chris bilimi sevdiğini çünkü "her zaman aranacak bir çözüm olduğunu" söylüyor. Ancak aynı kesinliğin insanlara ve duygulara her zaman uygulanamayacağını da farkında. Bu mantığın onun kişiliğinde nasıl bir rol oynadığını görüyorsunuz?
5. Hallie ve Chris'in her ikisinin de ebeveynleriyle gergin ilişkileri var. Sizce aileleriyle olan sorunlarını nasıl ele aldılar? Siz olsanız farklı bir şey yapar mıydınız? Ve sizce ebeveynleriyle yaşadıkları sorunlar birbirleriyle olan ilişkilerini nasıl etkiledi?
6. NASA için mi yoksa Lia Zhang Events için mi çalışmayı tercih edersiniz? Neden? Her bir kariyerin stresli ve ödüllendirici unsurları nelerdir?

7. Hallie insanları memnun etmekle mücadele ediyor. Sizce romanın sonunda büyüyor mu? Hangi açılardan?
8. Sizce kitap boyunca Hallie ve Chris'e en çok destek olan ikincil karakterler hangileriydi? Sizce bu karakterler Hallie ve Chris'in gelişimini Hallie ve Chris'in birbirlerini etkilediği kadar etkiledi mi?
9. Romanın sonunda Hallie ve Chris'in Houston'a taşınarak adil bir uzlaşmaya vardıklarını düşünüyor musunuz? Eğer fırsatınız olsaydı, sevdiğiniz birine yakın olmak için yeni bir şehirde hayatınıza yeniden başlar mıydınız?
10. Sizce Hallie ve Chris roman bittikten bir yıl sonra ne yapıyorlar?

*Önizleme için okumaya devam
edin*

SENİN
HAKKINDA
ÇOK ŞEY
TARAFINDAN
SAMANTHA YOUNG

Şu anda mevcut

Işte , Evie." Editörüm Patrick elini kaldırdı ve Parmaklarını kıvrarak onu takip etmemi işaret etti.

Patronum beni konsantrasyon modundan çıkarmıştı. İş saatleri dışında, gelirim desteklemek için kendi kitabını yayınlayan yazarlara serbest editörlük hizmeti veriyordum ve müşterilerimden biri bir suç yazarıydı. Northwestern'den eski bir arkadaşım FBI'da çalışıyordu ve ona üç gün önce kontrol etmesini istediğim bilgilerle ilgili bir e-posta göndermiştim. Yazar bilgilerini internetten almıştı ve ben sadece doğru olduğundan emin olmak istedim. Ofise geldikten birkaç dakika sonra arkadaşımın cevabını aldım. Bana gönderdiği bilgilerden etkilenmiş, işte olduğumu unutmuştum.

Patrick'in aniden ortaya çıkması içimi bir sersemliğin kaplamasına neden oldu ve içimdeki melankoliyi bastırdı. Açık planlı ofisten geçip Patrick'in ofisine doğru ilerlerken iş arkadaşlarıma gülümsedim. Masam, onun alanını barındıran cam küpün önünde duruyordu.

Hızımı artırarak onu içeri kadar takip ettim.

"Kapıyı kapat."

Herkes ofiste neler olup bittiğini görebiliyor olsa da, kapı kapandığında küp ses geçirmez hale geliyordu. Oldukça havalıydı. Etrafa bir göz attım. Patrick'in masası şehir merkezindeki Doğu Washington Caddesi'ne bakan pencerelerin yanında duruyordu.

Patronumun eşyalarını içeren kutular alanı doldurdu.

Patrick için on yıl çalıştım. Yeterince iyi bir patrondu. Çalışmalarım için bana teşekkür etti. Beni takdir ediyor gibiydi. Bununla birlikte, yıllar içinde farklılıklarımız olmuştu, çünkü dergide üç kez editörlük işi açıldığında beni hiç desteklememişti.

Şimdi emekli oluyordu ve ben onun sadık, uzun süredir devam eden editör asistanı olduğum için dergideki herkes onun işini benim alacağımı tahmin ediyordu.

"Çok erken toparlanmışsın," diye gözlemledim. "İş altı hafta boyunca hâlâ senin."

Patrick dalgın dalgın başını salladı. "Evie, otursana."

Ses tonundan hoşlanmadığım için kendimi yavaşça masasının önündeki koltuğa bıraktım. "Her şey yolunda mı?"

Düşündüm de, Patrick en son ne zaman benden önce işe geldi? Genelde her gün ondan en az on beş dakika erken gelirdim.

"Evie... Biliyorsun, bence sen harika bir asistansın. Ve bir gün çok iyi bir editör olacaksın ... ama üst düzey yöneticiler deneyimli bir editör almaya karar verdiler. Genç bir adam, yirmi beş yaşında, editörlük sertifikası var, iki yıldır küçük bir basımevinde çalışıyor. Önümüzdeki Pazartesi geliyor, böylece ona işin inceliklerini gösterebilirim."

Sanki yer ayağımın altından kaymış gibiydi. "Bekle. . . ne?" Patronum kaşlarını çatı. "Gary Slater. O senin yeni patronun olacak." Oda dönüyor muydu?

Yoksa bu sadece vücudumun kaldıramayacağı kadar içimde biriken öfke miydi? "Daha fazla deneyim? Sertifikalı mı?" Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. Sadece yedi yıldır burada editörlük yapmıyordum, Patrick serbest editörlük yaptığımı da biliyordu. Tecrübeli mi? "Sertifikam *var*. Öyle olduğumu biliyorsun." İşe İngilizce diplomasıyla girmiş olmama rağmen, Chicago Üniversitesi Graham Okulu'nda editörlük programına girmiş ve sertifika almak için mesaiden sonra kırım yırtmışım. "Bu adam yirmi beş yaşında. Ben bu işi on yıldır yapıyorum ve üniversiteden yeni mezun olmuş bu çocuğu patronum mu yapmak istiyorlar?"

"Evie, sesini alçalt," diye azarladı Patrick. için çabaladım. "Bu bir şaka mı?" Başını salladı. "Korkarım değil."

"Ve sen." Büyük bir hayal kırıklığı içinde dudağımı kıvırdım. "Bu konuda benim için mücadele ettin mi?"

Patrick iç çekti. "Tabii ki söyledim. Onlara senin yeterince tecrübeli olduğunu söyledim ama onlar kurguculuk yapmış birini istiyorlar."

"Kurgu yapıyordum. Son yedi yıldır sizin düzenlemeniz gereken işleri düzenliyorum. Ama sanırım bunun bir önemi yok çünkü

"Görünüşe göre bir insanı daha kalifiye yapan bir uzantı, sikim yok!"

Patronumun yüzü kızardı. "Evie."

Kaybediyor olsam da umurumda değildi. *Reel Film*'de beş editör vardı ve hiçbiri kadın değildi. Sadece bir kadın eleştirmen vardı. Ve ondan ne tür filmleri eleştirmesini istediğinizi bilmek için sadece bir tahmine ihtiyacınız vardı.

İşim bitmişti, fark
ettim. "İstifa
ediyorum."

"Evie." Patrick sandalyesini geriye itti. "Üzgün olduğumu biliyorum ama aceleci ."

"Aceleci mi?" Kahkahalar attım ve kapısını açmak için döndüm. "Bu işi on yıldır yapıyorum ve aldığım teşekkür bu mu? Hayır."

İş arkadaşlarımdan yakıcı bakışlarını hissederek onları görmezden geldim ve tüm eşyalarımı büyük çantama yerleştirdim.

"Evie, duracak mısın?" Patrick yanıma sokuldu.

Şişkin çantamı kapattım ve ona ters ters bakmak için döndüm. Göz hizasındaydık. "Umarım bu on dokuz ellilerde kalmış yayın çöpe gider, Patrick. Sana gelince. . . on yıl boyunca hiçbir şey yapmadığın için teşekkürler." Bunun üzerine ofisten hışımla çıktım, kimseye bakmadan tamamen oradan uzaklaşmaya odaklandım.

Asansör zemin katta durduğunda bacaklarım o kadar kötü titremeye başladı ki, beni dışarı çıkarabileceklerini düşündüm. Beni mermer zemine fırlatabilirlerdi. Son yirmi dört saatin acayıplığı için mükemmel bir son olurdu.

Yine de bir şekilde oradan çıktım.

Yürümeye devam ettim.

Yürümek ve yürümek.

Hayatımla ne yapacağımı bulmaya çalışırken zihnim dönüp duruyordu.

Geleceğim için hiçbir umut vaat etmeyen bu duruma nasıl düşmüştüm? Umutsuzluğumun daha da kötüleşmeyeceğini düşündüğüm bir anda cep telefonum çaldı. Açtım ve arayanın üvey babam olduğunu gördüm. Phil'i severdim ama araması kötü bir zamanlamaydı. Bildiği (ya da düşündüğü)

zamanlarda beni nadiren aradığını düşünürsek

İşteydim, ancak cevap vermek zorunda hissettim.

"Evie, tatlım, az önce ofisini aradım ve bana istifa ettiğini söylediler."

"Evet."

"Neden bana söylemedin?"

"Bu biraz yeni bir karardı." Etrafıma bakındım ve Millennium Park'ta, Jay Pritzker Pavilion'un yanında olduğumu fark ettim. Six pack'li bir kadın egzersiz kıyafetleriyle yanımdan koşarak geçerken, bir adam lattesini gömleğinin önüne döktü ve bolca küfretmeye başladı.

Buraya yürüdüğümü bile
hatırlamıyordum. Kendimi
kaybediyordum.

". . bu yüzden seni arasam iyi olur diye düşündüm," dedi

Phil. Ne?

"Pardon Phil, ne dedin?"

"Annen," diye tekrarladı sabırla. "Az önce onunla telefonda konuştum. Bu Cumartesi onu rehabilitasyondan alacağım ve onu seni görmeye götürmemi istiyor."

Midemin bulandığını hissederek sendeleyerek en yakındaki banka doğru yürüdüm ve üzerine yığıldım.

Annemi severdim.

Ama bu, boktan bir günün üstüne boktan bir haberdi.

Annemin daha fazla hayal kırıklığına uğramasına dayanamazdım.

"Phil, şu anda bu konu hakkında konuşamam. Gitmem gerek." Telefonu kapattım, kendimi kötü hissediyordum çünkü Phil harikaydı. Ancak, suçluluk duygusuna konsantre olamıyordum.

Onun yerine tek düşünebildiğim kaçma ihtiyacıydı.

Birkaç tasarruf hesabında duran parayı düşündüm. Babam öldüğünde bana kalan hayat sigortası parası. Birazını okul harcı için kullanmıştım ama faiziyle birlikte birikimim oldukça fazlaydı. Parayı bir ev almak için saklıyordum, sonunda Beyaz Atlı Prens'le tanışıp yuva kuracağım o gün için.

Bu asla gerçekleşmeyecek bir hayal gibi görüldüğünden, telefonumdaki arama motorunu açtım ve "İngiltere'de tatil kaçamakları" yazdım. Artık tam zamanlı bir işim olmadığı ve muhtemelen Chicago'da başka bir iş bulmaya odaklanmam gerektiği düşünüldüğünde bu aptalcaydı. Ayrıca, ben

Patrick'in bana referans vereceğinden şüpheliydi, bu yüzden bu normalden çok daha zor bir başarı olacaktı.

Ancak o anda hayatımdan uzaklaşmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Jane Austen, Charles Dickens, Geoffrey Chaucer, Charlotte Brontë gibi klasik edebiyata dair her şeyin hayranı olarak İngiltere, yapılacaklar listemin en başındaydı.

Gözlerim bir bağlantıya takılana kadar tatil listelerinde biraz çılgınca gezindim.

KİTAPLAR HAKKINDA ÇOK ŞEY BİR KİTAPÇI TATİLİ!

Shakespeare'e selam göndermesi linke tıklamamı sağladı.

Reklam metni ellerimin heyecandan titremesine neden oldu.

Much Ado About Books, Northumberland'deki şirin balıkçı köyü Alnster'da küçük bir kitapçıydı. Google'da araştırdım ve orası Kuzey İngiltere'de, İskoçya sınırına yakın bir yerdi. Much Ado About Books'ta sadece kitapçının üstündeki daireyi kiralamakla kalmıyordunuz, aynı zamanda sahibi kitapçısını işletmenize de izin veriyordu.

Bir kitapseverin hayalindeki tatil kaçamağıydı.

Bunu yapabilirim.

Hayatımdan tamamen kaçıp İngiltere'nin küçük bir köyünde, hiçbir derdim ve tasamın beni ele geçiremeyeceği bir kitapçı dükkânı işletebilirdim. Ve hadi ama, birisi kitapçıya Shakespeare'in bir oyununun adını vermiş. Bu kaderdi.

Öyle olmalıydı.

Artık kendimden şüphe etmeme neden olan erkekler yok. Artık kendimi başarısız hissettiren bir iş yok.

Aslında, artık kendimi başarısız hissetmeme neden olan tüm yaşam koşulları yok.

Ve İngiltere'ye sadece iki haftalık bir tatil için de gitmiyordum.

Hayatta olmaz.

Ellerim titreyerek, İngiltere'nin ülke kodunu kontrol ettikten sonra ilandaki numarayı çevirdim. Harika bir İngiliz aksanına sahip bir kadın cevap vermeden önce beş kez çaldı.

"Much Ado About Books, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ah, evet, merhaba, kitapçıda kalmak için rezervasyon yaptırmak üzere biriyle konuşmak istiyorum."

"Oh . . . tamam. Ben buranın sahibiyim, Penny Peterson."

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. "Merhaba Penny, benim adım Evie Starling ve dükkânı bir aylığına kiralamak istiyorum. Pazartesiden itibaren. Lütfen bana bunun mümkün olduğunu söyleyin."

Fotoğraf: Mark Archibald

SAMANTHA YOUNG, Hart's Boardwalk serisinin ve *Moonlight on Nightingale Way*, *Echoes of Scotland Street*, *Fall from India Place*, *Before Jamaica Lane*, *Down London Road* ve *On Dublin Street*'i de içeren On Dublin Street serisinin *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. İskoçya'da yaşamaktadır.

ONLINE BAĞLAN

AuthorSamanthaYoung.com

[AuthorSamanthaYoung](https://www.facebook.com/AuthorSamanthaYoung)

 [YazarSamanthaYoung](https://www.instagram.com/YazarSamanthaYoung)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.